KARA MURAT'ın yeni serüveni

RADENPUR BAKİRESİ

Bugün başladık

Durakoğlu, atının dizginlerine asılarak eğerinin üzerinde geriye dönüp haykırdı:

-Hala bu Allahın belâsı ülkeye neden geldiğimizi söylemeyecek misin Kara Murat?

Kara Murat, birkaç adım geride, Hintli kılavuzla konuşuyordu. Arkadaşına gülümseyerek cevap verdi:

-Radenpur'a vardığımız vakit öğrenecek sin. Çoğu gitti azı kaldı.

Bir haftadan beri Hindistan topraklarında ilerliyorlardı.

Baştan başa tehlikelerle dolu esrarengiz bir ülkeydi Hindistan...

Bu ülkede göz kamaştırıcı zenginliklerle içler acısı sefalet koyun koyunaydı...

Balta girmemiş ormanlarda dev filler, yılanlar, yırtıcı kaplanlar dolaşıyor, ağaçların üzerinde maymunlar oynaşıyordu...

Durakoğlu, esrarengiz Hindistan'ın sıcak havasından, yılanlarından, kutsal hayvanlarından, sayısı bilinmeyen mabutlarından bıkmıştı...

Uykusuzluktan bitkindi..

Geceleri uyuyamıyordu..

Durakoğlu'nun uykusunu kaçıran yılanlardı. Çünkü bu ülkenin her yanı yılan yuvasıydı..

Bir gece koynunda soğuk bir yaratığın dolaştığını hissederek gözünü açmış ve boynunun dibinde upuzun bir yılanın çöreklenip yattığını görerek dehşet içinde kalmıştı..

Derhal kılıcına sarılarak hayvanı ikiye biçmek istemişti ama, Hintli kılavuz ona engel olmuş:.

-Bu Mis yılanıdır sahip. Zararsızdır.. Ona dokunmayınız, demişti...

Mis yılanı, Hindistan'ın Mura havalisinde kutsal bir hayvandı.. Bu yılanlar insanı sokmaz, zehirlemezdi.. İnsan koynunda yatmaya alışıktılar.. Hem de uyurken koynunuza girer, yatar sizinle beraber uyurdu..

Durakoğlu kılavuza:

–Yok arkadaş, dedi. Ben koynumda yılanla yatamam.. Bir daha girmeye kalkan olursa, yemin ederim ki, kılıcımla dilim dilim doğrarım...

O günden beri geceleri Durakoğlu'nun gözüne uyku girmiyordu...

Sinirleri gerilmiş, huzursuz ve öfkeli bir insan olmuştu.

Kara Murat ona takılıyordu :

–Kadınları sevdiğin halde, yılanları sevmemen çok garip !

–Neden? Kadınla yılan arasında sence bir benzerlik mi var?

–Var tabiî... İkisi de sarılarak öldürür !

Böyle konuşa konuşa ilerlerlerken atlar birdenbire huysuzlandı... Kara Murat kaşlarını hafifçe çatarak sordu :

–Ne oldu?

Hintli kılavuz bütün dikkatiyle çevreyi dinliyordu. Rengi biraz sararmıştı. Boğuk bir sesle:

–Bilmiyorum ! dedi.

Ormanın derinliklerinden, nedeni bilinmeyen garip bir uğultu geliyordu... Bu uğultu, birkaç dakika sonra daha da belirgin bir hal aldı.

Kara Murat düşünceli bir tavırla :

–İnsan sesleriyle müzik aletlerinden çıkan garip bir ses bu ! dedi.

Hintli kılavuz çevik bir hareketle atından yere atlayarak koştu, sık dalların arasında kay - boldu...

Kara Murat ile Durakoğlu, sırf göz ve kulak kesilmişlerdi.

İkisinin de güçlü olan önsezisi onlara bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu haber veriyor - du...

Tek kelime konuşmadan sabırla bekledi - ler...

Bir süre sonra soluk soluğa dönen Hintli kılavuz :

-Bize doğru bir Brahman kafilesi geliyor . Onlara görünmezsek iyi olur ! dedi.

Durakoğlu canı sıkılmış bir halde sordu :

-Görünsek ne olur?

-Başımız derde girer !Onların izni olma - dan bu bölgeye girmememiz gerekirdi...

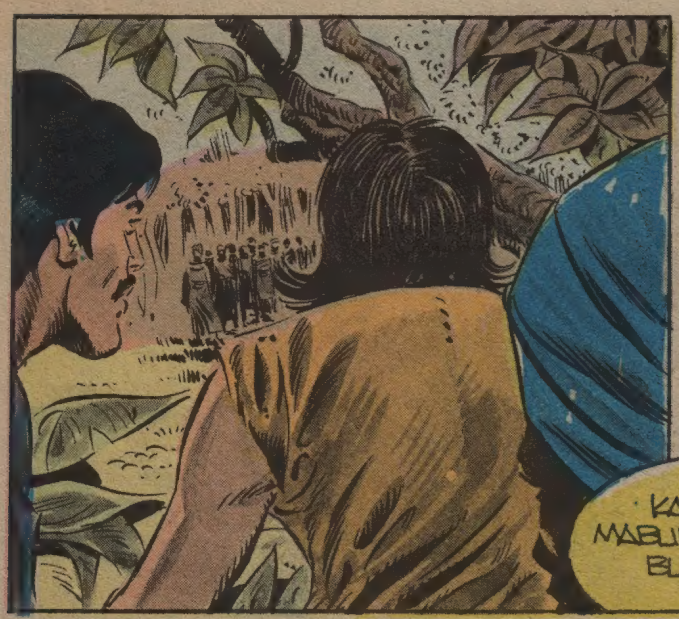

Atlardan inip, ağaçların sıklaştığı kuytu bir köşeye gizlendiler...

Gürültü her an biraz daha yaklaşıyordu...

Garip ilâhilere zil sesleri karışıyor, za - man zaman bir hıçkırık bütün bu seslerin üstü - ne çıkıyordu...

Bir süre sonra, sık ağaçların altında, ağır ağır ilerleyen kalabalık bir kafile göründü...

En önde, külâhlı ve uzun entarili Brahman rahipleri yürüyordu...

Onların arkasından, yaşlı ve genç kadınlar, erkekler, çocuklar, matem ilahileri söyleyerek i - lerliyorlardı...

Hintli kılavuz birden titredi, yüzü morardı, dehşet dolu bir sesle :

-Tanrım !. Kali mabudesi bu! diye mırıldan - dı.

Kara Murat ile Durakoğlu, onun bu korku - suna bir anlam verememişlerdi :

-Kali mabudesi nedir ? diye sordular.

Kılavuz sesini biraz daha alçaltarak fısıl - dadı :

-Aşk ve ölüm tanrıçasıdır... İşte bakın !.. Kafilenin ortasında...

Gerçekten, Brahman kafilesinin ortasında, dört kutsal inek tarafından çekilen tahta teker - lekli bir arabanın üzerinde, dört kollu, vücudu kan kırmızısına boyanmış, korkunç bir heykel vardı.. Bu heykelin boynuna bir ölü kafası, belinin iki yanına ise kesik iki el asılmıştı...

Durakoğlu :

-Bu olsa olsa ölüm mabudesidir ! Aşkla uzaktan yakından benzerliği yok ! diye söylendi.

Kılavuz titriyordu. Ona susmasını işaret etti :

-Bizi görecek olurlarsa mahvoluruz ! diye inledi.

Aşk ve ölüm heykelinin taşındığı arabanın çevresinde bir sürü Hint fakiri vardı...

Hepsi de yaşlıydı...

Kemikleri sayılan cılız vücutlarının çeşitli yerlerinde açtıkları yaralardan kanlar akıyor, arabanın tekerlek izlerine karışıyordu.

Kara Murat birden irkildi...

Gördüğü şey onda büyük bir şaşkınlık yaratti...

Ansızın bakışlarındaki parlaklık sönmüş, saçları öfkeden diken diken olmuştu..

Boğuk bir sesle :

-Bu da nesi ? diye homurdandı...

Kara Murat'ın bakışları genç bir kadına takılmıştı...

Kadın eşi bulunmaz bir güzellikteydi...

KARA MURAT

Uzun kirpikli gözlerinden usul usul yaşlar akıyordu...

Ayakta güçlükle durabilen bu kadını iki Brahman rahibi âdeta sürüklercesine götürüyordu...

Rahipler bıraksa zavallının yere düşüp bayılacağı muhakkaktı...

Boynu, kulakları, elleri, kolları, ayak bilekleri altın bilezik ve mücevherlerle süslenmişti...

lanlar giriyor !

Kılavuz bitkin bir halde :

-Yalvarırım susun! Bizi fark ederlerse mahvoluruz ! diye tekrarladı...

Sürüklenerek götürülen güzel Hintli kadının arkasından, belden yukarıları çıplak, dev yapılı muhafızların taşıdığı bir tahtırevan geliyordu.

RADENPUR BAKİRESİ

Yürürken, dar, ipek elbisesinin altından ince vücudunun bütün hatları, tüm güzelliğiyle belli oluyordu.

Durakoğlu başını sallayarak acı acı gülümsedi :

-Şu bendeki şansa bak !

Kara Murat sordu :

-Ne oldu yine?

-Böyle güzeller varken, benim koynuma yı-

Tahtırevanın üzerinde bir ceset vardı.

Yaşlı bir adamın cesediydi bu.... Üzerinde racaların giydiği, işlemeli ve bol mücevherli bir elbise görülüyordu.

Hintli kılavuz, sesi heyecandan düğümlenerek :

-Yazık ! dedi. Zavallı kadını kocasıyla beraber yakacaklar !

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 OCAK 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 208 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken yolda rastladıkları Brahman rahiplerinin genç bir kadını ölen kocasıyla birlikte yakaladıklarını öğrenirler ...

Durakoğlu müthiş bir heyecanla sarsıldı:

-Ne? Yakacaklar mı?

Kara Murat kükredi :

-Vay canına. Canavarlık bu!

Hintli kılavuz boynunu büktü:

-Evet ! Bu kadın ölen kocasıyla beraber yakılacak...

Durakoğlu'nun gözlerinde adeta şimşekler çaktı:

-Olamaz. Bu insanlık dışı bir şey...

Kılavuz başını salladı:

-Haklısınız sahip ! ..Ama ne yazık ki, Hindistan'da böyle vahşi âdetler de var. Brahmanların dini, ölen kocayla birlikte, karısının da yakılmasını emrediyor..

Kara Murat'ın gözleri dehşet ve hayretle açılmıştı...

Duyduklarına inanamıyordu...

Genç, güzel, sevmek ve sevilmek için yaratılmış kadına dikkatle baktı, sonra onun diri diri yakılacağını düşündü, tüyleri ürperdi:

-Bu olacak iş değil! Çok korkunç ! Çok feci! İnsanlar böyle hayvanlardan daha geri adetleri nasıl, dinlerine, kitaplarına koyarlar? diye mırıldandı.

Genç kadının soluk yüzünü iyice görüyordu.

Uzun kirpikli gözlerinden fışkıran yaşlar, çenesine doğru iniyordu...

Korkunç ve hünüzlü bakışları boşluklara dalmıştı..

Bu yüz çok gençti, çok güzeldi. Yanakları tazeydi. Metin olmaya çalışıyordu. Hatta gülümsemek istiyordu.. Ama bu, şimdiden ölmüş olan bir mahkûmun içler acısı, zavallı gülüşüydü..

Kaderin kendisini sürüklediği bu uğursuz ve korkunç sona lânet ediyor gibiydi...

Büyük kalabalık, önlerinden geçerek yavaş yavaş uzaklaştı.

Bir süre sonra zil sesleri ve ilahiler duyulmaz oldu.

Kara Murat ile Durakoğlu, bulundukları yerde donmuş gibiydiler.. Duydukları şeylere bir türlü inanamıyorlardı. İkisi de Hintli kılavuza:

-Şu işin esasını anlat bakalım, dediler..

Kılavuz, Hindistan'da çok gezmiş, çok görmüş, çok acı çekmiş gibiydi. Karanlık bir gülümsemeyle:

-Olay basit !. dedi. Az önce önümüzden geçen güzel kadın, yarın sabah güneşin ilk ışıkları yeryüzünü aydınlatırken diri diri yakılacak!.

-Peki tahtırevanın üzerindeki o ceset neydi?

-Kadının kocası olan racanın cesediydi. Kadın da bir prenses...

Durakoğlu yüzünü acıyla buruşturdu:

-Hem de prenses ha? Zavallı kadın !. Diri diri yanmak çok feci bir şey !.

Kılavuz anlatmaya devam etti:

-Evet... Çok korkunç... Brahman dininde, kocası ölen kadının yaşamaya hakkı yoktur. Mabutların emridir bu... Eğer kadın yakılmazsa, sefil bir hayata mahkûm olur.. Akrabaları saçlarını ustura ile tıraş ettikten sonra, günde bir iki dilim ekmek verirler. Herkes ona mundar bir insan gözüyle bakar. Tenha bir köşede, uyuz bir köpek gibi ölüme terk edilir. İşte bu kötü akıbet, zavallı kadınları kendi istekleriyle diri diri yanmaya sevk eder...

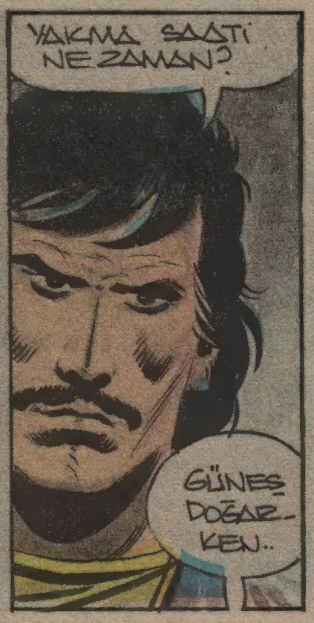

-Hindistan'da böyle vahşi adetlerin olduğunu bilmiyorduk... Peki devlet bu cinayetlere nasıl izin veriyor?

-Hiç bir güç, halkın inanışlarını sarsamaz.. Birçok kadın kendi isteğiyle ateşe atılır.. Ancak, az önce önümüzden geçen zavallı, zorla yakılacak!..

-Nereden anladın bunu?

-Brahman rahipleri, kadının kaçmaması için koluna girmişlerdi...

-Yakılma töreni nerede?

-Buradan bir saat uzaklıktaki büyük mabette sanıyorum.. Kadın geceyi ilahiler söyleyip, yakılma saatini bekleyerek geçirecek...

-Yakılma saati ne zaman?

-Güneş doğarken...

Kara Murat kısa bir süre düşündü. Çevreyi derin bir sessizlik kapladı... Genç adam müt -

hiş bir karar vermişe benziyordu... Durakoğluna bakarak esrarlı bir gülüşle sordu:

-Kadını kurtarmak fikrine ne dersin?

Durakoğlu adeta bir sevinç çığlığı attı:

-Mükemmel derim. Günlerdir kılıcım kınından çıkmamıştı. Bu güzel kadın, o yabanilerin elinde can verirse yazık olur!

İki gencin dikkatle dinleyen Hintli kılavuzun yüzü birden soldu, allak bullak oldu, boğazı ve göğsü kurumuştu. Titreyen bir sesle:

-Nasıl? Kurtarmak mı? diye bağırdı. Çıldırmışsınız siz! Yüzlerce insanın arasından kadını kurtarmaya kalkışmak deliliktir...

Kara Murat'ın gözlerinde bir gurur ışığı yandı. Sakin bir sesle:

-Bazan duygularıma yenilir, böyle çılgınlıklar yaparım.. Kadını kurtaracağız... Sen ister bizimle gel, ister burada kal.. Biz gidiyoruz.

Hintli kılavuz hazin bir sesle:

-Geliyorum, dedi. Ama saklanıp, hiç bir şeye karışmayacağım. Sizin yakalanıp, o kadınla beraber nasıl çatır çatır yakılacağınızı görmek istiyorum.. Yazık olacak ikinize de...

Hintli kılavuza göre, bu başarılması olanaksız bir girişimdi. Ama içinden bu iki Türk' ü takdir ediyordu.. Hiç tanımadıkları biri için hayatlarını tehlikeye atan iki gence kalben bağlanmıştı...

Kara Murat kararlı bir sesle:

-Bize yolu göster, dedi.

Ormanda, sık ağaçların arasından Brahma mabedine doğru ilerlerken kılavuz:

-Delilik bu vallahi, dedi. Sizin gibi adamlara Hindistan'da hiç rastlanmaz. Buraya neden geldiğinizi bilmiyorum ama, ülkenize geri dönemeyeceğinize eminim... Brahmanlar işlerine

karışanlara son derece zalim davranırlar.

Hintli kılavuz çevreyi çok iyi tanıyordu. Yakılmak istenen kadın hakkında da bilgisi vardı:

-Adı Banu'dur... Radenpur mihracesinin kızıydı. Babası ölünce yerine geçen amcası tarafından ihtiyar raca ile zorla evlendirildi. Genç kız itiraz etti, ağladı, sızladı ama dinletemedi. Üç ay geçmeden de dul kaldı... Daha önce iki defa saraydan kaçtı ama, ormanlık bölgeyi aşamadan yakalandı.. Ölümünden çıkar umanlar var sanıyorum..

Durakoğlu kaşlarını çatarak söylendi:

-Onun ölmesine izin vermeyeceğiz!

Kılavuz devam etti:

-Hele racanın ölümü çok ilginç... Adam, bir sabah yatağında kalbine hançer saplanmış olarak bulundu...

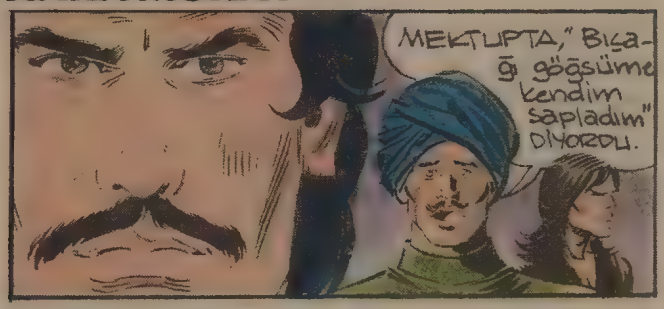

...Belki de herkesin,karısından şüphelene - ceğini bildiği için geride bir mektup bırakmıştı.. Mektupta "Ölümümden kimse sorumlu değildir. Bıçağı göğsüme kendim sapladım.Artık bu dün - yaya benim için yaşanmaya değmez! " diyordu...

Kara Murat şaşkınlıkla açılan gözlerini kılavuza dikti:

-Yani adam intihar etti,öyle mi?

-Evet...

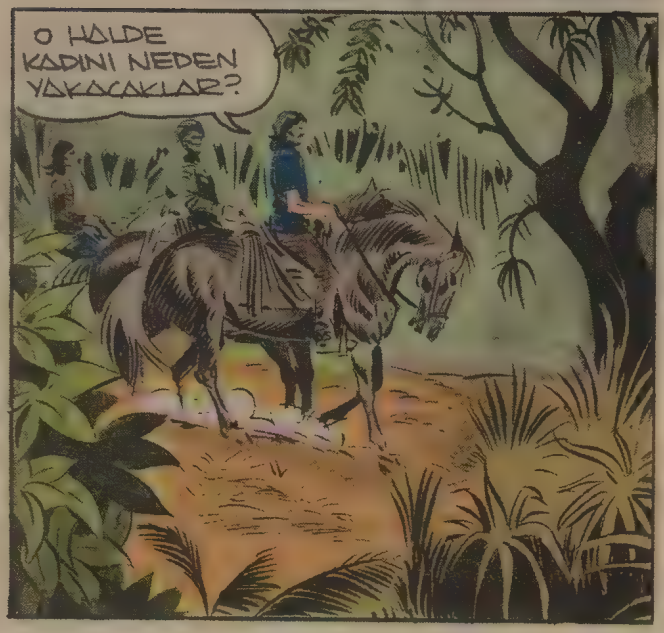

-Mektubunda bundan kimsenin sorumlu ol - madığını da yazdı...

-Evet...

-O halde kadını neden yakacaklar? Raca karısını kurtarmak için intiharını itiraf etmiş...

-Mesele öyle değil...Adam ölümünden kim - senin sorumlu olmadığını yazıyordu ama, böyle - ce karısından müthiş bir intikam almış oluyordu?

-Nasıl?

-Brahman dinine göre,koca,karısından ön - ce ölür ve ölürken karısının yakılmamasını vasi - yet etmezse,karısının da kocasıyle beraber diri diri yakılması gerekir.İhtiyar raca geride bırak - tığı mektuba bunu yazmamakla karısının da ölme - sini istediğini belirtmiş oluyor...

-Ama neden?

-Sebebi basit...Radenpur'un en güzel kızı olan Prenses Banu,racayla zorla evlendirilmişti. Gönlündeki sevgiliyi bir türlü bulamayan genç kız, yaşlı racayı yanına yaklaştırmıyordu... Evliliğin üzerinden üç ay geçtiği halde hâlâ bakireydi.Kıs - kanç ve huysuz bir ihtiyar olan raca sonunda ken - di canına kıyarak, genç eşini korkunç bir ölüme mahkûm etti...

Kara Murat ile Durakoğlu'nun gözleri dehşet ve hayretle açılmıştı. Duyduklarına inanamıyorlardı. Racanın korkunç kini ikisinin de tüylerini ürpertmişti. Durakoğlu boğuk bir sesle:

-Dünyada ne insanlar var! diye söylendi.

Bir saat kadar sık ağaçlar arasında ilerledikten sonra kılavuz onları durdurdu.. Hintli genç heyecandan tir tir titriyordu:

o zavallı kızı kurtarmamıza imkân yok. Sen yiğit bir gençsin. Bizi yalnız bırakamazsın. Böyle bir hareketi ancak korkaklar yapar...

Hintli kılavuzun kalbi parçalanacak gibi çarpıyordu. Beynine pençelerini geçiren korkudan kurtulmaya çalıştığı belliydi. Bir süre kararsızlık içinde düşündükten sonra:

-Harekete geçmek için havanın kararmasını beklesek iyi olacak galiba, diye mırıldandı...

İşte, büyük mabet göründü. Daha fazla yaklaşırsak, bizi mutlaka görürler... Ben artık buradan bir adım öteye bile gitmem..

İleriden halkın çığlıkları, garip ilahiler ve zil sesleri bulundukları yere kadar geliyordu...

Kara Murat, Hintli kılavuzu kolundan tuttu, keskin bakışlarını onun gözlerinin içine dikerek :

-Bak dostum, dedi. Senin yardımın olmadan

Durakoğlu sevinçle gülümsedi:

-O halde ne yapacağımızı planlayalım..

Atları ormanın kuytu bir köşesine bağlayıp, mabede nasıl gireceklerini konuşmaya başladılar.

Hintli genç, bölgeyi ve mabedin içini çok iyi biliyordu:

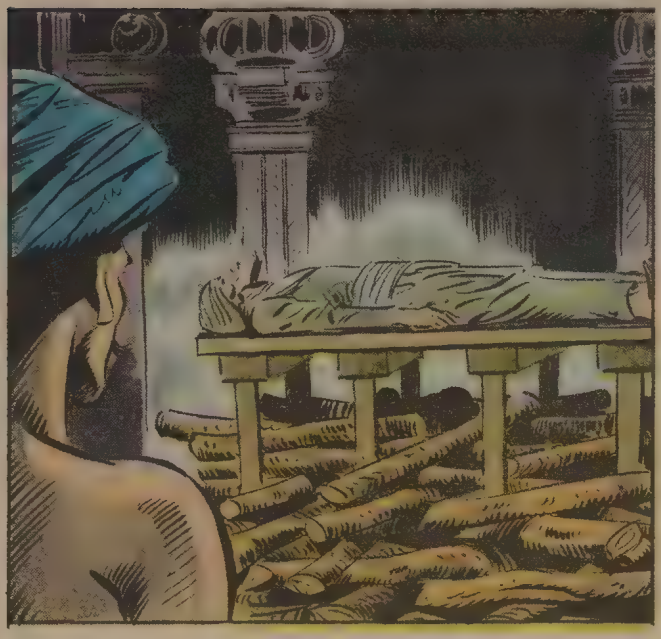

-Prensesi ölüm odasına kapatmışlardır. Bu gece bütün muhafızlar afyon içerek sızıp kalırlar. O zaman bir kapıdan içeri girip kızı kurtarabiliriz...

-Ya hepsi birden sızmazsa?

-O zaman duvarda bir delik açmamız gerekecek...Ama mabedin duvarları çok kalın ve sağlamdır. Bu iş saatlerce sürer. Güneş doğduktan sonra da kızı kurtarmak imkânsızlaşır. Her şeyi gece karanlığında halletmemiz lâzım...

Mabedin önünde büyük bir odun yığını görülüyordu. Üzerine yaşlı racanın cesedi yatırılmıştı. Prenses Banu, günün ilk ışıklarıyla beraber mabetten çıkarılacak ve racanın yanına bağlanacaktı.

Akşam olmak üzereydi. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Ortalığı koyu gölgeler kaplayınca Kara Murat otların arasına gizlenerek yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Hintli kılavuzla Durakoğlu da

birkaç adım geriden onu izliyordu.

Akşam rüzgârı ağaçların arasında uğulda - maya başlamıştı... Mabedin önündeki alanda biriken halkın yaktığı meşaleler karanlığı bölüyordu. Tören sabah yapılacağı için, Hintlilerden bazıları şimdiden uyumaya başlamıştı. Erkek, kadın ve çocuklar, karmakarışık bir şekilde oraya buraya uzanmışlardı.

Mabedin büyük kapısında mızraklı nöbetçiler vardı. Bu nöbetçiler afyon ve şarap içmedikleri için dipdiri bekliyorlardı.. Kara Murat canı sıkılmış bir halde:

-Kapıdan içeri girmek imkânsız, dedi...

Hintli kılavuz:

-Biraz bekleyelim, diye söylendi. Belki onlar da uyur...

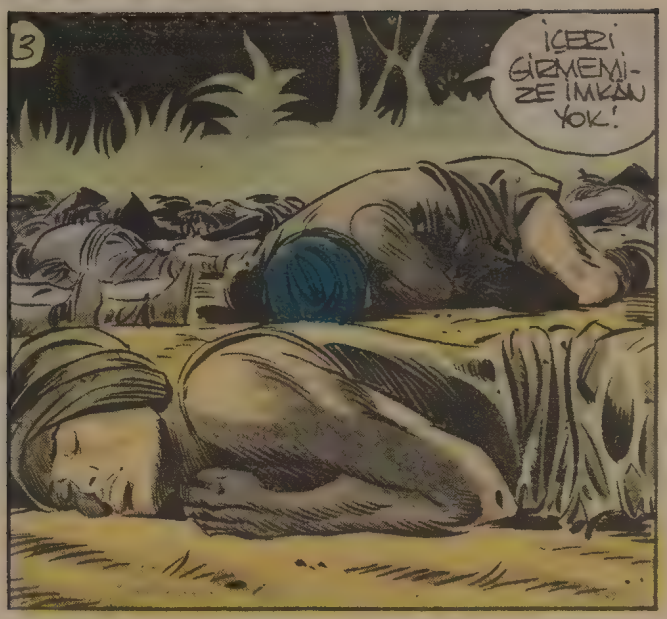

Üç arkadaş, otların arasına uzanarak sabırla beklediler. Ama saatler geçtiği halde durumda bir değişiklik olmadı.. Nöbetçiler hâlâ dimdik duruyorlardı. Kara Murat yüzünü umutsuzlukla buruşturdu:

-Sessizce içeri girmemize imkân yok.. Adamları haklamaya kalkarsak gürültü çıkar, yüzlerce insan üzerimize üşüşür. Bu da bizim için felâket olur...

Durakoğlu öfkesinden dudaklarını kemiriyordu. Kaşlarını çatmıştı. Çaresizlik içinde şöyle düşünüyordu:

-"Ne yapsak acaba? Kızı kurtarmak için ne yapsak? Bir yol bulmamız şart! Bir çaresi vardır bunun... Ama nasıl? Nasıl?"

Böylece saatler geçti...

Ufuk, güneşin ilk ışıklarıyla çiçeklenmeye başladı.

Artık sabah olmuştu..

Hintli kılavuzun sesi, üzüntüden titreyen dudaklarının arasından bir inilti halinde çıktı:

-Ortalık aydınlandı... Artık kızı kurtarmaktan vazgeçip gitmekten başka çaremiz kalmadı..

Durakoğlu öfkeli öfkeli soludu:

-Evet, şansımız yokmuş.. Daha doğrusu zavallı kızın şansı yokmuş... Adamlar bizi görmeden gidelim buradan...

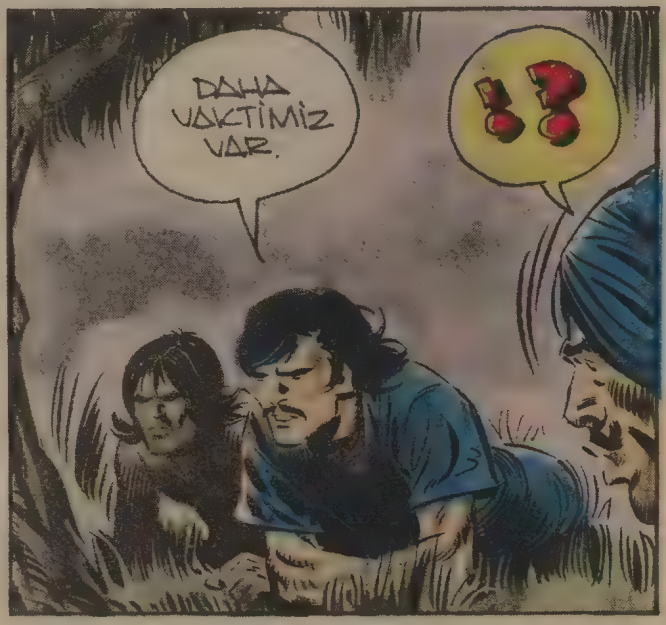

Kara Murat sakin ve kararlı görünüyordu.. Biraz solgun bir çehreyle:

-Hayır! Bekleyelim, dedi. Belki bir fırsat çıkar. Daha vaktimiz var...

Hintli kılavuz hayretle Kara Murat'a baktı. Bu genç adam yılgınlık ve karamsarlık nedir bilmiyordu. Delikanlının keskin bakışları, prensesin yakılacağı odun yığınına dikilmişti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 OCAK 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 209 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken yolda rastladıkları Brahman rahiplerinin genç bir kadını ölen kocasıyla birlikte yakaladıklarını öğrenirler ...

Sabah ateşe verilecek bu yığının üzerinde genç kızın diri diri yakılacağını düşünmek bile onu titretiyor, kalbinde, bastırılması güç bir öfke yaratıyordu.

Alnı buz gibi bir ter içindeydi.

O bu dakikada, bir süre sonra yıldırım olacak müthiş bir buluta benziyordu.

Hintli kılavuz şaşkınlık içindeydi.

Kara Murat ne düşünüyordu? Bir mucize mi bekliyordu?

Yoksa kurban töreni sırasında, cellatların üzerine atılarak kızı kurtarmayı mı tasarlıyordu?

Böyle bir hareket delilik olurdu...

Bugüne kadar hiç kimse Brahmanların elinden kurbanlarını alamamıştı...

Olanaksızdı bu...

Dakikalar hızla geçti...

Artık ufuk, iyice ağarmıştı.

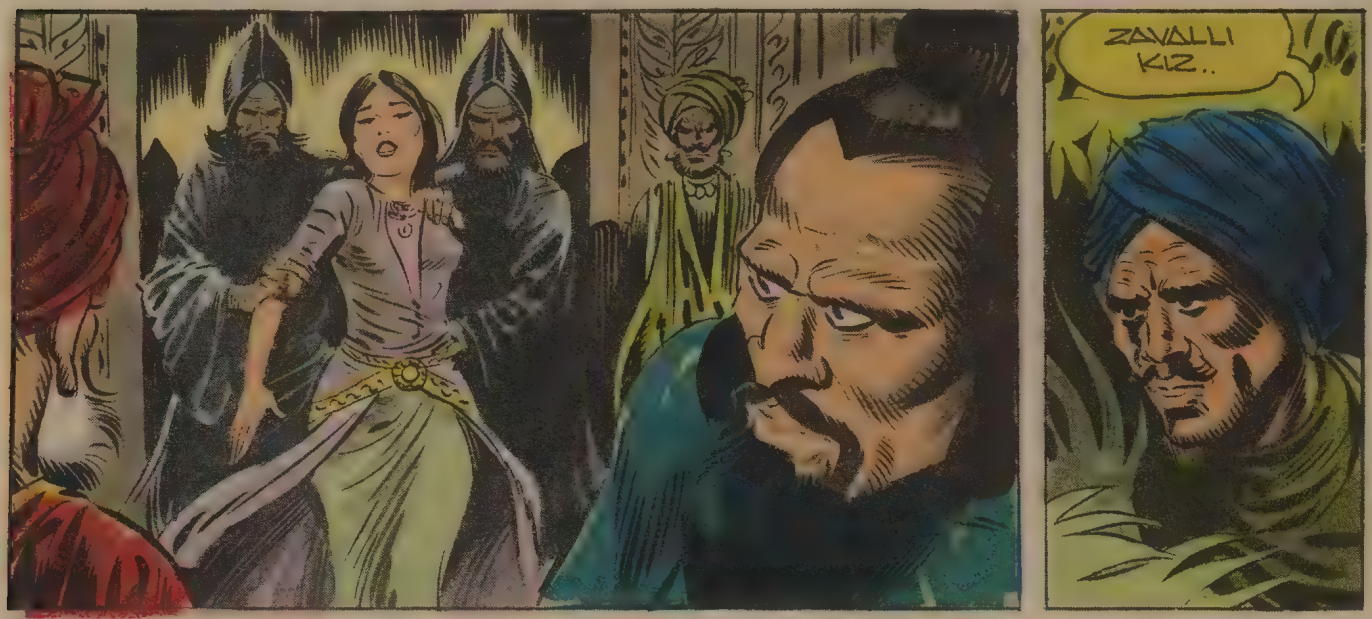

Nemli toprağın üzerinde uyuyan kalabalık birden hareketlendi, alanda büyük bir kaynaşma oldu, çalgı sesleri ve ilahiler yeniden duyuldu.

Korkunç an gelmişti...

Tören az sonra başlayacaktı...

Madebin kapıları gürültüyle açıldı, rahiplerin sürüklemeye çalıştıkları Prenses Banu, perişan bir halde göründü.

Genç kızın yüzü sapsarı, uzun saçları dağınıktı. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Çırpınıyor, kaçmaya çalışıyor ama rahiplerin güçlü kollarından kurtulamıyordu.

Hintli kılavuzun duyarlı yüreği bu acıklı sahneye dayanamadı, dudaklarının arasından, zayıf bir inilti çıktı:

-Zavallı!.. Zavallı kız.!..

Kara Murat'ın gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu. Eli, farkında olmadan kılıcının kabzasına gitmişti. Alanın ortasına atılmamak için, kendisini güçlükle tuttuğu belliydi.

Genç kız o derece güzeldi ve göz yaşlarıyla şişmiş gözleri o kadar büyüleyiciydi ki, üç erkek de ona bakarken derin bir heyecan duyduklarını hissettiler.

Durakoğlu, ıstırap içinde:

-Kızı yakıyorlar! Haydi, hücum edelim, dedi.

Kara Murat onu durdurdu:

-Sakin ol. Bu kadar kişinin arasından, kol gücüyle kimseyi kurtarmamıza imkân yok. Daha kızın yanına varmadan bizi paramparça ederler...

-Peki ne yapacağız?

-Düşünüyorum...

Durakoğlu umutsuzlukla yüzünü buruşturdu:

-Düşünecek vakit mi kaldı? Her şey bitiyor!.

Alandaki kalabalık genç kızı rahiplerin elinden alarak odun yığınına doğru sürüklemeye başladı. Ortalık öyle karışmıştı ki, artık hiç kimsenin birbirini tanıyacak hali kalmamıştı...

Az sonra prensesi, odun yığınının üzerindeki cesedin yanına yatırıp bağladılar...

Genç kız çevresine, canavarları bile insafa getirecek kadar perişan bir şekilde bakıyor, ama kimseyi etkileyemiyordu. Sonunda, kapkara bir umutsuzluk içinde korkunç ve uzun bir çığlık attı:

-Katiller! Bırakın beni! Ölmek istemiyorum!

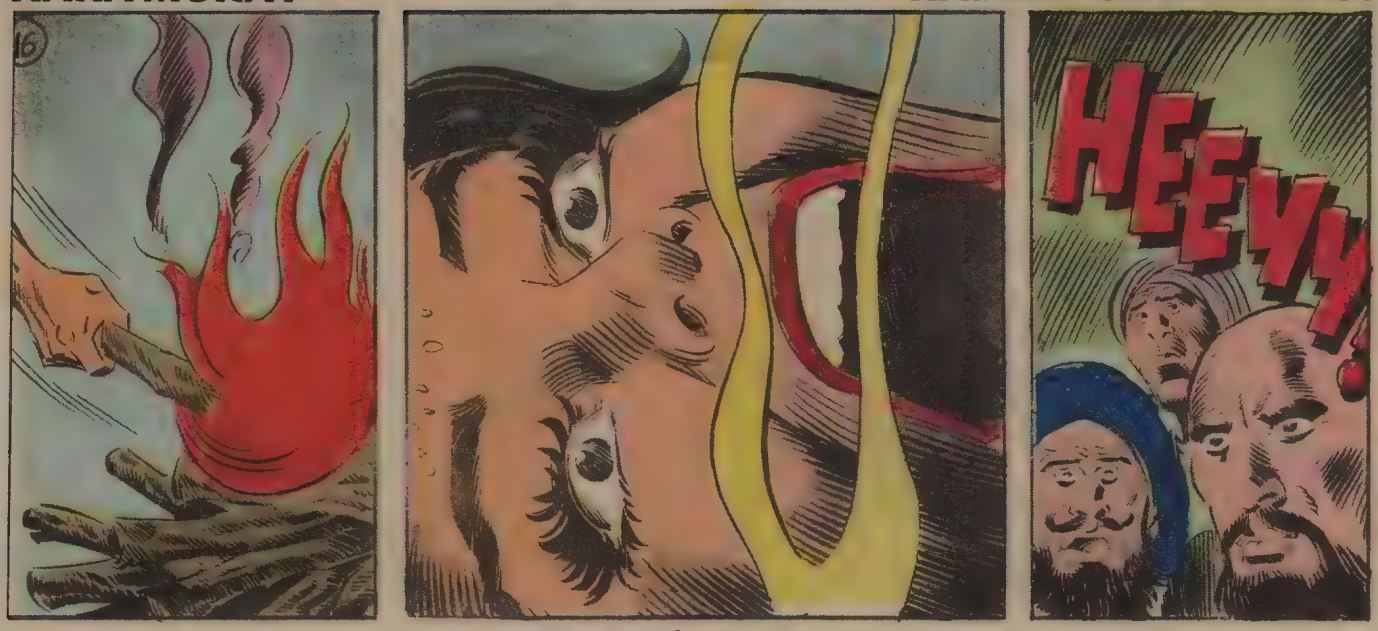

Prensesin çektiği ıstırap, gerçekten çok büyüktü. Ölümü, yokluğu, çılgıncasına ta yüreğinin içinde duyuyordu. Belki de hiç bir yaratık, onun kadar acı çekmemişti. Ama kıza aldırış eden olmadı.

Adamlar, ellerindeki meşaleleri uzatarak, kuru odun yığınını ateşe verdiler. Alevler, hızla büyümeye başladı.

Prensesin içler acısı çığlıkları alanı inletiyordu.

Kalabalık, sessiz, vahşi ve duygusuzdu...

Mabutların emrini yerine getirdiklerine inanıyorlardı... Hiç kimse onların bu inancını silemezdi...

İşte bu sırada müthiş bir nara, bütün gürültüleri bastırdı.

Bu öyle korkunç bir haykırıştı ki, törenin büyüsüne kapılan, inanılmaz coşku içinde titreyen Hint fakirleri bile silkinerek kendine geldi...

Büyük törenin kutsallığını bozan, halkın sevincini dağıtan, coşkunluğunu sindiren bu sesin sahibi kimdi?

Bütün gözler odun yığınından ayrılarak, sesin geldiği yana döndü...

İleride, ağaçlıkların arasından bir atlı çıkmıştı... Duruşundan, sesinden, kıyafetinden, yabancı olduğu anlaşılıyordu. Gür sesi alanda çın çın öttü:

-Durun rezil herifler!.. Söndürün ateşi. Yoksa topunuzun leşini yere sererim...

Alanda, yüzlerce, binlerce kişi vardı. Bunların çoğu tepeden tırnağa silahlı, Hint diyarının en zorlu bahadırlarıydı...

Tek başına bu kadar kişiye meydan okuyan kimdi?

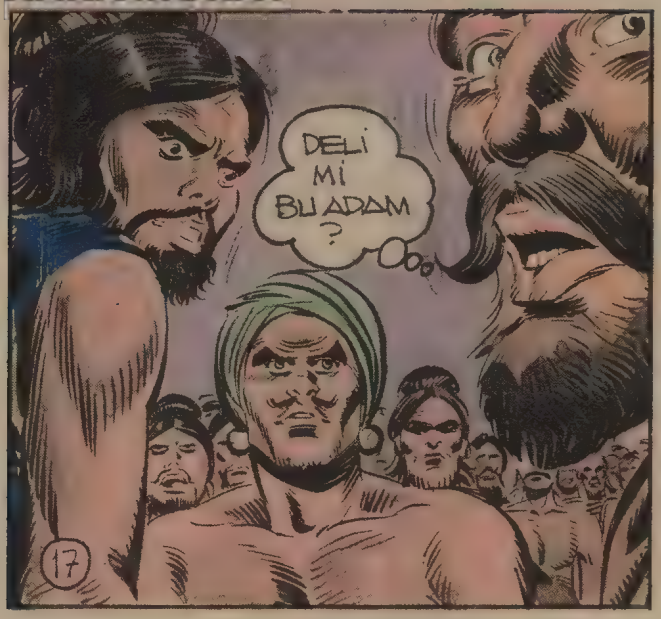

Deli miydi?

Ölümüne mi susamıştı?

Brahmanlar, kendi işlerine burnunu sokan - lara karşı son derece vahşi davranırlardı...

Herkes bir an için yakılmakta olan kurbanı unutmuştu...

Atın üzerindeki delikanlı, kollarını beline dayamış, pervasız bakışlarla korkunç kalabalığı süzüyordu...

Bütün başların kendisine doğru çevrildiğini görünce atını birkaç adım daha sürdü.

Çatık kaşları, sıkık yumrukları, yiğitçe duruşuyla önündeki insan seline doğru ilerleyen bu genç, Durakoğlu idi...

Delikanlı haykırdı:

-Size söndürün ateşi dedim edepsizler! Suçsuz bir kadını diri diri yakmak, ahlâksızlıkların en büyüğüdür... Lideriniz kimse ortaya çıksın!

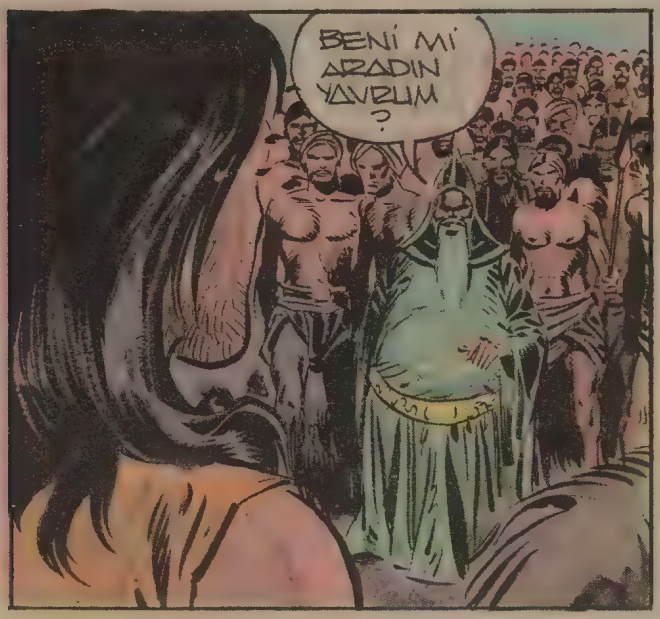

Şişman bir Brahman rahibi, göbeğini hoplata hoplata güldü:

-Beni mi aradın yavrum?

Durakoğlu, kıvılcımlar fışkıran bakışlarını rahibe dikti:

-Sen şu köpek sürüsünün başı mısın?

-Kalabalıktan büyük bir homurtu yükseldi. Kızgın halk, Durakoğlu'nun üzerine doğru saldır - mak istedi ama, başrahip ellerini kaldırarak, onları durdurdu. Sonra Durakoğlu'na dönüp:

-Bize hakaret ediyorsun yabancı, dedi... Bu sözlerinin cezası ölümdür. Seni öldürmeden önce dinlemek de görevimizdir. Şimdi konuş bakalım ne istiyorsun?

-Bu kadını neden yakıyorsunuz?

-Mabutlar öyle emrediyor...

-Mabut dediğiniz şu iğrenç heykel mi?

Kalabalıktan korkunç bir homurtu daha yükseldi. Kızgın sesler tüyler ürpertici bir uğultu halinde alanı kapladı:

-Mabutlara dil uzatıyor...

-Dinimize hakaret ediyor.

-Öldürelim!.

-Gebertelim şu günahkârı!

Başrahip, ellerini kaldırarak öfkeli halkı yeniden durdurdu. Adamın şişman yüzü, kıpkırmızı kesilmişti. Gözleri çakmak çakmak açılarak kükredi:

-Sen ne biçim söz ediyorsun yabancı? Çarpılmaktan, ölmekten, mabutların gazabına uğramaktan korkmuyor musun?

Durakoğlu, inanılmaz bir soğukkanlılıkla sırıttı:

-Güldürme beni rahip! Şu zavallı mabudun kime zararı olur?

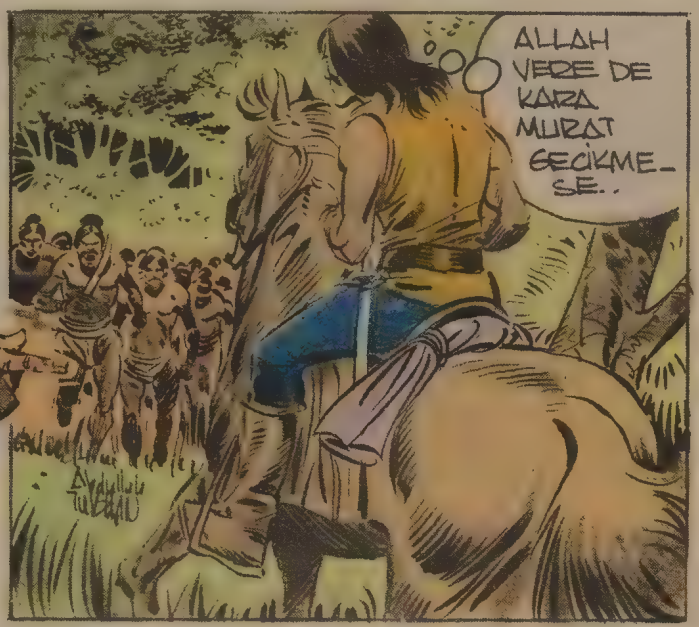

Bu sözler, bardağı taşıran damla oldu..

Yabancı genç artık çok ileri gitmişti.

Başrahip öfkeli halkı durduramayacağını anladı. Zaten o da iyice kızmış ve bütün kanı tepesine çıkmıştı. Boğuk bir sesle:

-Tutun şu günahkârı! Onu da yakalım, diye haykırdı.

Durakoğlu sakin görünüyordu. Ama, gerçekte heyecandan her yanı titriyordu.

Üzerine doğru gelen kızgın insan seline dehşetle baktı.

Homurdanan, küfürler savuran, lânetler yağdıran öfkeli halkın elinden kurtulması olanaksızdı.

"Allah vere de Kara Murat gecikmese.. Yoksa bu herifler beni parça parça edecek" diye söylendi.

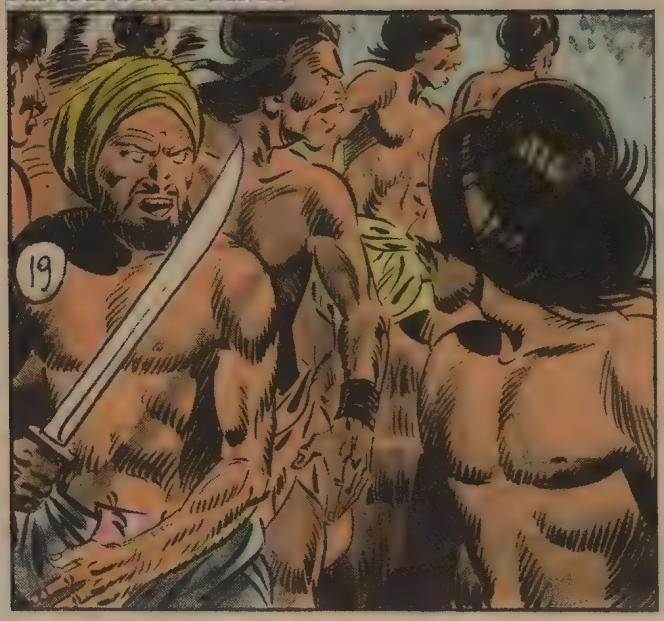

Hızla kılıcını çekerek kendisini savunmaya hazırlandı.

Ama, gözlerini kan bürümüş bu öfkeli kalabalığa ne kadar dayanabilirdi?

Birden halktan dehşet sesleri yükseldi...

Herkes adeta dondu kaldı.

Başlar, alev alev yanan odun yığınına doğru döndü..

Gördükleri manzara karşısında büyük bir

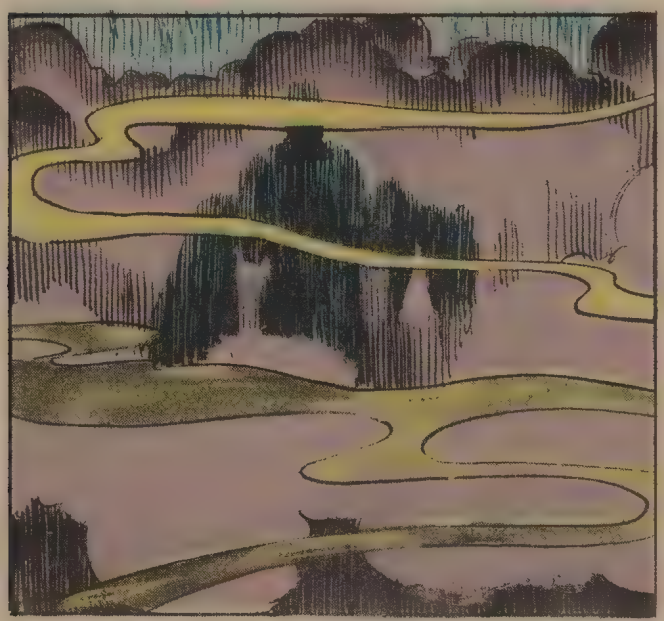

sından ansızın bir gölge ayağa kalkmıştı...

Bu bir hayalet miydi?

Yoksa yaşlı raca mı canlanmıştı?

Halk ne olduğunu anlayamadan, faltaşı gibi açılan gözlerle ateşe bakıyordu...

Odun yığınının üzerinde bir hayalet gibi ayağa kalkan esrarengiz gölge, genç kızı kollarının arasına alarak yürüdü.

Hintlilerin şaşkınlığı sonsuzdu. Her kafadan

korkuya kapılan Hintliler secde ederek yere kapandılar...

Alanda, atının üzerinde dimdik duran ve en ufak bir korku duymayan tek kişi Durakoğlu idi. Delikanlının dudaklarında esrarengiz bir gülümseme vardı.

Hintlileri dehşete düşüren olay, gerçekten garipti...

Yanan odun yığınını saran dumanların ara-

bir ses çıkıyordu.

-Olamaz! Olamaz bu!

-Mabutları kızdırdık galiba...

-Raca canlandı...

-Karısını kucakladı, gidiyor!

-Tanrım. Gözlerime inanamıyorum...

Ölü dirilerek genç kızı kucaklamış, sakin adımlarla yürüyerek odun yığınından aşağıya inmişti...

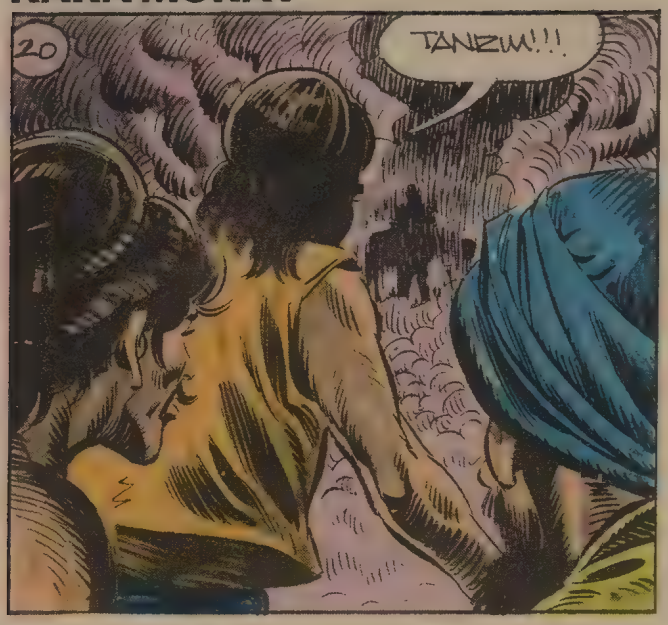

Bir mucizeydi bu...

Yanan odunlardan çıkan dumanlar bir bulut gibi çevreyi sarmıştı.

Kucağında kızla beraber yürüyen gölge, sisler arasında bir hayalet gibi görünüyordu.

Brahman rahipleri, Hint fakirleri, muhafızlar, silahşörler, kadın, erkek ve çocuklar, herkes dehşet içinde yere yapışmışlardı...

Akıllarını durduran bu mucize karşısında yaprak gibi titriyor, heyecandan solan dudaklarının arasından anlaşılmaz dualar mırıldanıyorlardı...

Prenses Banu'nun baygın vücudu, kendisini tüy gibi havaya kaldıran güçlü kolların arasında ormana doğru uzaklaştı..

Alanda kimse yerinden kımıldamıyordu.

Durakoğlu, çevredeki şaşkınlıktan faydalanarak atını sessizce ağaçların arasına sürdü..

Prenses Banu'yu odun yığınının arasından alarak kaçıran Kara Murat'tan başkası değildi.

Durakoğlu halkın dikkatini üzerine çekerken o arka taraftan sessizce odun yığınına sokulmuş, ve koyu duman bulutlarından yararlanarak, kızı kucaklayıp gitmişti.

Bir süre sonra ormanda, kararlaştırdıkları yerde buluştular...

Kara Murat Durakoğlu'na:

-Kutlarım seni, dedi. Rolünü iyi oynadın. Öfkeye kapılan halk, kurbanı da, kutsal ateşi de, mabutları da unuttu...

Durakoğlu gülümsedi:

-Doğrusu sen de tam bir hayalet gibi davrandın. Zavallıların ödleri koptu. Aldatıldıklarını, anlayınca kimbilir ne hale gelirler?

Hintli kılavuz, bu soğukkanlı iki Türk'e dehşet içinde bakıyordu. Gerçekten yaptıkları olağanüstü bir işti..

KARA MURAT

RADENPUR BAKİRESİ

Kızı kaçırmakla peşlerine öç almaya yemin li yüzlerce gönüllünün takılacağını biliyor, ama buna aldırış bile etmiyorlardı...

Heyecandan boğuklaşan bir sesle:

-Kaçalım, bizi yakalarlarsa mahvoluruz! diye bağırdı.

Aynı anda uzaktan gelen tüyler ürpertici haykırışlar ormanın sessizliğini yırttı, ulumayı andıran korkunç bir gürültü dalga dalga çevreye yayıldı.

Hintliler nihayet aldatıldıklarını anlamış lardı...

Aklı başına gelen başrahip, odun yığınının yanına sokulduğu zaman, yaşlı racanın cesedinin tek başına orada yatmakta olduğunu görmüş ve kurbanın kaçırıldığını anlayınca bir dehşet çığlığı atarak düşüp bayılmıştı.

Durumu kavrayan öteki rahipler:

-Aldatıldık! Günahkârları yakalayın. Koşun, kaçmasınlar, diye bağırdılar.

Kızgın bir kalabalık az sonra ormanı karış karış taramaya başladı...

★★★

Kara Murat'la arkadaşları, sık ağaçlarla kaplı ormana dalmışlardı.

Peşlerinde kana susamış öfkeli bir insan kalabalığı vardı...

İzlerini kaybettirmek için, ormanın derinliklerine kaçmaktan başka çareleri yoktu.. Kara Murat atının üzerinde Prenses Banu'yu, kucağına almıştı. Bir eliyle belinden sımsıkı kavradığı genç kızı tutarken, öbür eliyle, dizginleri kullanıyordu. Kılavuzun sık ağaçlar arasında bulduğu dar bir yolda atlar güçlükle ilerliyordu..

Kara Murat, kurtardığı kıza ilk defa yakından dikkatle baktı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 ŞUBAT 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 210 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Kızın yüzü bir melek kadar masumdu.

Hâlâ baygın olduğu için gözkapakları kapalıydı.

İnce kaşları hançer gibi şakaklarına doğru kıvrılmıştı.

Küçük, kalkık bir burnu, ufak ağzı, uzunca yüzü, parlak, siyah saçları, buğday renkli bir teni vardı.

Delikanlı kalbinde şiddetli bir çarpıntı hissetti.. Derin bir hayranlıkla:

-Tanrım! Ne kadar güzel! diye mırıldandı.

O güne dek birçok kadın tanımıştı ama böyle büyüleyici güzellikte birine ilk kez rastlıyordu.

Bu esnada genç kız uzun kirpikli gözlerini açtı.

Eşsiz güzellikteki bu gözler korku doluydu.

İki dizi inciyi andıran bembeyaz dişlerin

göründüğü şehvetli ağız, bu yakıcı, çıldırtıcı ağız kımıldadı, açıldı, titrek bir sesle:

-Neredeyim? Siz kimsiniz? diye sordu

Kızın bakışları, delikanlının damarlarını tutuşturan bir alev gibiydi.. Hafifçe gülümseyerek tatlı bir sesle:

-Kurtuldunuz! dedi.

Prenses Banu, şaşkın bakışlarını çevresinde dolaştırdı. Bir atın üzerinde sarsıla sarsıla gitmekte olduklarını fark edince soran gözlerini Kara Murat'a dikti:

-Beni siz mi kurtardınız?

-Evet.. Arkadaşlarla beraber yaptık bu işi..

Prenses Banu birden anlaşılmaz bir heyecanla sarsıldı. İnce vücudunun her yanı titriyordu. Kurtulduğuna sevinmemiş gibiydi sanki...

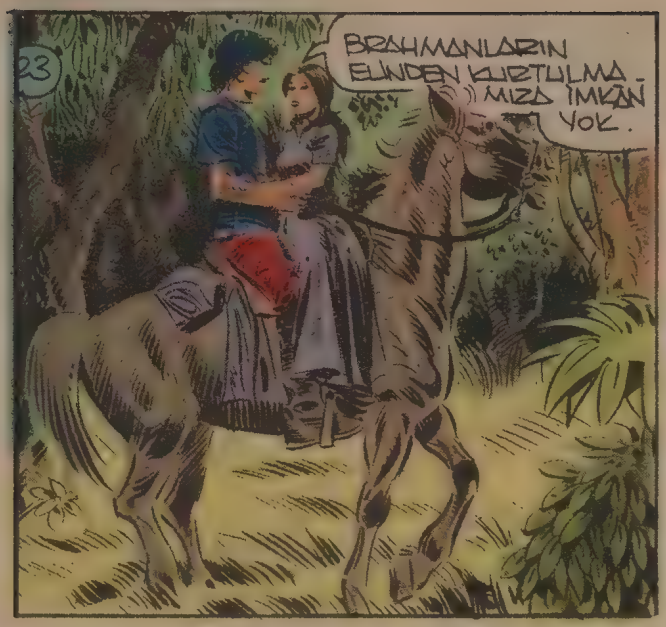

-Teşekkür ederim ama bu yaptığınızın çılgınlık olduğunu biliyor musunuz? Kendinizi ölüme mahkûm ettiniz.

Kara Murat garip bir şekilde güldü:

-Nedenmiş o?

-Brahmanların elinden kurtulmanıza imkân yok.. Dünyanın öbür ucuna kaçsanız yine bulup sizi öldürürler.. Beni de tabii...

Kara Murat ilgisiz bir tavırla omuz silkti.

Kızın sözlerini dinlemiyor gibiydi.. Gözlerini, onun küçük kalkık burnuna dikmişti. İçini çekerek:

-Ne kadar güzel! dedi.

Gözleri kederle dolu olan Prenses Banu, şaşkın ve endişeli sordu:

-Nedir güzel olan? Brahmanların öç almak için peşinize takılması mı?

Kara Murat hafifçe gülerek başını salladı:

-Hayır.. Burnunuzdan bahsediyorum. Küçük burnunuz, yüzünüzü güzelleştiren bir süs gibi sanki.. Böylesini hiç görmemiştim..

Genç kız acı acı içini çekti:

-Siz alay ediyorsunuz.. Ama inanın bana hiç birimiz ölümden kurtulamayacağız...

Kızın sözlerini duyan Durakoğlu vahşi bir kahkaha kopardı. Kendi kendine uzun uzun güldü.

Prenses Banu, gözlerini Kara Murat'a çevirerek hayretle sordu:

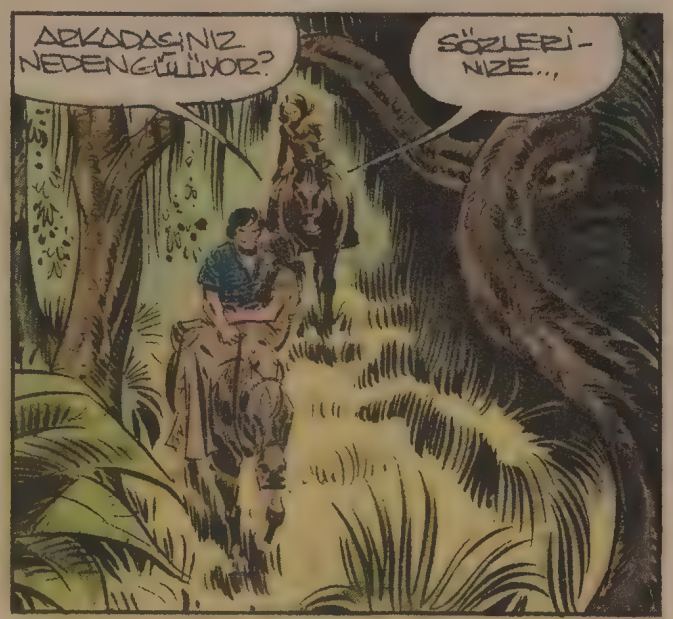

-Arkadaşınız neden gülüyor?

Kara Murat:

-Sözlerinize gülüyor, dedi. O komik olan her şeye güler.. "Bizde adama öyle kolay kolay kelle verecek göz var mı?" demek istiyor.

Genç kız bu alaylı sözler, bu soğukkanlılık, bu kendine güven karşısında şaşırdı kaldı.

Ölümle alay eden bu insanlar kimlerdi.?

Kendisini neden kurtarmışlardı?

Nereye götürüyorlardı?

-Siz kimsiniz?diye sordu.

Kara Murat, kollarının arasında tuttuğu vücudun ılıklığını hissediyor, kızın saçlarından yayılan sarhoş edici koku damarlarındaki kanı alevlendiriyordu:

-Türk'üz dedi. Benim adım Kara Murat.. Arkadaşımın ki ise Durakoğlu...

-Demek çok uzaklardan geliyorsunuz?

-Evet.. İstanbul'dan...

-Brahmanlar sizi öldürmeden peşinizi bırakmayacak.. Benim yüzümden başınız derde girdi...

-Aldırma .. Alışığız böyle şeylere...

-Nereye gidiyordunuz?

Radenpur'a. Seni de oraya götürüyoruz... Amcanızın hükmettiği ülkeye..

Prenses Banu'nun güzel yüzünü ansızın derin bir korku ve şaşkınlık ifadesi kapladı:

-Demek beni tanıyorsunuz?

-Evet.. Başınıza gelen herşeyi biliyoruz..

Kızın yüzü iyice sarardı:

-Anlıyorum.. Beni amcama teslim edecek-siniz.. Öyleyse neden kurtardınız?.. Beni yaşlı racayla zorla evlendiren ve ölmem için bütün bunları hazırlayan o .. Babamdan kalan mirasın tek sahibi olmak istiyor...

Prenses Banu, ter içinde kalmıştı.. Sapsarı çehresinin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu .. Dudaklarında dolaşan gülümsemede çok acı bir ifade vardı:

-Ama belki de haklısınız. Amcam ölmedi-ğimi öğrenince beni yeniden ele geçirmek için size büyük para verebilir...

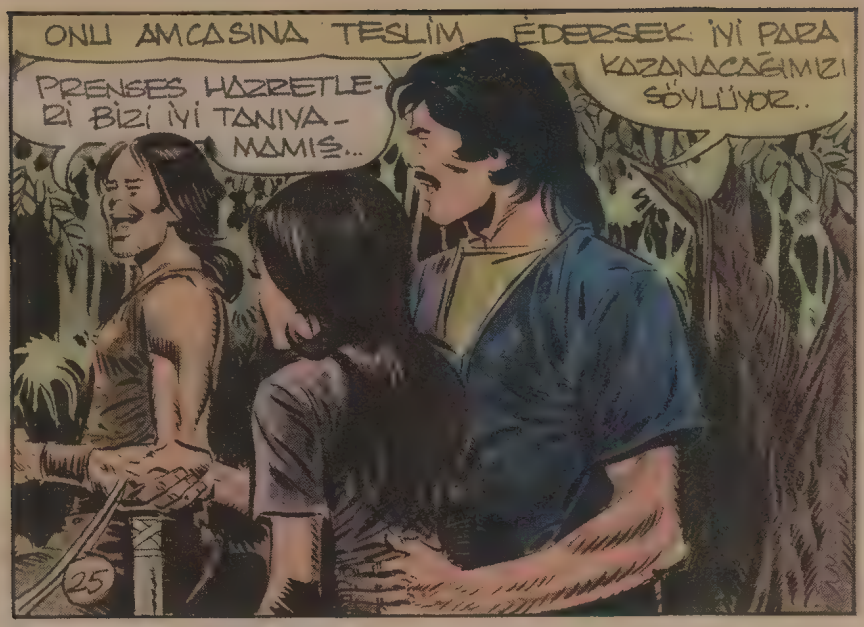

Bu sırada yanlarına yaklaşan Durakoğlu, prensesin son sözlerini duymuştu. Kara Murat'a

-Bu kız ne diyor? diye sordu.

Kara Murat içini çekti:

-Onu amcasına teslim edersek iyi para kazanacağımızı söylüyor..

Durakoğlu şen bir kahkaha attı:

-Prenses hazretleri bizi iyi tanıyamamış.. Biz paraya değer versek, bugün Çin İmparatoru olurduk...

Durakoğlu sözlerine devam edemedi. Birden en önde hızla giden Hintli kılavuzun dehşet dolu sesi yükseldi:

-Felaket! Felaket!

-Kara Murat'la Durakoğlu hayretle birbirlerine baktı:

-Ne var? Ne oldu?

Hintli kılavuz sapsarı kesilmişti.

Atlar acı acı kişniyordu.

Onları böyle ürküten ne olabilirdi?

Prenses Banu başını uzatarak ileriye bakınca ürperdi, gözlerini korkuyla kapayarak bağırdı:

-Yılan!

Dar yolun üzerinde, uzun, simsiyah bir gölge vardı.. Sanki iri bir ağaç yere devrilip yolu kapamış gibiydi...

Kara Murat ile Durakoğlu o güne dek çok gezmiş, çok görmüşlerdi ama böyle bir şeye hiç rastlamamışlardı. İkisinin de gözleri iri iri açıldı. İkisi de:

-Tanrım! Ne büyük bir yılan bu! diye şaşkın kalakaldı.

Hintli kılavuz yılanlardan korkmayan, hatta bazılarıyla koyun koyuna yatan bir insandı ama dev yılan onu da ürkütmüştü. Büyük bir korku içinde:

-Bu canavar dostluktan anlamaz. O yoldan çekilmeden geçmemize imkân yok. diye söylendi.

Peşlerine takılan Brahmanlar ormanı karış karış tarayarak ilerliyor, her geçen an, aralarındaki mesafe azalıyordu.

Öfkeli kalabalığın çığlıkları, küfürleri, beddualara benzeyen haykırışları gittikçe yaklaşan bir uğultu halinde duyuluyordu.

İki ateş arasında kalmışlardı..

Arkalarında, kanlarını içmeye yemin etmiş öfkeli bir insan sürüsü, önlerinde ise dev bir yılan vardı...

Bu canavarı ortadan kaldırmadan yollarına devam etmelerinin olanaksız olduğu anlaşılıyordu.

Prenses Bamu'nun yüzünü ölümcül bir gölge kaplamıştı.

Alnı buz gibi bir ter içindeydi...

Korkunç bir buhranın pençelerine düşmek üzere olduğu belliydi.. Zayıf bir sesle:

-Mabudlar yakalanmamızı istiyor. Bu yılanı onlar çıkardı karşımıza, diye inledi.

Hintli kılavuz öfkeyle homurdandı:

-Brahmanların eline geçmektense bu yılana yem olmak daha iyi...

Dev yılan, korkunç kara gözlerini onlara dikmiş bakıyordu. Bakışlarında karşısındakileri küçümseyen, alay eden bir ifade vardı sanki...

Hintli kılavuz alnındaki terleri silerek:

-Canavar bizi bırakmayacak... Kendimize başka bir yol bulmamız gerekiyor, dedi.

Durakoğlu canı sıkılmış bir halde söylendi:

-Bu sık dallar arkasından belki biz güçlükle geçebiliriz ama atlar ne olacak?

Atlar için kılıçlarla dalları ve çalıları bu - dayıp yol açmaktan başka çare görünmüyordu. Bu da saatler sürerdi...

Oysa kaybedecek bir dakikaları bile yoktu.

Yürekleri korkunç bir intikam duygusuyla dolu olan kalabalık her an biraz daha yaklaşıyordu. Sesler artık çok yakından duyulmaya başla - mıştı.

Korku içindeki Prenses Banu sımsıkı Kara

Murat'a sarılmış bir yaprak gibi titriyordu:

-Ne olur beni yalnız bırakmayın. Beni onlara vermeyin...

Delikanlı onun siyah saçlarını şefkatle okşadı:

-Korkma. Biz varken sana kimse dokuna - maz...

Bu sırada Durakoğlu'nun atını hızla dev yılana doğru sürdüğü görüldü.

Delikanlı ne yapmak istiyordu?

Bu hareketi intihardan farksızdı.

Hintli kılavuz dehşet içinde haykırdı:

-Durun sahip! Ne yapıyorsunuz?

Kılıcını sıyıran Durakoğlu bakışları kadar soğuk bir sesle cevap verdi:

-Ya o ölecek ya biz.. Başka çare var mı?

Hayatında hiç böyle bir düşmanla karşılaş- mamıştı..

Canavarın başını bir vuruşta uçurabilece - ğini umuyordu...

Çünkü kılıç kullanmakta eşsiz bir usta idi.

Ama o hantal görünüşlü hayvanın inanılma- yacak kadar çevik ve hızlı olduğunu düşünmemiş- ti hiç...

Koca bir ağaç kadar kalın olan çöreklen - miş kara gövde ansızın gerildi, bir ok gibi atılıp kamçı gibi atın gövdesine dolandı...

Bütün bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti.

Hintli kılavuz:

-Felâket, diye haykırdı.

Prenses Banu, ormanı çınlatan korkunç bir çığlık attı:

-Mahvoldu!..

Kara Murat soğukkanlı görünüyordu ama yüzü sapsarı kesilmişti.

Durakoğlu dev yılanın üzerine saldırmakla hata ettiğini geç anladı. Ama artık geriye dönemezdi..

Canavarın vücudu atın gövdesine dolanırken o çevik bir hareketle sıçrayıp, altından geçmekte olduğu ağacın dalına tutundu, kol gücüyle kendisini yukarı çekip, üzerine oturdu.. Son anda yılana yem olmaktan kendisini güçlükle kurtarabilmişti...

Yılan koca atı tamamen sarmıştı artık... Zavallı hayvan çırpınıyor, titriyor, kurtulmak için bütün gücünü harcıyordu.

Hintli kılavuz:

-Yazık!.. Artık onu kimse kurtaramaz, diye mırıldanırken bir mucize oldu sanki.. Dev yılanın gövdesi gevşedi, korkunç bakışları başka tarafa doğru kaydı...

Atı bırakmıştı.. Serbest kalan zavallı hayvan korku içinde kişneyerek dört nala kaçtı.

Kara Murat ve yanındakiler dikkat ettikleri vakit, ağaçların arasından homurdanarak yuvarlanır gibi üzerlerine doğru gelen iri bir göl ge gördüler..

Yılan da onu görmüştü.

Hintli kılavuz bağırdı:

-Bir yaban öküzü!

Sonra geniş bir soluk alarak devam etti:

-Kurtulduk artık, korkmayın!

Öküz boynuzlarını sağa sola sallayarak yılana doğru yürüdü...

Kara yılanın atı neden bıraktığı şimdi daha iyi anlaşılıyordu...

Hintli kılavuz:

-Bakınız şimdi ne olacak?. dedi.

Merak ve heyecan içinde bir kaç saniye beklediler...

Prenses Banu da, yaban öküzünü görünce rahat bir soluk almış ve:

-Mabut bizi kurtardı! diye mırıldanmıştı.

Az sonra öküzün kalın ve boğuk sesi ormanı çınlattı.

Acı acı böğürüyordu..

Yılan, o inanılmaz hızıyla birden bire öküzün üzerine atılmış ve vücuduna dolanmıştı.

Hintli kılavuz:

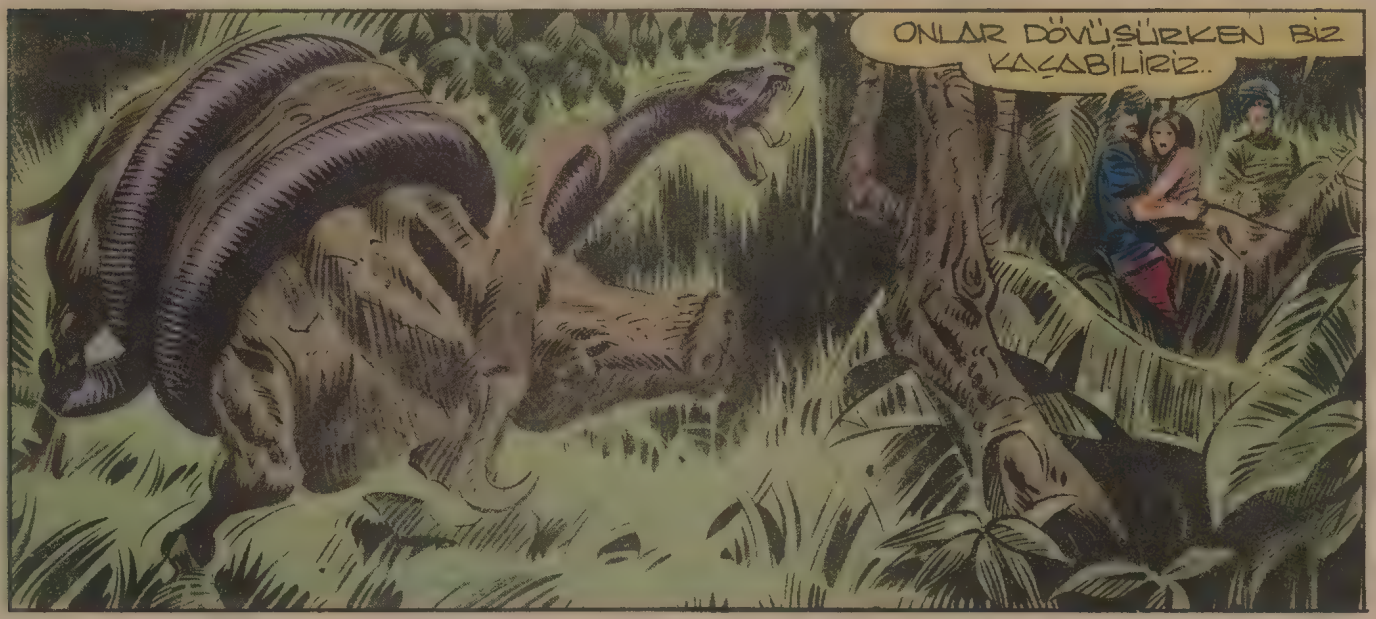

-Canavar avını buldu! Onlar dövüşürken biz kaçabiliriz, dedi.

Yolun üzerinde dev yılanla yaban öküzü arasında tüyler ürpertici bir boğuşma başlamıştı..

Öküz boynuzlarını savuruyor fakat yılana vuramıyordu.

Kara yılan öküzün vücuduna iki defa dolanmıştı. Baş tarafından bir metreye yakın bir bölümü yukarıda sallanıyordu.

Yılan bazen düşmanını fazla sıkıyor, öküz acı acı bağırarak yere düşüyordu. Bunun üzerine yılan baskıyı azaltıyor, kurtulduğunu sanan öküz yeni bir hamle ile ağaçlara doğru koşarak kaçmak istiyor ama başaramayınca korkunç bir sesle yeniden böğürüyordu.

Hintli kılavuz, dehşet verici manzarayı seyrederken şunları söyledi:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 ŞUBAT 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 211 FİYATI 150 KURUŞ

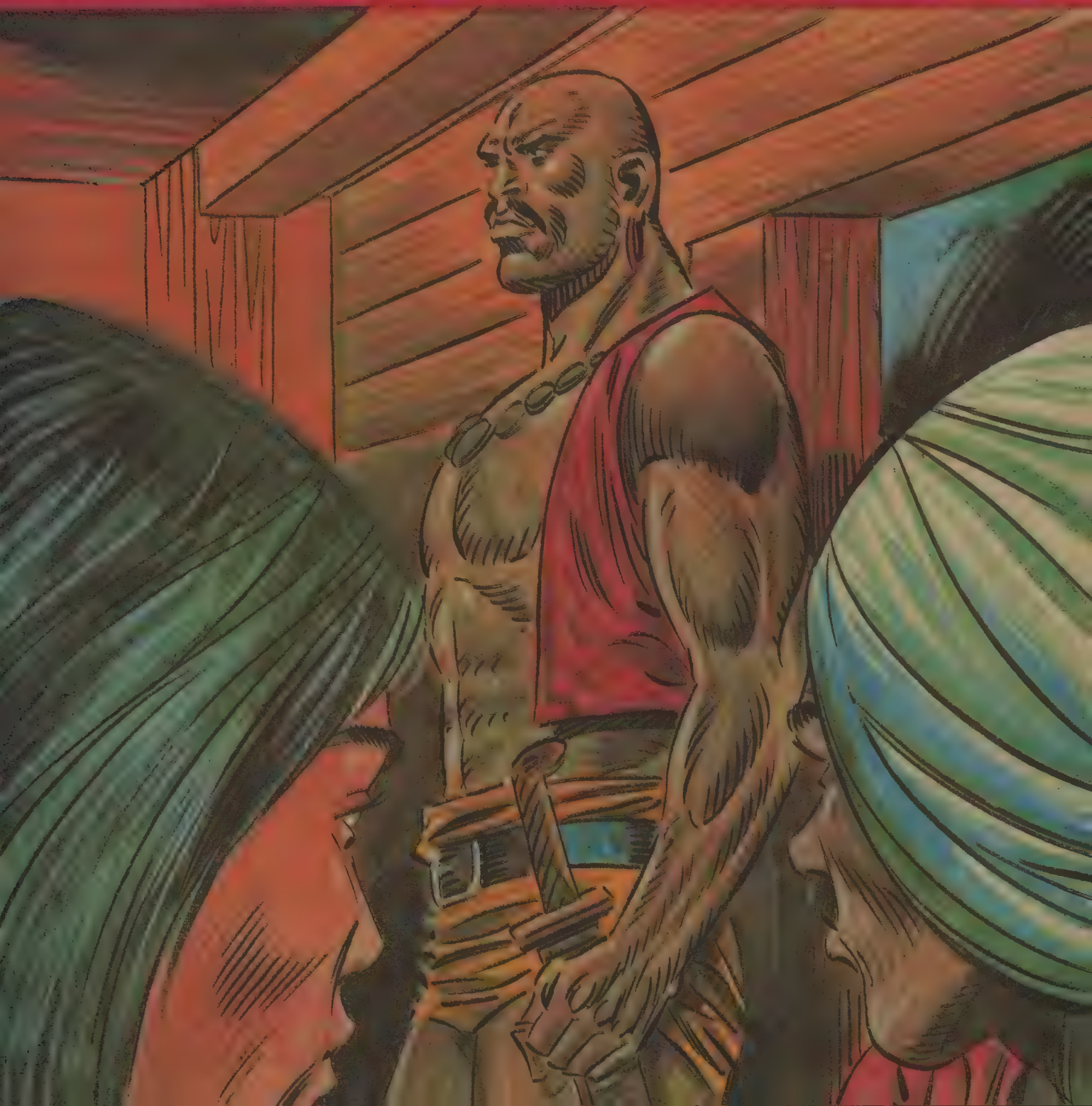

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

-Bu ormanlarda, dev yılanlarla yaban öküzleri arasında çok eski bir düşmanlık ve geçimsizlik vardır. Öküz boynuzlarının gücüne güvenerek bir hamlede yılanı mahvedeceğini sanıp üzerine atılır. Yılan ise öküzün bu gurur ve azametine dayanamaz, derhal üzerine saldırır, vücuduna çember gibi dolanır. Yılan, öküz gibi saf ve aptal değildir. Onu yenince alaya başlar. Bazen sıkar yere düşürür, bazen gevşetir kaldırır.. Bakın, nasıl alay ediyor öküzle! Zaferinin tadını çıkara çıkara öldürüyor onu.. Sonunda öküzü olanca gücüyle sıkıp pestil gibi ezecek...

Öküz yere yuvarlanmıştı... Yılanın keyfine diyecek yoktu. Uzun başını öküzün boynuzları arasına uzattı, zeki bir insan gibi dikkatle düşmanının gözlerine baktı.

Öküzün ağzından kanlar boşanıyordu. Artık kımıldayamaz olmuştu.. Yılan bunu görünce baskı çemberini gevşetti. Canavar, başını iki yana sallayarak garip bir ıslık sesi çıkarıyor, adeta zafer türküsü söylüyordu.

Durakoğlu ağaçtan inip, kendisi gibi kıl payı ölümden kurtulan atının üzerine sıçradı.

Kara Murat:

-Haydi! diye bağırdı. Canavar avıyla uğraşırken yanından geçip kaçalım...

Kara yılan öküzle yaptığı savaşı kazanmıştı ama yorgun ve halsiz düşmüştü... Yanından hızla geçen atlılara başını çevirip bakmadı bile...

Saatler sonra ormandan çıktıkları vakit hava kararmak üzereydi... İleride, bir hanın bacasından tüten dumanlar görülüyordu. Atlarını hana doğru sürdüler..

★★★

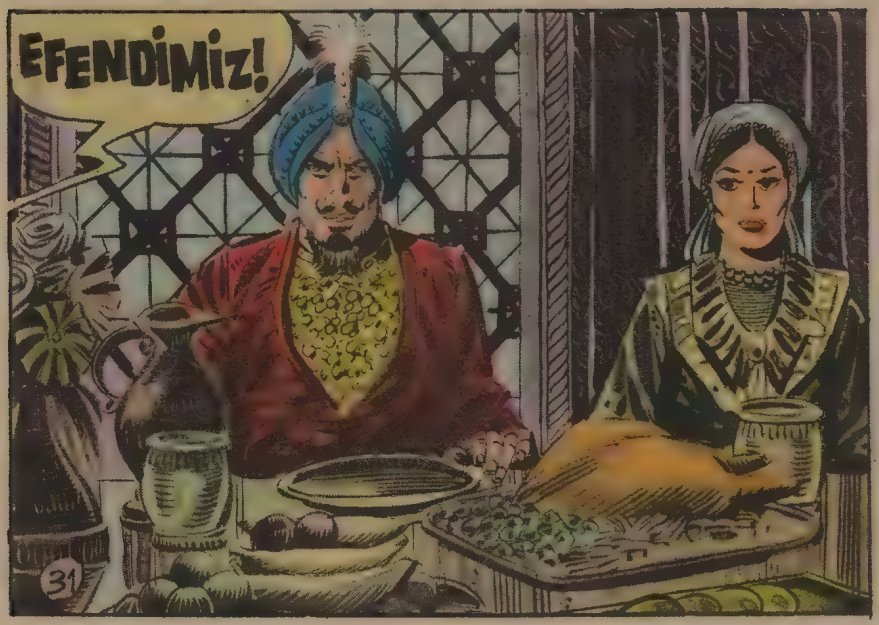

Radenpur mihracesi Jagat, karısı Maharani ile birlikte akşam yemeğine oturmuştu.

Sarayın muhteşem salonlarından birinde kurulan ziyafet masasında çeşit çeşit yiyecekler vardı.

Henüz ilk lokmalardan aldığı sırada muhafız komutanı telaşla salona girdi:

-Efendimiz...Efendimiz...

Mihrace, kara bakışlı, korkunç gözlerini komutana çevirdi:

-Ne var? Ne oluyor? Bu telaşın ne?

Komutan ellerini ovuşturarak ezildi, büzüldü:

-Müthiş bir şey efendimiz...Müthiş...

Mihrace şaşkın şaşkın baktı:

-Nedir müthiş olan? Anlatsana be herif... Ağzında ne geveleyip duruyorsun?

-Beni bağışlayınız efendimiz... Yeğeniniz

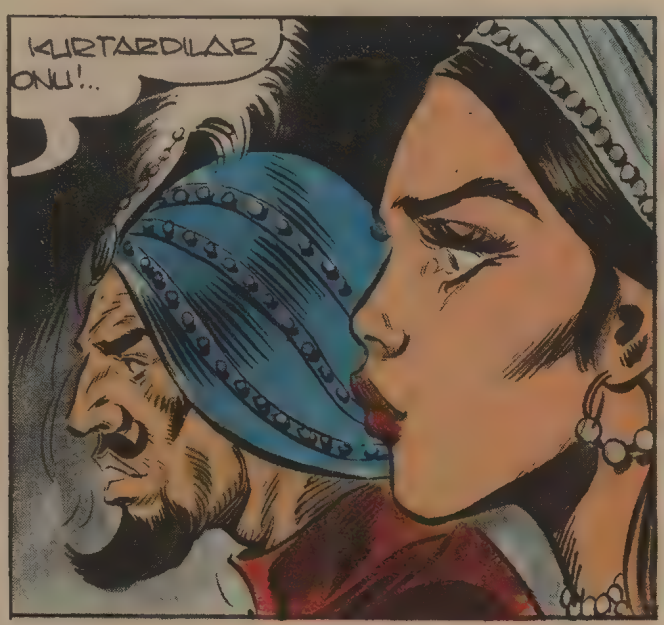

Prenses Banu dün sabah yakılacaktı..

-Ne var bunda telaşlanacak?..Brahmanların dinine göre kocası ölen her kadın yakılır...

Yüzünde zalim bir gülümseme beliren mihrace şöyle düşündü:

-"Böylece Prensese babasından kalan tüm miras yasalara göre benim olacak..."

Komutan titreyen bir sesle devam etti:

-Ama yakılmadı efendimiz..Kurtardılar onu...

Mihrace bir an duyduklarına inanamıyor - muş gibi durdu. Sonra öfkeyle gürledi:

-Kurtardılar mı? Kim kurtardı?

-İki yabancı...Tam tören sırasında ortaya çıkıp kızı kaçırmışlar...

-Olur şey değil...Ailemizin şerefi beş paralık oldu! Çabuk bunu yapan namussuzları bulun bana...

Konuşmayı dinleyen Mihrace'nin karısı Maharani'nin vücudunu garip bir titreme kapladı, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi heyecanla çarptı:

"Tanrım', Mabudlar bu kızın ölmesini istemiyor galiba'. " diye inledi.

Maharani genç, güzel ve ihtiraslı bir kadındı. Uzun kirpikli, siyah gözlerinde vahşi bir güzellik vardı. Çilek rengindeki kalın dudakları her erkeğin tatmayı arzuladığı bir meyve gibiydi...

Prenses Banu'nun kurtarılmasının, kendisi için çok kötü sonuçlar yaratacağını biliyordu ... Çünkü kocasının bu kıza karşı büyük zaafı vardı. Gerçekte ona âşıktı...

Maharani kocasının aşkını kazanmak ve Mihrace'yi yeğeninden soğutarak ölümüne razı etmek için, Hindus Nehri büyücüsünden çeşitli ilaçlar almış, günlerce yemeğine karıştırarak ona

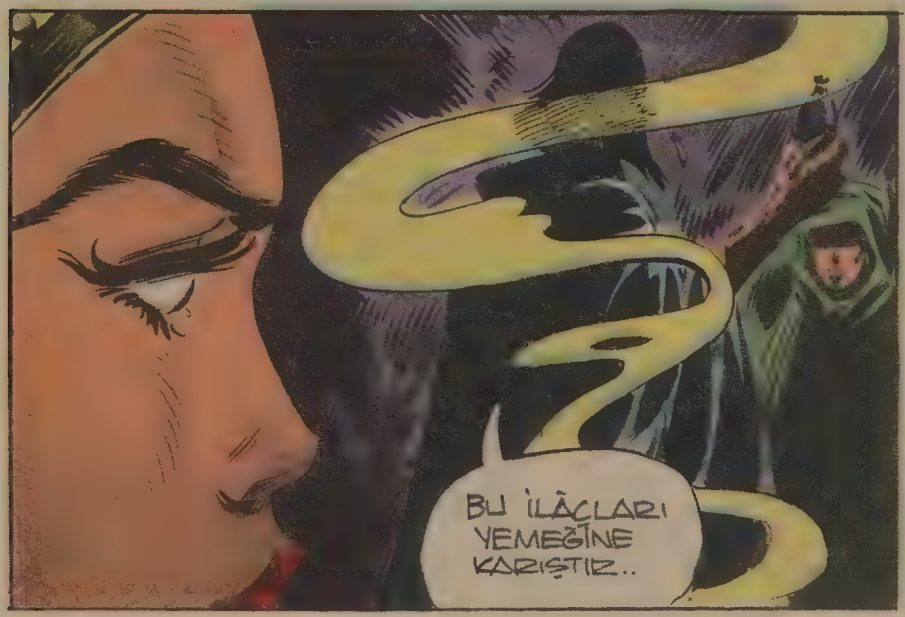

yedirmişti...

Sonunda mihracenin kalbindeki aşk ateşi sönmüş, yerini, kızın servetine karşı dayanılmaz bir tutku almıştı...

Büyücü, ilaçların etkisi geçtikten sonra Mihrace'nin kızı daha büyük bir aşkla sevebileceğini söylemişti...

Maharani'nin kulakları uğulduyordu...

İşte tehlike canları çalmıştı...

Genç kadın içinden anlatılmaz bir kinle:

"Lanet olsun o yabancılara'. " diye söylendi...

Hemen büyücüye gidip, kocasına içirmek üzere yeni ilaçlar alması, büyüler yaptırması gerekiyordu.. Yoksa Mihrace yine o ateşli aşkın esiri olacak ve kendisini unutacaktı...

Bu da Maharani için ölüm demekti...

Genç kadın, kalın, güzel dudaklarını araladı, tatlı, fakat biraz sinirli sesiyle söze karıştı:

- Hemen Nasır Melik'i yollayıp hepsini öldürtelim ! dedi.

Mihrace döndü. Maharani her zamanki gibi güzeldi. Ama karısının güzelliği onda hiç bir etki yapmadı. Soğuk bir sesle:

- Canlı yakalanmalarını istiyorum, dedi.

Maharani, derin bir acı içinde:

-" Felaket !" diye düşündü. "Mihrace artık kızın ölmesini istemiyor demek ki. Eğer ilaçların etkisi geçerse ona eskisinden daha çok âşık olacak. Ben de mahvolacağım !"

Bu sırada Mihrace:

- Komutan... Bana Nasır Melik'i çağır! diye emretti.

Komutan selam vererek çıkarken:

"Mihrace her yere Nasır Melik'i yollamaz...

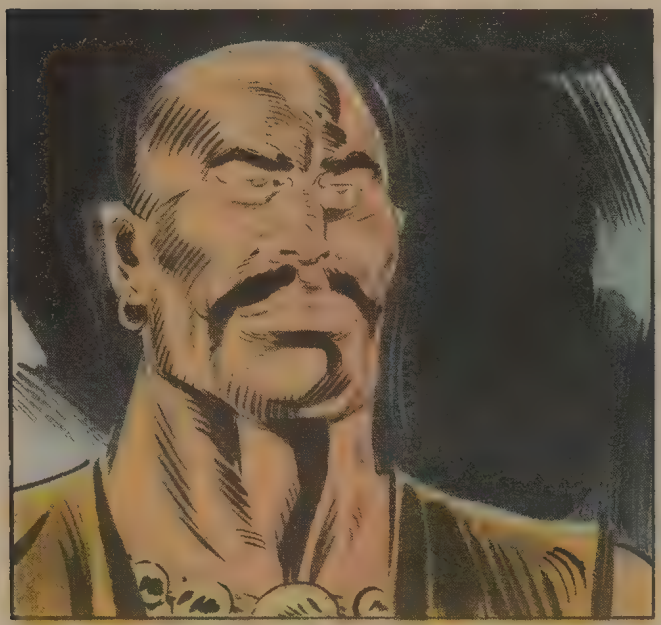

Demek bu işe çok önem veriyor" diye düşündü.

★★★

Nasır Melik, Mihrace'nin baş silahşörüydü.. İki metreyi aşan boyu, dev gibi cüssesiyle görenlerin içine korku salan bir görünüşü vardı.

Vahşi ve zalimdi...

Vuruşmayı, kan dökmeyi çok severdi.

Usturayla kazınmış saçsız başı pırıl pırıl par-

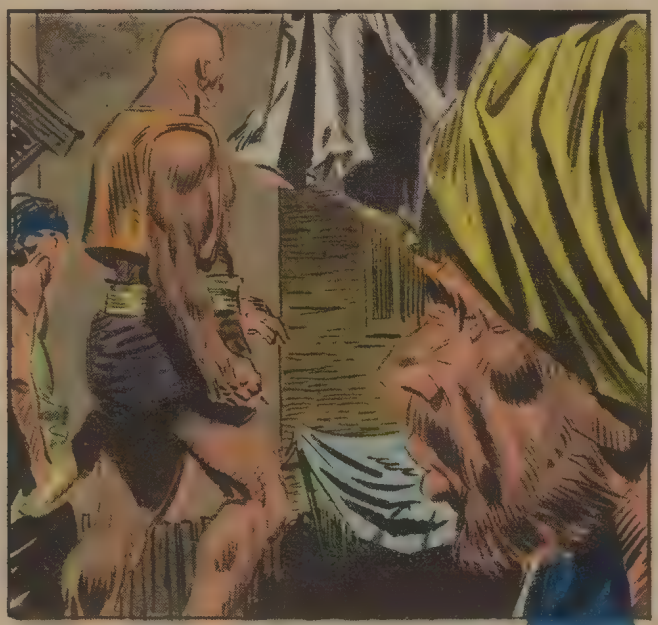

lar, herkesin, önünden korkuyla kaçması adamı neşelendirirdi...

Onu görenler dehşet içinde birbirlerinin kulaklarına fısıldarlardı:

- Şu manda gibi adamı görüyor musun ? Ona Nasır Melik derler.. Mihrace'nin en yakın adamıdır.. Mihrace cezalandırmak istediği insanları ona öldürtür...

-Cellat desene..İnsan kasabı yani...

-Onun gibi bir şey..Tek başına on kişiyi haklayacak güçte..Üstelik müthiş bir obur..Tek başına bir kuzu budu, dört kızarmış tavuk, üç somun ekmek, altı kangal sucuk, yirmi yumurta yer, iki testi şarap içer, yine de sofradan aç kalkar...

-Vay canına..Bu insan değil bir canavar..

-Öyle...Bir yumrukta yaban öküzlerini öldürdüğü, ormanlardaki boa yılanlarının bile ondan çekindiği söylenir.

İşte, Nasır Melik, böyle herkesi ürküten bir devdi..Kalın pazularıyla demirleri büker, iri yumruklarıyla vurduğu her şeyi ezerdi...

Birkaç dakika sonra Mihrace'nin bulunduğu salonun kapısından içeriye küçük bir dağ parçası yuvarlanıyormuş gibi iri yarı bir adam gürültüyle girdi. Bu Nasır Melik idi..Belindeki enli kılıç baldırlarını dövüyordu.

-"Buyurun efendimiz, beni çağırtmışsınız" dedi.

Mihrace, dev adama gururla baktı... O güne kadar verdiği her işi kusursuz yapmıştı. Onun elinden hiç kimsenin kurtulamayacağını biliyordu:

-İki yabancı, Prenses Banu'yu kaçırmış, dedi...

Dev adam efendisinin ne demek istediğini hemen anlamıştı. Gözleri vahşi bir ışıkla yandı. Kalın dudaklarının arasından beyaz dişlerini göstererek sırıttı:

-Biliyorum efendim..Olayı duydum. Ne istediğinizi de anladım sanıyorum..Onları yakalamamı istiyorsunuz..

Mihrace güldü:

-Kolların gibi aklın da kuvvetli Nasır Melik..İri adamlar aptal olur derler ama, sen akıllısın..

Nasır Melik gururla göğsünü şişirdi:

-Sayenizde efendim.. Şimdi yola çıkıyorum..Onları hemen bulur tavuk gibi kafalarını koparırım...

Mihracenin gülen yüzü birden karardı,kaşları çatıldı, sert bir sesle:

-Hayır, dedi. Aptallığın lüzümü yok.. Canlı istiyorum ...

Nasır Melik efendisinin azarladığı bir köpek gibi boynunu kıstı, başını öne eğdi:

-Peki efendim. Öyleyse onları kulakların -dan tutar, önünüze getiririm, dedikten sonra eğilerek selam verdi, sert adımlarla kapıdan çıktı. O yürürken döşemeler sarsılıyordu...

★★★

Atlar ter içinde kalmıştı. Yorulan hayvanların ağızlarından köpükler saçılıyordu.

Kara Murat Hintli kılavuza sordu:

-Daha çok yolumuz var mı?

-Az kaldı..Şu tepeyi aşınca hana varacağız...

Durakoğlu elini midesine bastırarak:

-Biraz çabuk olsak, dedi. Yoksa açlıktan öleceğim...

Yarım saat sonra hana vardıklarında hava kararmıştı:

-Hey hancı, diye seslendiler.

Tombul bir adam koştu, önlerinde eğilerek sordu:

-Efendilerimiz ne buyuruyorlar?

-Yiyecek bir şey..Açlıktan öleceğiz nerede ise?

-Emredersiniz efendim, şöyle buyurun. Tarı şarabı da ister misiniz? Hindistan'ın tarı şarabı pek ünlüdür. Size tüm yorgunluğunuzu unutturur...

Şarap istemez.. Yiyecek ne varsa getir...

Hancı mutfağa koşarken, Kara Murat ve arkadaşları geniş bir masanın çevresine oturdular.

Handa, kendilerinden başka sekiz on yolcu daha vardı..

Durakoğlu:

-Ormandan çıkalı üç gün oldu. Peşimizde, kimse yok. Adamları atlattık demek ki, dedi.

Hintli kılavuz Durakoğlu kadar umutlu değildi:

-Hiç belli olmaz, diye mırıldandı. Tam kurtulduğumuzu sandığımız anda Brahmanların kucağına düşebiliriz...

Evlendiği halde bakireliğini koruyan Prenses Banu, hiç konuşmadan üç erkeğe bakıyordu.

Üçü de cesurdu...

Tanımadıkları, bilmedikleri biri için hayatlarını tehlikeye atmışlardı.

Genç kız bakışlarını Kara Murat'ın üzerinde dolaştırırken, kalbini ılık duyguların sardığını hissetti, ürperdi.. Birden ondan hoşlandığını anlamıştı.. Bu düşünceden ürktü, korktu adeta.. Yabancı gencin ışıklı gülümsemesi, güldüğü zaman pırıl pırıl parlayan bembeyaz dişleri, sevimli yüzü onu etkilemişti...

Derin bir ıstırap içinde:

-"Ben ölüme mahkûm bir kızım. Kimseyi sevmeye hakkım yok.. Seveceğim insana felaket getiririm" diye düşündü..

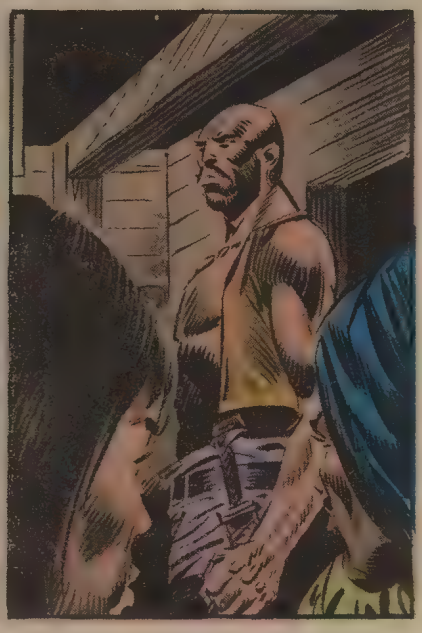

Bu sırada dışarıda nal sesleri ve at kişnemeleri duyuldu.

Doludizgin gelen yirmi atlı avluda durdu... Beygirler köpük ve ter içindeydi. Akşamın karanlığında atlıların kimler olduğu görünmüyordu...

Dışarıdaki gürültüleri duyunca dördü de irkildi, başları kapıya doğru çevrildi. Hintli kılavuz biraz sararmıştı.

-Kimler acaba? diye endişeyle mırıldandı.

Aynı anda kapı açıldı ve dev yapılı bir adam içeri girdi...

Usturayla kazınmış saçsız başı, lamba nın ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu.

Bu Mihrace'nin baş silahşörü Nasır Melik idi..

Gözlerinde zalim insanların ürkütücü ışıltıları vardı.

Onun arkasından birçok silahşor daha içeri

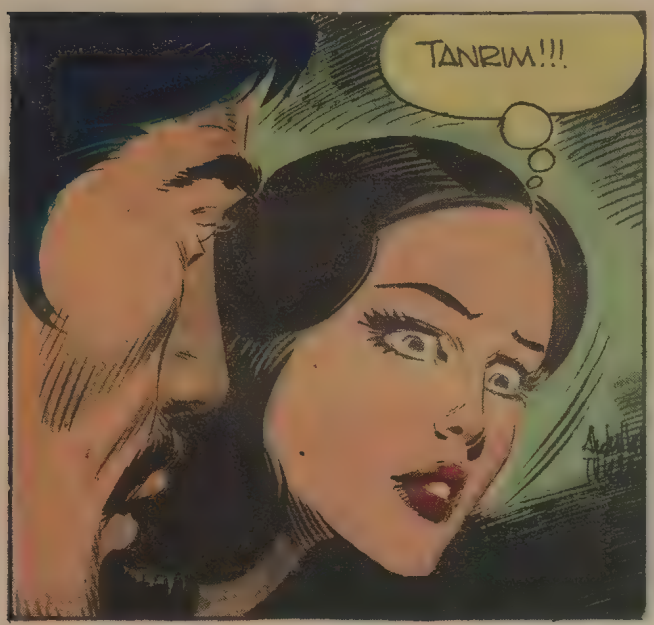

girdi.

Kara Murat ile Durakoğlu, gelenlerin Brahmanlar olmadığını anlayınca rahatlayarak masaya döndüler.. Ama Prenses Banu'nun kapıya dikilen gözlerinde beliren dehşet dolu ifade ikisini de bir anda kendisine getirdi..

Kızın yüzü gerilmiş, dudakları mosmor kesilmişti. Korkudan kalbi sanki yerinden kopacak -

mış gibi atıyordu.

Kara Murat, Prenses'in elini tutup avuçları nın içinde sıkarak sordu:

-Ne oldu? Neden sarardın?

Kızın göğsünden acı bir hıçkırık koptu:

-Mahvolduk! Amcamın adamları!

Hintli kılavuz da tarifsiz bir korku içindeydi. Titreyen sesiyle telaş içinde fısıldadı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 ŞUBAT 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 212 FİYATI 150 KURUŞ

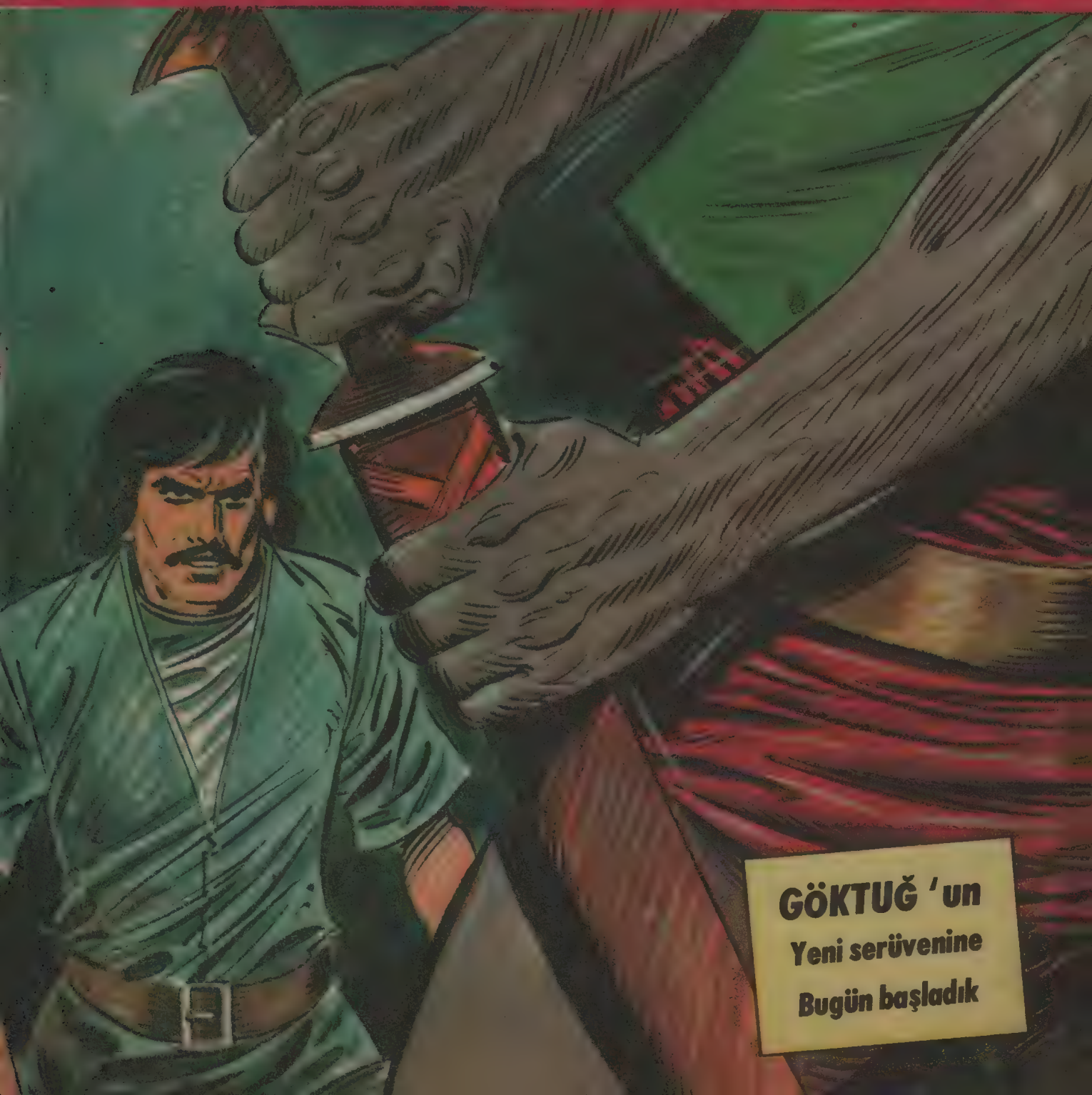

GÖKTUĞ 'un
Yeni serüvenine
Bugün başladık

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

-Şu deve gibi iri adam var ya.. Mihracenin silahşörüdür. Kan içici bir insan kasabıdır o.. Yeryüzünde ondan daha zalimi yoktur. İnşallah bizi aramıyordur.

Bu sırada dev adam salonun ortasında durarak gürledi:

- Hey hancı ! Canını şeytanlar alsın! Neredesin ulan ? Geldiğimi görmedin mi ?

Mutfaktan çıkan hancı ok gibi fırlayarak gelip Nasır Melik'in önünde eğildi:

- Buyurun komutanım. Ne emrediyorsunuz ?

- Burada yabancı var mı ?

- Hepsi de yabancıdır komutanım... Buraya yabancılar uğrar...

Nasır Melik içeri girer girmez, handaki müşteriler arasında bir fısıltı dolaşmaya başlamıştı.. Herkes korkarak iri yarı adama korkuyla bakıyor, birbirlerinin kulaklarına onun ne müthiş insan ol-

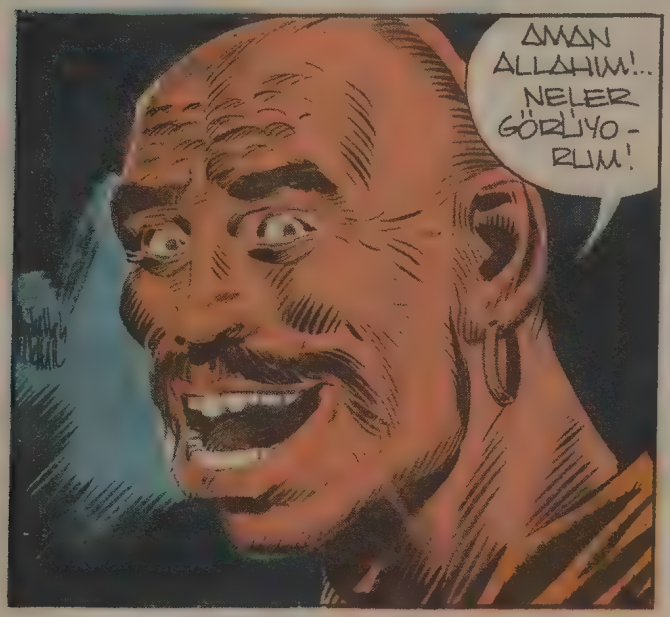

duğunu mıraldanıyordu.

Nasır Melik, kanlı bakışlarını hanın içinde dolaştırdı, vahşi gözleri birden sevinçle parladı:

- Aman Allahım ! Neler görüyorum neler !. Prenses hazretleriyle kahraman kurtarıcıları buradaymış meğerse...

Nasır Melik, yüzünde müthiş bir gülümsemeyle, yürüyen bir dağ gibi Kara Murat'la arkadaşlarının oturduğu masaya doğru ilerledi.

Hintli kılavuzun, korku içine işlemişti. Perişan bir haldeydi.. Nasır Melik'in nasıl bir belâ olduğunu biliyordu çünkü...

Durakoğlu:

-"Ömrümde böyle iri adam görmedim" diye düşündü.

Kara Murat:

- Çattık belâya, diye söylendi.

Prenses Banu'nun dev adama karşı duyduğu nefret, şimşek gibi gözlerinde parladı. Artık kendisi için hiç bir kurtuluş umudu kalmadığını anlıyordu.

Bu iki yabancı gencin, Nasır Melik ve adamlarına karşı bir şey yapmalarına olanak yoktu. İçinden onlara acıdı:

-"Zavallılar ! Bütün bunlar hep benim yüzümden başlarına geldi!" diye düşündü. Kalbinde derin bir sızı vardı...

Ansızın kararını verdi. Şimdi parıldayan iri gözlerinde derin bir fedakârlık ifadesi okunuyordu. Hızla ileri doğru atılarak:

- Dur Nasır Melik! diye bağırdı.

Dev adam korkunç bakışlarını ona çevirdi:

- Bir evriniz mi var güzel prensesim?

Prenses Banu soluk soluğa konuştu:

- Bu yabancıların hiç bir suçu yok.. Sen be-

ni arıyorsun. İşte teslim oluyorum. Yalnız onlara dokunmayacağına söz ver!..

Nasır Melik vahşi bir kahkaha attı, alaylı alaylı güldü:

-Buna ne gerek var sultanım? Yakaladım sizi.. Artık elimdesiniz. Hepinizi kulaklarınızdan tutup Mihrace'ye götüreceğim. Şu iki zibidinin yüzlerce yıllık gelenekleri çiğneyerek sizi kurtarmaya kalkışması efendimizi çok öfkelendirdi.

- Ama onların bir suçu yok.. İkisi de yabancı.. Bilmiyorlardı...

-Orası beni ilgilendirmez. Haydi, kafamı kızdırmadan düşün önüme...

Bu sırada Kara Murat'ın alaylı sesi duyuldu:

- Bay Nasır Melik !. Bir şey söylememe izin verir misin?

Dev adam kanlı gözlerini ona çevirdi. Bütün insan azmanları gibi geç kavrayışlı olduğu için Kara Murat'ın gözlerinde parlayan öfke kıvılcımlarını göremedi. Burnundan soluyarak:

- Sizi bırakmam için yalvaracaksan hiç yorulma! diye homurdandı.

Manda kadar kuvvetli olan Nasır Melik gücünden o kadar emindi ki, bu iki yabancının kendisine karşı gelebileceklerini aklından bile geçirmiyordu.

Kara Murat:

- Hayır dedi. Söyleyeceğim başka bir şey. Ama senin aklının, kolların kadar kuvvetli olmadığı anlaşılıyor...

Nasır Melik'in yüzü birden müthiş bir öfkeyle karardı, Kara Murat'ın sözleri zehir gibi içine işledi. Bu küstah yabancı kendisine düpedüz "Aptal" demek istiyordu. Korkunç bir sesle:

- Ne dedin? Ne dedin? diye böğürdü.

Salonda birkaç kişi kıs kıs güldü.

Bazıları "Bu adam eceline mi susadı?" der gibi Kara Murat'a baktı.

Kara Murat soğuk bir sesle devam etti:

- O söylediğim pek önemli değil koca oğlan. Çünkü aptal olmak suç değildir. Fakat şunu bilmeni isterim ki, yeryüzünde bugüne kadar hiç kimse bana ve arkadaşıma "Zibidi" diyememiştir...

Nasır Melik alay etme sırasının kendisine geldiğini düşünerek sırıttı:

- Ben dedim ama...

- Evet.. İşte şimdi bunun cevabını alacaksın!..

Birden beklenmedik bir şey oldu. Kara Murat'ın eli şimşek gibi bir hızla kalktı, dev adamın esmer suratında iki tokat patladı:

- Şrak, şrak!..

Salonda buz gibi bir hava esti..

Tokatları yiyen Nasır Melik, vuruşların şiddetinden çok, utancından sarsıldı.

Kendi adamlarının önünde bir yabancıdan tokat yemek, çok ağır bir hakaretti...

Öfkesinden kuduracak gibi oldu. Gök gürültüsü gibi çıkan sesi hanın camlarını titretti:

- Neee? Beni tokatladın ha? Şimdi görürsün sen!.. Ölümlerden ölüm beğen!..

Dev adam birden ok gibi atılıp, herkesin içinde kendisini küçük düşüren küstah yabancıya dersini vermek için yumruğunu savurdu.

İnanılmaz bir çabuklukla kaldırıp indirdiği yumruğu bir öküzü öldürecek güçteydi.

Yabancı genç bundan kurtulamazdı...

Fakat o ne?

Kara Murat birden çekirge gibi geriye sıçra-

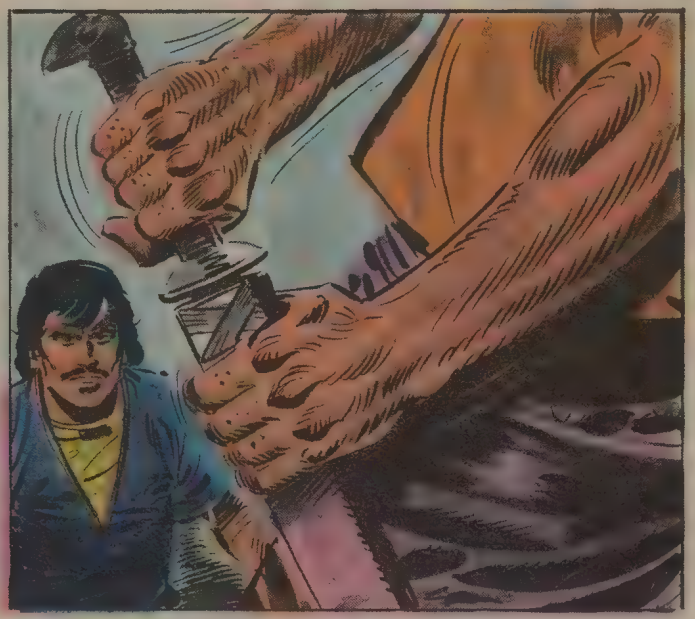

mış, Nasır Melik'in hızla inen korkunç yumruğu sadece boşluğu dövmüştü.

Iska geçen dev adam sendeledi, birkaç adım gittikten sonra güçlükle kendisini toparlayabildi.

Kara Murat kollarını göğsünün üzerine kavuşturmuş, alaylı gözlerle ona bakıyordu.

Handa bulunan herkes delikanlının çevikliğine şaşıp kaldı. Nasır Melik'in yumruğundan kurtulmak inanılır şey değildi.

İlk hamlesi boşa giden, üstelik gülünç duruma düşen Nasır Melik'in gözü dünyayı görmüyordu artık. Bir boğa gibi burnundan soluyor, kendisini küçük düşüren yabancıyı yakalayıp kemiklerini kırmak istiyordu...

İkinci hücumu, ilkinden daha korkunç, daha tehlikeli oldu. Çünkü bu kez, karşısındaki genci doğramak için kalın kılıcını sıyırmıştı.

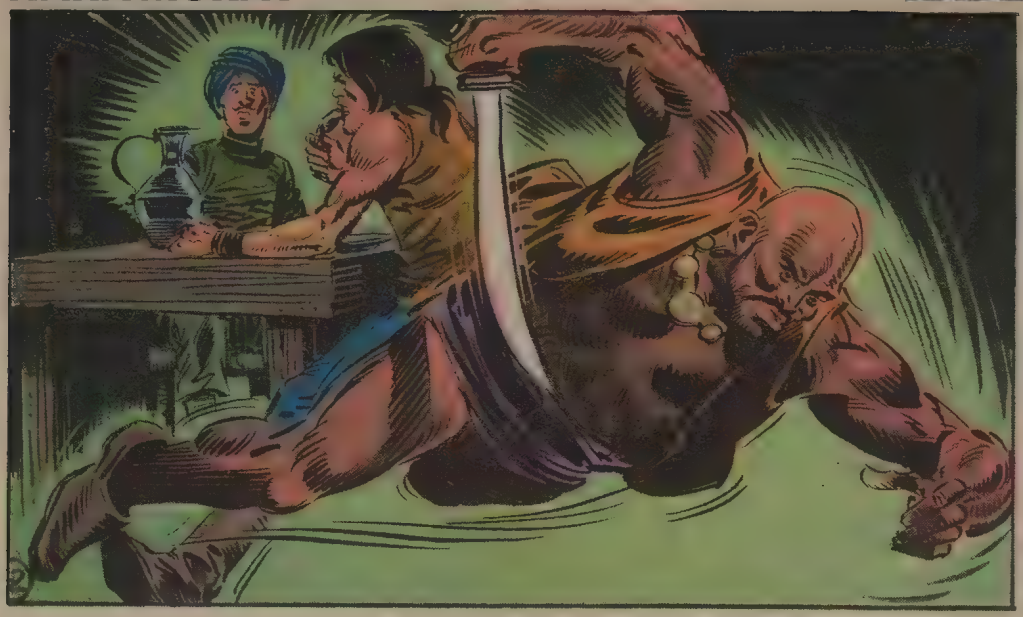

Ama yine garip bir şey oldu...

Kara Murat'a doğru ok gibi fırlayan Nasır Melik, önüne uzanan bir ayağa takılarak yüzükoyun yere kapaklandı...

Tam önünden geçerken, Durakoğlu ona çelme takmıştı.

Hindistan'ın en güçlü adamının düştüğü durum gerçekten gülünçtü. Handaki yolcular belli etmemeye çalışarak kıs kıs güldüler...

Prenses Banu gözlerine inanamıyordu. Nasır Melik gibi bir adamın yerlerde sürünmesi inanılır gibi değildi...

Olanları korkuyla seyreden Hintli Kılavuz, Kara Murat'la Durakoğlu'na karşı derin bir hayranlık duydu:

- Yaman gençlermiş bu bizim Türkler! diye mırıldandı.

Kara Murat, yerden ağır ağır kalkan Nasır

Melik'ten gözlerini ayırmadan aynı alaylı sesle konuştu:

- Dedim ya kocaoğlan.. Akılsız gövdeden hayır gelmez... Belki bir yaban öküzü kadar kuvvetlisin ama, onun kadar da aptal ve zararsızsın!..

Handa hayret dolu fısıltılar artmıştı. Yolcular bir yandan onlara hayranlık duyarken, bir yandan da acıyorlardı:

- Kim bu gençler ?

- Mihrace'nin adamlarına karşı gelmenin cezasının ölüm olduğunu bilmiyorlar mı ?

- Yazık!. Mahvolacaklar!..

- Nasır Melik'in suratına bak.. Ne kadar öfkeli ? Yabancılar rezil etti onu...

Nasır Melik hayatında ilk kez böyle çetin kişilerle karşılaştığını düşünüyordu. İki genci küçümsemekle hata etmişti.

Şimdi onları mutlaka öldürmesi lâzımdı. Bu utançtan başka türlü kurtulamazdı...

Ayağa kalktıktan sonra yeniden saldırmadı.. Çünkü yine gülünç duruma düşmekten korkuyordu. Dişlerini gıcırdatarak kin dolu bir sesle bağırdı:

- Karı gibi kaçak dövüşüyorsunuz! Teke tek vuruşarak ikinizi de öldüreceğim!.. Ama Mihrace nin huzurunda.. Bu yaptıklarınızı kan temizleye - cek...

Sonra adamlarına dönerek emretti:

- Yakalayın şu köpekleri!..

Nasır Melik'in gerisinde duran yirmi silah - şör, kılıçlarını çekip korkunç naralar atarak Kara Murat'la Durakoğlu'nun üzerine saldırdılar...

Bu iki yabancının, Nasır Melik ile alay edip onu küçük duruma düşürmelerine fena halde içerle-

mişlerdi...

Nasır Melik'i hiç biri sevmezdi ama, ne de olsa komutanlarıydı...

Kara Murat ile Durakoğlu, kaşlarını çatarak kılıçlarını çektiler.. İki genç o anda, az sonra yıldırım çakacak bir fırtına bulutuna benziyorlardı..

İş tehlikeli bir yola dökülmüştü...

Prenses Banu, Nasır Melik'in adamlarının hep birden saldırıya geçtiklerini görünce, iki gencin sonlarının geldiğini düşündü. Derin bir acı içinde:

"- Tanrım!.. Benim yüzümden ölüyorlar!.. diye inledi. Bütün vücudu tir tir titriyor, çığlık atmamak için kendisini güçlükle tutuyordu. Bir ara yalvaran bakışlarını Kara Murat'a dikti. Göz pınarlarında yaşlar vardı:

-Ne olur çılgınlığı bırakın! Beni teslim edin kurtulursunuz diye inledi ama, delikanlının "Yılgınlık ve umutsuzluk yok!" diyen sert bakışları onu susturdu...

Kara Murat ile Durakoğlu ilk saldırıyı pek kanlı bir şekilde karşıladı...

Çelikler çarpıştı, kıvılcımlar fışkırdı, acı feryatlar, boğuk sesler ve kaba küfürler ortalığı inletti.

Hintlilerin hücumu, kayalara çarpan dalgalar gibi parçalandı, geri döndü...

Manzara müthişti.

Yerde iki kişi yatıyor, delinen göğüslerinden oluk gibi kan akıyordu. Bunlar ölmüştü. Bacağından ve kolundan yaralanan diğer iki kişi de büyük acılar içinde kıvranıyorlardı.

Kara Murat, ucundan kan damlayan kılıcını

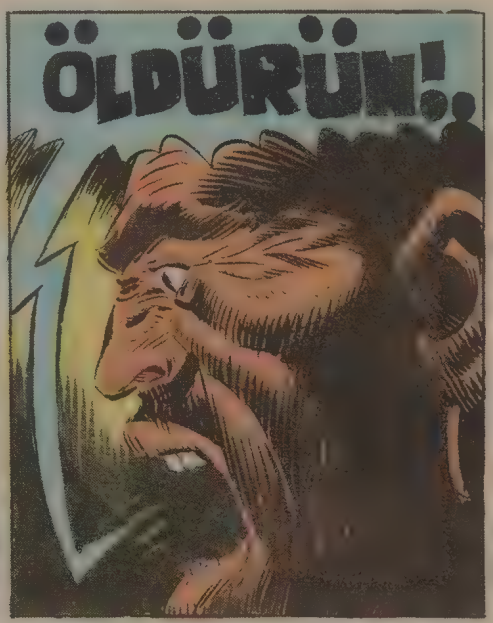

tehdit edici bir şekilde sallayarak:

- Sanırım şimdi kim olduğumuzu öğrendiniz. Dövüşmeye devam edecek misiniz? diye kükredi..

Durakoğlu vahşi bir tavırla başını sallayarak ekledi:

- Hindistan'a yeni geldik baylar... İsterseniz bir tanışma töreni daha yapalım...

Alayın zehiri, Hintli silahşörlerin içine işledi.

Kendilerine hakaret eden bu iki küstah yabancıyı öldürmeleri şart olmuştu...

Nasır Melik'in gözünde şimşekler çakıyordu. Yüzü korkunçtu. Öfkeden kudurarak haykırdı:

- Vurun!.. Öldürün!..

Adamlar korkunç sesler çıkararak saldırdılar...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 ŞUBAT 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 213 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

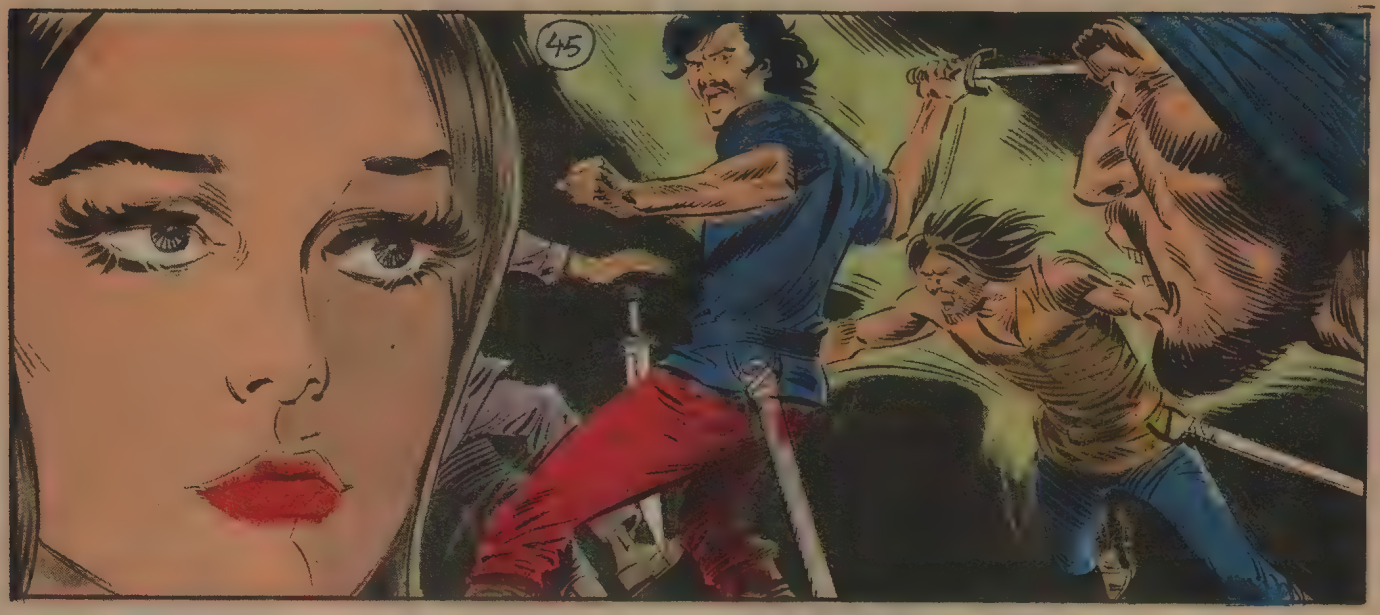

Prenses Bamu, titrek, sinirli ve kalbi tanımsız bir korkuyla sıkışarak bu denk olmayan dövüşün sonucunu beklerken, iki Türk'e hayranlıkla bakıyordu...

Sanki az önce, prensesi sakin sakin dinleyen, ona tatlı tatlı gülümseyen, kendi halinde adamlar değildi bunlar.. İkisi de birdenbire değişmişti. Şimdi bütün vücutları öfkeyle titriyor, çatık kaşlarının altında kor gibi yanan gözleri, saldırganların en ufak hareketlerini bile kaçırmıyor, kılıçları ellerinde gözle takip edilmeyecek kadar hızla dönüyordu...

Böyle sessiz, sakin iki gencin, yirmi kişiye karşı koyması prenseste büyük bir hayranlık uyandırdı.

Genç kız, gençlerin gözlerinden önce ılık ılık, sonra sıcak sıcak, daha sonra kaynayan, yakan kavuran bir alevin içine aktığını hisseder gibi

oldu. Nasır Melik dövüşe karışmamıştı. Kalın kollarını geniş göğsünün üzerine kavuşturmuş, korkunç kıvılcımlar saçan bakışlarını Kara Murat'la Durakoğlu'nun üzerine dikmişti:

"-İyi dövüşüyorlar.. Ama eninde sonunda güçleri tükenecek ve tavşan gibi çaresiz kalıp, elime düşecekler.. O zaman ikisinin de kemiklerini zevkle kıracağım" diye düşünüyordu.

Dev adamın kalbi sönmesi imkânsız bir kinin ateşiyle yanmaktaydı.

Bu sırada Kara Murat, bir saldırıyı daha püskürttükten sonra Durakoğlu'na dönüp:

-Bu böyle sürmez... dedi...

Durakoğlu başını salladı:

-Evet... Adamlar çok kalabalık.. Fazla dayanamayız...

-Belki yarıp geçebiliriz ama, kızı onlara bırakarak kaçmak bize yakışmaz..

Kara Murat, bir yandan dövüşürken, bir yandan da düşünüyordu. Sonunda:

-Aklıma bir çare geliyor, dedi.

İki genç birkaç saniye bakıştılar...

Durakoğlu, Kara Murat'ın ne demek istediğini anlamıştı:

-Güzel bir fikir diyerek hızla atıldı. Yerdeki iskemlelerden birini kapıp, tavanda isten dumandan simsiyah kesilen fenere doğru fırlattı...

Şişesi sinek pislikleriyle benekli benekli bir hal almış olan kirli fener, iskemlenin çarpmasıyla paramparça oldu, camlar yağmur gibi yere dökülürken şangur şungur sesler çıkardı.

Ortalık, birdenbire koyu bir karanlığa bürünmüştü...

Handaki müşteriler korku ve dehşet dolu çığlıklar atarken, Nasır Melik, avazı çıktığı kadar bağırdı:

-Kaçacaklar! Kapıları tutun...

Hintli silahşörler:

-Vurun! Öldürün! diye haykırarak karanlığa doğru atıldılar..

Nasır Melik öfkesinden burnundan soluya soluya homurdanıyordu:

-İtoğlu itler! Ne yapsanız kurtulamayacaksınız elimden...

Karanlıkta göz gözü görmüyor, karışıklık gittikçe artıyor, ayaktakiler birbirlerine çarpıyor, her çarpışta karşılarındakini düşman sanarak birbirlerinin boğazına sarılıyorlardı...

Hanın içinde bir kör dövüşüdür gidiyordu.

Kimin kime vurduğu belli değildi.

Karanlıkta kılıçlar kalkıp iniyor, çarpışan çeliklerden kıvılcımlar fışkırıyor, acı, dehşet dolu, tüyler ürpertici sesler camları titretiyordu.

Beyinleri patlayan, bağırsakları deşilen, kanlar içinde yere yuvarlanan insanlar, ayaklar altında çiğneniyor, hanın içinde korkunç bir ölüm kasırgası esiyordu...

Hanın her köşesinden ayrı ayrı sesler geliyordu...

Kara Murat ile Durakoğlu başka başka köşelerden birbirlerine sesleniyorlar:

-Dayan Durakoğlu!..

-Vur Kara Murat!..

-Vur, elin dert görmesin, diye birbirlerini gayrete getiriyorlardı..

Nasır Melik:

-Hımmm... Aptallar... Karanlıktan faydalanıp kaçacaklarını sandım ama dövüşe devam ediyorlar! diye sinsi sinsi güldü. Onları ele geçirdiği vakit intikamı korkunç olacaktı...

Bu sırada karanlıkta bir el Prenses Banu'nun eline yapıştı:

-Geliniz!..

Genç kız bir korku çığlığı attı:

-Kimsiniz siz?

-Korkmayın.. Ben Kara Murat'ım...

-Oh... Siz miydiniz?

-Evet... Hâlâ korkuyor musunuz?

Genç kızın gözleri parladı:

-Hayır... Siz yanımdayken korkar mıyım artık? Bu minnet borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum...

-Kolay! dedi Kara Murat... Bir öpücük yeter...

Sonra eğildi, alev alev yanan dudaklarını usulca genç kızın dudaklarına değdirdi...

İki genç vücut da sarsıldı, garip bir ateşle yandı sanki...

Karanlıkta birbirlerine görmeden baktılar..

İkisi de karanlıkları delerek, birbirlerinin gözlerinin içinde bir şeyler arıyor gibiydi...

İkisinin de kalbi heyecanla çarpıyordu. İkisi de kalplerinin ve ruhlarının üstünde tatlı bir meltemin estiğini hissediyorlardı. Ne tatlı bir meltemdi bu?

Karanlık salonda kan gövdeyi götürüyordu.. Kimin kime vurduğu belli değildi:

Kara Murat:

-Durmayın.. Çabuk kaçın.. Biz bu öfkeli sürüyü oyalarken siz kılavuzla beraber buradan uzaklaşın...

-Ya siz? Siz ne olacaksınız?

-Başımızın çaresine bakarız...

Prenses kesin bir sesle reddetti:

-Olmaz! Sizi bırakıp kaçamam!

-İnat etmeyin.. Burada kalmanızın bize bir faydası yok!

-Hayır! Şuradan şuraya gitmem...

Nasır Melik'in adamları, hiddetlerinden kudurmuş gibiydiler.. Karanlıkta önlerine kim gelirse gelsin, kılıçlarını sallıyor, vuruyor, biçiyor, öldürüyorlardı...

Acı çığlıklar, müthiş feryatlar ortalığa bir cehennem havası veriyor, öfkeli sesler ağız dolusu tehdit ve küfürler savuruyordu:

-Yakalar yakalamaz asalım...

-Öldürün...

-Gebertin şu uğursuzları...

-Diri diri derilerini soyalım...

-Ah bir elime geçirirsem ben ne yapacağımı biliyorum...

-Işık, ışık getirin...

-Hey hancı... Allah belanı versin.. Başka bir fener yok mu?

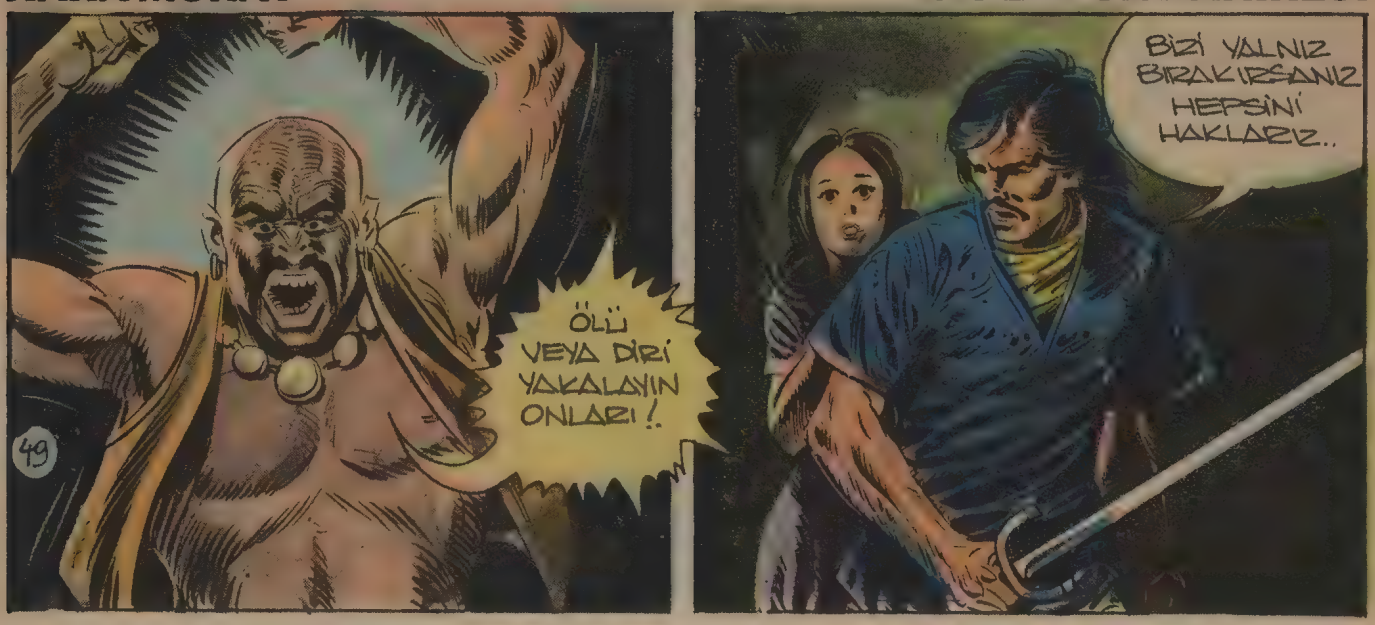

Kara Murat, prensesin üzerine doğru atılan bir gölgeyi son anda yere serdikten sonra:

-İnat etme, diye fısıldadı. Bu hareketin, arkadaşımın da benim de hayatıma mal olacak. Bizi öldürteceksin...

Nasır Melik haykırıyordu:

-Hâlâ iki herifin hakkından gelemediniz mi aptallar? Haydi... İleri.. Ölü veya diri yakalayın onları...

Kara Murat, Prenses Banu'nun kulağına fısıldadı:

-Bizi yalnız bırakırsanız daha rahat dövüşür, hepsini haklarız.. Hiç birine soluk aldırtmayız evvelallah...

Bu sözleri söylerken hem kızı koruyor hem de kılıcını sağa sola sallıyordu.

Delikanlı genç kıza siper olmuş, vücuduyla, kılıcıyla onu koruyor, öte yandan Durakoğlu bağırarak adamları üzerine çekip, Kara Murat'ı korumak istiyordu:

-Haydi... Gelin kuzularım.. Gelin şöyle.. Al sana.. Al bu da sana ahbap.. Nasıl kılıcımın tadı?

Bu sözleri acı çığlıklar izliyordu...

Kara Murat sert ve emredici bir sesle:

-Eğer bir dakika daha duracak olursan hepimiz öleceğiz... Haydi gidin artık.. Sağ kalırsak sizi Radenpur'da buluruz...

Tehlikeyi Prenses Banu da sezmişti.. Kara Murat kendisini korumak için hayatını tehlikeye atıyor, ona siper oluyordu. Bu cesur gençlerin Nasır Melik'in eline düşmemesi için gitme teklifini kabul etmekten başka çare göremedi..

-Öyleyse Allahaısmarladık yiğit yabancı. Belki sizleri bir daha göremem..Ama bütün ömrümce ikinizin de hayali daima kalbimde yaşayacaktır...

Prenses Banu bu sözleri söylerken, elini kalbinin üzerine koymuştu..Kara Murat, ruhunun titrediğini,yüreğinde tatlı bir rüzgârın estiğini hissetti. Bir rüzgâr ki, binbir aşk diyarından toplanmış çiçek kokuları saçıyor,gönüllerinde fırtınalar yaratıyordu...

Prenses,usulca uzaklaştı. Hintli kılavuz Kara Murat'tan aldığı emirle kızı elinden tutup pencereye doğru ilerlerken delikanlı derin bir soluk aldı:

-İşte şimdi ağız tadıyla dövüşebilirim!..

Karanlıkta kendi kendine gülümseyen Kara Murat kılıcını kaldırarak hızla kalabalığın arasına girdi...

Feryatlar ve inlemeler ortalığı inletti:

Delinen vücutlardan fışkıran ılık kanlar,ellere ve yüzlere yapıştı...

Kara Murat seslendi:

-Hazır mısın Durakoğlu?

Durakoğlu,öbür köşeden cevap verdi:

-Evet...

-Haydi davran öyleyse..Planın ikinci kısmına başlayalım...

Nasır Melik onların konuşmasından birşey anlamamıştı ama,kuşkuları artmıştı:

-Bu iki şeytan neler tasarlıyor yine? diye söylenmekten kendini alamadı.

Şimdi hanın her köşesinden ayrı ayrı sesler geliyordu.

Kara Murat'la Durakoğlu,sanki altı-yedi kişiymiş gibi her köşede aynı anda bulunuyor,birbirlerine sesleniyorlardı..

Bir dakika önce:

-Dayan Kara Murat! diye bağıran Durakoğlu'nun sesi az sonra hanın karşı köşesinden geliyordu:

-Gayret Kara Murat! Tepeliyoruz herifleri!

İki genç, böyle her yerden başka başka, sesler çıkardıkları için Nasır Melik'in adamları bazen o köşeye, bazen bu köşeye saldırarak, iki Türk'e vuruyoruz diye birbirlerinin kafasını, gözünü yarıyor, kendi arkadaşlarının kollarını bacaklarını doğruyordu.

Nasır Melik, bir orduya bedel sandığı, yirmi kişilik silahşör grubunun, iki kişi karşısında düştüğü acizliğe kızıyor:

-Bunlar insan değil, mabutların yolladığı iki şeytan galiba, diye acı acı düşünüyordu...

Eğer Mihrace'nin kızmayacağını bilse, çoktan adamlarını toplar giderdi.. Ama Mihrace'nin

öfkesi, mabutlardan bile tehlikeliydi...

Nasır Melik, adamlarına bağırıp çağırdıkça onlar da kendilerini bu kadar uğraştıran iki yabancıya küfürler yağdırıyor:

-Kahrolsunlar!

-Gebertelim uğursuzları!

-Hainlere ölüm! diye bağırıyorlardı...

Kara Murat'la Durakoğlu, onların gittikçe artan bu öfkelerine alaylı cevaplar veriyorlar, her küfüre bir karşılık yetiştiriyorlardı:

Nasır Melik deliye dönmüştü:

-Allah Allah!..İki saniye önce ses şuradan geliyordu. Adamlarım o tarafa çullandı. Şimdi aynı ses karşı köşeden geliyor.. Bu kadar kısa süre içinde silahşörlerimi yarıp oraya ulaşmalarına imkân var mı? Kanat mı taktı bu herifler, diye düşünüyor, olanları aklı almıyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 MART 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 214 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Sonunda, korkunç bir şekilde böğürür gibi hancıya seslendi:

-Hey... Geberesice hancı! Bir dakikaya kadar yeni bir lamba bulup yakmazsan, işkembeni, delik deşik edip köpeklere yedireceğim.

İki Türk, zekâlarıyla cesaretleriyle, güçleriyle yirmi kişiye bedel olduklarını göstermişti. Şimdi hanın içinde garip ve korkunç yılgınlık havası hüküm sürüyordu.. Artık herkes korkuyor, saldırmaya çekiniyordu.

Bütün eşyalar, kırılıp döküldükçe, saçını başını yolan hancı, Nasır Melik'in tehditleriyle, büyük bir korkuya kapıldı ve iri göbeğini hoplata hoplata mutfağa koşup yedek feneri buldu.

Bir dakika sonra, yaktığı fenerle birlikte geri dönmüştü.

Salon, titrek ve sarı ışıklarla aydınlanır aydınlanmaz, ortaya dehşet verici bir sahne çıktı..

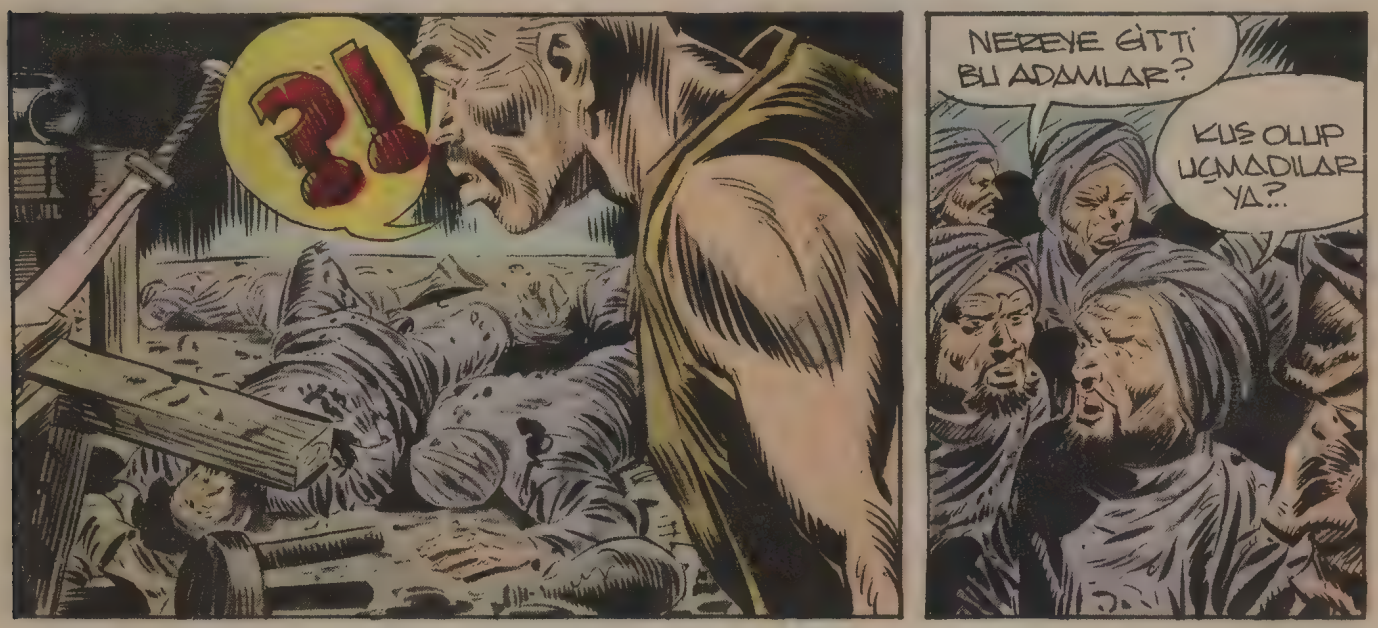

Masalar, iskemleler kırılmış, testiler savrularak parçalanmış, kan ve şaraplar, birbirine karışmıştı...

Yerde en az on ölü, bir o kadar da ıstırapla kıvranan yaralı vardı. Ölenlerin bir kısmı, olayla hiç bir ilgisi olmayan müşterilerdi..

Hintli silahşörler, önlerine geleni biçmişlerdi ama, ölü ve yaralılar arasında iki Türk yoktu.

Fenerin titrek ışıklarının aydınlattığı en uzak köşelere kadar dikkatle baktılar:

-Allah! Allah!.. Nereye gitti bu adamlar?

-Yer yarıldı, sanki yerin dibine girdiler...

-Bir daha bakın... Şu köşeyi de arayın.

-Yok.. Kaçmışlar herhalde...

-Nasıl olur? Daha birkaç saniye önce seslerini duyuyorduk. Kuş olup uçmadılar ya?

İki Türk'ün, karanlıktan faydalanarak, Hintli silahşörlerle fena halde alay etmiş oldukları ve onları birbirlerine kırdırdıkları anlaşılıyordu.

Nasıl yapmışlardı bunu?

Daha bir dakika öncesine kadar her köşeden ses veren, onlara cevaplar yetiştiren iki Türk neredeydi?

Nasır Melik, aklını oynatacak gibiydi:

-Nerede? Nerede bunlar? diye kükredi..

Alaylı bir ses cevap verdi:

-Buradayız komutan!

Ses, yukarıdan geliyordu.

Başlar, hayret ve dehşetle o yana doğru kalktı.

Bu müthiş bir şeydi...

İnanılır gibi değildi...

Ağızlardan öfke çığlıkları fırladı.

-Ah, ah! ...İşte oradalar! ..

-Şeytan alsın canlarını.

-Bizimle alay ettiler.

-Gebertelim köpekleri!

Bütün gözler, tavana çevrilmişti.

Kara Murat ile Durakoğlu, tek katlı hanın çatılarını tutmak için iki duvar arasına gerili duran ağaç kirişlerden birinin üzerine çıkmış, bacaklarını sarkıtarak oturmuşlardı.

Aşağıda, kanlarını dökmeye, canlarını almaya yemin eden, onlara lanetler okuyan, tehditler savuran Hintlileri, sakin ve alaylı bakışlarla süzüyorlardı...

Kara Murat, ortalık aydınlandıktan sonra bütün başların yukarı kalktığını görünce, hafifçe gülümseyerek:

-Geceler hayrolsun kahramanlar! diye seslendi.

Durakoğlu da keyifli keyifli gülüyordu:

-Sizleri kutlarım! Doğrusu güzel dövüşüyorsunuz! Biraz daha gayret etseydiniz ayakta kimse kalmayacaktı! . .

Nasır Melik, öfkesinden kuduracak gibi oluyor, ağzından köpükler saçılıyordu. Karanlıktaki seslerin içyüzünü şimdi anlamıştı.

İki Türk, feneri kırıp, ortalığı karanlığa gömdükten sonra, sıçrayarak tavan kirişlerine tutunmuşlar ve kendilerini yukarı çekip, direklerin üzerine oturmuşlardı. . .

Karanlık devam ettiği sürece, bir çambaz çevikliğiyle direklerin üzerinde dolaşarak, sağdan, soldan, her bir yandan ses vermişler, aşağıdaki Hintlileri birbirlerinin üzerine saldırtarak keyifle seyretmişlerdi.

Nasır Melik:

-Âh alçaklar. . . Sizi elime geçirirsem kemiklerinizi kıra kıra geberteceğim, diye kükredi.

Birden Prenses Banu'nun salonda olmadığını farkederek dehşete düştü. Kan çanağına dönen gözlerini çılgınlar gibi çevresinde dolaştırdıktan sonra haykırdı.

-Prenses! . . Prenses yok! Arayın her tarafı! Onu bulamazsak Mihrace hepimizi kazığa oturtur.

Kara Murat ile Durakoğlu, keyiflerini bozmadan direğin üzerinde oturuyorlardı. Kara Murat, alaylı bir sesle:

-Zahmet etmeyin, dedi. . . Kuş uçtu! . . Prenses şimdi çok uzaklarda. .

Nasır Melik, saçını başını yoluyordu. Başlangıçta bir şeye benzetemediği iki yabancı, başına ne işler açmıştı?

Eğer bu iki genci yakalayıp, Mihrace'nin huzuruna çıkaramazsa sonunun çok feci olacağını hissediyordu.

Ansızın hiç ummadıkları bir şey oldu...

Kara Murat:

-Haydi! diye haykırdı...

İki Türk oturdukları kirişlerin üzerinden yaylanıp kendilerini aşağıya bıraktılar...

İkisi de Hintlilerin ortasına birer gülle gibi düştü...

Ezilenler, yerlere yuvarlananlar acı acı bağırdılar...

Böyle bir hareketi beklemiyorlardı...

Kendilerini toparladıkları vakit iki gencin kapıdaki muhafızları devirip, hızla handan dışarı fırladıklarını gördüler.. Nasır Melik dehşet içinde:

-Kaçıyorlar! Yakalayın, diye haykırdı...

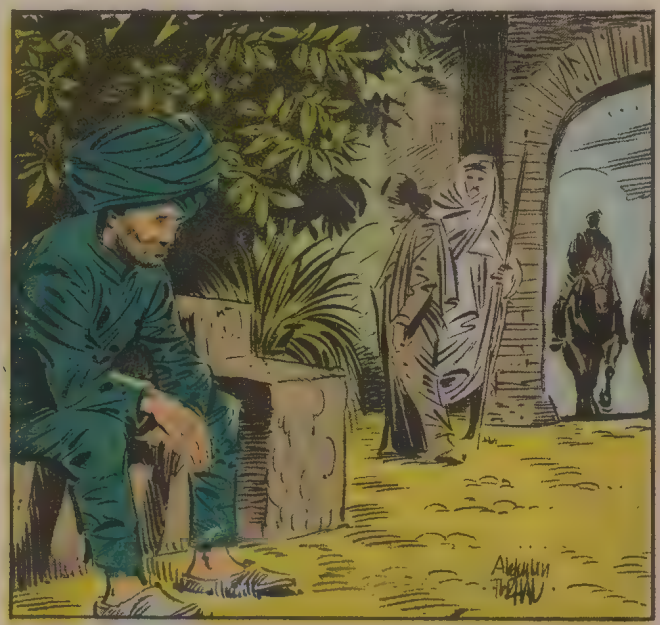

Silahşörler, koşup dışarı çıktıkları vakit gecenin karanlığında uzaklaşan iki atlının silüetini gördüler...

Bir süre sonra atların nal sesleri duyulmaz oldu.

Nasır Melik, dişlerini gıcırdatarak:

-Ah şeytanın piçleri! Nasıl olsa sizi elime geçireceğim! O zaman vay halinize! diye homurdandı.. İri yumruğunu karanlığa doğru öfkeyle salladı... Bakışlarında çok korkunç, kanlı ve ürpertici bir ifade vardı..

★★★

Ertesi gün, akşama doğru Radenpur şehrine, iki atlı girdi.

Beygirler ter içindeydi, ağızlarından köpükler saçılıyordu. Yolcuların uzaktan geldikleri belliydi. Bu iki atlı, Prenses Banu ile Hintli kılavuz Tari idi..

Prenses Banu, başına gelen belâların henüz bitmediğini gayet iyi biliyor, tekrar yakalanmak istemiyorsa, en kısa zamanda gizlenecek bir yer bulması gerektiğini anlıyordu.

Her şeyden önce bu ülkeyi terkedip, başka bir diyara gitmesi gerekti. Mümkün olduğu kadar uzaklara gitmeli, ya da gizlenmeliydi.

Peşinde ölüm dolaşıyordu...

Brahmanlar onu arıyordu. Mihrace'nin adamları onu ele geçirmek için her yeri didik didik ediyorlardı.

Acaba Kara Murat ile Durakoğlu ne olmuşlardı?

Nasır Melik ile adamlarının elinden kurtulabilmişler miydi?

Prenses, bu iki yiğit yabancıyı bir daha görebileceğini pek sanmıyordu. Kara Murat'ı düşünürken derin bir iç çekişi göğsünü doldurdu.

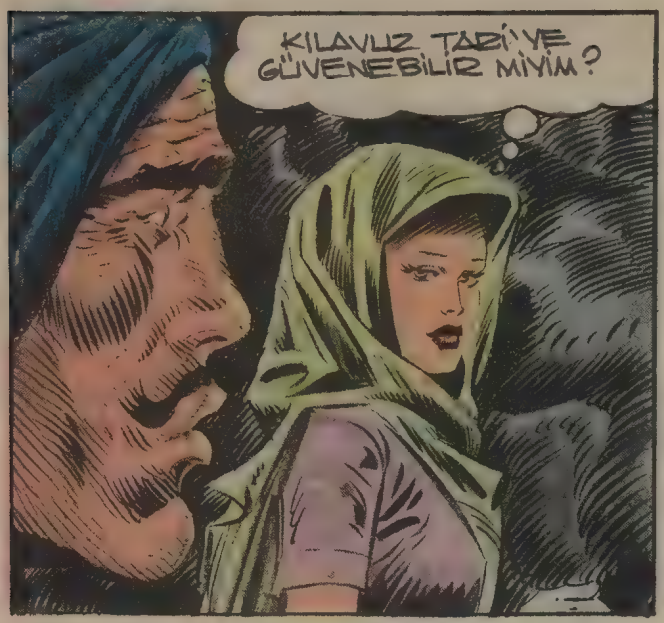

Onun ışıklı gülümsemesi, gözlerinin önünde canlandı.

Neden daha önce böyle bir erkeğe rastlamamıştı?

Kara Murat'ın yanına verdiği Hintli kılavuz Tari'ye güvenebilir miydi?

Kızın dikkatli bakışları, bir süre kılavuzu süzdü. Genç adam dürüst birine benziyordu.

Gün batmasıyla gök karardı ve bulutlandı.

İri su damlaları yağmurla karışık bir fırtınayı haber veriyordu.

Birden fırtına koptu.

Prenses Banu ve Kılavuz Tari bir sundurmanın altına sığındılar.

Uzaktan Radenpur sarayının kuleleri görünüyordu. Gerçekte genç kız sarayın sahibiydi, ama oraya gidemezdi.

Tari:

"-Anladığıma göre gidecek bir yeriniz yok. Üstelik saklanmak zorundasınız, dedi.

Prenses dalgın ve mahzun mırıldandı.

-Evet.. Üstelik param da yok...

-Para bir mesele değil prensesim. Sizi kurtaran Türk, size gizlenecek yer bulmam için bana bir kese altın verdi.

-Yaaaa?

Kızın, şaşkınlıkla açılan gözlerinin içine gülümseyerek bakan Tari:

-Evet efendim, dedi. Böyle iyi yürekli, cömert insanlar da var dünyada.. Bana güveniniz.. Sizi gizleyecek bir yer mutlaka bulacağım. Geliniz, şu yağmur dininceye kadar karşıdaki hana girelim. Bu arada bir şeyler yeriz...

Karnının acıktığını hisseden Prenses Banu:

-İyi olur.. diyerek atını sürdü.

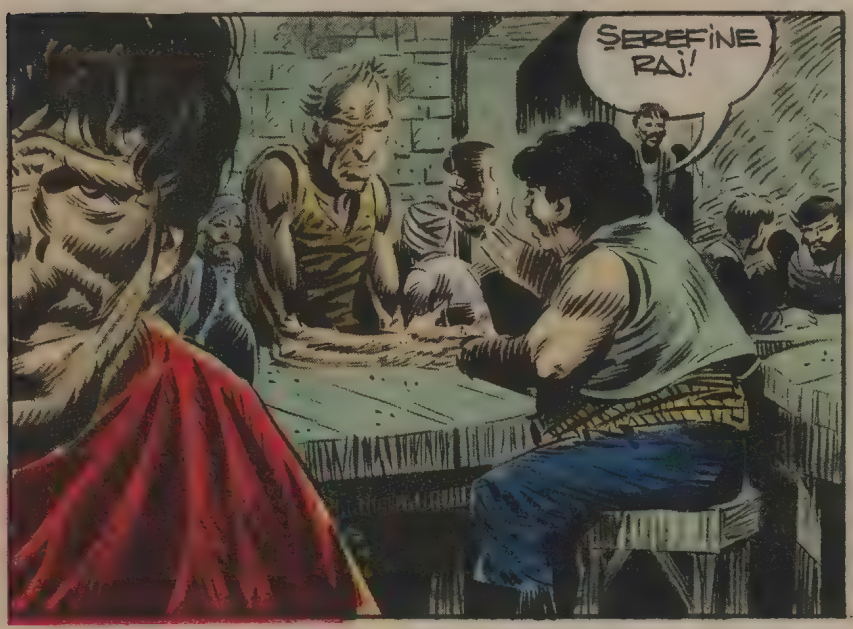

★★★

Salonu meyhane olarak kullanılan hanın müşterileri arasında iki kişi dikkati çekiyordu. Bunlardan biri uzun boylu, kuru, zayıf bir adamdı. Saçları dökülmüş bir başı vardı. Omuzlarından birisi çöküktü, elleri kocamandı. Yanındaki arkadaşı kısa boylu ve şişmandı.. Elindeki kadehi kaldırarak:

-Şerefine Raj! dedi.

-Şerefine Rana!

Sonra, uzun boylusu meyhaneciye seslendi:

-Hey moruk! Bize bir şişe şarap daha getir... Ama bu seferki iyisinden olsun ha!.

Arkadaşına dönerek ekledi:

-Bunun parasını ben vereceğim Rana! Seni bulduğuma öyle sevindim ki, bu iş bir şişe şaraba değer...

Rana cevap verdi:

-Ben de sevindim. Bunun için öteki şişe de benden..

Gerçekten Raj ile Rana birkaç saat önce, sokakta karşılaşmışlardı. Birbirlerini görünce sarmaş dolaş olmuşlar, eski düşmanlıklarını unutarak haykırmışlardı:

-Raj!

-Rana!

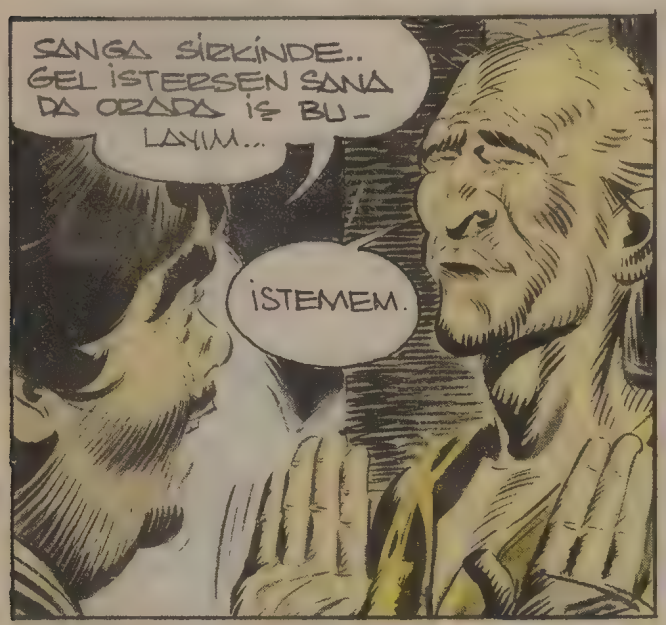

Kolay bir iş bu.. Sirk, birkaç hafta daha burada kaldıktan sonra, Asya turnesine çıkacak. Gel, istersen sana da orada bir iş bulayım..

Raj, yüzünü buruşturdu...

-İstemem.. Ben oldum olası vahşi hayvanları sevmem...

-Yooo.. Öyle deme.. İnsanlardan daha iyidir o vahşi hayvanlar.. Hem senin kürek mahkûmu olduğunu herkes bilir. Kaçak kürek mahkûmları da-

Bu mutlu karşılaşma elbette ki, meyhanede kutlanırdı. Rana, arkadaşına bakıyor ve söyleniyordu..

-Ben, senden daha şanslıyım. Çünkü, önce idam sehpasından kelleyi kurtardım, sonra da rahatça geçinecek kadar bir iş buldum.. Oysa sen, hâlâ sürünüyorsun..

-Nerede çalışıyorsun?

-Sanga sirkinde hayvanlara yem veriyorum.

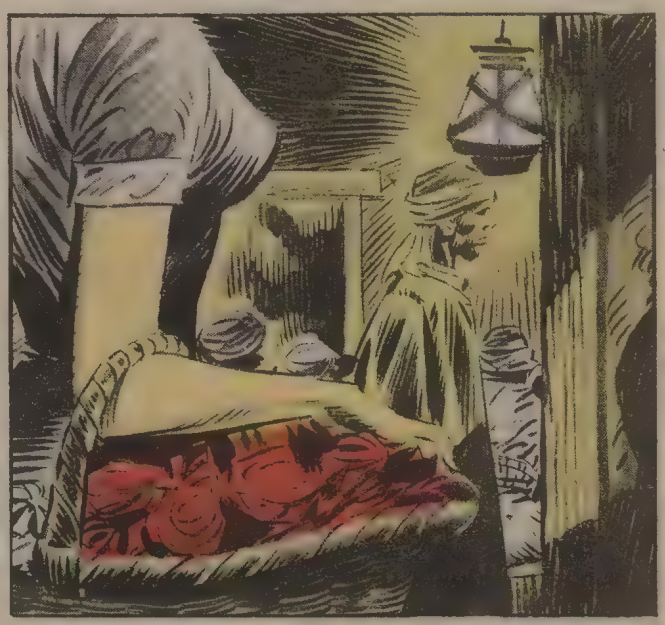

ima aranır ve bulunur.. Onun için, saklanmaya mecbursun.. Sirkte seni kimse bulamaz...

Raj, buna cevap vermek üzereyken, kapının açılışı ve genç bir kadının içeriye girişi ona engel oldu...

Bu, siyah ve bol saçlı, çok ince belli, güzel bir kadındı. Sade giyinmişti. Kolunda çiçek dolu bir sepet vardı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 MART 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 215 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

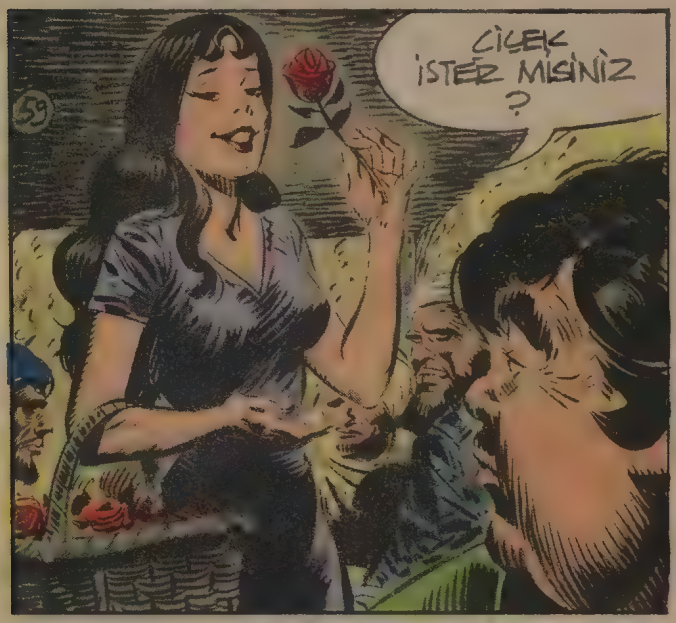

Bembeyaz dişlerini gösteren bir gülüşle sordu:

-Çiçek ister misiniz efendim?

Masa başlarında oturanlar omuzlarını silktiler. Kaba şakalarla çiçekçi kıza laf atarlarken, az önceki iki serseriden Raj:

-Bize çiçek lazım değil, diye seslendi. Rana ekledi:

-Ama bizimle bir kadeh içmeye razı olursan o vakit iş değişir tabii...

Bu sırada Raj da kadına bir iskemle gösteriyordu.

Genç kadın başını salladı:

-Daha bugünkü nafakamı çıkaramadım. Şimdi sarhoş olmanın sırası değil..

Başka masadan birisi seslendi:

-Yoksa sevgilinin yanına mı gidiyorsun Yogoda?

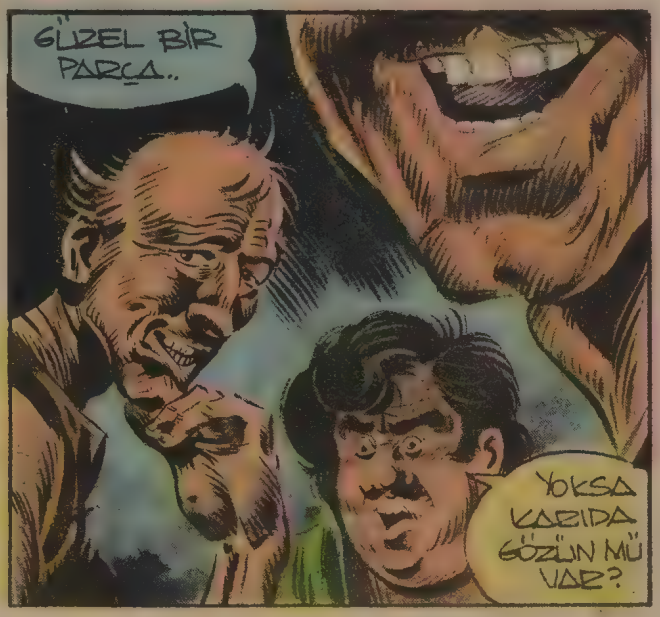

Adı Yogoda olan güzel çiçekçi kadın başını salladı:

-Sevgilimi siz tanımazsınız her halde. Çünkü onu henüz ben de tanımıyorum..Ooo, vakit bir hayli gecikmiş.. Benim ise yapacak bir sürü işim var...

Yogoda bunu söyler söylemez meyhaneden çıkıp gitti..

Raj, onun arkasından çapkınca bir bakış fırlatarak:

-Güzel bir parça, diye içini çekti...

Rana ansızın öfkelendi:

-Yoksa karıda gözün mü var?

-Neden olmasın?

-Sahi mi söylüyorsun?

İki serseri o anda kin dolu gözlerle birbirlerine baktılar...

Görenler onların ikisinin de bıçaklarına sarılacaklarını sandı ama bu sırada meyhaneci yeni bir şişe şarap getirmişti. İkisi de bardaklarını kaldırdı:

-Yogoda'nın şerefine...

-Sevdiğimiz kadının şerefine?

-Anlaşılıyor ki, ikimiz de ona âşık olduk.

İki serseri sarhoş olmuşlardı. Aralarındaki kini unutup birbirlerine dostça baktılar.

bep değildi. Birer kadeh daha yuvarladılar..

Bu sırada Raj meyhaneye giren bir adamı görünce haykırdı:

-Hey..Şu bizim Kılavuz Tari değil mi?

Rana yeni gelen adama baktı:

-Ta kendisi..Ne arıyor burada?

-Vay canına..Yanında güzel bir parça var. Nereden bulmuş bu yavruyu?

Gerçekten Kılavuz Tari ile Prenses Banu

Raj:

-İşte ben de bundan korkuyordum, dedi. Sonra elini arkadaşına doğru uzatarak ekledi:

-İki horoz aynı tavuğa göz koyunca muhakkak arada kavga çıkar.

Rana heyecanla:

-Kitap gibi konuşuyorsun dostum, dedi.

İki arkadaş da aynı kadına gönül vermişlerdi ama bu eski dostluklarını bozmak için bir se-

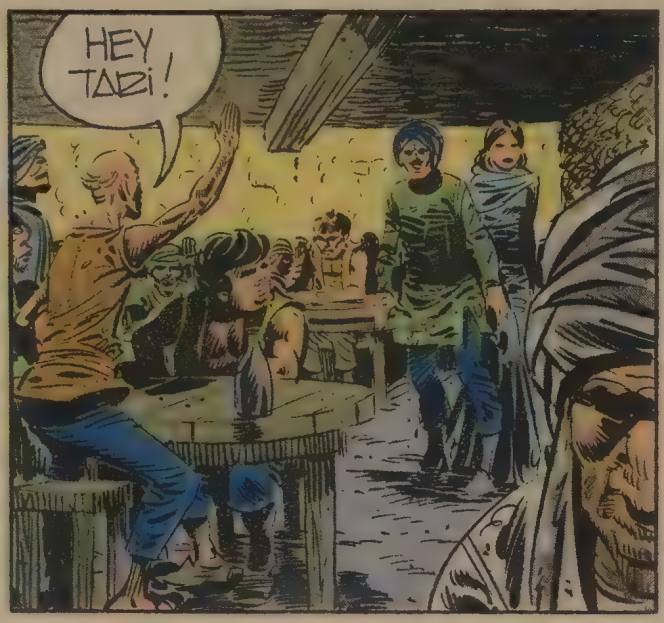

üzerlerinden yağmur suları sızarak içeri girmişlerdi.. Tari oturacak bir masa aranırken iki serseriyi gördü. Raj seslendi:

-Hey Tari! Gel bizimle bir bardak iç...

Tari hiç nazlanmadan masaya çöktü. Prenses Banu'yu da yanına oturttu..Kılavuz bu rastlantıya sevinmiş görünüyordu..Çünkü eskiden beri tanıdığı bu iki serseriden çok şeyler öğrenebilirdi...

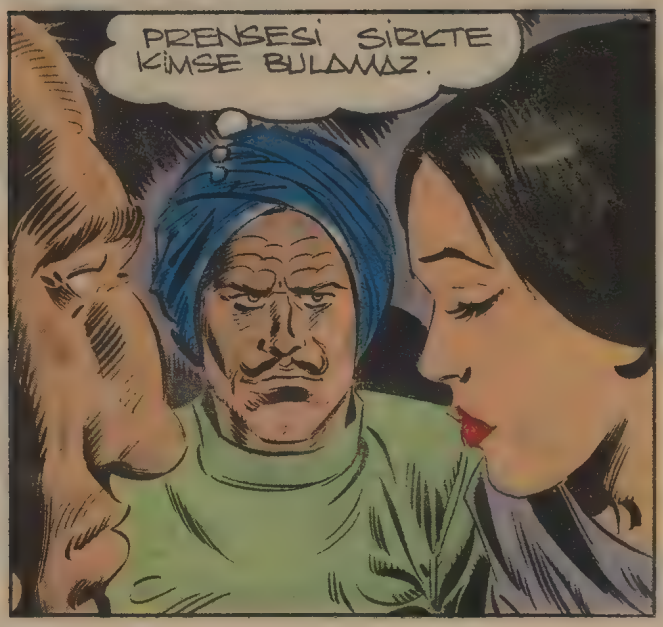

Gerçekten bir süre sonra Sanga sirkinin Radenpur'da olduğunu birkaç hafta sonra ülkeden ayrılıp Asya turnesine çıkacağını öğrenince parlak bir fikir karanlık düşüncelerini şimşek gibi aydınlattı..

Prenses Banu'yu nerede saklayacağını bulmuştu..

Sirkin sahibini tanıyordu.. Prensese orada bir iş sağlarsa kimse onu bulamazdı. Prenses de

sirkle beraber Radenpur'u terk ettiği vakit tehlikeden tamamen uzaklaşmış olurdu.

İki serseriye veda edip derhal meyhaneden ayrıldılar..

Raj onların neden geldiğini, neden birdenbire çıkıp gittiklerini anlayamadığı için iri yumruğunu masanın üzerine vurarak:

-Tari galiba yanındaki pilici elinden alacağımızdan korktu, diye söylendi... Birden gözleri

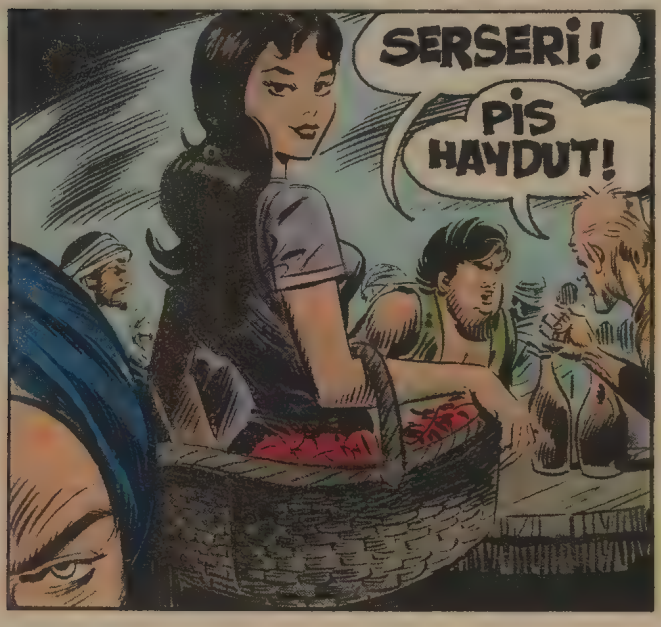

parladı..Az önceki çiçekci kız açılan kapıdan tekrar içeri girmişti..

Raj'ın çiçekçi kıza yiyecek gibi bakması, Rana'yı kızdırdı:

-Serseri!..

Raj da cevap vermekte gecikmedi:

-Pis haydut!..

İkisi de kadehlerini tokuştururken yumruklarını sıktılar:

-Yogoda benimdir!.

-Ben de onu seviyorum ve istiyorum!.

İki adam ayağa kalktılar ve birer bardak daha şarap içtiler. Raj şişe dolu masanın üstünden sarkarak arkadaşının kulağına eğildi:

-Dinle Rana!. Bu iş böyle sürmez..Sana demin de söyledim. Yogoda'da gözüm var. Senin de ona vurgun olduğunu biliyorum. Bizim gibi iki adam aynı kızı sevmekte devam edemez. Bu işe bir son vermeliyiz...

-Evet..Bir son vermek gerek..

Raj sordu:

-Peki ne yapalım?

Rana gülümseyerek cevap verdi:

-Ölünceye dek vuruşalım!

-Ben de bunu teklif edecektim...

-Öyleyse anlaştık!

İki adam aynı anda aynı şeyi düşünmüştü. İkisi birden haykırdı:

-Hey..Kahrolası meyhaneci?Bize bir şişe şarap getir...

Meyhaneci bu emri derhal yerine getirdi. Rana kadehleri doldururken ikisi de susuyordu. Raj:

-Vallahi, dedi. Birkaç dakika sonra senin gibi bir arkadaşımın kanını akıtacağımı ve senin leşini kaldırım üzerine serececeğimi düşündükçe öyle üzülüyorum ki? Fakat ne yaparsın?

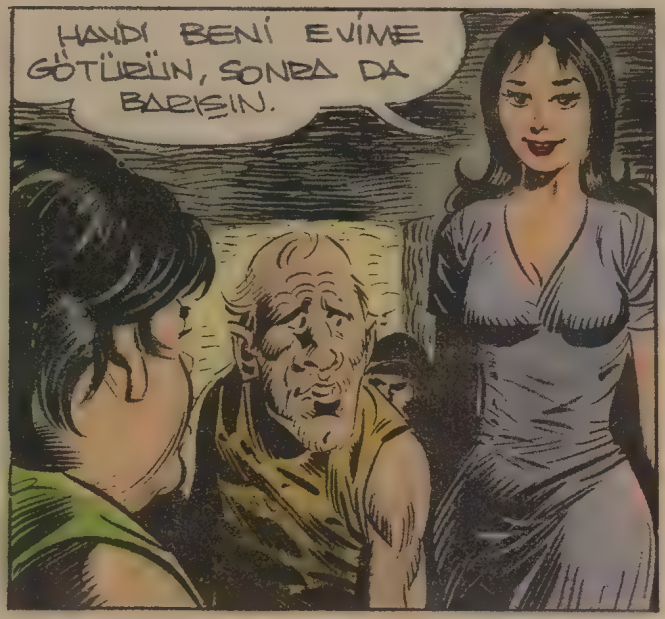

Rana cevap verdi:

-Ya ben? Şimdi karşımda sapa sağlam durup, kadeh kadeh şarap yuvarlayan eski bir arkadaşın, yarım saat sonra buz gibi donmuş, kaskatı kesilmiş bir ceset parçası olacağını düşündükçe içim yanıyor. Zavallı kardeşim..Seni öldüreceğimi düşünmek canımı çok sıkıyor...

-Benim de..Az sonra cehennemi boylamak için benden ayrılacağını düşündükçe içim parça parça oluyor..

-Bir şişe daha içelim...

-Olur dostum..Vuruşmadan önce iyi gelir.

Masada bu acıklı sözler konuşulurken çiçekçi kız onları dinliyordu..Gülümseyerek yanlarına yaklaştı.

-Benim için mi dövüşeceksiniz? Ne kadar ayıp..Koca adamlarsınız..Haydi beni evime götürün, sonra da barışın...

İki serseri kulaklarına inanamadı...

Raj arkadaşına doğru eğilip "Yogoda iki - mizi de seviyor!. " diye fısıldadı..

Bu sırada kızın gözlerinde beliren korkunç parıltıları fark etmiş olsalardı muhakkak ikisi de korkudan donup kalırlardı.

★★★

İndüs nehrine paralel giden pis bir sokağa sapmışlardı..Çarpık çurpuk saçaklı evlerin arasındaki bozuk yolda yürüyorlardı. Raj derin bir

hayret içinde:

-Evin amma da uzakmış Yogoda? dedi.

Kız esrarengiz bir gülümsemeyle:

-Evet! dedi..Yollar karanlık ve tehlikeli.. Yanımda sizin gibi iki kahraman olmasaydı bu gece evime dönemezdim...

İki serseri gururla göğüslerini şişirdi..

-Biz varken kimse senin kılına dokunamaz.

Raj arkadaşının kulağına fısıldadı:

-Eve varınca kızla önce ben yatacağım..

Öteki itiraz etti:

-Olmaz! Kura çekeriz!

-Sen kurada hep hile yaparsın..Güvene - mem...

Karışık, pis, karanlık sokaklardan geçtikten sonra İndüs nehrinin sahiline vardılar. Evler artık iyice seyrekleşmişti. Genç kadın, sahildeki

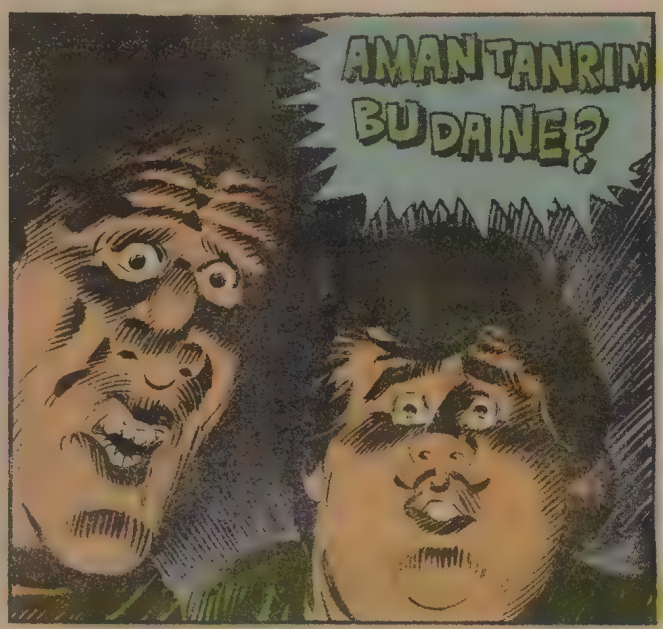

kayaların üzerine sıçradı. Bir süre bu kayala - rın üzerinde sekerek gittiler. İleride harabeye benzeyen bir yapı vardı. Burada bir merdiven yerin altına doğru iniyordu.

Raj birden korkuyla ürperdi:

-Aman Tanrım! Bu da ne?

-İlahlar bizi korusun!

-Bir ölü kafası bu!...

Girdikleri esrarengiz dehlizin başlangıcında, yere çakılı bir kazığın ucuna kuru kafa takılmıştı. Soğuk, korkunç görünüşlü, çıplak, sırıtkan bir iskelet başıydı bu...

Rana dehşetten boğuklaşan sesiyle sordu:

- Nereye geldik biz? Neresi burası?

Çiçekci kız Yogoda sakindi. Alayla kıvrılan pembe dudaklarının arasından mırıldandı:

-Korkuyor musunuz yoksa?

İki serseri, sevdikleri kadının önünde korkuklarını belli etmeye utandılar. Bellerindeki hançerleri yoklayarak karanlık delikten aşağıya inmeye başladılar.

İkisi de sapsarı kesilmişti.

Raj titreyen sesiyle:

- Bir büyücü evi !, dedi.

Rana:

-Çiçekçi kızın, büyücü ile ne işi var? diye

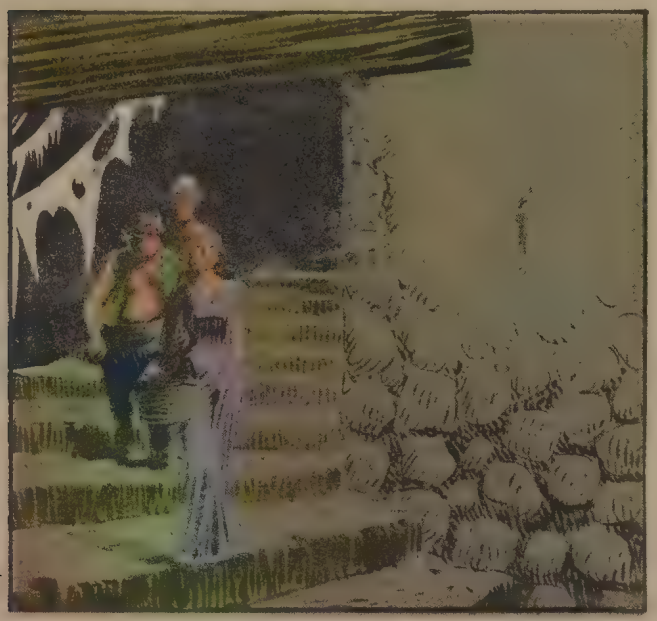

söylendi.

Yogoda esrarengiz bir gülümsemeyle önden gidiyordu. Aşağılara doğru indikçe basamaklar kararıyor, iki arkadaşın gözleri yavaş yavaş karanlığa alışıyordu.

Merdivenlerin bir türlü bitmek bilmediğine bakılırsa çoktan İndüs nehrinin altına inmiş olmaları gerekiyordu.

Raj birden titreyerek sordu:

- Duyuyor musun Rana?

Rana boğulur gibi bir sesle:

- Evet, dedi. Tepemizden nehir akıyor !.

İkisi de soğuk soğuk terler döküyorlardı. Kızın peşine takılıp buraya kadar geldikleri için çoktan pişman olmuşlardı. Üzerlerinden akan suların ağırlığından bu toprak çökecek olsa, dehlizde fareler gibi boğulurlardı.

-Ben bu sevdadan vazgeçtim arkadaş...

- Ben de...

-Hadi geriye dönelim.

Sert bir ses onları oldukları yerde çiviledi sanki...

- Hiç bir yere gidemezsiniz !...

Yol birdenbire genişlemiş, oldukça büyük bir yere gelmişlerdi.

Gözlerini dehşetle açarak karşılarında beliren adama şaşkın şaşkın baktılar.

Çiçekçi kız Yogoda birdenbire ortadan kaybolmuştu. Şimdi karşılarında yalınayak, beli bükülmüş, kemikleri teker teker sayılacak kadar kuru, yaşlı bir Hint fakiri vardı.

Esrarengiz ihtiyar emreden bir sesle:

- Şu kapıdan içeri girin ve beni bekleyin! dedi.

İki serseri dizleri titreyerek Hint fakirinin dediğini yaptılar.

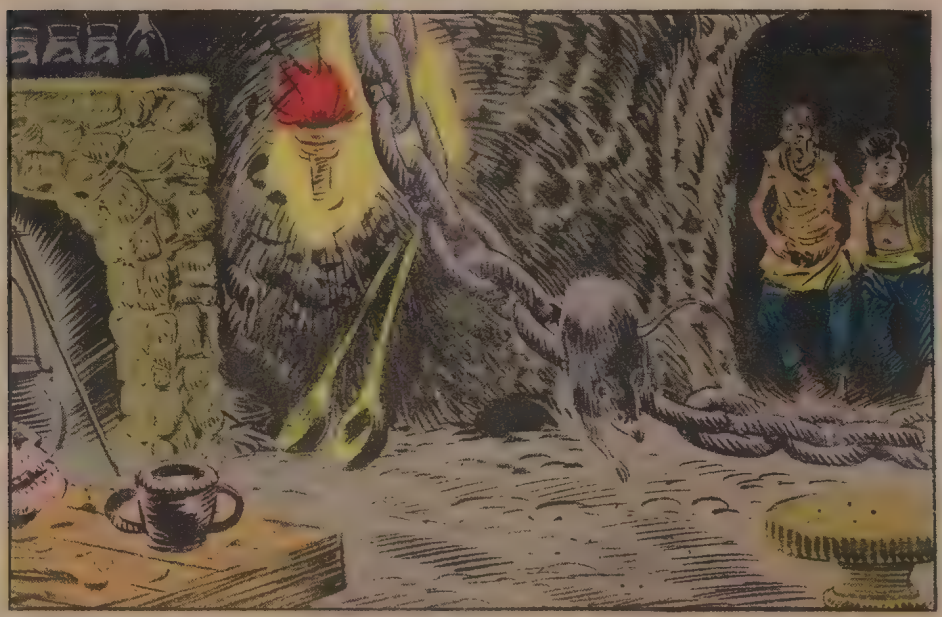

Girdikleri oda gerçekten korkunç bir yerdi. Duvarların kovuklarında çeşit çeşit kurumuş otlar, topraktan tencereler, iri kepçeler, tüyleri yolunmuş kuşlar vardı..

Odanın sağ tarafında büyük bir ocak yanıyor, kızıl alevleri insanın içine ürkütücü hisler salıyordu.. Raj:

- Çiçekçi kız nerede? diye sordu.

İçeriye giren ihtiyar Hintli:

-O görevine devam etmeye gitti. Çünkü bana bir canlı daha lâzım...

Rana dehşet içinde bağırdı:

- Bir canlı daha mı lâzım? Ne demek bu? .. Sen kimsin?

İhtiyar Hintli, korkunç bir şekilde güldü:

- Ben İndüs Nehri Büyücüsüyüm. Sizler de yaşayan iki ölüsünüz...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 MART 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 216 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Raj elini belindeki hançere götürerek yerinden fırlamak istedi:

- Alçak büyücü ! Bizi öldüremeyeceksin !"

Rana da korkunç bir şekilde gürledi:

-Bizi tuzağa düşüren o çiçekçi kızdan bunun hesabını soracağız !..

İndüs nehri sihirbazının kıvılcımlar saçan müthiş gözleri, iki serseriyi bir anda etkisi altına aldı. Adam, karşı durulması imkansız bir sesle:

- Oturun, diye emretti. Ben izin vermeden kımıldayamazsınız !.

Raj ile Rana, büyülenmiş gibi kalakaldılar..

Yerlerinden fırlayıp, adamın boğazına sarılmak istiyorlardı ama, esrarengiz bir kuvvet onları durduruyordu sanki...

Gözlerini korkuyla odanın dört bir yanında

dolaştırdılar. Duvardaki rafların üzerinde renkli kavanozlar diziliydi. Ortadaki siyah masanın üstünde demir kerpetenler, kıskaçlar, kuru ölü kafaları ve insan kemikleri vardı. Korkunç bakışlı horozlar, siyahlı-grili kuşlar, beyaz fareler, odanın içinde dolaşıp duruyorlardı.

İndüs nehri sihirbazı, eline küçük, meşin kaplı, siyah bir kitap aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. Bazı yerlerini okuyormuş gibi duruyor, arada bir korkunç bakışlarını kurbanlarının üzerine dikiyordu:

-Bana bir canlı daha gerek ! diye tekrar mırıldandı. Bu ikisi yetmez.. Büyük deney için üç kişi şart. Biri ölü, ikisi diri.. Kitap böyle yazıyor..

Raj bütün cesaretini toplayarak sordu:

- Ne deneyi bu ?

Sihirbaz korkunç bir şekilde güldü:

– Ölümü durduran ilacı bulmaya çalışıyorum...

Raj ile Rana, başlarına gelecek felaketi anlamıştı. İkisi de oturdukları yerden fırlayarak kaçmak istediler ama, birden kendilerinden geçerek yere yuvarlandılar.

Büyücü garip bir ilaçla onları bayıltmıştı. İkisini de birer iskemlenin üzerine sıkıca bağladıktan sonra kendi kendine söylendi:

– Şimdi üçüncü kurbanı bekleyelim. Ben hayatı fethetmeye çalışıyorum. Ölümü yenip, sonsuz hayatın sırrını bulacağım! Bu büyük iş için üç kişinin hayatını feda etmek nedir ki? Beni ilahlaştıracak bir güce sahip olmak için üç değil, üç yüz bin kişinin hayatı nedir ki?

Esrarengiz odada beş aşağı, beş yukarı yürüyor, derin derin düşünüyordu. İndüs nehri büyücüsü meçhuller âleminde dolaşıp düşünmekten adeta zevk duyuyordu. Büyük bir gururla:

– İnsanlığın en büyük buluşu olacak bu! diye söylendi. Neden denemeyeyim? Bunun için genç ve sıhhatli biri lâzım. Onu, kanını akıtmadan öldürüp göğsünü yaracağım. Sonra bu iki adamın kanını damla damla onun kalbine akıtarak canlandıracağım... Ah bu gece üçüncü kurbanı bulabilsek!..

İndüs nehri sihirbazı uğursuz bir kahkaha attı. Yuvalarından fırlayan gözlerinde delilik kıvılcımları vardı.

★★★

Durakoğlu oturduğu masada iştahlı iştahlı yemeğini yerken:

–Eeee... Anlat bakalım Kara Murat!. dedi. Bu Allahın belası ülkeye neden geldik?

Kara Murat dikkatli bakışlariyle bulundukları hanı gözden geçiriyordu Arkadaşını duymamış gibi:

- Burası fena bir yere benzemiyor, dedi.

Radenpur'a girenlerin ilk uğradıkları yer "Üç Boğa Hanı" olurdu. Burası her zaman kalabalıktı. İçki ve yemekleri iyiydi. Daima çok kadın bulunur, kapısının önünde atlar, arabalar eksik olmazdı.

Kara Murat ile Durakoğlu Radenpur'a vardıkları vakit ilk rastladıkları Hintliye nerede iyi bir lokanta bulabileceklerini sormuşlar, sonra adamın gösterdiği "Üç Boğa Hanına" gelip oturmuşlardı.

Kara Murat, Durakoğlu'nun sorusuna cevap vermek üzereyken, yan masadaki bir tartışma dikkatini çektiği için buna fırsat bulamadı. Tartışanlardan biri iri yarı, korkunç bir adamdı. Masaya

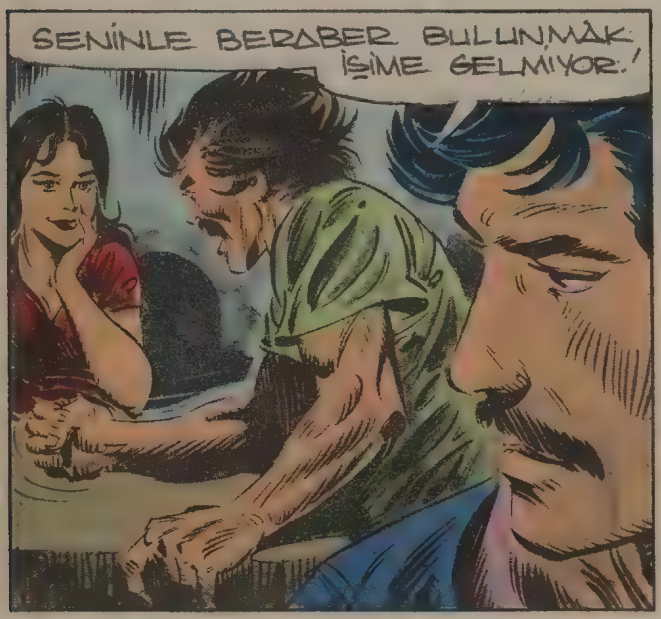

bir kadınla beraber oturmuştu. Bu kadın uzun saçlı, güzel, tatlı bakışlı biriydi.. Çiçekçi kız Yogoda idi bu.

İri yarı adam yumruğu ile masanın üzerine vurarak küfretti:

-Hayır. Seninle beraber sokağa çıkmam Yogoda. Gerçi hoşuma gidiyorsun ama, seninle beraber bulunmak işime gelmiyor.

Çiçekçi kız omuzlarını silkti, sonra adamın gözlerinin içine bakarak:

- Korkuyorsun ! dedi.

Bu hakaret adamı titretti. Sersserinin ruhunda iki arzu birbiriyle çarpışıyordu. Yan gözlerle etrafa baktı. Kimsenin kendilerini dinlemediğine emin olduktan sonra başını çevirip, tepeden tırnağa çiçekçi kızı süzdü.

Bu kadın müthiş olduğu kadar, güzeldi de...

Adam yavaş bir sesle fısıldadı:

- Doğru söylüyorsun Yogoda! Korkuyorum. Senin yüzünden korkuyorum. Dünyada yaşayan insanlar bana vız gelir. Dirilerden hiç korkmam. Fakat ne yapayım ki, senin peşinde ölüler de dolaşıyor...

Yogoda sinirli parmaklarıyle bir şarap şişesini boynundan yakaladı. Bu şişe, kadının elinde korkunç bir silah olabilirdi. Öfkeli bir sesle sordu:

- Ne demek istiyorsun? Açık söyle..

Adam yine yavaş bir sesle cevap verdi:

- Ben sana âşık olan insanlardan ikisinin akibetini hatırlıyorum. Korkum bu yüzden. Seni seven ilk adam Hasan Mirza idi. Cellatın baltası altında can verdi. Öteki sevgilin ise Lamaya idi. O da öldü. Göğsü yarılmış ve kalbi çıkarılmış bir halde İndüs Nehrinde bulundu. Sen uğursuz bir kızsın Yogoda. Tıpkı koleraya benziyorsun. Etrafına ölüm saçıyorsun..

Adam düşüncesini açık söylüyor, bunu söylerken sesi titriyordu.

Kadın onu dinlerken sık sık soluyor güzel göğsü öfkeyle kalkıp iniyordu.

Adam devam etti:

- Sen İndüs Nehri Sihirbazı'nın kızısın çünkü. Çok tehlikelisin. Senden korkarım...

Çiçekçi kız Yogoda elini telaşla adamın ağzına götürdü:

- Sus! dedi. Kimse duymasın bunu.. Benim sihirbazın kızı olduğumu bilen çok az kişi var. Bunu herkese yayarsan kendini ölmüş bil...

Adam homurdanarak:

- Söylemem! dedi. Ama seninle hiç bir yere gitmem. Bunu böyle bil...

Yogoda, bu gece babasının istediği üçüncü kişiyi bulmaya çalışıyordu. Birden yan masada oturan Kara Murat'la Durakoğlu'na gözleri ilişti..

Bu iki yabancı, gençti, sağlıklıydı. Durakoğlu ile göz göze geldiler.. Çiçekçi kız, birden kalbinin titrediğini hissetti...

"Tanrım... Ne kadar yakışıklı" diye mırıldandı.. Kalktı, kolunda çiçek sepetiyle onların yanına yaklaştı:

- Güzel ve ucuz çiçeklerim var!

Durakoğlu gülümsedi:

- Teşekkür ederiz küçük hanım. Bunları ne kadar ucuza satsan benim için yine pahalıdır.

Çiçekçi kız her erkeği baştan çıkaracak bir tavırla:

- Hayır... Pahalı değil.. Şu güzel gül demetine bakınız. Onu kaça veriyorum biliyor musunuz?

- Hayır...

- Sadece bir rupiye. Alıyor musunuz?

Durakoğlu genç kıza tatlı tatlı gülümsedi, ama çiçeği almadı:

- Alıp da ne yapayım?

-Çiçek verecek bir sevgiliniz yok mu?

- Ne yazık ki yok...

- Öyleyse yakanıza takarsınız...

- Yakama mı takarım? Ben yakasına gül demeti takacak adam mıyım?

Yogoda içten gelen bir istekle ve kahkahayla güldü:

- Doğru.. Yakışıklı bir aptalsınız.. Ben de bu akşam çok anlamsız şeyler söylüyorum. Sizi boş yere yemeğinizden alıkoydum. Buna karşılık olarak şu tek gülü alınız, size hediyem olsun...

Yogoda, Durakoğlu'na çok güzel bir gül uzattı ve ekledi:

- Çiçeklerin dilinden anlar mısınız?

Durakoğlu çiçekçi kızın ne demek istediğini anlamayarak sordu:

- Çiçeklerin dili mi dedin? Bilmem ki. Hem ne demek istiyorsun?

Kız hızlı adımlarla handan çıkarken son sözlerini söyledi:

- O gülün yapraklarını koparın., anlarsınız.

Durakoğlu şaşkın şaşkın, elindeki gülü sağa sola çeviriyordu:

- Bana bu gülün yapraklarını koparmamı tavsiye etti. Niçin acaba. Taze bir gülün yaprakları koparılır mı?

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

-Bunu anlamayacak ne var? Kız sana randevu veriyor. Bana bak Durakoğlu, şansımız iyi

gidiyor..Kısmet ayağımıza geldi.

- Ne demek istiyorsun? Bir çiçekçi kızın hoşuna gitmek kısmet mi?

-Az önceki konuşmayı duymadın mı? Kız İndüs Nehri Sihirbazı'nın kızıymış...

- Eeee..Ne var bunda?

- Biz de buraya İndüs Nehri Sihirbazı'nı aramaya geldik.

Durakoğlu'nun gözleri faltaşı gibi açıldı:

- Deme !..

- Evet..Sen beni burada bekle. Kızla bera - ber babasının evine gidip adamla konuştuktan sonra döneyim..

- Ama kız çoktan gitti. Onu nerede bulacaksın?

Kara Murat güldü:

- Sen gerçekten çiçeklerin diline inanmıyorsun. Şu gülün yapraklarını yol bakalım...

Durakoğlu söylene söylene gülün yapraklarını birer birer kopardı:

-Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor.. Aa Bu ne ?

Birden oturduğu yerden sıçradı. Gülün içinden küçük bir kağıt parçası çıkmıştı. Üzerinde "Kapıda sizi bekliyorum" diye yazılıydı.

Kara Murat:

-Kız seni beğenmişti.. Karşısında beni görünce biraz canı sıkılacak ama durumu idare ederim, dedi.

Durakoğlu kalkmak üzere olan Kara Murat'ı bileğinden tutarak tekrar oturttu:

-Kız varsın biraz daha beklesin... Buraya neden geldiğimizi söylemeden seni şuradan şuraya bırakmam...

Kara Murat, "Haklısın" der gibi gülümseyerek ve anlattı.

Bundan üç ay kadar önce İstanbul'da Fatih Sultan Mehmet'le önemli bir görüşme yapmıştı.

Padişah büyük acılar içindeydi. Kara Murat salona girdiği vakit, ıstırap fışkıran gözlerini ona çevirmiş ve:

-Sağlığım hiç iyi değil Kara Murat, demişti.

Sultan Mehmet'in yanında bulunan hekimbaşı Yakup Paşa gözlerini yere indirmiş çaresizlik içinde duruyordu..

Padişah hırçın bir sesle devam etti:

-En iyi hekimler, Avrupa'dan getirttiğim en yeni ilaçlar bile derdime derman olamadı... Bir yandan ağır devlet işleri, bir yandan bu dayanılmaz acılar beni öldürecek. Beni ölmek değil, düşündüğüm fetihleri tamamlamadan gitmek üzer..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 MART 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 217 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Hakimbaşı Yakup Paşa:

- Allah saklasın devletlûm! diye mırıldandı.

Gerçekten padişahın sağlık durumu hiç iyi değildi. Sağlığının bozuluşunun ilk belirtileri 30 yaşında aşırı şişmanlamasıyla ortaya çıkmıştı.. Sonraları ailede irsi olan ve zaman zaman sefer-leri sırasında at sırtında dolaşmasını güçleştiren ileri derecede bir mafsal iltihabı görüldü...

Devamlı şişmanlıyor, fazla kan sebebiyle vücudunun çeşitli yerleri şişiyordu...

Gut ve kolit krizleri geçirmeye başlayan Sultan Mehmet uzun zaman saraydan ayrılamaz hale gelmişti.

Zaten son kuşaklarda Osmanlı hükümdarlarının ömürlerinde bir kısalma göze çarpıyordu. Yüz elli yıldan beri padişahlardan sadece biri 50 yaşının üstüne çıkabilmişti.

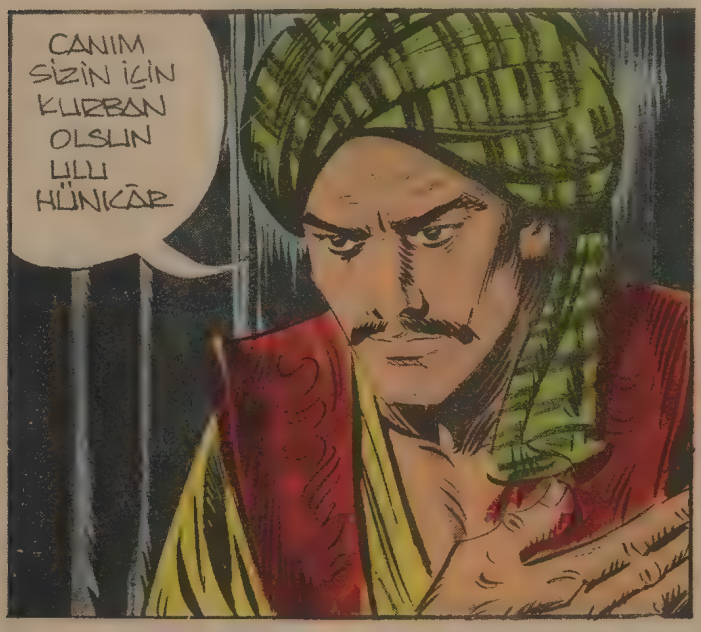

Şimdi Sultan Mehmet'in bacağında gelişen bir tümör bütün doktorları şaşırtmış, onları çaresiz bir halde bırakmıştı.

Fatih, kartal bakışlarını Kara Murat'ın gözlerine dikerek:

- Bütün umudum sende Kara Murat! dedi.

Kara Murat padişaha şaşırmış bir halde bakıyordu. O bir hekim değildi. Sultan için ne yapabilirdi? Saygılı bir sesle:

- Canım sizin için kurban olsun Ulu Hünkâr dedi. Bugüne kadar ne emrettiniz de yapmadım?

- İşte bunun için seni çağırdım Kara Murat. İtalya'dan gelen Yakup Paşa, bu hastalığıma dünyada sadece bir kişinin çare bulabileceğini söyledi. Formülünü ancak onun bildiği ilâç beni sağlığıma kavuşturacak.

- Emredin derhal yola çıkıp, o hekimi bularak İstanbul'a getireyim...

- O aslında bir hekim değil. Sihirbaz olarak tanınan bir bilim adamı. Onu İstanbul'a kadar getirmeye gerek yok. İlacın formülünü alman yeter. Hindistan'ın Radenpur bölgesine gidip İndüs Nehri Sihirbazı'nı bulacaksın. Yakup Paşa onun yeryüzündeki en büyük bilgin olduğunu söylüyor.

Yakup Paşa söz aldı:

- İndüs Nehri Siharbazı'nı ülkesinden ayırırsak ölür. İlacı elde etmemiz yeter. Ancak çok inatçı ve tehlikeli biri olduğu biliniyor. Dikkatli olmalısın Kara Murat...

Fatih Sultan Mehmet:

- Yanına istediğin kadar para ve adam al!. dedi.

Kara Murat gülümsedi:

-Sadece bir kişi alacağım Ulu Hünkar. Durakoğlu bana yeter. Tez zamanda ilacı getirip sizi bu acılardan kurtaracağım !

Kara Murat bunları Durakoğlu'na anlattıktan sonra:

- İşte böyle, dedi. Şimdi neden İndüs Nehri Sihirbazı'nın evine gitmek istediğimi anladın sanırım.

Durakoğlu başını salladı:

- Anladım.. Haydi, çiçekçi kızı fazla bekletme öyleyse !

★★★

İndüs Nehri'nin altındaki esrarengiz ve korkunç evde sihirbaz girişeceği tecrübenin son hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyordu. Ölümsüz hayat ilacını arayan adam son derece endişeliydi.

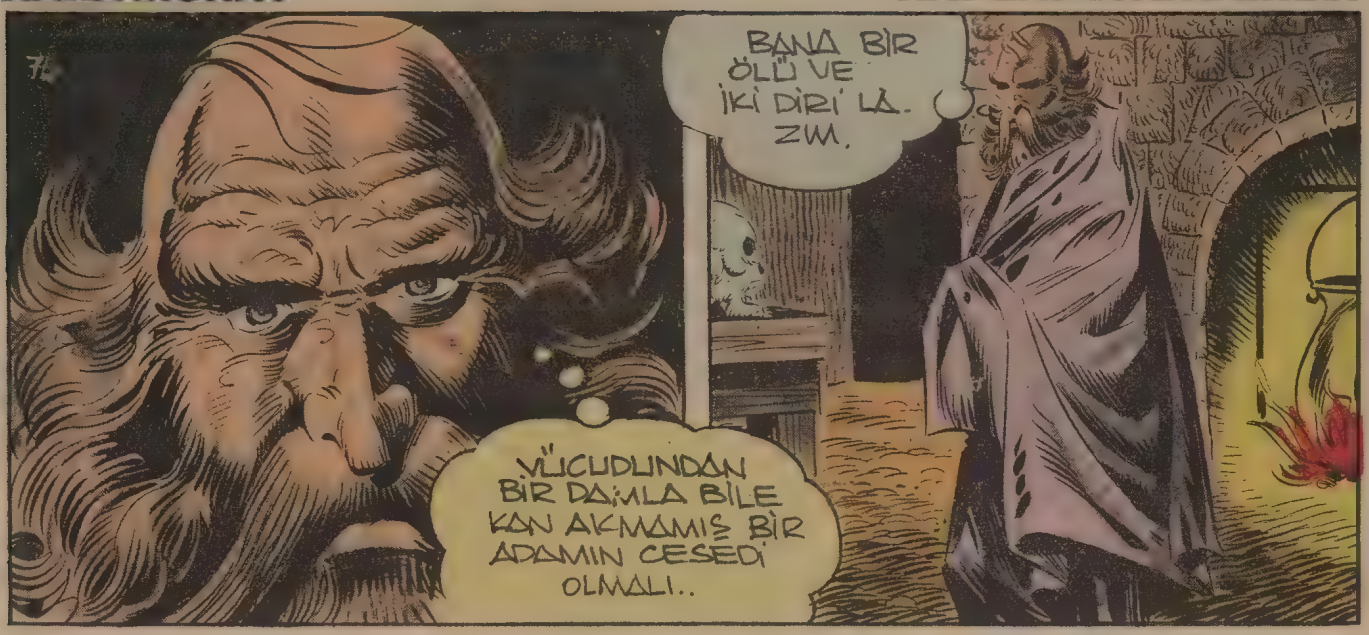

Ölümsüz hayat, sihirbazın son zamanlarda üzerinde durduğu tek konuydu. Yapmak istediği şey bir cesedi bazı şartlar altında yaşatmaktı. Siyah kaplı, kalın kitabı okuyor, düşünüyor, tekrar okuyordu.

Her şeyden önce bu işte kullanılacak ceset, ani bir ölümle ölmüş, fakat vücudundan bir damla bile kan akmamış bir adamın cesedi olmalıydı. Bu cesede verilecek taze kan da, iki dirinin vücudundan alınmalıydı.

Sihirbaz bunları düşünerek odasında dolaşıp duruyordu.

Deneme kötü şartlar içinde başlayacaktı. Çünkü ona bir ölü ve iki diri lâzımdı. Oysa elinde sadece iki kişi vardı..

Sihirbaz, zayıf elinde tuttuğu cam bir şişenin içindeki sıvıya baktıktan sonra homurdandı:

- Okuduklarım gayet açıktır. Kan akıtma -

dan ölüm gerek bana. Bu zehirin bir damlası, yıldırım çarpmış gibi, bir adamı öldürmeye yeterlidir. Bu bakımdan işler yolunda. Fakat kitabın yazdığına göre, iki dirinin kanı mutlaka lâzım. Oysa birini öldürürsem, elimde sadece bir diri kalacak.

Tekrar odada gezinmeye başladı.

Başarıdan emin olmamak, kararsızlık içinde olan bu adamı bitiriyordu. Bir üçüncü kurban bulmak için beklemek daha mı doğru olurdu? Sandalyelere bağlı olan Raj ile Rana ayılmışlar, korku dolu gözlerle sihirbaza bakıyorlardı...

Adam dikkatle onlara baktı ve birdenbire iskelet parmağına benzeyen zayıf parmağını Raj'ın alnına dokundurdu.

Raj korkuyla haykırdı.

Büyücünün gözleri ateş içindeydi:

-Bu gece yarısı başlayacağız! dedi.

İki adam birden haykırmaya başladı. Bu gece yarısı başlanacak şeyin kendileri için hiç de iyi olmayacağını anlamışlardı. Kemikleri, sinirleri, etleri dehşetle titriyordu. Bu haykırışlar, kendini koruma içgüdüsünden doğan birer çığlıktı..

Acı feryatlar salonu doldururken, odanın kapısı açıldı. Yaşlı bir kadın:

- Duymuyor musunuz? Dış kapı çalınıyor ! dedi.

Sihirbaz sıçradı, sarardı, titredi ve bağıran ağlayan, hıçkıran iki adama tehdit dolu bir sesle çıkıştı:

-Susun ! Yoksa hemen işe başlarım ha!

Raj ile Rana seslerini keserek bağlandıkları sandalyelerin üzerinde büzüldüler.

Şimdi dış kapının çalınışından başka bir şey duyulmuyordu.. Sihirbaz sordu:

- Kapıyı çalanlar kim? Kaç kişi? Kalabalık mı?

Kadın omuzlarını silkerek cevap verdi:

- Dışarıda bir tek adam var. Kılıçlı bir adam...

-Bu adamın yalnız olduğundan emin misin?

Kim bu adam? Burayı nasıl bulmuş? Gece yarısına doğru İndüs Nehri Sihirbazı'nın evine kim gelmeye cesaret edebilir?

Sihirbaz bu sözleri söyleyerek odadan çıktı, dış kapıya doğru yürüdü, hâlâ vurulmakta olan kapının küçük penceresini açtı...

Gecenin karanlığı içinde kapının tokmağını ısrarla vuran bir bölge gördü. Sert bir sesle:

-Kimsin? Defol buradan! dedi.

-Hayır... Burada görülecek bir işim var. Açın kapıyı!

Sihirbaz öfkelendi:

-Git buradan diyorum sana.. Kimin kapısını çaldığını biliyor musun? Bu saatte dirilerin, sihirbazın kapısından içeri adım atamayacakların dan haberin yok mu?

Gölge, kararlı bir sesle cevap verdi.

-Ben ya diri, ya ölü buraya mutlaka girece ğim! Adım Kara Murat'tır. Seninle görüşmek için çok uzaklardan geldim...

-Kim getirdi seni buraya?

-Bir kız.. Güzel bir çiçekçi kız. Az önce yanımdaydı ama birdenbire kayboldu.

Sihirbaz birden sevinçle titredi. Demek Yogoda'nın bulduğu üçüncü kurbandı bu...

Dışarıda bekleyen Kara Murat, o anda büyü -

cünün aklından geçenleri sezmiş olsaydı, belki de delicesine cesaretine rağmen içeriye girmekten, vazgeçerdi.

Büyücü, kapının sürgülerini çekti, demirlerini indirdi, zincirlerin kilitlerini açtı.

Karanlıkta, uğursuz bir şekilde gülümsüyor ve düşünüyordu.

"-Benim büyük eserimde başarılı olmamı isteyen üstün kuvvetler, ilâhlar, mabutlar bu genci bana gönderdi. Kapımı çalan yerini almaya gelen, ölüdür."

Büyücü, kapıyı açarak seslendi:

-Buyurun!.

Kara Murat ilk odaya girdi. Büyücü kapıyı, dikkatle kapadı.

Kara Murat:

-Söyle bakalım üstat! dedi. Kapın neden bu kadar sıkı kapalı? Herhalde cehennemin kapısı bile böyle kapalı değildir...

Sihirbaz, çarpık dişlerini göstererek, sinsi sinsi güldü:

-Kendimi korumak hakkımdır sanıyorum..

-Kimden korkuyorsun? Hırsızlardan mı? Katillerden mi?

-Hayır... Her şeye rağmen senin gibi, içeriye girmek isteyen ölülerden korkuyorum...

Kara Murat, sihirbazın sözlerindeki gizli anlamı sezerek biraz sarardı. Dikkatli olması gerektiğini düşündü:

-Ama, ben ölü değil, diriyim! dedi.

Sihirbaz, korkunç bir şekilde sırıttı:

-Kim bilir?

Kara Murat, tepeden tırnağa kadar titrediğini hissetti. Bu müthiş adam kendisi hakkında ne düşünüyordu? Ama endişesini çabuk yendi, sert ve mağrur bir sesle:

-Hem ölü de olsam, diri de olsam, buraya gireceğimi sana söylemiştim. Çünkü, seninle konuşmak ve senden bazı şeyler istemek zorundayım...

Büyücü, yerlere kadar eğildi. Halinde, sahte bir saygı vardı. Dudaklarında beliren garip bir gülümseme ile:

-Lütfen otur, dedi. Şu koltuğa yerleş. Bir dakika sonra emrine amade olacağım. Az önce, bir işe başlamıştım. Teşrifin üzerine yarıda bıraktım. Tamamlamama izin verirsin herhalde...

Kara Murat, gösterilen yere oturdu, kılıcını da dizinin üstüne koydu:

-Hiç acelem yok. İşini bitir sen. Gerekirse, sabaha kadar beklerim. İstediğimi almadan, buradan ayrılmak niyetinde değilim...

RADENPUR BAKIRESİ

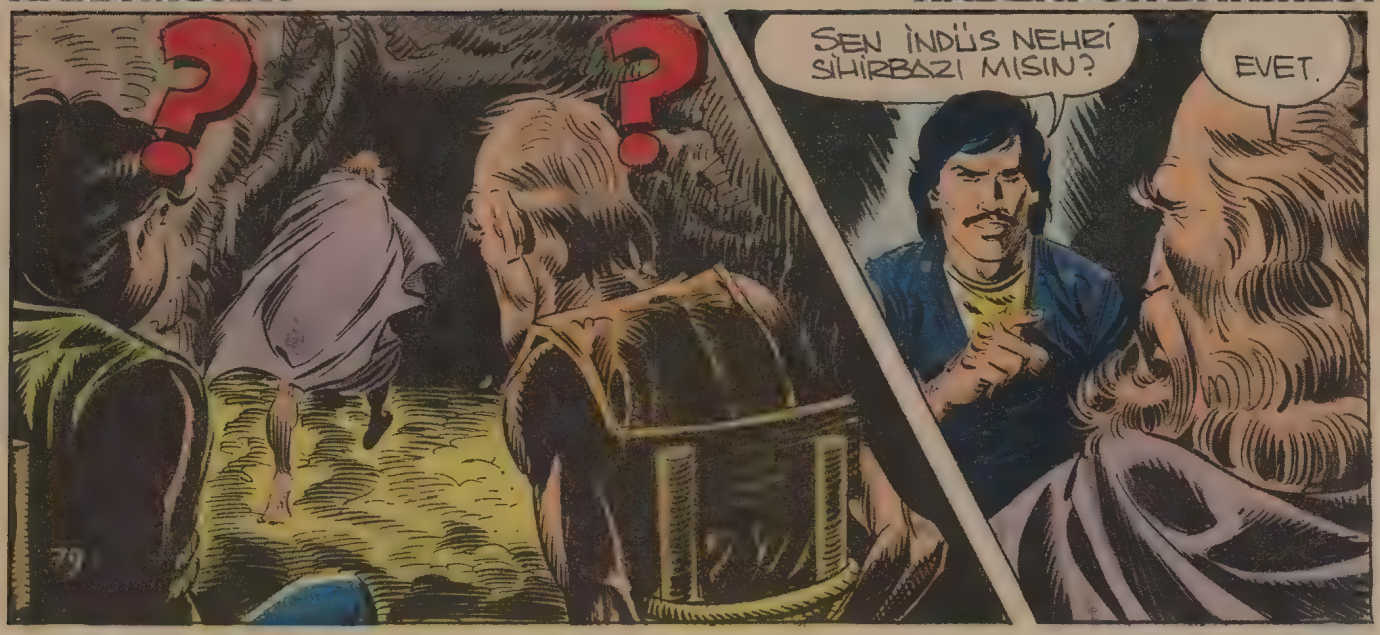

Sihirbaz, iki dirinin titreyerek beklediği odaya girdi, bir dolaba koştu, kapağını aceleyle açtı, bir paçavra aldı, renksiz bir su ile bu paçavrayı yavaş yavaş ıslattı.

Bu işi yaparken nefes almamaya dikkat ediyordu.

Bezi, cübbesinin içinde sakladı.. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Yüzü korkunçtu.

Az sonra, Kara Murat'ın yanına döndüğü vakit bu hali tamamen değişmiş, sakin ve uysal bir adam halini almıştı.

Kara Murat:

-Sen İndüs Nehri sihirbazı mısın? diye sordu.

Büyücü bir sandalyeye otururak cevap verdi.

-Evet...

-Niçin başını öyle geride tutuyorsun? Yoksa benden korkuyor musun? Sana bir kötülük yapacak değilim.. Buraya neden geldiğimi bilmen icap e-

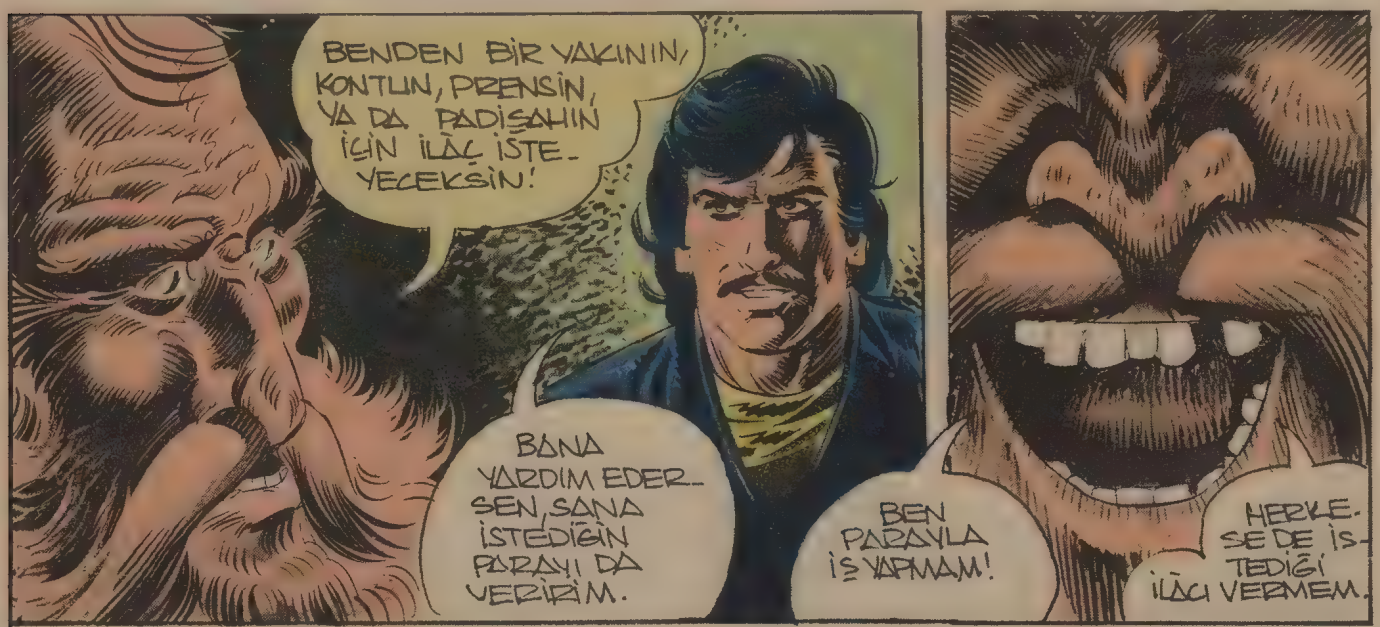

der..

Sihirbaz, soğuk bir tavırla:

-Bunu bilmek, güç değil, dedi. Sen bir yabancısın. Uzak bir ülkeden geldiğin belli. Benden bir yakının, kontun, prensin ya da padişahın için, ilaç isteyeceksin ...

Kara Murat, biraz şaşırır gibi oldu. Bu zeki adam her şeyi hemen anlıyordu.

-Doğru tahmin ettin, dedi. Akıllı bir insansın. Bana yardım edersen, sana istediğin parayı da veririm...

Büyücü, korkunç bir şekilde güldü. Bu gülüş karşısında Kara Murat'tan başka kim olsa titrerdi:

-Ben, parayla iş yapmam.. Herkese de istediği ilacı vermem!..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 MART 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 218 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Kara Murat'ın bakışları karardı. Sesi biraz öfkeli çıktı:

-Ben istersem zorla alırım büyücü... Beni uğraştırma...

Büyücü uğursuz bir kahkaha attı. Sesi karanlık odada çınladı:

-Hah, hah, ha. Şu anda senin kim olduğunu görüyorum. Sen bana bir şey yapamazsın...

Kara Murat bütün soğukkanlılığına rağmen, hafifçe titrediğini hissetti. Bu adam gerçekten çok korkunç biriydi. Öfkeden saçları diken diken olarak bağırdı:

-Söyle bakalım büyücü, kimim ben?

Sihirbaz korkunç bir sükûnetle:

-Sen bir ölüsün, dedi. İki dirinin sabırsızlıkla beklediği bir ölü...

Kara Murat havaya garip bir kokunun sindiğini hissetti. Kokladı. Bu kokunun adını aramış,

olsaydı ona dehşet kokusu diyebilirdi.

Kara Murat ayağa kalktı, büyücünün üzerine yürüdü:

-Biraz canımı sıkmaya başladın büyücü. Seninle anlayacağın dilde konuşmam gerek...

O anda garip bir şey oldu. Sıska, ihtiyar büyücü inanılmaz bir çeviklikle yerinden fırladı, aynı anda zayıf, kuru eliyle Kara Murat'ın boğazına sarıldı.

Bu cılız ellerin kendisi için bir tehlike olmayacağını düşünen Kara Murat güldü:

-Bu haraketi yaptığın daha iyi oldu büyücü. Çünkü şimdi yapacağım iş için hiç vicdan azabı duymayacağım...

...Ve çelik pençeleriyle büyücünün kollarını tutup sıkmaya başladı...

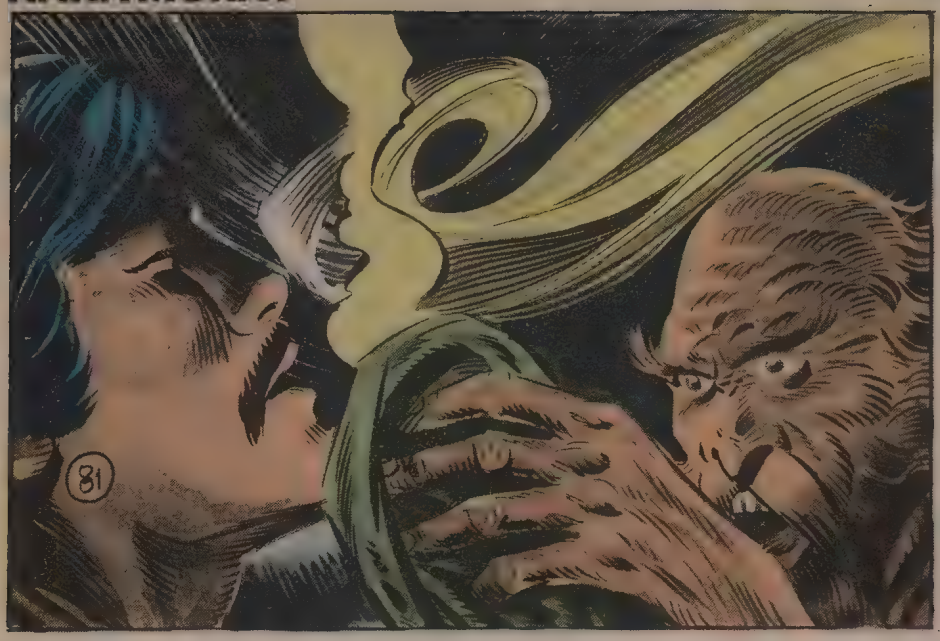

Ama birden kuvvetinin kesildiğini, bacaklarının titremeye başladığını hissetti. Gözlerinin önünde koyu renkli bir duman yayılıyor ve saçlarının dibinden soğuk bir ter boşanıyordu...

Sihirbaz kendisini korumak için hiç bir hareket yapmamıştı...

Bütün çabasını elindeki ıslak bez parçasını Kara Murat'ın burnu üzerinde tutmak için harcıyordu...

Kara Murat'ın tamamen kuvvetten düşmesi için birkaç saniye yetti. Çabalamak, soluk almak istedi ama bezden çıkan buharı içine çektikçe kendini daha da güçsüz hissetti.

Bir an geldi ki, çok yüksek bir yerden düşüyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Gözlerini yumdu. Artık her şey bitmişti. Şimdi derin bir uyku-

ya dalmış gibi uzandığı yerde yatıyordu.

Büyücü ter içinde doğruldu.

Şeytani bakışları sevinçle parlıyordu.

İçeriye giren yardımcısıyla Kara Murat'ı yerden kaldırıp mermer bir masanın üzerine yatırdı:

-Ölü yerini aldı, diye mırıldandı. Sonra esrarengiz bir şekilde gülerek devam etti:

-İlacın etkisiyle bir saat kadar uyur. Bu süre içinde ben de zehiri hazırlayıp onun vücuduna akıtarak ani bir ölümle öldürürüm. Bu kadar zaman bana çok bile...

Kara Murat içeriye taşınıp mermer masanın üzerine yatırılırken Raj ile Rana bunu görmüştü. İki adamın büzülen ağızlarından acı fer-yatlar fışkırdı, gözleri korkuyla doldu.

Sihirbaz sevinçle ellerini ovuşturarak haykırdı:

-Böyle sızlanacak ne var? Memnun değil misiniz yoksa? Susun bakalım..Şimdi tamam olduk işte..Ölü yerini almaya geldi. Artık büyük denemeye başlayabiliriz...

★★★

Radenpur Sarayı'nın şık eşyalarla döşenmiş geniş salonunda, şamdanların ölgün ışıkları koyu gölgeler yaratıyordu. Yerlerde bol tüylü, yumuşak halılar, pencerelerde uzun ve kalın perdeler vardı. Duvarlar değerli tablolarla doluydu.

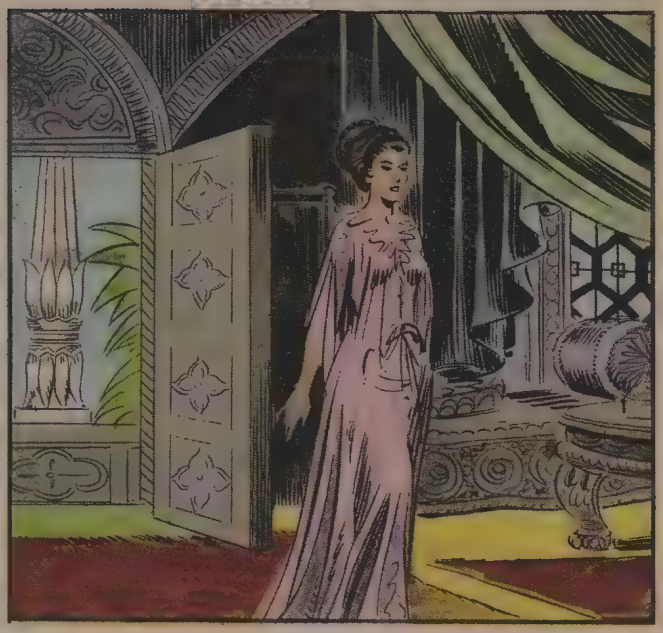

Burası, Mihrace Jagat'ın karısı Maharani'nin kaldığı odaydı.

Genç kadın, uzun, siyah saçlarını bir sarık gibi başının çevresine sarmış, üzerine ipek bir gecelik, ayaklarına altın yaldızlı terlikler giymişti...

Kadının iri, siyah gözlerinde derin bir keder ifadesi vardı..

Pembe, parlak dudakları pırıl pırıl yanıyor, ona imrenilecek bir hava veriyordu.

Bir koltukta oturan Mihrace'ye yaklaşan Maharani, yumuşak elini erkeğin yüzünde dolaştırarak sordu:

-Hâlâ o kızı mı düşünüyorsun sevgilim?

Mihrace dalgındı. Karısının sorusu üzerine silkinerek kendini toparladı. Biraz öfkeli bir sesle:

-Evet, dedi. Prenses Banu'yu düşünüyorum. Ama rica ederim iki dakikada bir bana hep aynı soruyu sorma...

Maharani hazin bir tavırla yumuşak halının üzerine oturdu, başını adamın dizleri üzerine dayadı, onun ellerini tuttu, tatlı bir sesle:

-Sen çok değiştin, dedi. Artık bana karşı eskisi gibi davranmıyorsun.. Üzüntülü olduğunu görüyorum. Sana yardım etmek, derdine ortak olmak istiyorum, oysa sen bana hep ters cevap veriyorsun..

Maharani'nin güzel gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Sesi titriyordu. Bunu gören Mihrace' nin sert ve vahşi kalbi nasılsa yumuşadı, kadına doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldı:

-Bağışla beni.. Bugün çok sinirliyim. Seni, istemedem üzdüm.. Nasır Melik'in beceriksizliği beni çok kızdırdı.. Sersem herif, prensesi ve onu koruyan iki Türk'ü yakaladığı halde avucunun i-

çinden kaçırmış...

Maharani başını salladı:

-Gerçekten şaşılacak şey.. Nasır Melik gibi bir adam bu beceriksizliği nasıl yapar?

-Benim de canımı sıkan bu ya... Prenses Banu başımıza dert açabilir.. Çünkü her şeyde onun da hakkı var.. Bu beni düşündürüyor...

Genç kadın usulca ayağa kalktı. Teselli olmuş gibi görünüyordu. Gerçekte gülümseyen yüzü, içindeki fırtınayı örten bir maske gibiydi. Acı acı içini çekerek:

-"Anlaşıldı" diye düşündü. "Mihrace artık benden bıktı.. Gözümün içine baka baka yalan söylüyor.. Aklı fikri hep o kızda. Beni sevmiyor. Doymak bilmeyen ihtirası daha genç, daha cazip bir kadın istiyor.."

Maharani odadan çıkarken derin bir üzüntü içindeydi..Her yanı titriyordu:

-"Korkuyorum..Benden ayrılacak diye korkuyorum..Bugünkü gücümü, saraydaki itibarımı kaybetmek, benim için korkunç ve tahammül edilmez bir şey olur..Ölmek bundan daha iyidir.."

Kocasının kendisine karşı olan ilgisizliği, genç kadın için müthiş bir dârbe olmuştu. Karanlık istikbalini düşünerek hazin bir şekilde içini çekti:

-Mihrace, Prenses Banu'yu seviyor... Onu bulduğu an ellerine sarılıp çılgın öpücükler kondurarak af dileyeceğine, bütün servetini ayaklarının dibine sereceğine eminim! diye söylendi...

Maharani'nin yüzü sapsarıydı. Korkunç düşünceler onu eziyor, zavallı kalbinin çarpıntıları artıyor, gözlerinde beliren vahşi ışıltılar daha ürkütücü bir hal alıyordu...

Kocasını elden kaybetmek düşüncesi Maharani'nin içine ateş gibi düşmüş, insanca duyguları silip süpüren bir kin kasırgası yaratmıştı. Dişlerini gıcırdatarak:

-Buna asla izin vermeyeceğim, dedi.

Soğuk sesinde tüyler ürpertici bir ifade vardı...

Titriyordu. Çehresi sapsarıydı... Öfkesini zaptetmek için bütün iradesini kullanıyordu. Ne olursa olsun her şeyi öğrenmeye ve bu gece işi halletmeye karar verdi...

Prenses Banu'nun mutlaka yok olması gerekiyordu. Ama bu işi nasıl yapacak, kime baş vuracaktı?

Birden bire öfkeyle titreyen dudaklarında bir gülümseme belirdi...

Hemen bir pelerine büründü, kukuletasını başına geçirdi. Mihrace'ye olduğu kadar, kendisine de sadık olan Nasır Melik'i çağırarak emretti:

-Benimle gel...

Dev adam saygılı bir sesle sordu:

-Nereye gidiyoruz?

Maharani cevap verdi:

-İndüs Nehri Büyücüsü'nün evine...

parladı:

-Öyleyse düş önüme...

On dakika sonra iki gölge, Radenpur kentinin dar sokaklarında çabuk adımlarla yürüyor, halkın gündüz bile yaklaşmaya cesaret edemediği deh - şet yuvasına doğru hızla ilerliyordu...

★★★

Büyücünün evinde korkunç bir hazırlık vardı.

Komutan şaşırdı ve titredi:

-Gecenin bu saatinde mi?

Maharani kaşlarını çattı, buz gibi bir sesle:

-Evet, dedi. Yoksa korkuyor musun?

Dev adam, vahşi bir şekilde sırıttı:

-Nasır Melik hiç bir şeyden korkmaz!... Hatta büyücüden bile..

Genç kadının gözlerinde korkunç kıvılcımlar

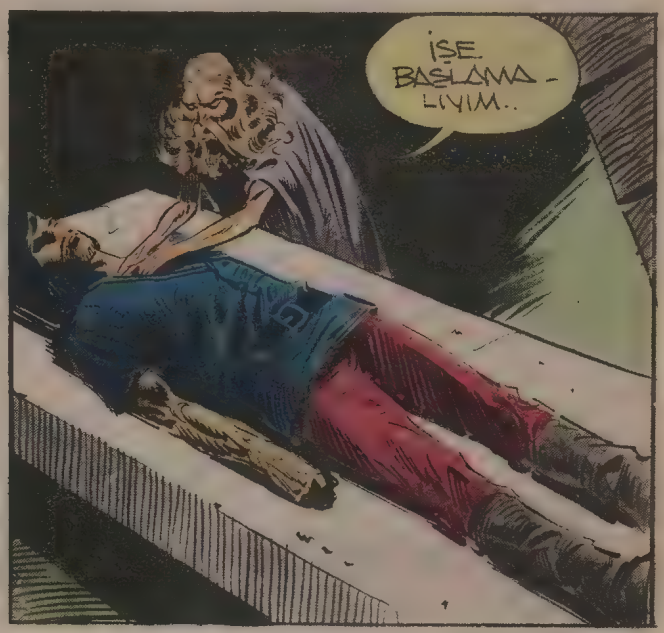

Kokladığı ilacın etkisiyle derin bir uykuya dalan Kara Murat, mermer bir masanın üzerinde yatıyordu.

İndüs Nehri Sihirbazı, iskeleti andıran zayıf ve kuru parmaklarıyla delikanlının göğsünü aç - maya başladı.

Korkunç adamın hareketleri sakindi ama, gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Yıllardır hayalinde yaşattığı büyük deneyi artık gerçekleştirmek üzereydi..

Sandalyelere bağlanan iki serseri, Raj ile Rana, dehşet içinde büyücüyü seyrediyorlardı ... Zaman zaman ulur gibi haykırıyor, yalvarıyorlardı ama büyücü onları duymuyordu bile...

Bütün düşüncesini yapacağı işe vermişti. Zaman zaman korkunç bir şekilde gülüyor, kendi kendine konuşuyordu. Sesi çatlak ve ürperticiydi:

-Hah, hah ha!..Şimdi kurbanı öldürmek gerek Şu ilaçtan dudaklarının arasına iki damla koy - dum mu, ölüm onu yıldırım gibi çarpacaktır..Bir saat sonra büyük keşfimi kutlayacağım!..

Büyücü, tahta bir dolaptan aldığı zehir şişesini elinde çalkalayarak bir süre odada dolaştı..

Raj ile Rana, çığlıklar atarak çırpınıyor , kendilerini bağlayan ipleri koparmaya çalışıyordu...

Müthiş adam, onların önünde durdu. Gözlerinde delilik kıvılcımları vardı:

-Susun!..Korkacak bir şey yok!..Hiç acı duymayacaksınız..Sizin yaşayan kanınızı, damla damla ölünün kanına akıtacağım..Adınız tarihe geçecek!..

Raj ile Rana, daha çok bağırmaya, haykıra haykıra ağlamaya başladılar:

-Tarihe geçmek istemiyoruz!
-Öldürme bizi!..
-Gençliğimize acı...
-Yaşamak istiyoruz!.
-Bağışla bizi büyücü !..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 NİSAN 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 219 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

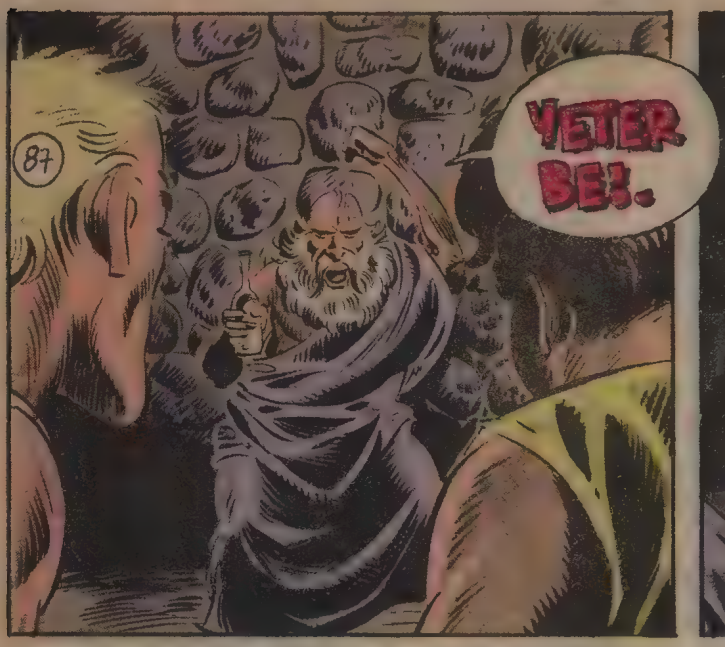

İndüs Nehri Sihirbazı, ayağını öfkeyle yere vurarak kükredi:

- Yeter be !.. Susun !.. Yoksa işe hemen başlarım ha !..

İki serseri titreyerek ağlamayı kesti.

Korkudan çeneleri birbirine vuruyordu.

Artık, bu korkunç adamın elinden kurtulamayacaklarını, yalvarmanın, sızlanmanın para etmediğini anlamışlardı.

Büyücü, elindeki zehir şişesiyle, Kara Murat'ın yattığı mermer masaya yaklaştı.

Delikanlı derin bir uykudaydı.. Göğsü düzenli soluklarla kalkıp iniyordu..

Şişede, renksiz sıvı halinde duran zehirin iki damlası bile koca bir mandayı birkaç saniyede öldürecek kadar güçlüydü.

Büyücü, kemikli elleriyle Kara Murat'ın dudaklarını araladı, zehir şişesini uzattı. O anda Azrail kadar korkunçtu...

Delikanlı, hayatla ölüm arasında kıl kadar ince bir noktada bulunuyordu. Ölüm başucundaydı.

Büyücü ansızın koluna birisinin dokunduğunu fark ederek titredi. Ağır ağır başını çevirdiği vakit, hizmetçisini karşısında gördü. Öfkelendiğini belli eden bir sesle:

- Sana ihtiyacım yok.. Gidebilirsin artık !

diye homurdandı.

Yaşlı kadın, efendisinin öfkesine dikkat bile etmedi. Telaşla:

- Kapı çalınıyor, duymuyor musunuz? diye sordu.

Büyücü haykırdı:

- Kapı mı çalınıyor? Allah kahretsin!. Ben bu gece yalnız kalmak istiyorum. Defet gitsinler!

-Fakat kapıyı vuranlar, öyle kolay kolay gidecek cinsten değiller...

- Ne demek istiyorsun?

- Mihrace'nin karısı ile, Komutan Nasır Melik'in geldiklerini söylemek istiyorum!

Büyücünün sesi birden zayıfladı, gözlerindeki öfke kıvılcımları kayboldu.. Şaşkın bakışlarını hâla vurulmakta olan sokak kapısına doğru çevirdi:

-Demek Maharani geldi, öyle mi? Gecenin bu vaktinde ne istiyor acaba?

Hizmetçi omuz silkti:

- Bilmem... Kocası için yine aşk iksiri alacaktır belki...

Büyücü homurdandı:

- Lanet olsun!.. Yüz defa, bin defa lanet olsun!.. Tam gelecek zamanı buldu. Peki, git aç kapıyı...

Az sonra kapı açılmış, Maharani ile Nasır

Melik içeri girmişti. Mihracenin karısı huysuz ve sinirli görünüyordu:

- Doğrusu iyi bir karşılama olmadı bu. Bizi kapıda çok beklettiniz. Böyle şeyleri hiç sevmediğimi bilirsiniz..

Hizmetçinin arkasından kapıya kadar gelmiş olan İndüs Nehri Sihirbazı, genç kadının önünde yerlere kadar eğildi.

-Bizi bağışlayınız efendim.. Gecenin bu vaktinde sizin gibi soylu bir konuğumuzun geleceğini düşünemedik...

Büyücünün yüzü, sahte bir gülümsemeyle şekillenmişti. Gerçekte umutsuz bir haldeydi. Canı sıkılıyor, Mihracenin karısına içinden lanetler yağdırıyordu.

Çünkü onun gelişi, başladığı denemeyi ertesi güne bırakmasına sebep olacaktı...

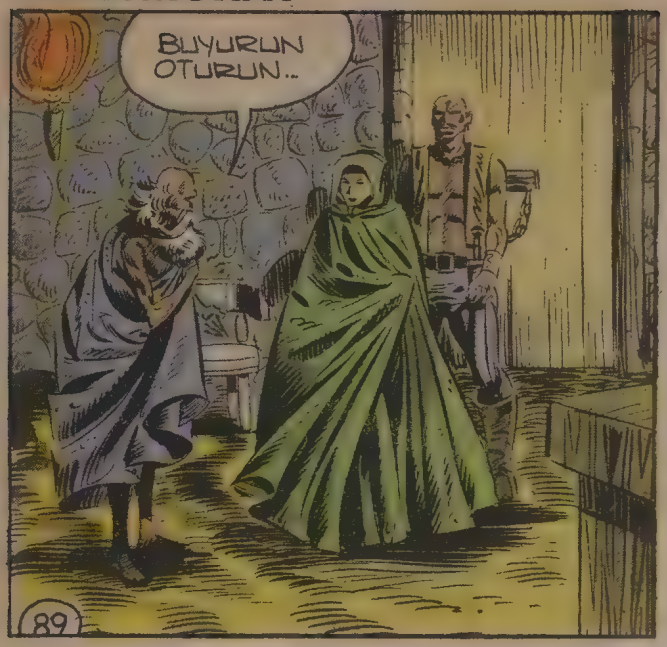

Üstelik, ülkenin tek hakimi olan Mihrace Jagat'ın karısını sinirlendirmişti. Maharani tehlikeli bir kadındı. Onu kızdırmaması gerekiyordu. Bunları düşünen ihtiyar Hintlinin zayıf yüzünde soğuk ter damlaları belirdi. Boğuk bir sesle:

- Buyurun, oturun.. Ne emrediyorsunuz? diye sordu.

Maharani, başını salladı:

- Kapıda konuşulacak bir mesele değil bu..

İçeriye gidelim... Orada daha rahat görüşürüz!.

Sihirbazın yüzü sarardı, derin bir endişe kalbini titretti. Mihracenin karısı içerideki salona girecek olursa, mermer masaya yatırdığı Kara Murat'la, sandalyelere bağladığı Raj ve Rana'yı görecekti...

Bu da onun hiç işine gelmiyordu.. Telaşla:

- Burada konuşsak, dedi.

Fakat genç kadın içeri girmekte ısrar ediyordu. Belki de büyücünün endişeli halinden kuşkulanmış, meraka düşmüştü.

Maharani salona açılan kapıya doğru yürürken, büyücü her şeyi göze almış bir tavırla kapının önüne dikildi, kesin bir dille:

- Beni bağışlayın efendim, sizi içeri alamayacağım! Bir büyü üzerinde uğraşıyorum. Tılsım bozulur! dedi.

Ama Maharani iyice meraklanmıştı. Nasır Melik'e bir işaret verdi. Dev adam, büyücünün üzerine doğru yürüyerek:

- Seni gebertmemi istemiyorsan çekil oradan sersem!.. diye gürledi.

Büyücü çaresiz ve umutsuz bir şekilde boynunu büktü...

Nasır Melik kapıyı açtı ve geri çekilip dışarıda beklemeyi tercih etti.

Az sonra genç kadın içeri girmiş ve dehşet tablosunu bir anda görmüştü.. Vücudunu hafif bir titreme sardı, tepeden tırnağa ürperdi.

Mermer masanın üzerinde genç bir adam boylu boyunca yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Güzel yüzü balmumu gibi sararmıştı.

Bu yakışıklı genç ölmüş müydü, yoksa baygın mıydı?

Maharani bir süre düşünceli bir tavırla onu seyretti, sonra emreden bir sesle sordu:

- Kim bu genç?

Büyücü cevap verdi:

- Bir yabancı efendim...

- Ona ne yaptın?

-Sadece uyuttum...

- Neden uyuttun? Ne yapacaksın ona?

Avının elinden alınacağından korkan ihtiyar Hintli, Maharani'nin önünde diz çöktü, bütün gururunu unutarak adeta yalvardı:

- Rica ederim onu kurtarmaya kalkmayın.. Büyük bir denemeye hazırlanıyorum. Başarırsam ebedi hayatın sırrını bulacağım... Ölümü yenip, ölümsüzlüğe kavuşacağım...

- Onu öldürecek misin?

- Evet.. Yalvarırım bana engel olmayın. İstediğiniz ilacı vereyim, hemen gidin buradan... Bakın.. Neredeyse uyanacak...

- Uyanırsa ne olur?

- Her şey mahvolur.. Bütün umutlarım söner.. Ben de kederimden ölür, size artık dilediğiniz ilâçları yapamam...

Büyücü deli gibiydi. Gözleri iri iri açılmıştı. Adeta hıçkırıyor, yalvarıyordu...

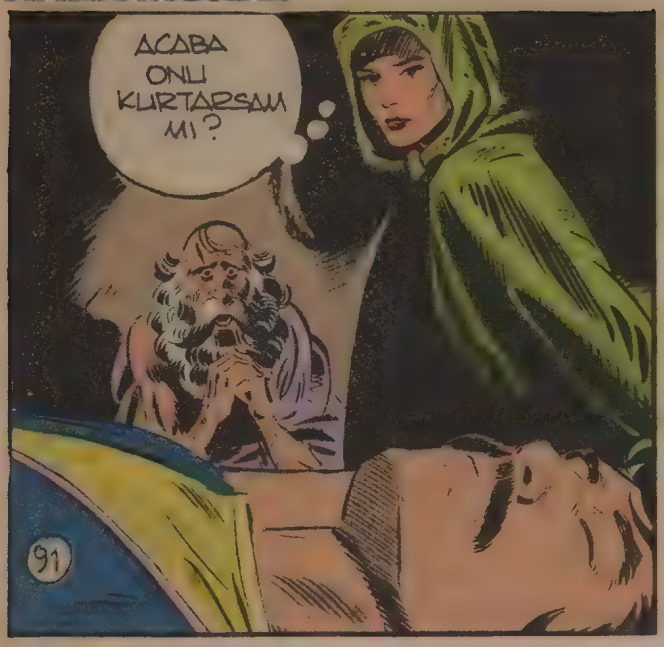

....Büyük denemenin yarıda kalmasından korkuyor gibiydi.

Maharani, soğuk ve karanlık bakışlarını Kara Murat'tan ayırmıyordu...

Genç adamın mahzun yüzü hoşuna gitmişti.

Onu kurtarmak niyetinde miydi?

Bunu kendisi de bilmiyordu...

Büyücü doğruldu...Büyük bir korku ve endişe içinde Kara Murat'ın uyanıp uyanmadığına

baktı...

Vakit azalıyordu.

İhtiyar Hintli çılgın gibi sordu:

-Ne emir buyuruyorsunuz?

-Demek bu genci öldürerek, ölümün sırrını bulacaksın?

-Evet...

Maharani o anda bir ölüm meleği gibiydi.

Soğuk bir sesle:

-Öyleyse işine devam et...Yalnız öldürürken ona acı çektirme, dedi.

Büyücü sevinçle ellerini ovuşturdu. Çılgın bir neşe ile:

-Hiç merak etmeyin efendim, dedi. Ölümü yıldırım gibi olacak ve bir damla bile kanı akmayacak...

İhtiyar Hintli, yaşından umulmayacak bir çeviklikle duvardaki dolaplardan birine doğru a-

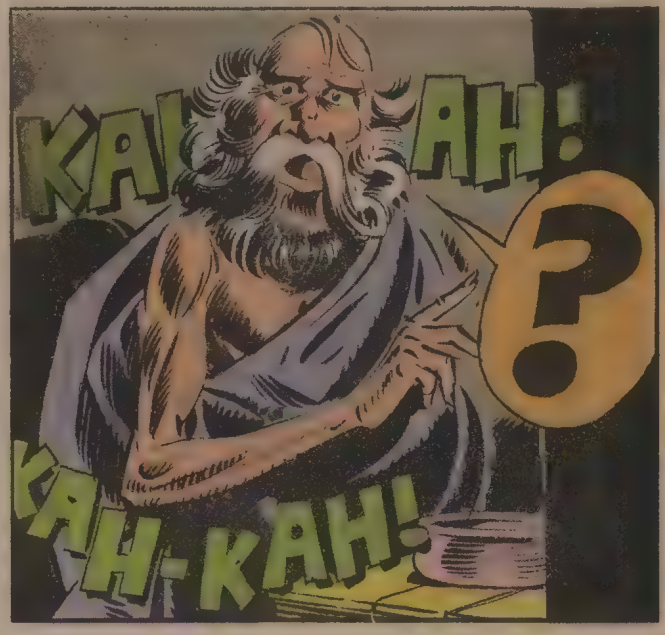

tıldı.

Az önce kullandığı ilaç şişesini alıp, içindeki sıvıyı bir bezin üzerine döktü...

Telaşlı ve endişeliydi...

Uyanmak üzere olan Kara Murat'ı yeniden uyutmak ve sonra onu zehirle öldürerek işe başlamak istiyordu...

Birden arkasında alaylı bir kahkaha duydu.

Tüyleri diken diken oldu. Şen bir ses ona şöyle seslendi:

-Ne o? Yine mi beni uyutmaya hazırlanıyorsun büyücü?

Adam iliklerine kadar titreyerek geri döndüğü vakit, mermer masanın üzerinde doğrulan Kara Murat'ı gördü, derin bir acı içinde:

-Mahvoldum! diye inledi...

İhtiyar Hintli donup kalmıştı sanki.. Acı acı

ra Murat'ın uyanışına sevinmişlerdi. Kimbilir, belki bu yabancı, kendilerini de kurtarırdı.

İhtiyar Hintli titriyordu... Hayatının en ıstıraplı anlarını yaşamaktaydı. İçinden herkese lânetler okuyordu.

Kara Murat, mermer masanın üzerinden kalktı.

Sihirbazın evine uğursuz bir sessizlik çök-

içini çekti, diliyle kuru ve ince dudaklarını ıslattı, yutkunmaya çalıştı.

Maharani, birkaç adım geriye çekilmiş, Kara Murat'a bakıyor ve düşünüyordu:

"-Yakışıklı bir genç.. Kuvvetli ve çesur üstelik.. Sanki ölümden dönen o değilmiş gibi neşeli ve pervasız..."

Sandalyelere bağlı olan Raj ile Rana da Ka-

müştü...

Delikanlı, yalvaran gözlerle kendisine bakan Raj ile Rana'nın yanına gitti, hançerini çekip ikisinin de iplerini kesti..

Ölüme mahkûm olan serseriler, Kara Murat'a derin bir hayranlık ve minnettarlıkla bakıyordu... Kuruyan dudaklarının arasından birkaç kelime mırıldanarak ona teşekkür ettiler.

İkisinin de içlerine sevincin parlak güneşi doğmuştu..

Maharani nihayet bir şeyler söylemek zamanının geldiğini düşünerek ileri doğru bir adım attı ve:

-Kurtuldunuz yabancı, dedi. Şimdi büyücü ile olan işimi tamamlamama izin verir misiniz?

Kara Murat işte o zaman genç kadını gördü, gözleri onun güzelliği karşısında kamaştı sanki..

Bu kadın kimdi?

İndüs Nehri Sihirbazı'nın evinde ne arıyordu?

Uyuşan kanlarını harekete geçirmek için vücutlarını ovuşturmakta olan Raj ile Ra..a, sanki Kara Murat'ın aklından geçenleri anlamış gibi kendi kendilerine telaşla fısıldadılar:

-Tanrım... Bu kadın Mihrace'nin karısı de-

ğil mi?

Böylece Kara Murat, gözlerinden şimşekler çakarak karşısında duran güzel kadının kimliğini öğrenmiş oluyordu.

Delikanlı zarif bir şekilde eğilerek:

-İzine gerek yok sultanım', dedi.

Kadın gülümsedi:

-Demek beni tanıyorsunuz?

-Evet... Mihracenin eşisiniz...

-O halde, büyücüyle işimi bitirdikten sonra saraya kadar beni götürmek lûtfunda bulunur musunuz?

Raj ile Rana, Maharani'nin ne müthiş bir kadın olduğunu biliyorlardı.. Hayatlarını kurtaran gence yardım etmek istediler. Raj dehşetle fısıldadı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 NİSAN 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 270 FİYATI 1.50 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

-Sakın ha beyzadem.. Sakın oraya gitme..

Rana ekledi:

-Çünkü oraya giren hiç bir yabancı sağ çıkamaz...

Maharani, biraz uzakta olduğu için konuşmaları duymuyor, ciddi bir tavırla Kara Murat'ın cevabını bekliyordu. Delikanlının duraksadığını görünce:

-Ne o ? Ricamı ret mi edeceksiniz yoksa?

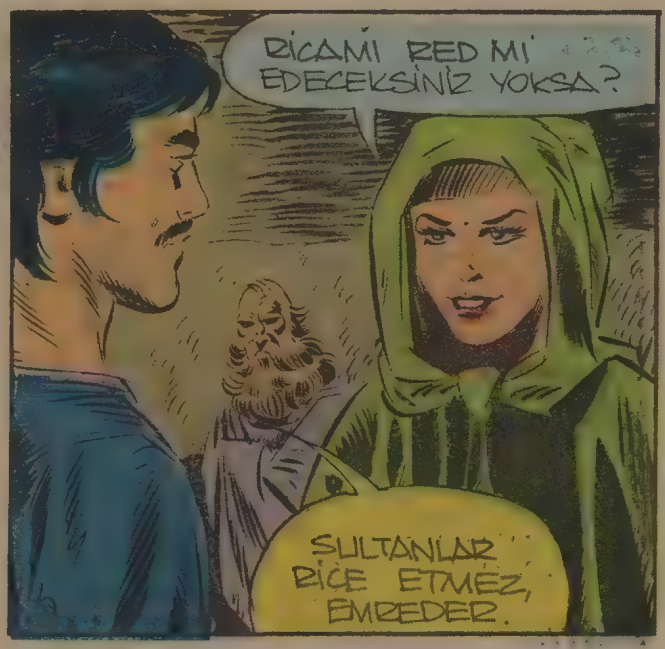

diye sordu.

Kara Murat'ın dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi:

-Rica mı? Çok naziksiniz.. Sultanlar rica etmez. Emreder...

-Ama siz, emir dinlemeyecek kadar dikbaşlı birine benziyorsunuz.. Yoksa sarayda öldürülmekten mi korkuyorsunuz?

Kara Murat başını salladı:

-Doğrusu insanların aklından geçenleri iyi okuyorsunuz.. Evet şimdilik yaşamam gerek... Çünkü yapmam gereken önemli ödevlerim var...

Maharani'nin gözlerinde öfke şimşekleri çaktı.. Bu dik başlı yabancıya kızmaya başlamıştı.. Az önce Kara Murat'ın üzerinde yattığı mermer masaya doğru yürüdü ve elini masaya uzatarak delikanlıya döndü:

-Birkaç dakika önce burada yatıyordunuz.. Sizi öldürmek isteseydim, emir vermeme bile gerek yoktu. Büyücüye engel olmamam yeterdi. O sizi öldürmek üzereydi. Hayatınızı bana borçlusunuz. Siz, minnet borcunuzu böyle mi ödersiniz?

Maharani amacına ulaşmak için yalan söylüyordu...

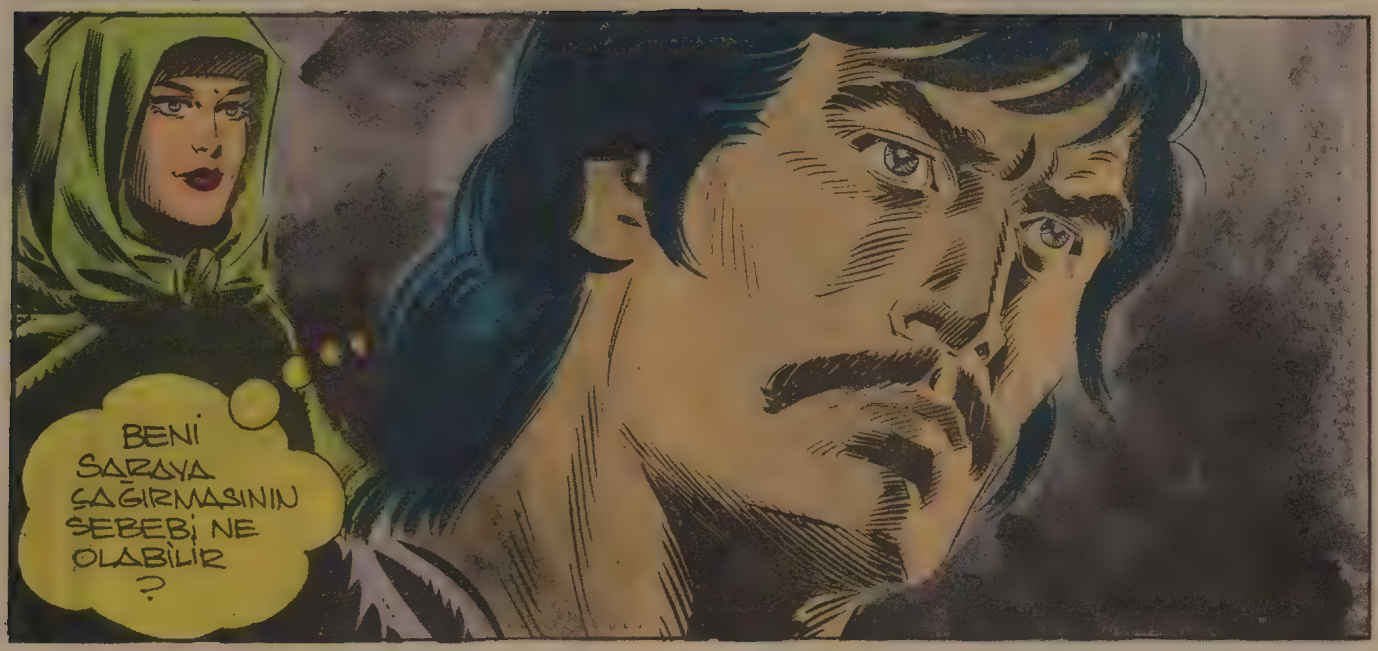

Neden Kara Murat'la birdenbire bu kadar ilgilenmişti?

Ondan çok mu hoşlanmıştı?

Yoksa gizli ve korkunç planları mı vardı?

Onu saraya çağırmasının sebebi ne olabilirdi?

Bü müthiş kadın mutlaka bir şeyler düşünüyordu...

yordu..

Bütün bunlara rağmen, Maharani'nin son sözleri Kara Murat'ı sarstı: "Galiba doğru söylüyor... Başka türlü olamaz.. Beni o kurtarmış olmalı.. Yoksa büyücü, uyanmama fırsat bırakmadan beni öldürürdü.." diye düşündü.

Sonra genç kadının önünde zarif bir reverans yaparak:

Kara Murat öyle her tatlı bakışa kanacak, kadınlara özgü hilelere inanacak kadar toy değildi.. Kadının sevimli gülümsemesinin ardında nasıl bir tuzağın gizli olduğunu anlamaya çalışıyordu...

Üstelik, daha Radenpur'a gelmeden Mihrace'nin adamlarıyla çatışmış, bölgenin tek hâkiminin düşmanı olmuştu. Mihrace'nin, kendisini ele geçirirse başına neler geleceğini tahmin edi-

-Haklısınız, dedi. Isteseydiniz ölümüme göz yumardınız.. Şu dakikadan itibaren emrinizdeyim.

Maharani, zafer kazanmış gibi gülümsedi.. Bu gülümseyen yüzün ardında korkunç düşünceler vardı...

Bir süre büyücüyle konuştu, onun uzattığı şişeyi aldı. Bu arada şöyle fısıldadığı duyuldu:

-Demek çok kuvvetli bir asit bu...

-Evet.. Demiri bile eritir...

Maharani, Kara Murat'a dönerek elini ona uzattı:

-Haydi, gidelim...

Fakat Kara Murat'ın büyücüyle görülecek işi vardı.

İçinde nefret boraları dolaşan, kin dolu bakışlarla odadakileri süzen ihtiyar Hintli' ye yaklaştı..

İndüs Nehri büyücüsü anlaşılmaz yaradılışta bir adamdı.. İyi mi, yoksa kötü mü olduğu belli değildi.. Para karşılığı kendisinden aşk iksiri isteyenlere aşk, zehir isteyenlere zehir verir, bunların nerede, kime karşı kullanılacağını düşünmezdi bile...

Şu anda, hayatının en ıstıraplı dakikalarını yaşamasına rağmen, duygularını bastırmaya

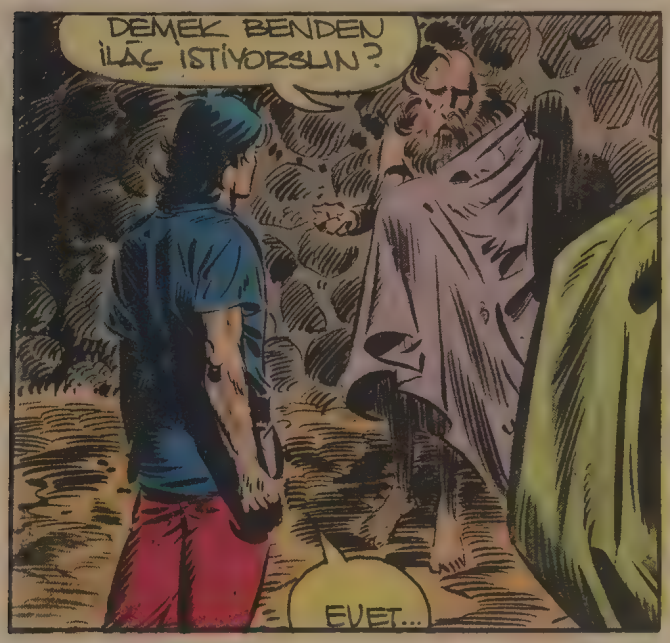

çalışıyordu.

Kara Murat'ın kendisinden bir şey isteyeceğini anlamıştı. Soğuk bir sesle sordu :

-Demek benden ilaç istiyorsun?

-Evet büyücü...

-Bunun için çok uzaklardan geldin...

-Evet...

-Nasıl bir şey olsun?

Kara Murat, Padişah'ın çektiği acıları her geçen gün bozulan sağlığının ona verdiği büyük ıstırapları anlattı ve Hekimbaşı Yakup Paşa' nın bilimsel bir şekilde yazmış olduğu mektubu uzattı.

İndüs Nehri Sihirbazı, duyduğu nefret ve kini bastırmaya çalışarak Yakup Paşa'nın mektubunu dikkatle okuduktan sonra:

-Anlaşıldı, dedi. Ama böyle bir ilacı yapmam uzun sürer. Üstelik pahalıdır.

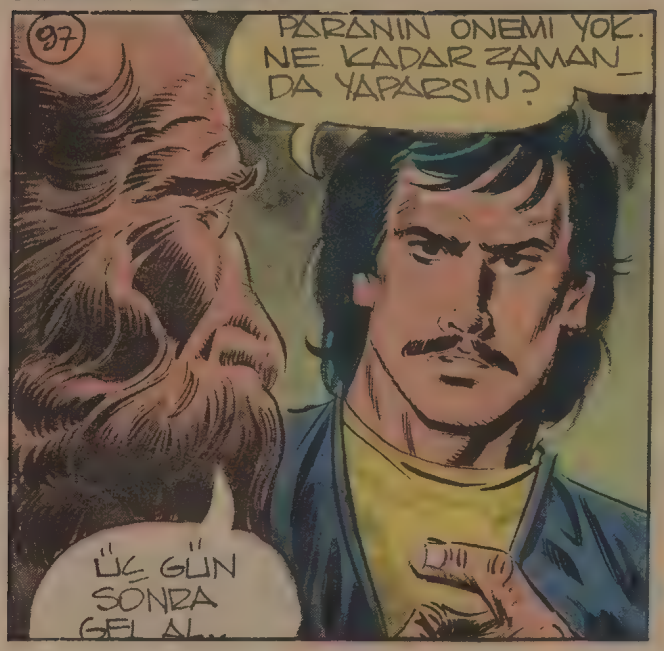

-Paranın önemi yok.. Ne kadar zamanda yaparsın?

-Üç gün sonra gel..İlacı hazırlar, formülünü de bir kağıda yazarım.. Unutma, üç gün sonra...

-Daha önce olmaz mı?

-Hayır,..İlaç bu..En ufak bir hata yapmamak gerek..Ücretini, geldiğin zaman söylerim...

İndüs Nehri Sihirbazı, bu son cümleyi söylerken korkunç bir şekilde gülümsedi...

Kara Murat "İstediği parayı ödeyemeyeceğimi sanıyor." diye düşündükten sonra kendisini bekleyen Mihrace'nin karısına dönüp:

-Gidebiliriz, dedi.

Kapıda beklemekte olan Nasır Melik, hanımının genç, bir erkekle dışarı çıktığını görünce

birden iliklerine kadar titredi, vücudu derin bir kıskançlık nöbetiyle sarsıldı:

-Bu da kim?

Maharani gülümsedi:

-Yeni muhafızım!..

Nasır Melik, sahibinin başka köpeği okşadığını gören bir köpek gibi homurdandı:

-Buna ihtiyaç yoktu...

Kara Murat'ın yüzü karanlıkta kaldığı için dev adam onu tanıyamamıştı..Ama meşalenin ışıkları altına gelince aydınlanan bu çehreyi birden hatırladı, yıldırımla vurulmuş gibi sarsıldı, korkunç sesi, gök gürültüsü gibi ortalığı inletti:

-Tanrım! Bu o haydut değil mi?

Kara Murat alaylı bir sesle:

-Ta kendisi! dedi.

Maharani kaşlarını çatarak haykırdı:

-Ne demek oluyor bu?

Nasır Melik, vahşi bir kahkaha attı:

-Yanınızdaki şu sefil adam, Prenses Banu'yu kurtaran yabancıdır efendim.. Efendimizin emirlerine karşı geldi, bize kılıç çekti. Şimdi onun cezasını vereceğim...

Dev adam saldırmaya hazırlanırken Kara Murat sakin bir şekilde iki adım geri çekilip savunma durumu aldı...

İki erkeğin kıyasıya bir kavgaya tutuşacağı anlaşılıyordu.

Maharani'nin şaşkınlığı çok çabuk geçti, onun sert bir bakışı, Nasır Melik'i olduğu yerde çiviledi sanki.. Genç kadın:

-Bunu unut Nasır Melik.. Unut ve kimseye bahsetme.. Kara Murat benim misafirimdir, dedi.

Dev adam, titreye titreye boyun eğdi...

Maharani'nin düşüncelerini anlayamıyordu bir türlü...

İçinden "Eğer Mihrace bunu öğrenirse ihanet suçundan beni astırır." diye inledi...

Genç kadın, İndüs Nehri Sihirbazı'nın evinden çıktı, dar ve karanlık sokaklardan geçip, Radenpur Sarayı'na doğru yürüdü..

Kara Murat, Maharani'nin yanında gidiyordu...

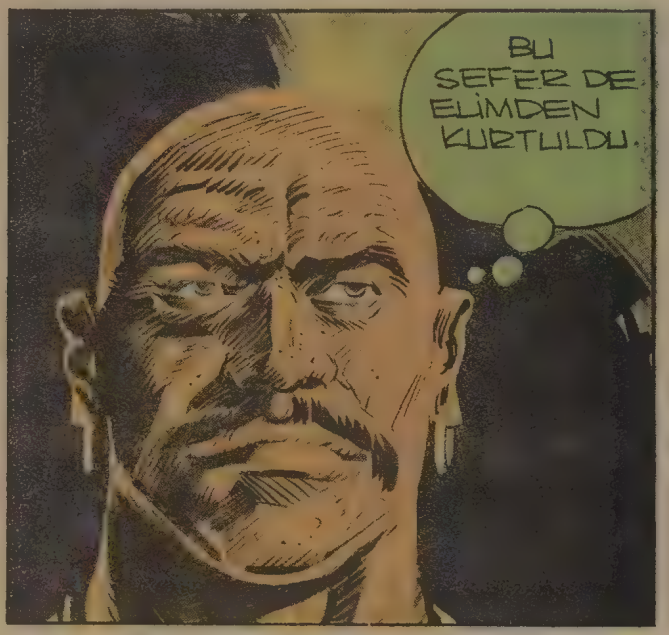

Nasır Melik korkunç bir öfke içindeydi. Can düşmanının iki adım önden gittiğini, fakat ona bir şey yapamadığını düşündükçe delirecek gibi oluyordu:

"-Bu sefer de elimden kurtuldu.. Çok şanslı.. Ama intikamım feci olacak! .." diye homurdandı..

O, sabırla beklemesini bilirdi..

RADENPUR BAKİRESİ

Bir süre sonra Radenpur Sarayı'na geldiler...

Nasır Melik parolayı söyledi. Asma köprü indirildi...

Maharani, güzel gözlerini, Kara Murat'ın gözlerine dikerek:

-Şimdi saraya gidiyoruz, dedi. Eğer korkuyorsanız, dönmekte serbestsiniz...

Kara Murat omuz silkerek gülümsedi:

-Ben hayatta hiç bir şeyden korkmadım! diyerek yürüdü, kapıdan geçip sarayın bahçesine girdi...

Attığı her adımın, kendisini tehlikeye götürdüğünü seziyordu. Buna rağmen sinirlerine hâkim olarak yürümeye devam etti...

Kara Murat saraya girerken, İndüs Nehri Büyücüsü'nün evinden daha korkunç bir yere girdiğini düşünmüştü.

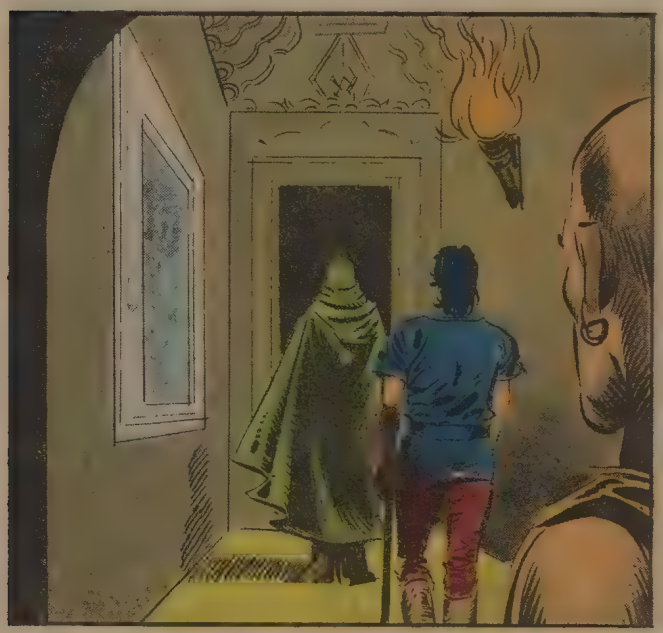

Gecenin bu geç saatinde, meşalelerin ölgün ışıklarıyla biraz aydınlanan sarayın geniş koridorları, genç adama, tehlikeli sırlarla dolu gibi görünüyordu.

Kara Murat, serüvenlerle dolu olarak geçen ömründe böyle çok kereler saraylara girmiş, prenseslerle, kraliçelerle ilişkileri olmuştu ama bu kez çevresindeki ağır ve tehdit dolu sessizlik onu ürkütüyordu...

Kuvvetli önsezisi korkunç bir tehlikenin varlığını sezer gibiydi ama, mantığı buna isyan ediyor:

"Bu kadın beni öldürtmek isteseydi, büyücünün elinden kurtarır mıydı?" diye düşünüyordu...

Maharani ile beraber, mükemmel döşenmiş, büyük bir odaya girdiler.

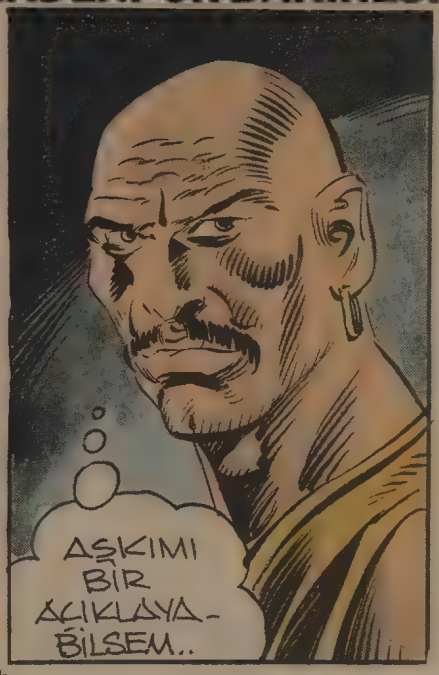

Genç kadın kapıda durarak, peşlerinden gelen Nasır Melik'e:

-Sen gidebilirsin !. dedi.

Dev adamın yüzü hayretle gerildi, bakışlarını şaşkın bir ifade kapladı:

-Nee? Sizi bu haydutla yalnız mı bırakmamı istiyorsunuz? derken, Mihrace'nin karısının sert bir bakışı üzerine yıldırımla vurulmuş gibi sustu ve sahibi tarafından azarlanan bir köpek gibi homurdandı...

Kadın, kapıyı Nasır Melik'in yüzüne kapattığı vakit dev adam kalbini korkunç bir kıskançlık ateşinin sardığını hissetti..

Mihrace'den korktuğu için, Maharani'ye karşı yıllardır beslediği umutsuz aşkı hiç bir zaman açıklamaya cesaret edememişti...

Bu aşk, kalbinin derinliklerinde kanayan bir yara gibiydi... Şimdi kadının bir yabancı gen-

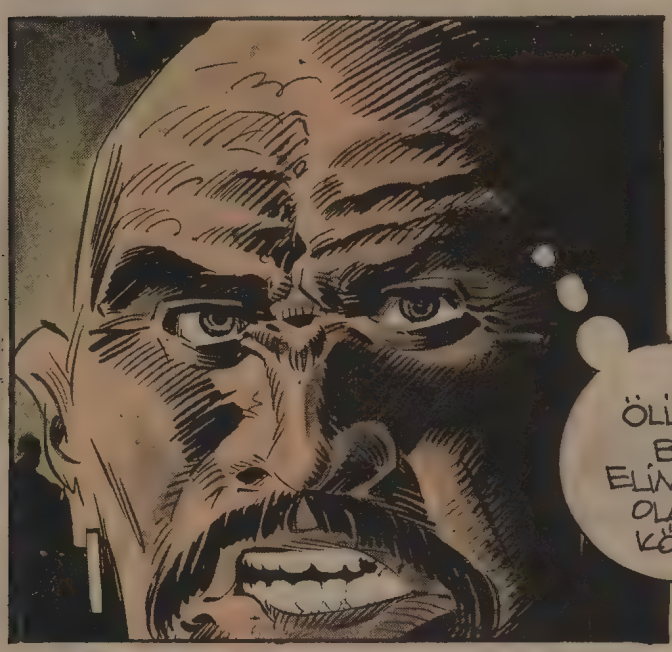

ci kendisinden hiç çekinmeden odasına alması dev adamın kıskançlık duygularını kabartmıştı...

Kara Murat'a karşı ruhunda beslediği düşmanca hisler daha da kabardı, dişlerini kinle gıcırdatarak:

-Ölümün benim elimden olacak köpek !. diye homurdandı.

İçini saran kıskançlık o kadar derindi ki, ayaklarını sürüye sürüye koridoru aştı, camı açarak dışarı çıktı... Pencerenin yanında yarım karışlık bir çıkıntı vardı. Bu çıkıntıya basıp, duvara yapışarak santim santim ilerlemeye başladı...

Aşağısı dipsiz bir kuyu gibi karanlıktı.

Nasır Melik simsiyah boşluğa bakarken tüyleri diken diken oldu. Boğuk bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 NİSAN 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 221 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

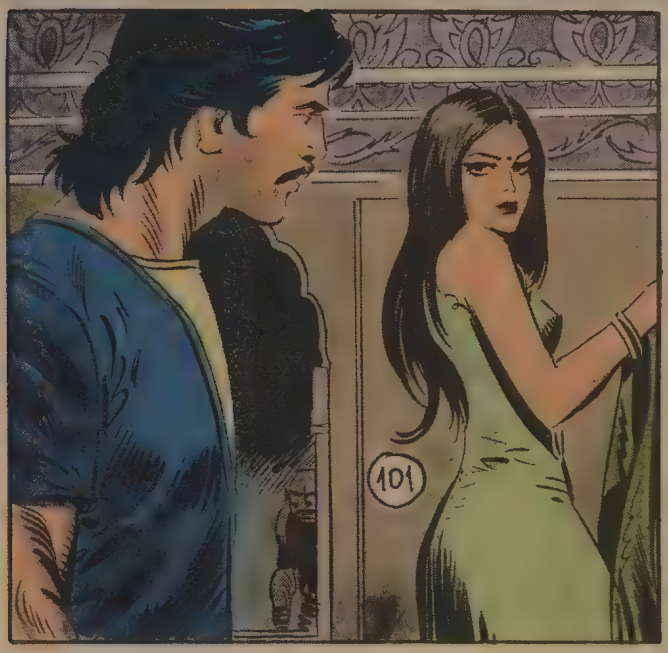

-Bu yaptığım çılgınlık ! diye mırıldandı. Sürüne sürüne iki pencere geçti.

Birden titreyerek durdu.
Maharani'nin odasına gelmişti.

Şimdi, camdan, genç kadınla Kara Murat 'ı rahatlıkla görüyor, seslerini bile duyuyordu.

Kin ve öfke, dev adamın yüzünü karartmıştı. Suratı korkunçtu..

Mihrace'nin karısı Maharani, güzel gözlerini Kara Murat'a dikti.. Bakışlarında, derin bir düşünce vardı.

Genç kadın, bu yabancı genci odasına almakla çılgınlık yaptığını biliyordu. Bütün cüretine rağmen, yaptığı işin meydana çıkmasından korkuyordu. Bu takdirde tutuklanacağı, kocası tarafından cellada teslim edileceği şüphesizdi.

İçinden bir feryat yükseliyordu sanki. Ko-

casına "Jagat...Jagat..Şimdiye kadar yalnız aşkının sesine uyarak senin yanında olmak istiyordum. Oysa sen başkalarını sevdin. Bana ihanet ettin.. Bugün bir engel olarak yolumda duruyorsun, Jagat..İhtirasımın rüyası çok yüksektir. Bu uğurda seni kırmaktan çekinmem." diyordu.

Maharani ihtiraslı bir kadındı. Çılgın gibi Mihrace Jagat'ı sevmiş, aşkı yüzünden onun esiri olmuştu.

Ama Jagat onu hep aldatmıştı.

Uzun uzun düşündü Maharani..İçini kemiren korkunun etkisiyle hayatının garip ve tehlikeli serüvenini yeniden yaşadı.

Kocasının Mihrace olabilmesi için, Prenses Banu'nun babası eski Mihrace İsa Han'ı öldürtmüştü.

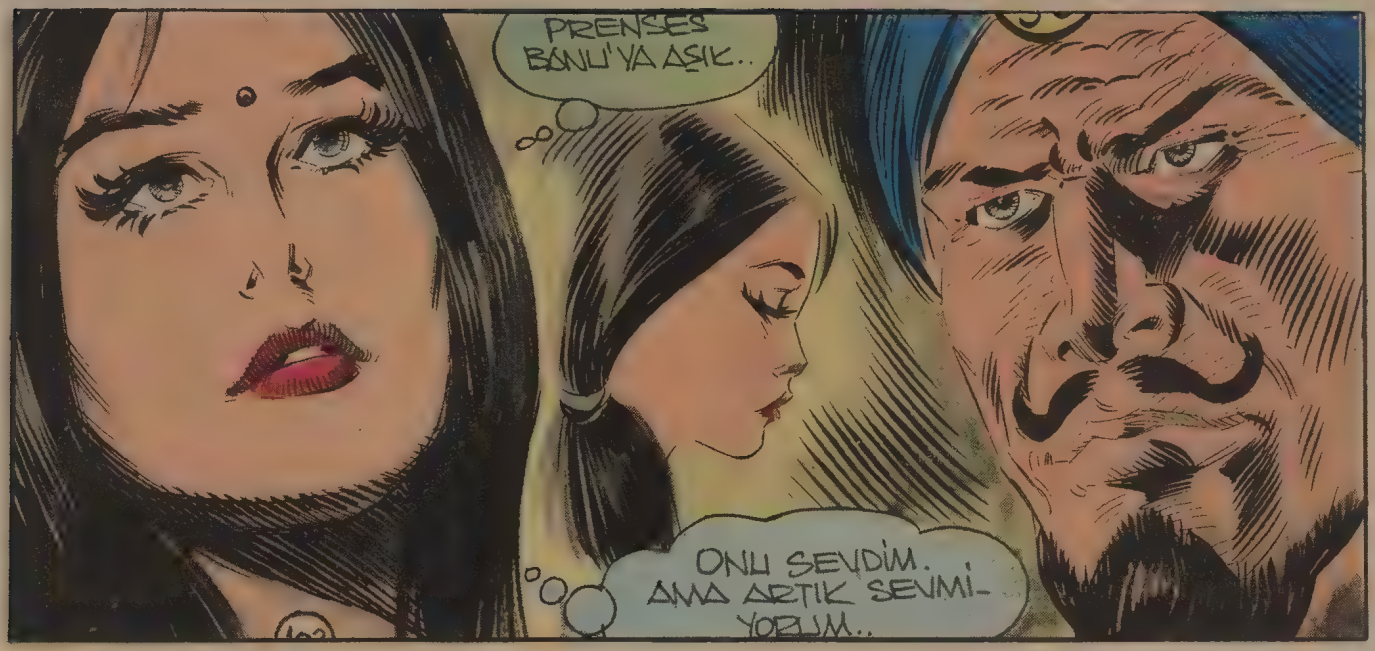

Prensesi yaşlı bir raca ile evlendirerek saraydan uzaklaştırmış, sevdiği adamın iktidara gelebilmesi için her şeyi sağlamıştı.

Oysa bu adam onu aldatıyordu..

Şimdi Prenses Banu'ya âşıktı..

Mihracenin her geçen gün kendisine karşı daha soğuk, daha alaycı olduğunu hatırlayarak titredi.

Maharani, Mihrace'nin Prenses Banu'ya olan aşkının kendisi için felâket olduğunu seziyordu..Dehşetten buz gibi kesilerek bu meşum düşünceleri kafasından atmaya çalıştı ve derin bir acı içinde:

"- Onu sevdim. Ama artık sevmiyorum. O da beni sevmiyor..O halde ikimizden biri ölmeli !.." diye düşündü.

Kara Murat'ı uzun uzun süzdükten sonra:

"-Mihraceye karşı bu genci kullanacağım" diye mırıldandı.

Maharani, sırma işlemeli, ipek bir koltuğun yumuşaklığına gömülürken, tatlı bir sesle:

- Siz de oturunuz, dedi.

Kara Murat bu isteğe uydu. Fakat hâlâ kuşkuluydu. Tehlikenin nereden geleceğini kestiremediği için tetikte bekliyordu. Kılıcını dizlerinin üzerine koyarak düşündü:

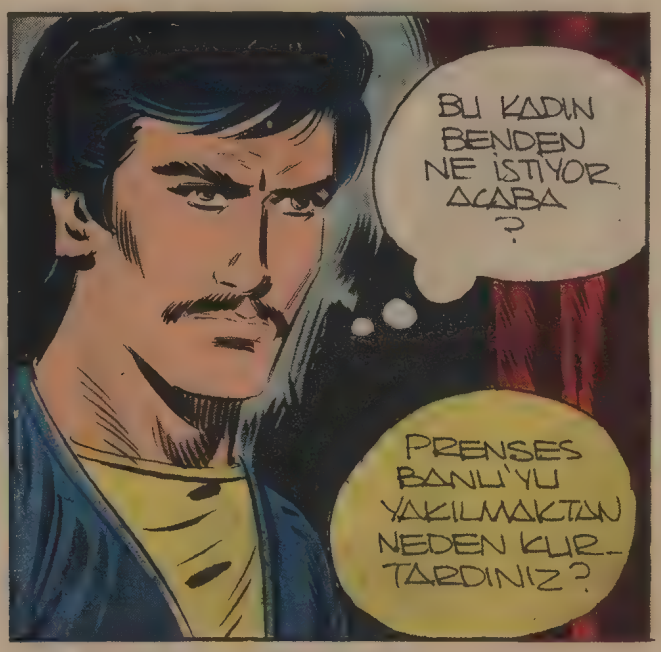

"Bu kadın benden ne istiyor acaba?"

Maharani sordu:

- Hindistan'a, dünyada bulunması mümkün olmayan bir ilacı alıp, padişahınıza götürmek için geldiğinizi söylediniz. Peki, göreviniz bu olduğu halde, Prenses Banu'yu yakılmaktan neden kurtardınız?

Kara Murat'ın yüzünü alçak gönüllü bir gülümseyiş kapladı:

- Bu da bir görevdir efendim. İnsanlık görevi...

-Belki öyle.. Ama bu hareketinizin cezası - nın idam olduğunu biliyor musunuz?

Kara Murat "Kendisinden korkmadığımı bu kadına göstermeliyim" diye düşündü ve yüksek sesle:

- Olabilir, dedi. Ama beni idam etmek için önce ele geçirmek gerek...

-Kendinize çok güveniyorsunuz, diyen Maharani'nin sesi, tatlı fakat tehdit ediciydi.

Kara Murat, Radenpur Sarayı'na girmekle korkunç bir gaflette bulunduğunu anlamıştı ama, artık pişman olmak için vakit çok geçti.. Bu Hintli dilbere, bir Türk'ün ne kadar cesur olduğunu göstermesi daha doğru olurdu:

- Evet.. Kendime güvenirim. Ama bu sarayda elinizde olduğumu fark etmeyecek kadar da kör değilim.. Dilerseniz çağırın muhafızlarınızı, üzerime saldırsınlar.. İdam ettirmek için beni sarayınıza çağırmışsanız, elbette ki derimi pahalıya satmak için sonuna kadar direneceğim. Bakalım beni kolayca yok edebilecek misiniz?

Maharani oturduğu koltuktan kalktı. Gülümsemesi ve sesi daha da tatlılaşmıştı:

- Sizi yok etmek istediğimi de nereden çı - kadınız? Eğer böyle bir şey düşünseydim büyücüye öldürtürdüm...

- O halde benden ne istediğinizi açıkça söyler misiniz?

Kara Murat'ın bu sorusunu uzun bir sessizlik izledi...

Delikanlı, genç kadının kendisinden ne istediğini anlatmasını sabırla bekledi.

Fakat bunu belki Maharani de kesinlikle bilmiyordu.

Kadının kafasında henüz şekillenmemiş korkunç planlar vardı. Kara Murat'ı sihirbazın mermer masasının üzerinde gördüğü andan beri arzudan arzuya geçiyor, bir türlü karar veremiyordu.

Ondan hoşlanmış mıydı?

Buna kendisi de şaşıyor, kalbini bilmediği bir duygunun sardığını hissederek öfkeleniyordu.

Yüreğini saran his, kendisini sevgilisinin kolları arasına atarken duyduğu şehvet arzusuna benziyordu.

Karşısındaki gencin soğukkanlılığına ve cesaretine hayrandı.. Ama aynı zamanda ona kızıyordu.. Bu delikanlı olmasaydı, Prenses Banu gibi rakipten çoktan kurtulmuş olacaktı. Zihni ve kalbi

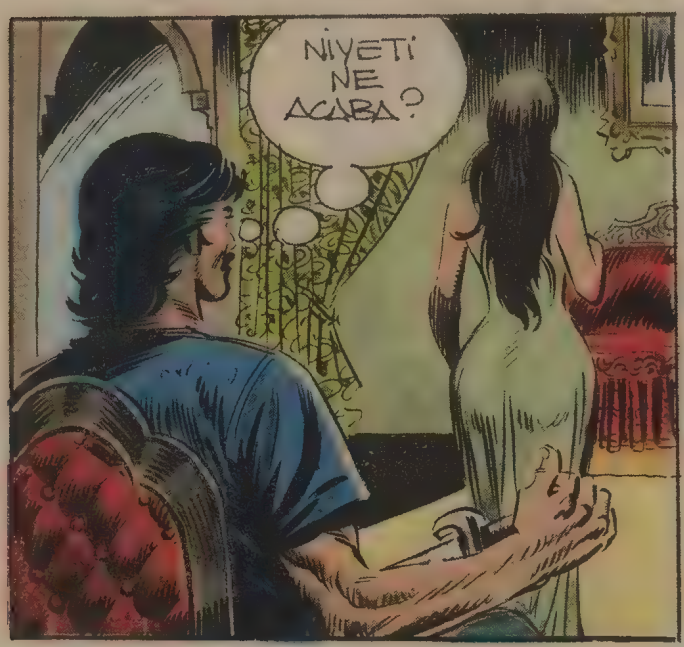

şimdi birbirine tamamen ters düşünceler içindeydi...

Kara Murat, sakin bir şekilde oturuyor, göz ucuyla genç kadına bakıyordu...

Şu anda onun kalbinde fırtınalar estiğini fark edecek kadar tecrübeliydi...

Dizine koyduğu kılıcının kabzasını okşaya - rak düşünüyordu:

" Kaderim az sonra belli olacak.. Beni cellata teslim etmeye kalkışırsa, her halde birkaç göğüs delmem gerekecek."

Maharani şimdi sık sık nefes alıyordu. Ka - ra Murat'a doğru yaklaştı, güzel yüzünü ona doğru eğdi:

-" Şimdi beni dinle yabancı.. Sen cesur ve güçlü bir insansın.. Kuvvetlisin...

...Zeki olduğun da muhakkak. Beni iyi dinle, çünkü sözlerimi bir daha tekrarlamayacağım...

Genç kadının dudakları titriyordu... Bütün vücudunu şiddetle sarsan bir ihtiras kasırgasına yakalanmıştı.

Şu anda Maharani, Kara Murat'a, çok güzel bir kadın kılığına bürünmüş dişi bir şeytan gibi görünüyordu.

Kadın devam etti:

etti:

"-Bir adamın, bir tahtın basamaklarına kadar yükselebilmesi için kılıcından, zekâsından ve cesaretinden başka bir şeye ihtiyacı yoktur. Çünkü aşkım onu bu mevkiye yükseltmeye yeterlidir. Duyuyor musun? Aşkım, diyorum...

Kara Murat, rüyadaymış gibi, hayretler içinde dinliyordu...

-Mihrace'yi sevmiştim. Anlıyorsun değil mi? Onun uğrunda her şeyi yaptım. Ona, bugünkü mevkiini ben sağladım. Ama, o bana ihanet etti. Başkasını sevdi...

Kara Murat, dehşet içinde düşündü:

"-Bu kadın, yoksa Mihrace'yi bana öldürtmeyi mi tasarlıyor?"

Maharani, aynı büyüleyici sesle devam

Bu kadının söyledikleri, gerçekten göz kamaştırıcı bir rüya idi. Kendisine bir taht vaat ediyordu...

Kadın, biraz daha eğildi:

-Nasıl? Aradığım bu yürekli adamı bulabilecek miyim dersin? Yeryüzünde böyle cesur bir adam var mı? Benim aşkımı ister misin? Ancak bu aşkın uğrunda bazı fedakârlıklar isterim..

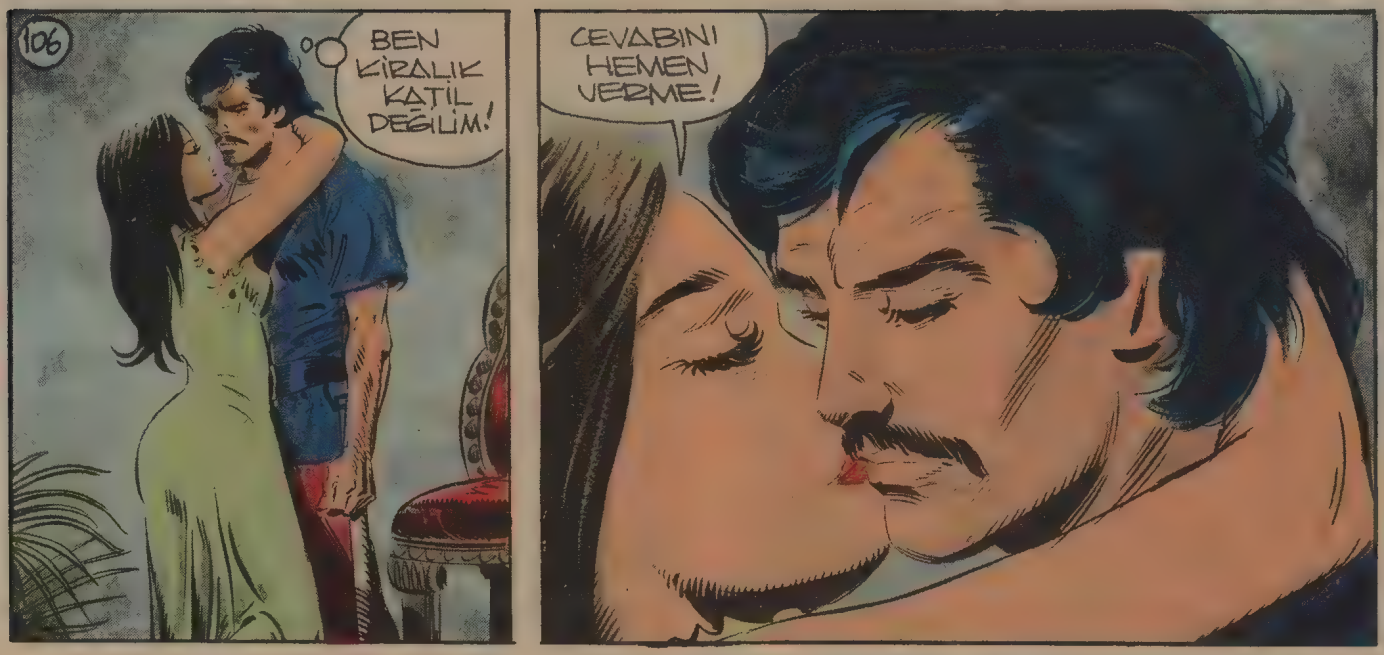

Kara Murat, sapsarı kesilerek ayağa kalktı. Bu sözlerin ardından ne geleceğini anlamıştı. "Ben, kiralık bir katil değilim. İstediğiniz cinayeti işleyemem" diye haykırmak istedi...

Ama, ağzından tek kelime bile çıkmadı.

Çünkü, kadın kollarını onun boynuna dolamış, alev alev yanan dudaklarını, onun erkek dudaklarının üzerine kapamıştı...

-Sus! cevabını hemen verme... İyice düşün, diye fısıldadı.

Saçlarından, vücudundan bahar çiçekleri gibi güzel kokular yayılan bu nefis yaratık, bir an Kara Murat'ın başını döndürür gibi oldu.. Buna rağmen kendini tutarak bir heykel gibi hissiz durdu...

Kadın, onun soğukluğunu farketti. Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Hint ozanı Vastyayana'nın şu sözlerini fısıldadı:

"-Âşıklardan biri ne yaparsa, öteki de onu yapmalı, vuran ellere karşı kalkan el gibi, öpen dudakları da dudaklar cevaplandırmalı.."

Aşk ve ihtirasın da bir kanunu vardı ve Kara Murat her erkek gibi bu yasanın dışında değildi. Kolları arasında kıvranan baş döndürücü güzellikteki ılık vücut onu tatlı bir aşk girdabına sürükledi. İçinde bulunduğu tehlikeye boş verek:

-Adam sende, dedi. Kendini bütün ruhuyla bana teslim etmeye hazır bu güzel kadını reddetmem doğru olmaz herhalde...

Sonra, gençliğinin olanca ateşiyle, Maharani'ye sarıldı.

Genç kadın, onun güçlü kollarının arasında zevkle inledi:

Pencereden bu aşk sahnesini seyreden Nasır Melik'in kanı beynine fırladı, gözleri bulandı.

Yüzü morarmış, yumrukları sıkılmıştı. O anda ileriye atılmaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibiydi..

Özlediği kadını başkasının, üstelik nefret ettiği, öldüresiye kin duyduğu bir düşmanının kolları arasında görmek, dev adamda cinayet duygularını uyandırmıştı.

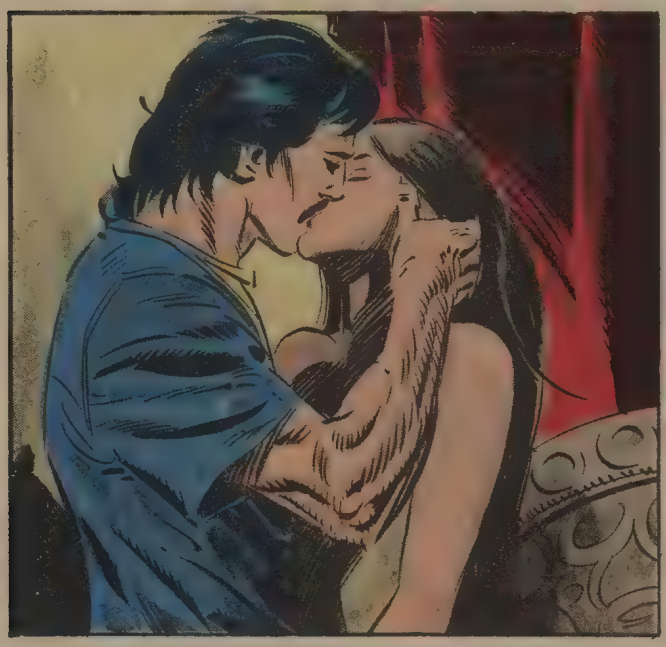

vetle titrediğini farketti.

Kara Murat, kollarını güzel kadının boy - nuna doladı. Dudakları, onun dudaklarını aradı, iki ağız uzun bir öpücükle birleşti.

Nasır Melik, Maharani'nin bu çılgınlığına şaşıyordu.

Çünkü, yandaki odada Mihrace'nin yattığını biliyordu.

Fakat, hislerini bastırmasını bildi.. Şimdi, nefes bile almadan odadaki ateşli sevişmeyi seyrediyordu.

Maharani soyunmuştu. Genç ve diri vücudunun tüm güzelliği, bakışları kamaştıran bir ihtişamla gözler önüne serilmişti.

Göğsünde, kalbinin parçalanacak gibi çarptığını hisseden Nasır Melik, seyretmekten umadığı bir zevk aldığını, vücudunun derin bir şeh-

Adam en ufak bir gürültüyle uyanıp, her an odaya girebilirdi. Bu bir facia olurdu...

Dev adam titreyerek:

-O zaman ikisinin de başı, cellatın baltası altında kopar, diye mırıldandı.

Çok zeki bir kadın olan Maharani'nin bu kadar ihtiyatsız olmasına şaşmamak mümkün de - ğildi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 NİSAN 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 222 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

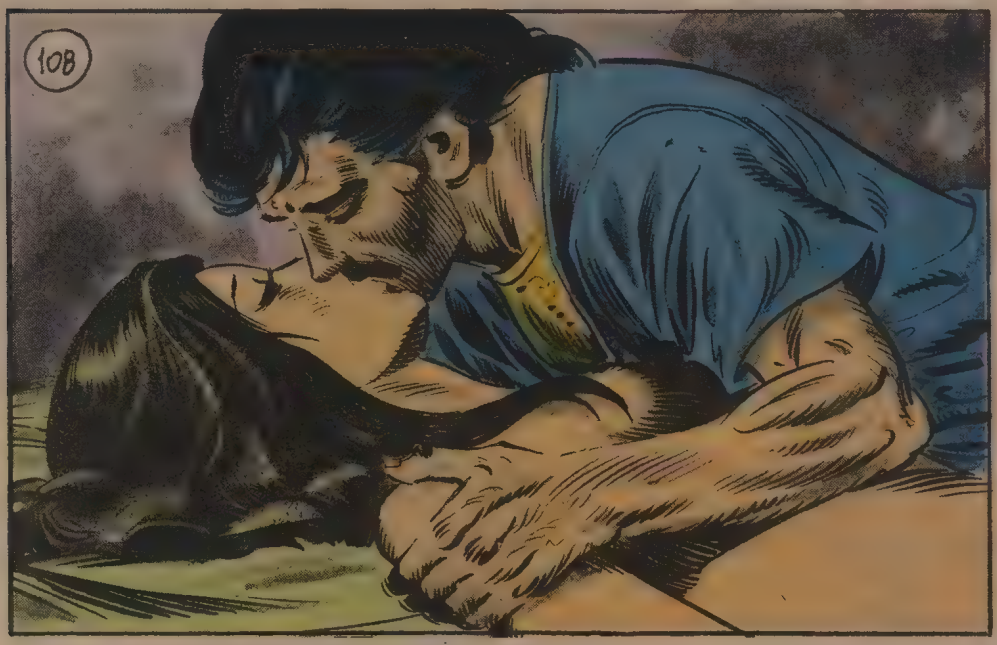

Kocasına meydan okuyordu... Onu yanıbaşındaki odada aldatarak, ondan korkunç bir intikam alıyordu adeta...

Şimdi, kadının çıplak vücudu, acıyla kıvranıyormuş gibi sarsılıyordu. Parmakları, Kara Murat'ın etlerini koparırcasına sıktı, çürüttü. Kesik kesik nefes alıyor, kalçaları ve göğüsleri şehvetle ürperiyordu. İhtirastan çılgın gibiydi...

Kara Murat, kadının göğüslerini okşarken:

-Bence, dedi. Göğüslerin dünyadaki bütün kadınların göğüslerinden daha güzel. Bunu biliyor muydun?

Maharani şehvetle gülümsedi... Genç kadının vücudu çılgın bir arzu ile yatağın üzerinde titriyordu...

Kara Murat:

-Hintli kadınlar, sevişme tekniğini batılılardan çok daha iyi biliyor, diye düşündü.

Maharani, birleşmenin başından beri erkeğin bir parçası gibi hareket ediyor, kendisini ona vermenin susuzluğu içinde kıvranıyordu. Çözük saçlarını ipek bir çile gibi omuzlarına koyuvermişti. Baygın, son derece tatlı gülümseyişi ve hızlı soluklarıyla zaman zaman coşarak, erkeği kendine çekiyor, göğüslerinin üzerine bastırıyordu. Bazen duruyor, gözlerinin ta içine bakıyordu genç adamın....

Uzun bir süre sonra bu fırtına bitti...

Birer yay gibi gerilen vücutlar gevşedi. Boşalan ciğerler, derin soluklarla doldu, gövdelerin titreyişi durdu, ateş söndü. Alevli vücutların ihtiras şarkısı bitmişti artık...

Kara Murat, Adem'in cennetten kovulma - sına sebep olan yasak meyveyi yemişti. Havva hâlâ altında sımsıcaktı...

Maharani, sırtüstü yatıyor, konuşmuyor, soluk alırken, hafif hafif titriyordu...

Gözlerini açıp Kara Murat'a baktı ve ha - fifçe içini çekti:

-Çok güçlüsün...

-Sen de çok ateşlisin! diye gülümsedi de - likanlı. Sonra ekledi...

-Bu gece, hayatımın en güzel anılarından biri olarak kalacak...

-Sadece anı mı?

-Başka ne olabilir?

Kadın şeytanca gülümsedi:

-Bu saraya, bu zenginliklere seninle ortak olabiliriz. Ayrıca, sen tamamen bana sahip ola -

bilirsin. Çünkü, güçlü ve yüreklisin. Yükselmek i - çin gerekli bütün yeteneklere sahipsin...

-Bütün bunlar için ne yapmam gerekiyor?

-Basit...İçeride uyumakta olan Mihrace Jagat'ın kalbine bir bıçak saplayacaksın...

Kara Murat, sapsarı kesilerek ayağa kalk - tı. Hayatının bir kelime üzerinde durduğunu anla - mıştı. "Hayır" derse Maharani kendisini yakala - tıp, zindana attıracaktı. "Evet" derse bir cina - yet işlemeyi kabul etmiş olacaktı ki, bu da onun için mümkün değildi...

Delikanlı, "Bu kadın beni çirkin bir oyuna düşürmek istiyor" diye düşünürken, Maharani haykırdı:

-Cevap versene! Bir tek hareketinle, dün - yanın en büyük zenginliklerine kavuşabilirsin...

Kadın durdu, çıplak göğsü derin soluklarla kalkıp iniyordu. Derin bir ihtiras içinde, devam etti:

-Sana bahsettiğim bu eşsiz servetin, kimseye nasip olmayan bu ihtişamın senin olmasını istemez misin?

Kara Murat, eğilmeden, dalkavuk bir saygı göstermeden en içten sesiyle:

-Böyle muhteşem bir teklif karşısında, a-

yaklarınıza kapanıp size teşekkür etmem gerekirdi. Ama...

Maharani, sapsarı kesilerek mırıldandı:

-Ne o? Tereddüt mü ediyorsun?

Kara Murat, kesin bir sesle:

-Tereddüt değil, reddediyorum, dedi.

Maharani irkildi, yüzü ölü çehresi gibi sarardı, gözleri bulandı. Kalbine bıçak yemiş gibi sarsıldı adeta. Bir insan böyle bir zenginliği

nasıl reddedebilirdi?

Bu inatçı Türk'ü kandırmanın zor olduğu anlaşılıyordu.

Kara Murat'a bakıp, içini çekti, gözlerinde delikanlıyı ölüme mahkûm eden bir damla yaş belirdi...

Artık onun yaşamaması lâzımdı...

Maharani'nin oyunu basitti..

Kocası içerideki odada uyuyordu.

Bu Türk'ü kandırabilse, vaat ettiği zenginliklerle gözlerini kamaştırabilse, Mihrace'yi bir hançer darbesiyle öldürtecek ve tahtın tek hâkimi olacaktı...

Kara Murat, katil olarak tutuklanıp asılınca halkın öfkesi geçecek ve defter kapanacaktı. Ama yabancı genç bu tuzağa düşmemişti. Şu halde ölmeliydi...

Maharani acı bir sesle:

-Cesaretine hayranım yabancı, dedi. İlk defa, bana meydan okuyan bir adamla karşılaşıyorum. Bu sakin duruşun, umursamaz halin, teklifimi alaylı bir gülümsemeyle reddedişin, bana bir hakarettir. Bu büyük bir ihtiyatsızlık doğrusu.

Kara Murat, başını salladı:

-Hayır... İhtiyatsızlık değil. Gerçekte buna ihtiyatsızlık değil, cesaret denir. Bana, kocanızı öldürmemi teklif ediyorsunuz. Çünkü onu siz öldürmeye cesaret edemiyorsunuz. Beni iğrenç bir cinayete ortak etmek için, aşkınızla, servetinizle gözlerimi kamaştırmak istiyorsunuz. Ama yanlış kapı çaldınız. Kılıcım, bugüne kadar hiç bir şerefsiz iş için kınından çıkmamıştır...

Maharani, dişlerini gıcırdatarak:

-Küstah! diye mırıldandı.

Aynı anda, kapı büyük bir gürültüyle açıldı,

ve gök gürlemesini andıran korkunç bir ses odada patladı:

-Reziller! İkinizi de ipe çektireceğim...

Kara Murat, hafifçe irkilerek sesin geldiği yana döndü.

Maharani, beyaz çarşafla çıplak göğüslerini kapamaya çalışarak inledi:

-Mahvoldum, kocam...

Mihrace Jagat uyanmış ve gözlerinden korkunç öfke kıvılcımları saçarak bir ölüm rüzgârı gibi içeri girmişti...

Maharani, uykusu çok ağır olan kocasının nasıl uyandığını düşünemedi bile...

Suçüstü yakalanmanın utancı ve dehşeti için de yaprak gibi titriyor, ölümcül bir korku, kalbini kemiriyordu..

Bu durumu gördükten sonra Mihrace 'nin kendisini cellada teslim edeceği muhakkaktı..

Kara Murat'a doğru atılarak:

- Onu öldürmezsen, ikimiz de mahvoluruz! diye fısıldadı.

Kara Murat da işin ciddiyetini anlamıştı... Artık dönüşü olmayan bir yoldaydı... Mihrace, kan çanağına dönen gözleriyle Kara Murat'a küçümseyerek baktı.. Bir yandan da şöyle düşünüyordu:

" Muhafızları çağırmama gerek yok. Bu herifi tek başıma tepeleyebilirim.. Karımın beni aldattığını kimsenin duymasını istemiyorum. Yoksa rezil olurum."

Maharani'nin başı dönüyor, bacakları titriyordu.

Kocasının gözlerindeki vahşi karar onu dondurmuştu.

Karısını suçüstü yakalamak, ihanet deliliyle karşı karşıya kalmak adamı çıldırtmıştı âdeta.. Bakışlarında ölüm alevleri vardı...

Bu görünüş karşısında Maharani kalbinin korkudan duracak gibi olduğunu hissetti. Kendini korumak gerektiğini düşündü, hemen kararını vererek Kara Murat'a doğru eğildi ve kükredi:

- Yaşamak istiyorsan, hemen onu öldür.

Mihrace elindeki kılıcı havada vınlatarak haykırdı:

- İkinizi de dilim dilim doğrayacağım...

Kara Murat:

- Bu pek kolay olmayacak! diye cevap verdi.

Hindistan'ın en iyi kılıç kullanan silahşörlerinden biri olan Mihrace, karşısındaki genci birkaç hamlede yere sereceğinden emindi. Onu asıl düşündüren, bu yabancıyı tepeledikten sonra, karısını nasıl öldüreceği idi!..

Maharani'ye nasıl bir ceza vermeli, ona nasıl işkence yapmalıydı?

Aldatılmanın kalbinde yarattığı acıyı dindirmek için intikamının çok korkunç olması gerekiyordu.

Mihrace'yi uyandıran ve bu dehşet tablosunun meydana gelmesine sebep olan Nasır Melik'ti...

Dev adam, Kara Murat'la Maharani'nin çılgın sevişmelerini pencereden kıskançlık nöbetleri içinde seyretmiş, yıllardır büyük bir ateşle arzuladığı kadını, bir yabancının kollarında görmek onu deliye döndürmüştü...

Zevk ve acının iç içe eridiği bir ruh hali içinde onları uzun süre seyreden Nasır Melik, sonunda vahşi bir karar vermiş ve sürüne sürüne öbür pencereye giderek camı tıkırdatmıştı..

İçeride Mihrace uyuyordu.

Adamın böyle hafif tıkırtıyla uyanacak hali yoktu. Bunu anlayan Nasır Melik, sonunda pencereyi yumruklamak zorunda kaldı...

Uzun bir uğraşmadan sonra, adam uykulu gözlerle kalkıp pencereyi açtı, karşısında Nasır Melik'i görünce öfkeyle kükredi:

- Kapı varken niye pencereden geliyorsun sersem?

- Beni bağışlayınız efendim.. Eşinizin odasına bir yabancının girdiğini gördüm de...

Mihrace'nin uykusu birdenbire dağıldı...

Gözleri faltaşı gibi açılarak haykırdı:

- Nee? Alçak herif! Yalan söylüyorsan seni kazığa vurdururum!

- Kulunuz size yalan söylemeye nasıl cesaret eder asaletmeap?

Mihrace, zaptedilmesi güç bir öfke içinde:

- Dediğin doğru çıkmazsa ölümlerden ölüm bağen! diyerek giyindi ve kılıcını eline alıp karı-

sının odasına daldı..

Şimdi, karısının seviştiği adamla karşı karşıya idi.

Mihrace kinle homurdandı:

- Seni dilim dilim doğrayacağım!

Kara Murat alışkanlıkla kılıcına davranmak istedi, fakat beline attığı eli, boşa gitti. O zaman sevişirken kendisini rahatsız etmemesi için kılı-

cını çıkarmış olduğunu hatırladı, yüzünde bir endişe bulutu oluştu.

Mihrace, düşmanının silahsız olduğunu görünce bir sevinç çığlığı attı ve kılıcı havada parladı..

Ölüm Kara Murat'ın karşısındaydı..

Kara Murat, kendine özgü bir çeviklikle yana sıçrayarak Mihrace'nin öldürücü darbesinden

kurtuldu.

Fakat durumu endişe vericiydi.

Odada siper alacağı bir masa bile yoktu..

Mihrace'nin kılıcı tekrar havada ıslık çaldı.

Kara Murat yine sıçradı ve iki adım geriye çekildi.

Mihrace hızını alamayıp karşı duvara kadar gitti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 MAYIS 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 223 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

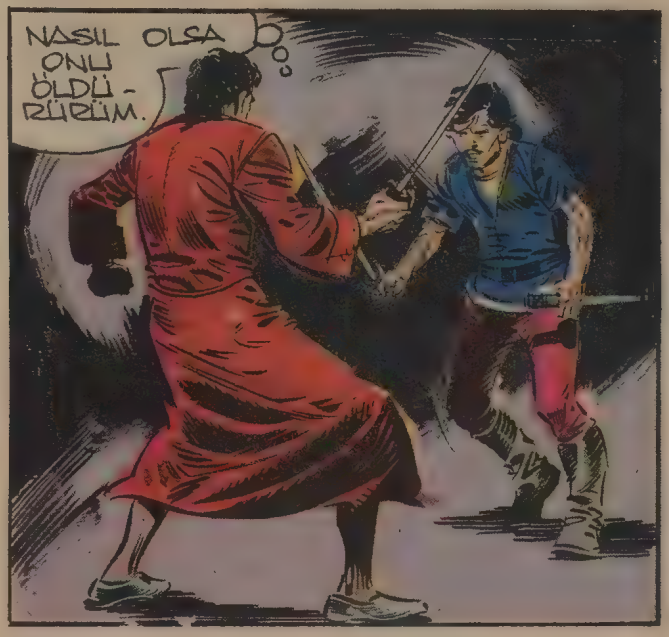

Kara Murat'ın yüzü o zaman sevinçle ışıldadı.

Zamanla ölçülemeyecek kadar bir hızla atılıp, yatağın yanında duvara dayalı olarak bıraktığı kılıcını kaptı ve kınından sıyırarak savunma durumu aldı.

Artık yüzü gülüyordu.

Mihrace, Hindistan'ın en iyi kılıç kullanan adamlarından biriydi... Kara Murat'ın kılıcını almasına pek aldırış etmedi.

"-Nasıl olsa onu öldürürüm!" diye düşündü.

Şimşek gibi bir hamle daha yaptı...

İki kılıç havada tüm şiddetiyle çarpıştı...

Yabancının görülmemiş bir ustalıkla kendisine karşı koyuşu Mihrace'yi biraz şaşırttı...

Kılıç şakırtıları arasında yarım dakika geçti.

Mihrace...

"-Hayret!" diye düşündü "Hindistan'da böyle iyi kılıç kullanan insan var mı?"

Kara Murat'ın şen sesi, Mihrace'yi düşüncelerinden ayırdı:

-Asaletmeap! İyi bir silahşör sayılmazsın..Çok eksiğin var..Bugünkü dersim basit olacak..Şimdi kılıcını elinden alacağım.

Mihrace öfkeden kudurcasına haykırdı:

–Köpek herif!..Dilin kılıcından daha uzun..Şimdi onu keseyim de gör...

Kara Murat hiç kızmadan tekrarladı:

–İşte şimdi kılıcının havada nasıl uçtuğunu göreceksin...Dikkat...Hooop....

Mihrace'nin kılıcı,elinden gizli bir kuvvet tarafından alınıyormuş gibi fırladı,uçtu,odanın öbür köşesine düşerek döşemeye saplandı..

Neye uğradığını şaşıran Mihrace sapsarı kesilmişti:

–Olur şey değil! Hayatımda ilk defa kılıcımı elimden düşüren birine rastlıyorum.

Kara Murat güldü:

–Türk'üm...Osmanlı ülkesinden geliyorum...

–Nee? Prenses Banu'yu kurtaran sen misin yoksa?

–Evet...

Birden Mihrace'nin kafasında bir şimşek çaktı...

Prenses Banu'yu bu yabancı kurtardığına göre,saklandığı yeri de biliyor demekti.

–Haydi git kılıcını al da devam edelim.

–Demek beni öldürmüyorsun?...

–Hayır !Silahsız birini öldürmek adetim değildir...

–Sen...Sen buralı değilsin.. Yoksa bana bu fırsatı vermezdin...

–İyi bildin...Yabancıyım...

–Nerelisin?...

Adamları her yeri alt üst etmelerine rağmen kızın izini bulamamışlardı...

Prenses Banu'nun nerede olduğunu bu gençten öğrenebilirdi.

Derin bir ihtirasın alevi Mihrace'nin kalbini kavurdu..Genç kıza karşı olan aşkı yüreğinde depreme benzer bir sarsıntı yaratmıştı.

''Ah, onu bir bulabilsem..Ilık vücudunu göğsüme bastırıp,saçlarını bir koklayabilsem !'' diye tutkuyla mırıldandı...

Kara Murat,Mihrace'nin içinde esen fırtınadan habersiz:

—Haydi,al kılıcını! diye tekrarladı.

Adam başını salladı:

—Hayır! Artık dövüşmenin anlamı kalmadı..Bak yabancı ! İşlediğin büyük suçu affetmeye hazırım..Bana Prenses Banu'yu getirirsen,seni bağışlarım.Bu ülkeden sağ salim çıkıp gitmen senin elinde...

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Yani,kendi hayatımı kurtarmak için bir genç kızın hayatını feda etmem gerek öyle mi?Bu olmadı işte...

Mihrace telaşla:

—Hayır,dedi,onu öldürtecek değilim..

Onun başına iktidar tacı giydireceğim..Bütün bu servete,bu ihtişama,bu kudrete onu ortak edeceğim.Prensesle evleneceğim!

Mihrace ile Kara Murat dövüşürken giyinmiş olan Maharani ölümden de beter bir korkuya kapılmıştı.Duyduğu sözler kalbine inen bıçak darbeleri gibiydi..Mihrace'ye büyük bir kinle bakarak:

—Alçak adam! diye mırıldandı.

Genç kadın artık yenildiğini,hayat yolunun sonuna geldiğini anlıyordu.Mihrace onu öldürtmese bile iktidarı kaybetmek Maharani için ölümdü...

Birden başını gururla kaldırdı:

—Hayır!..Hayır!..Buna asla izin vermeyeceğim! diye haykırdı...

Mihrace başını çevirdi,bakışlarında korkunç bir alay vardı:

–Neye izin vermeyeceksin güzelim? Maharani çılgınca bağırdı:

–Senin Prenses Banu ile evlenmene..

–Buna gücün yetecek mi?

–Yetip yetmediğini şimdi göreceksin!

Maharani'nin güzel yüzü morarmış, ürkütücü bir hal almıştı.Gözlerinde vahşi bir kararın ışıkları parlıyordu.Birden:

–Bunu hak ettin! Al sana! diye bağırdı.

koyduğu su gibi bir sıvıyı ansızın Mihrace'nin yüzüne dökmüştü...

Kadının,İndüs Nehri Sihirbazı'ndan aldığı sıvı,bugün sülfirik asit diye bilinen saçyağı idi.

Şimdi Mihrace yere yıkılmıştı.Büyük bir acı içinde kıvranıyor,inliyordu..Adamın ıstırabı çok korkunçtu..Yüzü asidin etkisiyle yanmış,şekilsiz bir et yığını haline gelmişti.

Aynı anda çok korkunç bir şey oldu.

Mihrace,tüyler ürpertici bir dehşet çığlığı atarak ellerini yüzüne kapadı...

–Aaah !...Yüzüm!...Kahpe!...Ne yaptın bana?...

Maharani zalim bir kahkaha attı:

–Seni mahvettim Jagat? Suratına zaçyağı attım!..

Gerçekten Maharani bir tasın içine

Mihrace:

–Alçak kadın!..Yüzüm yandı!..Kör oldum!..Askerler,muhafızlar!..Yetişin! diye hay kırıyordu..

Hayatı tehlikeler içinde geçen,defalarca Azrail'le yüz yüze geldiği halde kılı bile kıpırdamayan Kara Murat gördüğü korkunç manzara karşısında olduğu yerde donup kalmıştı..

Görüntünün dehşetinden tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Gözlerine inanamıyordu.

Suya benzeyen bir sıvı,yarım dakika içinde insanı nasıl bu hale getirebilirdi?.

Mihrace'nin başı,artık insan başı değildi.

Asidin yaktığı,yediği,erittiği kanlı bir et parçasıydı..Gözleri kapalıydı..Parça parça dökülen yüz etleri morarmış,bir dudak çeneye doğru sarkmıştı...

Sık sık inip kalkan boğazından artık sadece birkaç kelime çıkıyordu:

—Alçak kadın!..Yılan kadın!...İğrenç kadın!...

Maharani inanılmaz bir soğukkanlılıkla eserine bakıyor,Mihrace'nin can çekişmesini kılı bile kıpırdamadan izliyordu....

Bu güzel yüzün arkasında nasıl bir ruh gizliydi böyle?

O anda genç kadın,bir ölüm meleğini andırıyordu...

Kara Murat;

''Dünyanın en acımasız insanları kadınlardan çıkıyor diyenler haklı galiba''diye düşündü.

Mihrace'nin yüzü baştan başa yaralar içindeydi.Çok acı çekiyordu.Ölümden kurtulsa bile artık onu kimse tanıyamazdı.

Bu bir cinayetti.Korkunç,iğrenç,acımasız bir cinayet...

Kara Murat:

''Ne yazık ki,bu kadına bir şey yapamam.Çünkü hayatımı ona borçluyum.Eğer büyücüye engel olmasaydı, şu anda hayatta bulunmazdım'' diye düşündü..

Hızla Maharani'nin yanına gitti,bileklerinden tuttu,kadının gözlerinin içine bakarak:

—Bana hazırladığın bu tuzak ve işlediğin cinayet için seni öldürmem gerekirdi.Ama öldüremiyorum..Çünkü sana borçluyum... Böylece ödeşmiş oluyoruz.Adamlarını peşime salıp,bana yeni bir oyun oynamaya kalkarsan,yemin ederim ki bir daha seni bağışlamam,dedi.

Dışarıdan gürültüler geliyordu...

Mihrace'nin içler acısı çığlıklariyle bütün saray halkı uyanmıştı...

Kara Murat,katili kurbanıyle baş başa bırakıp hızla salondan çıktı..

Saraydan çok çabuk uzaklaşması gerekiyordu..

Bir dakika sonra,Kara Murat'ın çıktığı yerin karşısındaki kapıdan salona muhafızlar doldu..Başlarında Nasır Melik vardı.

Dev adam,kanlı bir pelte halindeki Mihrace'ye titreyerek baktı,korku içinde kekeledi:

—Ne oldu burada?

Maharani müthiş bir soğukkanlılıkla:

—Mihrace ölmek üzere..Katil kaçıyor. Yakalayın onu,dedi.

Nasır Melik,olanlardan hiç bir şey anlamamıştı.Ama bir gerçek vardı.Şekilsiz bir et yığını halinde yatan Mihrace'den artık hayır gelmezdi..Yönetimi,Maharani'nin ele aldığı anlaşılıyordu..Kararını çabuk verdi ve:

—Emredersiniz,diyerek adamlarını kadının gösterdiği kapıya yolladı.

Muhafızlar kin ve intikam çığlıkları atarak koridora fırlayıp koşmaya başladılar...

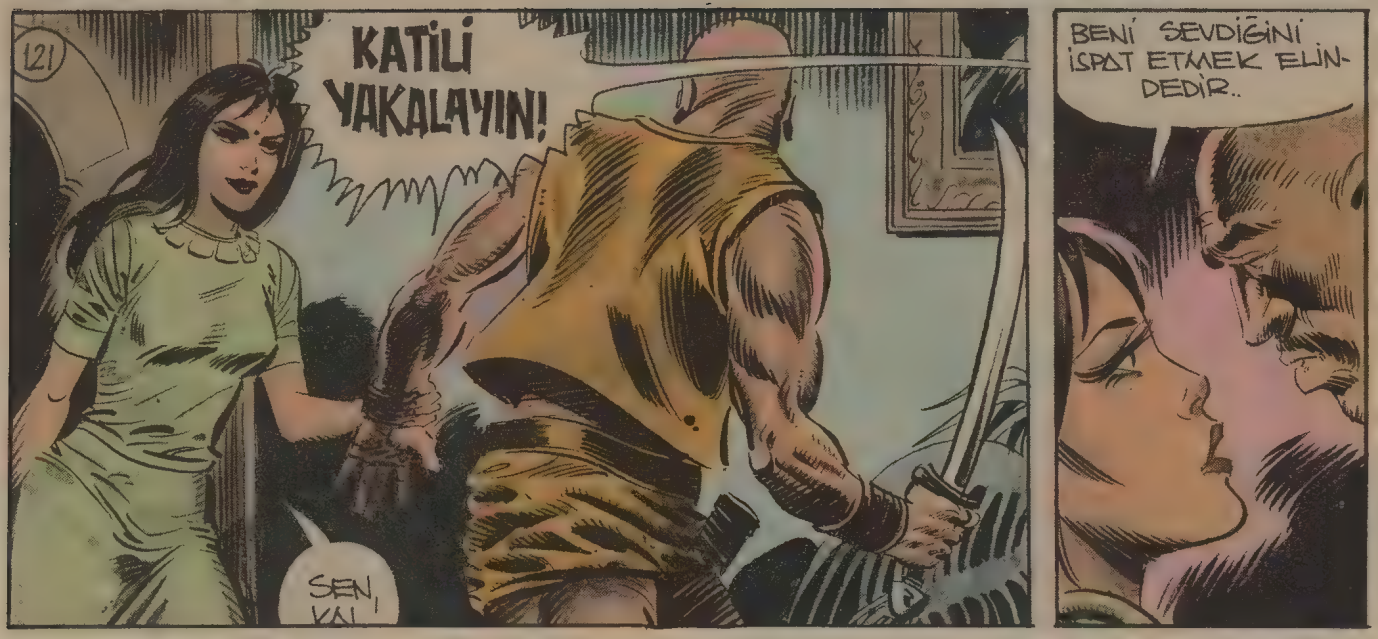

Bir yandan da:

—Tutun..Kaçıyor..Katili yakalayın,diye bağırıyorlardı..

Nasır Melik de salondan çıkmak üzereyken,Maharani onu bileğinden tuttu ve tatlı bir sesle:

—Sen kal! dedi.

Dev adam,genç kadının ılık elinin dokunuşu ile bütün vücudunun titrediğini hissetti.Ona tutkundu..Onun için her çılgınlığı yapabilirdi...

Maharani de bunu biliyordu.Adamın heyecan ve ihtirastan titreyen kolunu tuttu.Onu,dudaklarının sıcaklığını ve soluğunun kokusunu duyuracak kadar yanına çekti,sonra emretti:

—Sözlerimi iyi dinle..Beni sevdiğini ve bir korkak olmadığını ispat etmek elindedir.

—Ne yapmamı emrediyorsunuz?

—Bu işe kesin bir son vermeyi!

—Hangi işe?

Kadın cevap vermek üzereyken bir gürültü duyuldu.

Maharani ile Nasır Melik korkuyla birbirlerine bakıştılar..

Mihrace ayağa kalkmıştı..

Nasır Melik soluk bile alamıyordu.

Korku dolu bakışlarını,artık bir kör olan efendisine dikmişti.Mihrace'nin görünüşü gerçekten tüyler ürperticiydi.Yüzü sanki yok olmuştu. Gözlerinin yeri kanlı birer çukur halindeydi. Adam:

—Kim var orada? Muhafızlar! Askerler! diye bağırmak istedi ama sesi zayıf bir inilti halinde çıktı....

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 MAYIS 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 224 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

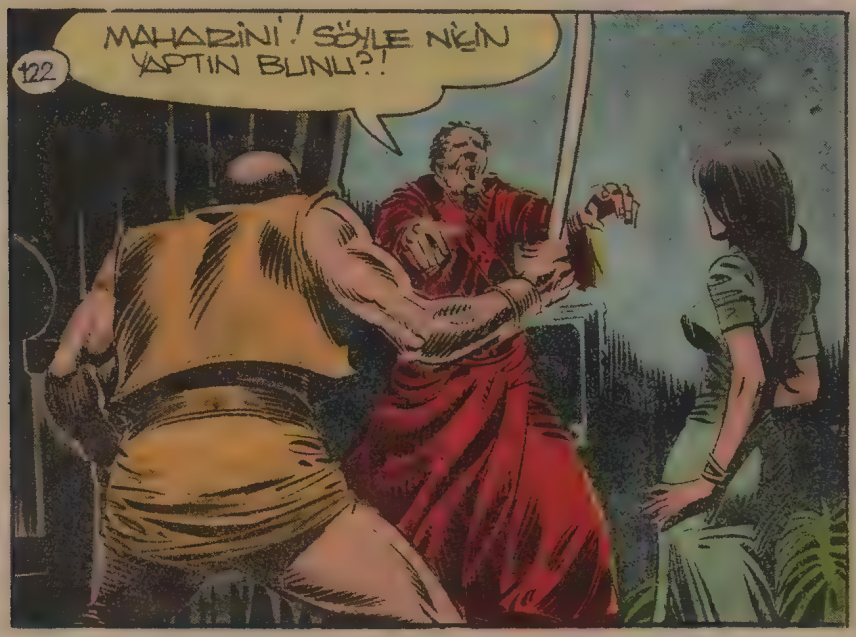

Nasır Melik korkuyla geriye sıçradı.. Yumrukları sıkık, ayakları gergin, yakalandığı tuzaktan avcıya saldıracağı yeri arayan vahşi bir hayvan gibi köşeye sindi.

Fakat Maharani kıpırdamamıştı...

Dudaklarının üzerine koyduğu parmağıyla Nasır Melik'e susmasını emrediyordu.

Mihrace, karısının odada bulunduğunu biliyordu. Boğuk bir sesle konuştu:

—Maharani..Maharani..Söyle niçin yaptın bunu? Ben sana ne yaptım?

Kadın, vahşi bir şekilde gülümsedi:

—Zavallı Jagat..Artık maskeleri aşağıya indirelim..Bunu sen istedin..Gerçeği öğrendin artık..Benim gibi bir kadının gururunu bu derece kırmamalıydın..Senden öç alacağımı bilmen gerekirdi...

Mihrace haykırdı:

—Sefil kadın..Seni cellada teslim edeceğim?...

Maharani çılgın bir kahkahayla gü!dü:

—Bunu yapamayacaksın sevgili kocacığım..Çünkü sen artık öldün..

—Hayır!..İyileşeceğim ve öcümü alacağım!...Hey!...Kim var orada? Nasır Melik. Sen misin?.

Mihrace görmüyordu ama hissediyordu. Odada biri daha vardı.

Kaşları çatık, bakışları korku dolu, dudakları titreyerek duran Nasır Melik boş bulundu ve yılların verdiği alışkanlıkla:

—Benim asaletmeap!.diye cevap verdi.

Mihrace müthiş bir sevinç çığlığı attı:

—Sana emrediyorum Nasır Melik !... Öldür şu kadını!

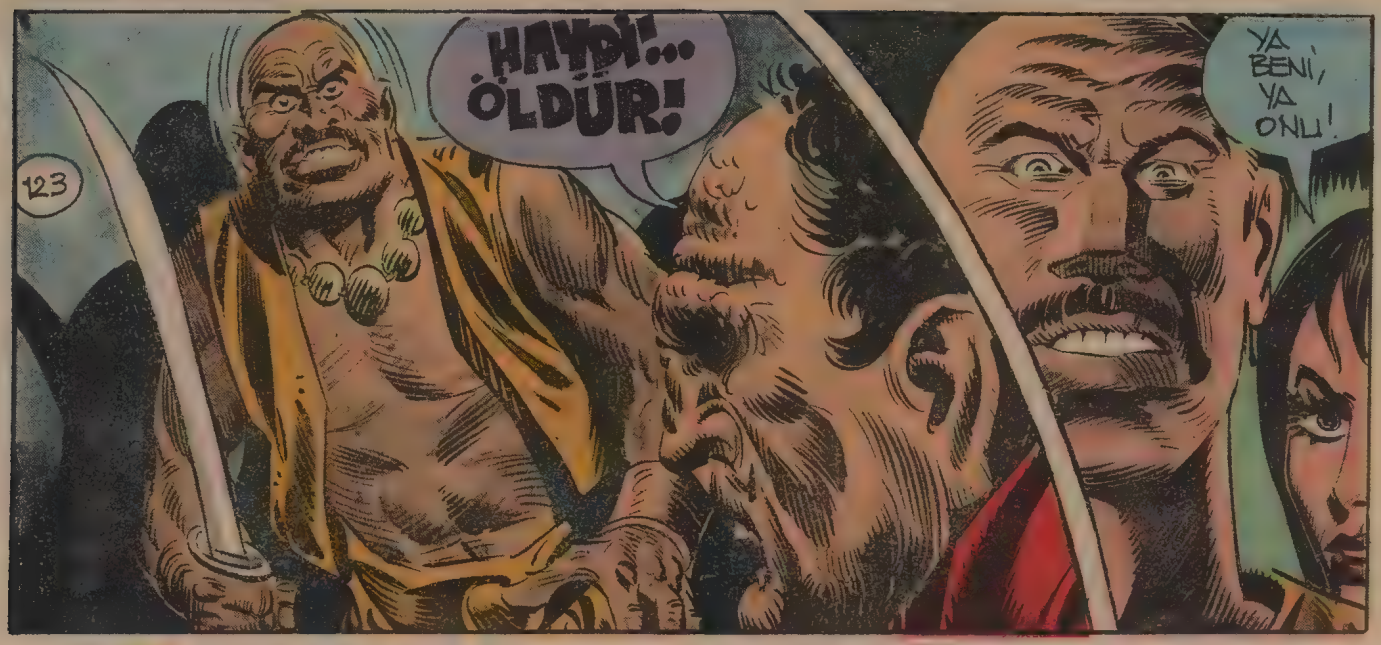

Efendisinin sesi dev adamın ruhunda adeta bir deprem yarattı.Yıllardır hep bu sesin emirlerini dinlemişti..Ama şimdi kararsızdı...

Mihrace tekrar bağırdı:

—Haydi...Öldür..Öldürsene...

Maharani gözlerinden ateşler saça saça dev adama yaklaştı.Yakıcı nefesi onun yüzüne çarptı:

—Evet..Öldür Nasır Melik! Ya beni, ya onu! Tercih et!

Adam titredi,bir adım attı,fakat durdu...

Maharani şeytani bir fısıltıyla:

—Korkuyor musun? diye sordu.

Nasır Melik vahşi bir sesle haykırarak kılıcını çekti.

Kınından çıkan çeliğin sesini duyan Mihrace bağırdı:

—Aferin Nasır Melik ! Vur! Öldür...

Nasır Melik şimşekten daha hızlı bir hareketle kılıcı efendisinin göğsüne soktu, yaranın içinde iyice döndürerek çıkardı...

Uzun bir kan sütunu fışkırdı.

Mihrace,insan gücünün üstünde bir çabayla bir süre ayakta kaldı,iki elini,göğsüne açılan geniş yaranın üzerine kaparken:

—İhanet..İhanet,diye inledi.

İki adım attı,sonra yüzüstü yere düştü. Maharani kocasının cesedine soğuk bir bakış fırlatarak mırıldandı:

—Zavallı Jagat..Öldü.. Artık Radenpur'un tek hakimiyim.Muhafızlar az sonra Kara Murat'ı yakalarlar..Katil diye onu astık mı,bu işi bitirdik demektir..Az daha unutuyordum.Bir de Prenses Banu var.Sarayda hak iddia edebilecek tek kişi..Onu yok etmeliyim.

Kadın müthiş kıvılcımlar uçuşan gözlerini Nasır Melik'e çevirdi..

—Prenses Banu'yu bulmamız şart, dedi.

Dev adam,hayran hayran güzel kadına bakıyordu...Artık onun esiriydi.Az önce işlediği cinayeti bile unutmuştu.Kalın ve boğuk sesiyle cevap verdi:

—Adamlarım Prenses Banu'yu kaçıran kılavuzun yerini tespit etti.Onu yakalayınca konuşturup,kızın yerini öğreneceğim.Prensese ne yapmayı düşünüyorsunuz ?

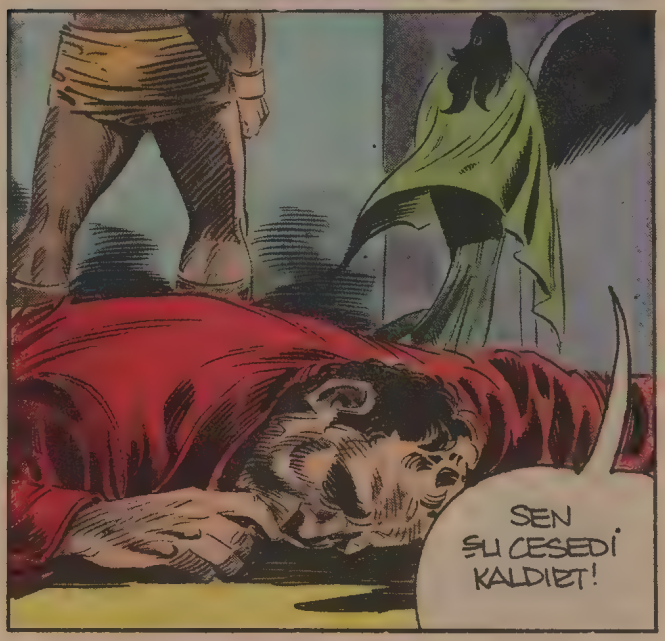

Maharani korkunç bir şekilde gülümsedi:

—Kara Murat'la beraber astıracağım. Eğlenceli bir idam olacak bu.

Genç kadın bir süre düşündü,sonra bitkin bir sesle:

—Çok yorgunum.Sen şu cesedi kaldırt.Katilin de bir an önce yakalanmasını sağla. Halk caninin asılmasını görmek ister! diyerek salondan çıktı..

Nasır Melik içinden:

"-Yaman kadın.Bir anda saraya hakim oldu..Ama bu sırrı bildiğim sürece ben de ona hakim sayılırım!" diye geçirdi.

Bir zamanlar efendisi olan,karşısında korkuyla titrediği,saygıyla iki büklüm olduğu Mihrace'ye tiksinerek baktı..

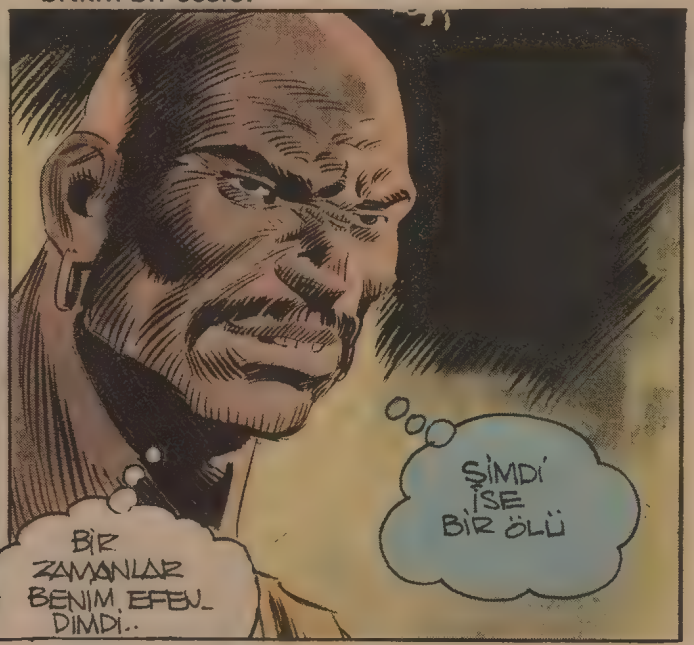

Onun hakaretlerine,aşağılayıcı sözlerine yıllarca dişlerini sıkarak dayanmış,içi bir kin volkanı gibi kaynarken,sadık bir dost gibi ona gülümsemişti.

İşte şimdi ölüsüne tükürüyordu..

Adamlarını çağırmak için dışarı çıktı.Boş koridorda bir süre yürüdü.Sarayın derinliklerinden uğultular geliyordu.

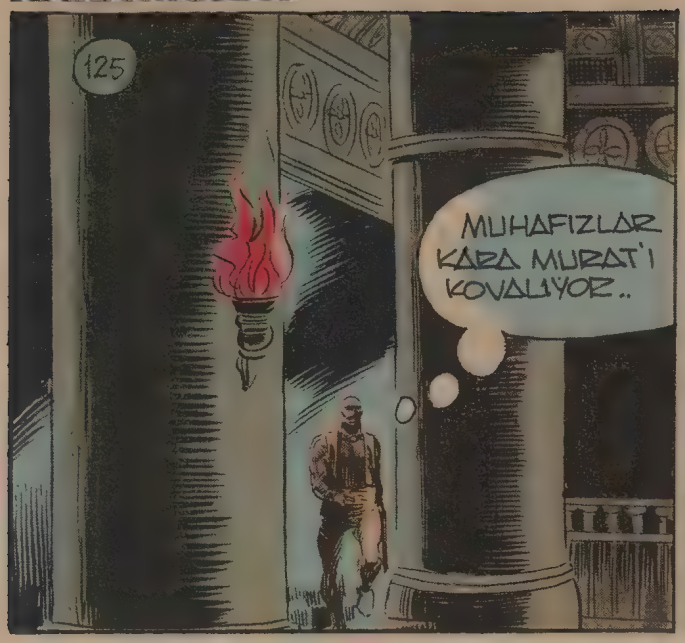

Dev adam zalim bir şekilde başını sallayarak:

—Muhafızlar Kara Murat'ı kovalıyor! diye gülümsedi.

Onu düşünürken, kalbindeki gizli yaranın yeniden kanamaya başladığını hissetti,derin bir nefret içini doldurdu.Yüzü korkunç bir kıskançlık ateşiyle karmakarışık bir halde söylendi:

—Kara Murat !..Köpek herif!..Bana hakaret ettiğin yetmiyormuş gibi,sevdiğim kadınla gözlerimin önünde seviştin! Bu acıyı ömrümce unutmayacağım!

Yüzü mosmor olan Nasır Melik,hırstan titreyerek devam etti:

—Pencereden onları seyrederken,kendimi bitkin,yıkılmış,yenilmiş hissediyordum.. Ama intikamım çok kötü olacak..Şimdi güçlü-

yüm çünkü...

Dev adam,nöbetçi odasında bekleyen üç muhafızı yanına alarak salona döndü

Kapıyı açınca birden donakaldı..

Gözlerine inanamıyordu.

Dehşete uğramış,gözleri yerinden fırlayacakmış gibi büyümüştü.Kıpırdayamıyordu...

Esrarengiz bir olayla karşı karşıya idi.

Neden sonra kendisini toparlayıp,titrek adımlarla içeri girdi.Boğazlanıyormuş gibi hırıltılı bir sesle mırıldandı:

—Olamaz!..Olamaz!...

Oda boştu..

Mihrace'nin cesedi yok olmuştu.

Büyük bir dehşet içinde:

—Onu bulun! diye haykırmaya başladı...

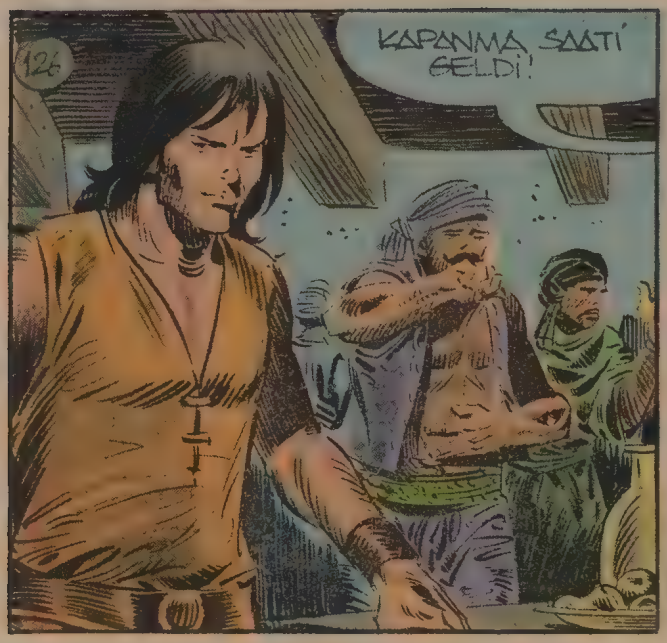

★★★

Vakit çok ilerlemişti...

Meyhane sahibi birden:

—Haydi,dışarı! Kapanma saati geldi.Devriyelerle başımı derde sokmak istemem!..diye bağırdı.

İçki içenler,paralarını ödeyerek çıktılar. Durakoğlu da kalkanlar arasındaydı.Derin bir merak ve kuşku genç adamın içini kemi-

riyordu:

—Kara Murat'tan hâlâ bir haber yok! Başına bir şey mi geldi? Ne yapsam acaba?Galiba en iyisi İndüs Nehri Sihirbazına gidip sormak..Ama evin nerede olduğunu bilmiyorum ki..

Dalgın dalgın giderken birden ileride üç gölge gördü.İkisi erkek,biri kadındı.

Durakoğlu,ay ışığında kadını tanıdı:

—Aaa...Çiçekçi kız bu..diye mırıldandı hayretle..Gecenin bu vaktinde sokakta ne işi vardı? Yanındaki iki adam kimdi?

Birden gecenin karanlığında kızın çığlığı yükseldi:

—Bırakın beni sersem herifler!..Sizden korkacağımı mı sandınız.?

Uzun boylu gölge vahşi bir omurtu koyuverdi:

—Sus orospu!..Bizi ölüme götürürken bunun öcünü senden alacağımızı düşünmen gerekirdi.

Kısa boylu,şişman olanı içini çekti:

—Evet..İntikam almaya yemin ettik. Oysa seni o kadar seviyorduk ki...

Uzun boylusu devam etti:

—Hem de uğrunda,birbirimizle ölesiye dövüşecek kadar...

—Buna rağmen sen bizi aldattın.İhanet ettin..Aşkımızı hiçe sayıp ölüme sürükledin bizi..O pis büyücünün tuzağına düşürdün.

—Ama bak...Kurtulduk işte...

İki serseri,Raj ile Rana'nın yüzleri korkunç bir hal almıştı..Öfkeyle titreyerek karşılarındaki son derece güzel kıza bakıyorlardı. Çiçekçi kız Yogoda ay ışığında olduğundan da güzel görünüyordu.

anladı. Zihninde parlayan ani bir düşünce ışığında,bu iki serseriyi mümkün olduğu kadar oyalaması gerektiğini anladı.Yoksa her şey bitecekti.Gülümsemeye çalışarak:

—Nasıl kurtuldunuz? diye sordu.

Raj ile Rana,kaba kaba güldü:

—Sana ne? Kurtulduk işte...Bizde öyle kolay kolay öbür dünyaya gidecek göz var mı?

İki serseri kararsızdı.Onun ayaklarının dibine çöküp yalvarmak mı,yoksa bıçaklarını çekip öldürmek mi gerektiğini kendi kendilerine soruyorlardı.

Raj,kızın tam karşısında,elinde bıçağını sıkmaktaydı:

—Sen bizi ölüme iterken hiç acımadın mı?diye dişlerini gıcırdattı.

Yogoda ölümün çok yakın olduğunu

Bu sırada yoldan,üç-dört kişilik bir sarhoş grubu geçiyordu.Genç kız son bir umutla:

—İmdat !...İmdat!...diye bağırdı.

Fakat başlarını derde sokmak istemeyen sarhoş Hintliler,kızın bu haykırışına aldırmadan hızlı hızlı yürüyerek uzaklaştılar. Yarım dakika sonra sokağı,yeniden ölümcül bir sessizlik kapladı.

Raj ile Rana kahkaha ile güldü:

—Boşuna çırpınıyorsun güzelim.Sen Radenpur'da gece vakti,kimsenin kimseye yardım ettiğini hiç gördün mü?

Rana:

—Bir fikrim var! dedi.Bu kızda,ikimizin de gözü vardı.İyisi mi tenha bir köşeye götürüp,önce sevelim,sonra öldürelim,ne dersin?

Raj sırıttı:

—İyi fikir...Ama buradan daha tenha bir yer nerede bulacağız.?

Adam ansızın aç bir hayvan gibi garip sesler çıkararak atıldı,güçlü kollarıyla genç kızın ince gövdesini sarıp,arzudan titreyen dudaklarını ona doğru uzattı.

Yogoda başını çevirdi,yüzünü onun ıslak dudaklarından uzaklaştırmaya çalışarak umutsuzca haykırdı:

—İmdat!...Bu ülkede sahici bir erkek yok mu?

Raj ile Rana,onun bu sözüne kahkaha ile gülerken,sert bir ses karanlıkta çın çın öttü:

—Hiç değilse bir tane var...

Bu sözü,gizlendiği köşeden çıkan Durakoğlu söylemişti.

Delikanlı biraz şaşkın,biraz da öfkeyle kendisine bakan iki serserinin karşısına dikilerek sordu:

—Bu kızı neden rahatsız ediyorsunuz bakayım? Savunmasız bir kıza sataşmak size yakışır mı?

İki serserinin saçları öfkeden diken diken oldu.Yüzleri kızgınlıkla morardı.Raj kükredi:

—Bu hırt da nereden çıktı be?

Rana homurdandı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 MAYIS 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 225 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

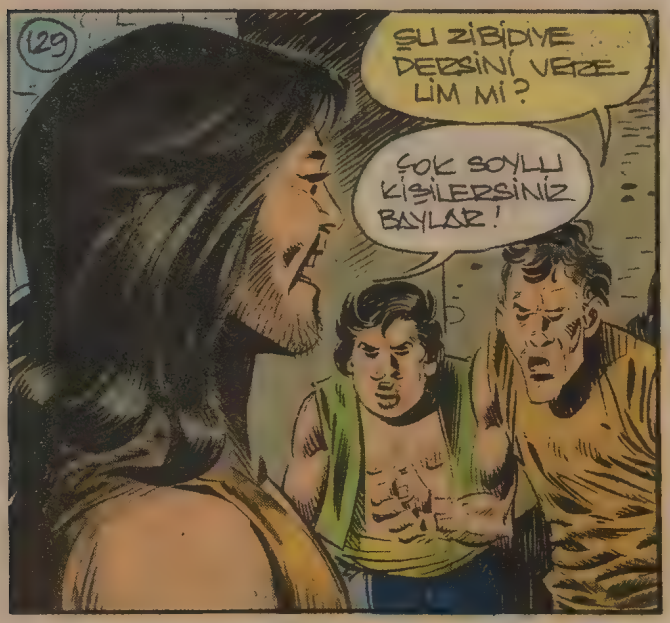

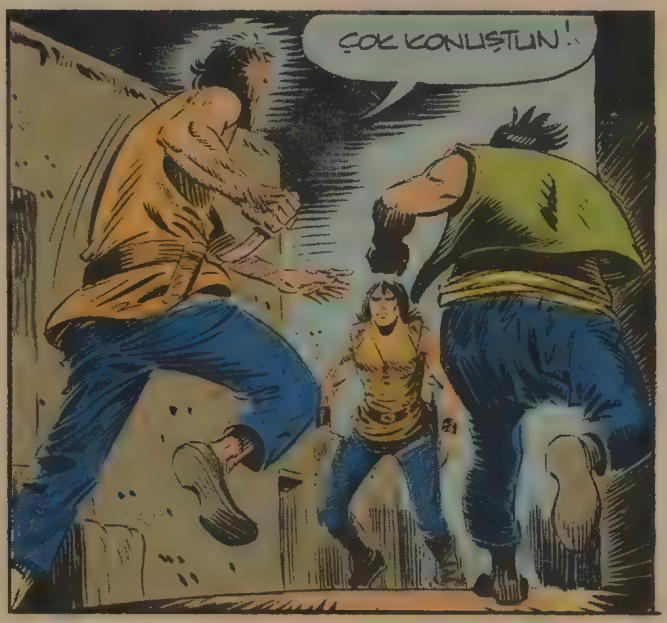

—Ona ne oluyor?

Raj devam etti:

—Şu zibidiye dersini verelim mi?

Rana yabancıya gözdağı vermek istedi:

—Bana bak arkadaş, buradan sıvışmak için sana iki saniye izin veriyoruz... Yoksa günah bizden gider...

Durakoğlu alaylı alaylı güldü:

—Ooo... Çok soylu kişilersiniz baylar.. Bu ne yüksek ruh böyle? Aynı şeyi ben size teklif edecektim. Hemen defolup giderseniz bu hanıma yaptığınız saygısızlığı bağışlarım.

İki serserinin vücudu, öfkeden tir tir titredi. İkisi de:

—Çok konuştun! diyerek hançerlerini çekip atıldı...

Durakoğlu saldırıya uğrayacağını gayet iyi bildiği için tetikte duruyordu.

Raj gözleri kan çanağı halinde:

—Kanını içeceğim ulan, diye haykırdı.

Rana:

—Kafanı koparmazsam bana adam demesinler! diye kükredi.

Gözlerine kestirdikleri bu genci, bir lokmada yutuvermeyi tasarlıyorlardı.

Bir kişiye iki kişi saldırdıkları için onu hemen öbür dünyaya yollayacaklarına emindiler...

Durakoğlu, iki serserinin hançer darbelerinden yay gibi gerilen vücudunun olağanüstü çevikliği sayesinde kolayca kurtuldu, sonra sağlı, sollu dayanılmaz iki yumruk savurdu.

Darbeler o kadar hızlı inmişti ki, daha yumruklarını geri çekmeden, iki serseri de üçer adım öteye fırlayıp ağızları burunları kan içinde yere serilmişlerdi...

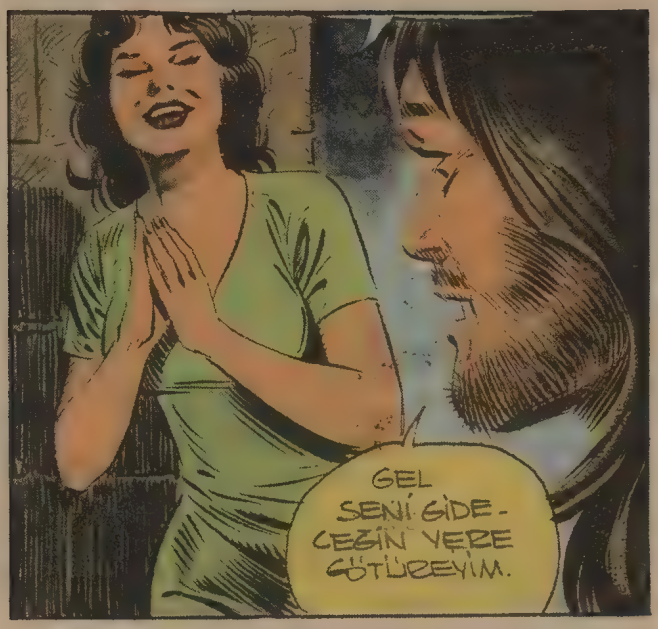

Bu durumu gören Yogoda pek keyiflendi:

—Yaşa kahraman!diye bağırarak onu alkışladı...

Durakoğlu kıza gülümsedi:

—Onlar birkaç dakika kendilerine gelemezler..Gel seni gideceğin yere götüreyim.

Yogoda'nın gözlerinde bir minnet ifadesi vardı:

—Her şey için teşekkürler,dedi...

Beraber yürürlerken, genç kız sık sık başını çevirip,hayran hayran genç adama bakıyordu:

—Çok güçlüsünüz...

—Öyleyimdir...Ama benim kadar güçlü biri daha var...

Yogoda gülümsedi:

—Arkadaşınızdan bahsediyorsunuz galiba?

—Evet..Söyler misiniz bana,ona ne oldu?

Kız dudaklarını bükerek omuz silkti:

—Bilmem...Onu gitmek istediği yere götürdükten sonra döndüm...

Çiçekçi kız gülümsüyordu ama,aynı anda içinde bir merak fırtınası esiyordu.Raj ile Rana babasının elinden nasıl kurtulmuştu? Peki o genç adam,Kara Murat,ne olmuştu?O

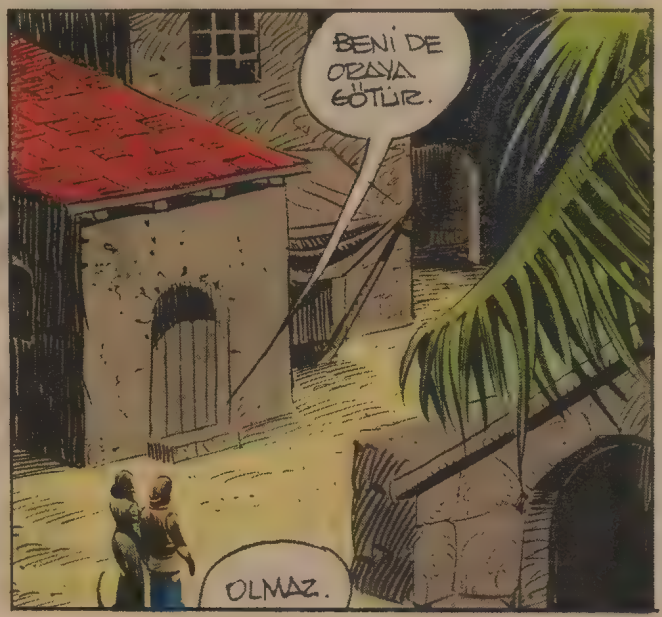

da kurtulmuş muydu?

Bu olanaksız gibi görünüyordu genç kıza.Çünkü babasının gücünü biliyordu.Evde garip bir şeyler olduğunu anladı...

Durakoğlu sakin,ama kararlı bir tavırla Yogoda'ya:

—Beni de oraya götür! dedi...

Genç kız,delikanlıya vahşi bir şekilde baktı:

—Olmaz !...

—Neden?

—Çünkü çok tehlikeli bir yer orası...

—Ama Kara Murat'ı götürdün...

—Evet...Kendi istedi,götürdüm..Fakat seni götürmem.Çünkü sen beni o iki serseriden kurtardın...Başına bir şey gelmesini istemem...

Durakoğlu kızın bileğini tuttu.Sert bakışlarını onun gözlerine dikti,sakin fakat tehdit dolu bir sesle:

—Götüreceksin!...dedi...

Çiçekçi kızın güzel yüzü acıyla buruştu. Sesi bir inilti halinde çıktı:

—Canımı acıtıyorsun...Bileğim kırılacak.

Durakoğlu o zaman,kızın bileğini farkında olmadan biraz fazla sıktığını anladı,parmaklarını gevşetti:

—Bağışla...Canını acıtmak istemedim..

Çiçekçi kız kederli bir gülümsemeyle:

—Madem çok istiyorsun,gidelim,diye mırıldandı.Ama şunu unutma yabancı..Oraya giden birçok kişi,bir daha dışarı çıkamamıştır.

Kızın bu tehdit dolu sesi,Durakoğlu'nu titretti:

''Kara Murat'ın başına mutlaka bir şey geldi.Onu kurtarmalıyım.''diye düşündü.

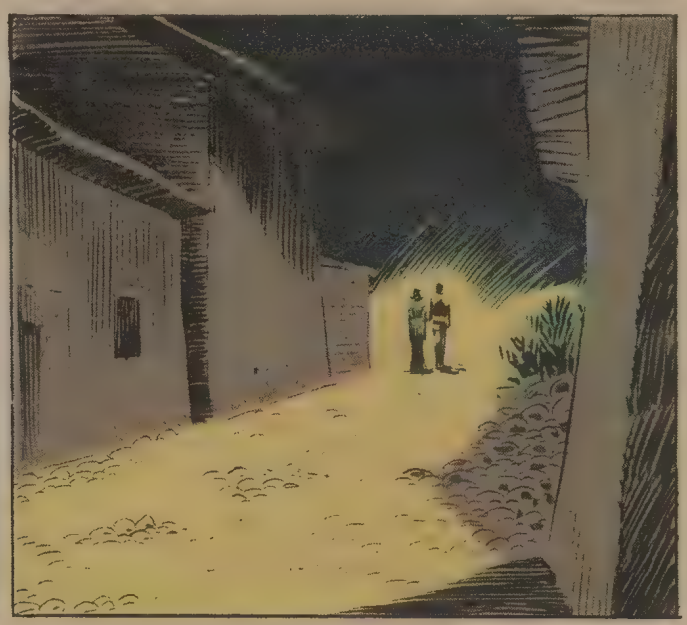

Yüreğini bir umutsuzluk dalgasının sardığını hissediyordu.

Aynı karanlık yollardan geçtiler...

Aynı eğri büğrü taşların üzerinden atladılar.

Yarım saat sonra İndüs Nehri Büyücüsü'nün kapısındaydılar.Çiçekçi kız,tokmağı vurdu.Küçük pencere açıldı.Kısa bir görüşmeden sonra kapı aralandı.

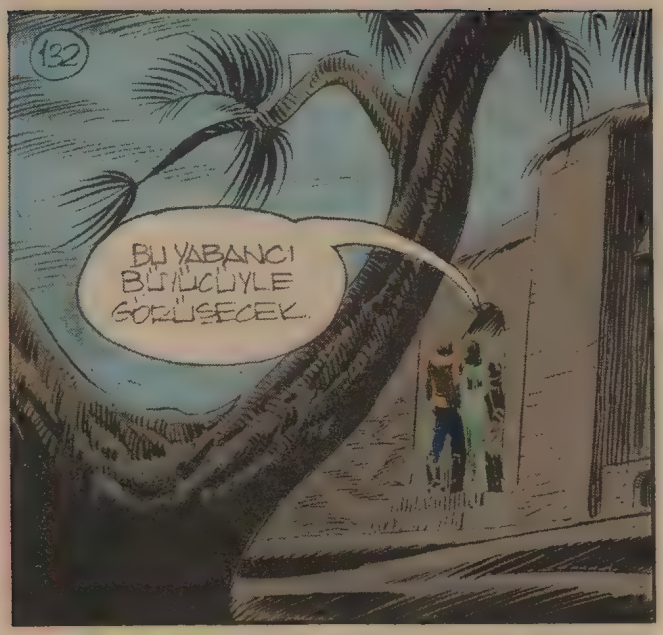

Hizmetçi:

—Yogoda! diye mırıldandı.

Genç kız son derece kederli bir şekilde:

—Bu yabancı,büyücüyle görüşecek!dedi.

Yogoda,Durakoğlu'nun sert hatlı,yakışıklı yüzüne bakarak:

''Kaç, burada durma! Seni ölüm bekliyor''diye haykırmak istiyordu ama,bu sözler dudaklarından bir türlü çıkamıyordu.

Durakoğlu:

—Demek sihirbazın evi burası?diye sordu.

Yogoda soğuk bir sesle cevap verdi.

—Evet...

—Kendisi burada mı?

—Belki...Gidip bakmam gerek...

Kız,Durakoğlu'nu odada bırakıp,bir başka odaya geçti.İndüs Nehri Sihirbazı oradaydı.

Yogoda duvardaki gizli bir deliği açarak sordu:

—İçeri bak..Şu yabancıyı görüyor musun?

—Evet,görüyorum..Kim o?

—Daha önce getirdiğim gencin arkadaşı.

Sihirbaz,korkunç ışıltılar parlayan bakışlarını Yogoda'ya çevirdi:

—Söyle ona,defolup gitsin...

—Öyle kolay kolay gideceğe benzemiyor.

—Ne istiyor?

—Seninle görüşmek...

—O da efendisi için ilâç mı ısmarlayacak?

—Hayır...Arkadaşının ne olduğunu soracak?

Sihirbaz bir süre delikten baktı.Durakoğlu'nu iyice inceledi.Sonra uğursuz bir gülümsemeyle mırıldandı:

—Bu genç de arkadaşı kadar belâlı biri. O halde onu yok etmeli...

—Ama o sana bir şey yapmadı ki...

Sihirbaz,acı acı başını salladı:

—Yapmadı ama yapabilir...Dinle.Arkadaşını öldürmeye karar verdim.Çünkü,o bana ölümden de acı bir şekilde hakaret etti.Büyük deneyde kullanacağım iki esiri elimden aldı, benimle alay edercesine adamları serbest bıraktı.Şimdi onunla aramda,acımak denen şeye yer olmayan bir savaş başladı.Üç gün sonra, benden ısmarladığı ilacı almaya geldiği vakit ölecek...

Yogoda büyük bir şaşkınlıkla büyücüyü dinliyordu.

Gerçekte sihirbaz,onun babası değildi. Kızı küçük yaşta himayesine alıp büyütmüş,ona babalık etmişti...

Yogoda bu yüzden ona bağlıydı,onun hizmetindeydi..

Sihirbaz devam etti:

—Ben bu tip adamları iyi tanırım kızım. Arkadaşının öcünü almak için peşimizi bırakmaz...O halde...

Yogoda'nın güzel gözlerinde bir isyan ışıltısı belirdi:

—Bana neden kızım deyip duruyorsun? Bana böyle hitap etmeni istemiyorum..Sana hizmet ediyorum,o kadar..Sen benim babam değilsin..Benim babam,böylesine acımasız olamaz...

Sihirbaz dikkatle genç kızın yüzüne baktı,kalın sesiyle ağır ağır konuştu:

—Doğru..Senin baban değilim..Değilim ama,seni bundan tam on yedi yıl önce henüz bir bebekken,terk edildiğin sokaktan alıp evime getiren de ben olmuştum.O zaman seni sokakta bırakmış olsaydım,ölüp gidecektin.. Ta o günden bu yaşa kadar,sana kim baktı, seni kim bugünkü haline getirdi?Ben,yani İndüs Nehri Sihirbazı,değil mi?Yine de ben senin baban olmuyorum ve bana karşı hiç bir şükran borcu hissetmiyorsun,öyle mi?

Sihirbaz bu sözleri inler gibi,acı bir tavırla söylemişti.

Yogoda boğuk bir sesle:

—Doğru söylüyorsun,dedi.Bütün bu dediklerin gerçek...Zaten bu yüzden sana bir köle gibi hizmet ediyorum ya...Yoksa,nefret edi-

yorum bu vahşi hareketlerinden...

Büyücü sinsi bir tavırla gülümsedi:

—Kabahat ne sende,ne bende.Sen;çok duygulu bir kızsın.Elbette bunda senin suçun yok..Bense kaba,sert,suratsız ve sevimsiz bir adamım..Eh,bunda da benim kabahatim yok tabii..Allah bizi böyle yaratmış,ne yapalım.?

Yogoda yüzünü buruşturdu ve lafı değiştirdi:

—Şimdi o gence ne yapmayı düşünüyorsun?

—Ondan hoşlanıyor musun yoksa?

—Belki...Fakat bu seni ilgilendirmez. Ne yapacağımızı söyle...

—O genç benimle görüşmek istiyor değil mi?

—Evet...

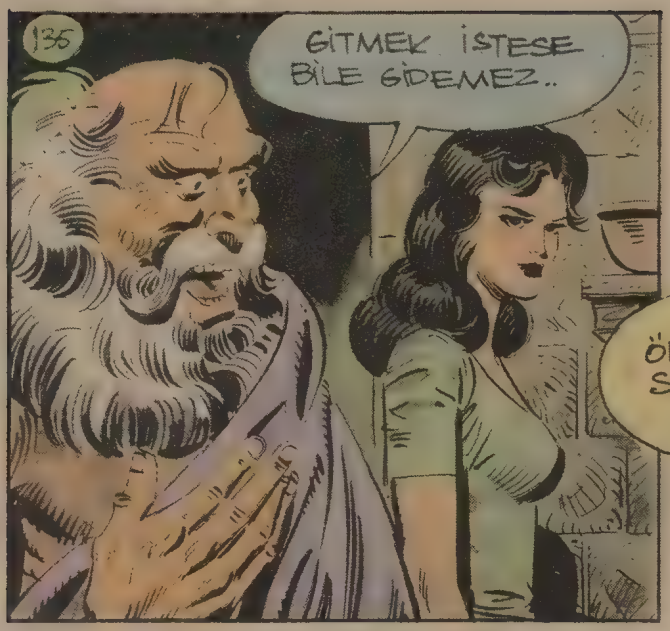

—Çok güzel...Beni görecek tabii...Dış kapı kapalı mı?

—Sürgülü...

—Yan kapı?

—O da kapalı...

Sihirbaz uğursuz bir kahkaha attı.Gülüşü çok korkunçtu:

—O halde,dedi.Gitmek istese bile gidemez.Bir yer hariç tabii...

Yogoda titredi,ürpererek sordu:

—Mahzen değil mi?Onu öldüreceksin, öyle mi?

—Evet...İleride başımıza belá olmadan onu şimdiden yok etmeliyiz.Hah,hah,ha.İntikamımdan kimse kurtulamayacak...Hatta Mihrace'nin karısı bile.Onu da yok edeceğim... Çünkü o da işlerime burnunu soktu,her şeyin alt üst olmasına sebep oldu.

Adamın gözlerinde şimdi delilik kıvılcımları vardı.

Yogoda ne söylese fayda etmeyeceğini anlıyordu.

Kapıyı açarak Durakoğlu'nun yanına gitti,sesindeki titreyişi belli etmemeye çalışarak:

—Büyücüyle konuşmak istiyorsan,beni takip et,dedi.

Durakoğlu kuşkulanır gibi oldu:

—Buraya neden gelmiyor?

—Dinle...Fazla bir şey bilmiyorum... Sadece seni beklediğini söyledi.Hepsi,bu kadar..

—Doğru mu söylüyorsun?

—Belki doğru,belki yanlış.Eğer istemezsen,ona soracak bir şeyin yoksa,gidebilirsin...Nasıl istiyorsan öyle yap...

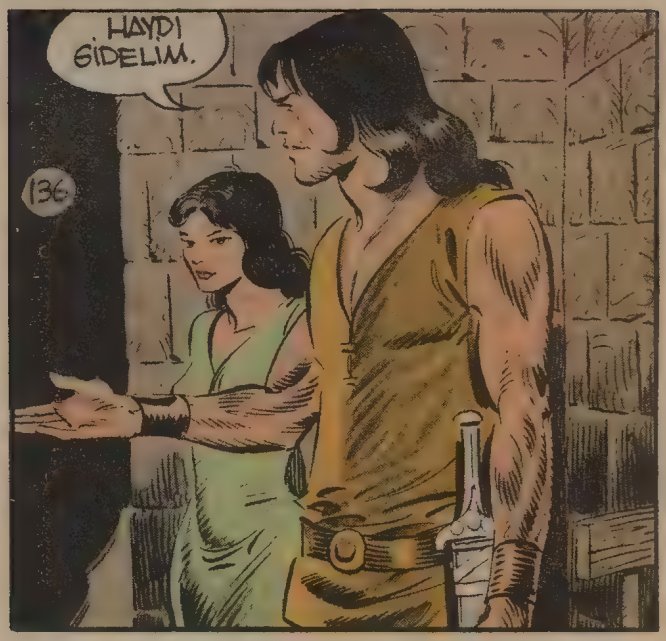

Durakoğlu,kızın titreyen sesinden,bir şeyler sezer gibi olmuştu.Yogoda,sanki ona, ''Git..Uzaklaş buradan'' demek istiyordu.Ama delikanlının kendi gücüne sınırsız bir güveni vardı.Birkaç saniye duraksadıktan sonra umursamaz bir gülümsemeyle ayağa kalkarak:

—Haydi gidelim,dedi.Büyücüyü daha fazla bekletmeyelim.

Yogoda:

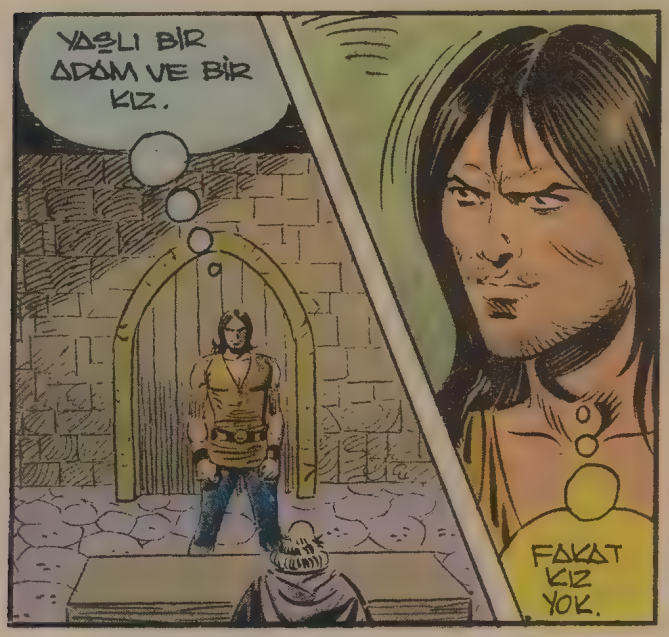

Durakoğlu kendisine bir çeşit oyun hazırlandığını fark etmiş gibiydi:

—Adam sende.Yaşlı bir adam ve bir de kız.Sadece iki kişiler..Bu da benim için çok az..diye düşündü.

Birden kızın artık odada olmadığını fark etti.

Yogoda sessizce çekilmiş ve giderken kapıyı iyice kapamıştı.

—Cehennem uzakta değil,diye mırıldandı ama karşısındaki bunu duymadı..

Durakoğlu güven dolu adımlarla kızı izledi,az sonra girdiği odayı hızlı bir bakışla gözden geçirdi.

İçeride sadece yaşlı bir adam vardı..

İndüs Nehri büyücüsüydü bu...

Sihirbaz,bir masanın arkasında duruyordu.

Şimdi ihtiyar büyücüyle baş başaydı..

Durakoğlu:

—Selam İndüs Nehri Büyücüsü,dedi..

Büyücü,korkunç bakışlarını delikanlıya dikerek:

—''Benim karşımda titremeyen ender insanlardan biri..Tıpkı öteki gibi korkusuz'' diye düşündü.Sonra yüksek sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 MAYIS 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 226 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

—Selam yabancı! dedi.Benden ne istediğini öğrenebilir miyim?

Durakoğlu'nun sakin hali,gerçekte sadece bir gösterişten ibaretti.Aslında ihtiyarın boğazına sarılarak:

"Söyle! Kara Murat nerede?" diye haykırmak istiyordu.

İki adam arasında,tehdit dolu bir sessizlik geçti.

İndüs Nehri Büyücüsü gülümsedi.Ama bu ecel kadar soğuk,ölüm kadar ürpertici bir gülümsemeydi.Gerilen cılız dudakları korku vericiydi:

—Arkadaşın geldi ve gitti..

—Nereye?

—Radenpur sarayına...

—Söylediklerine nasıl inanayım?

Her ikisi de,karşısındakinin gücünü biliyordu.

Durakoğlu:

—Seni görmek isteyişimin sebebi,arkadaşımın ne olduğunu öğrenmekti,dedi.

Büyücü soğuk bir tavırla sordu:

—Arkadaşın kim?

—Kara Murat..Birkaç saat önce buradaydı? Söyle bana büyücü,ona ne oldu?

Büyücünün çatlak sesi,odada çın çın öttü:

—İnansan da,inanmasan da benim için fark etmez.Kara Murat bana hakaret etti. Radenpur sarayından sağ çıkarsa,onu ben öldüreceğim..İstediği ilacı vermeyeceğim ona...

Durakoğlu önce şaşırdı,kaşları hayretle çatıldı,sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

—Kara Murat'ı öldüreceksin öyle mi.? Buna gücün yetecek mi? Üstelik bu gülünç düşünceni bana açıklıyorsun.Benim onun en yakın dostu olduğumu bilmiyor musun bunak herif?

Büyücünün yüzünde müthiş bir alay ifadesi belirdi.Çılgın bir öldürme fikri beynine saplanmıştı:

—Sen de bana hakaret ettin.Bunun cezası da ölümdür..Sen de öleceksin delikanlı. Hem de Kara Murat'tan önce...

Durakoğlu ileri doğru iki adım attı.Yüzü o kadar korkunçtu ki,onun öfke kıvılcımları fışkıran gözleri karşısında büyücü tüm soğukkanlılığına rağmen titredi.

Durakoğlu:

—Şimdi senden bu tehdidin hesabını sorayım da gör,diyerek atıldı.

Büyücü,yaşından umulmayacak bir çeviklikle önündeki masayı Durakoğlu'na doğru devirdi.Bu hareketin kendisine kazandırdığı birkaç saniyelik kısa zaman parçası içinde arkasındaki kapıya atılıp,gözden kayboldu.

Aynı anda bir başka kapı açıldı,korkunç bir hırıltı duyuldu ve içeri iri bir hayvan girdi.

Hindistan'da benzeri çok görülen yırtıcı bir kaplandı bu...

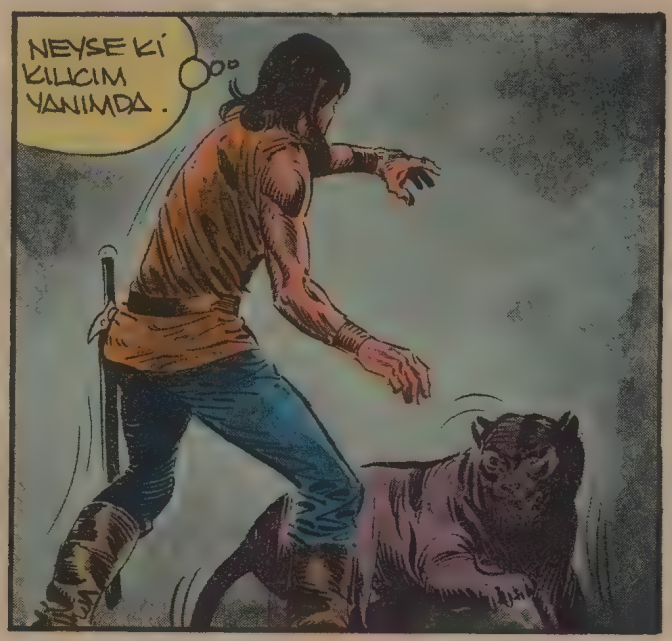

Canavarı görünce Durakoğlu iliklerine kadar titrediğini hissetti.

Bu vahşi hayvanın çevikliğini ve pençelerinin inanılmaz gücünü biliyordu.

Adım adım gerilerken:

—Neyse ki kılıcım yanımda,diye düşündü. Ama bu küçük odanın içinde,canavara kılıçla karşı koyabilecek miydi?

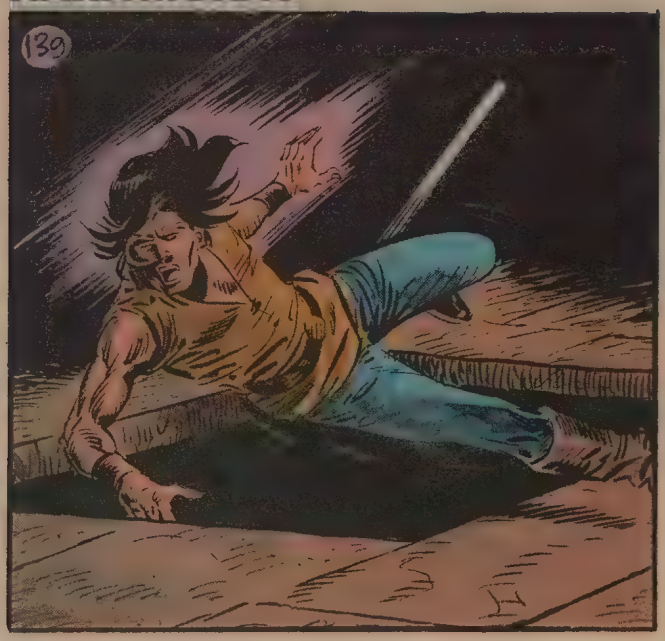

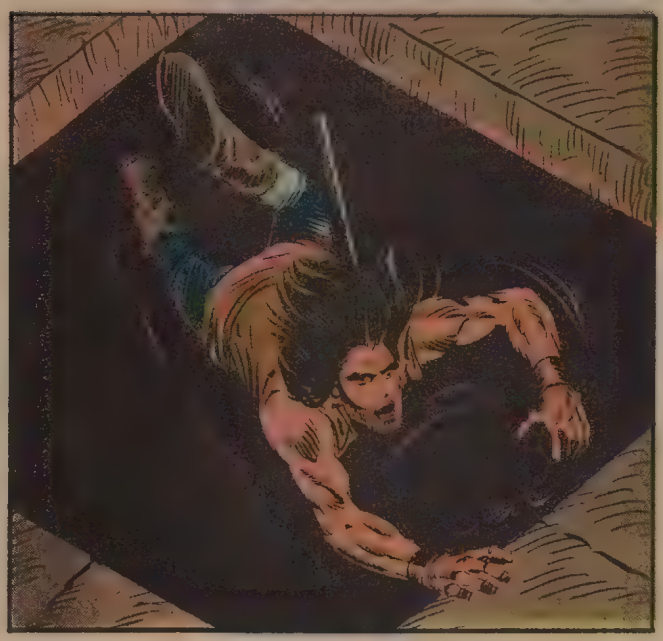

Kaplan bıçak gibi sivri dişlerini gösterip homurdanarak ilerlerken Durakoğlu adım adım gerilemeye devam etti.

Ansızın bir boşluğa uçtuğunu hissetti.

Altındaki döşeme açılmış ve mahzen bir ölüm tuzağı gibi onu yutmuştu.

Delikanlı can havliyle ellerini uzatıp son anda döşemeyi tuttu ama,deliğin etrafında homurdana homurdana dolaşan kaplan

varken kendisini yukarı çekip odaya çıkması olanaksızdı.

Vücudu karanlık boşlukta umutsuzca sallanırken,tepesinde bir gölge belirdi.

Vahşi kahkahalarla gülen bu gölge,İndüs Nehri Büyücüsüydü.

Adam eline geçirdiği odunla Durakoğlu'nun döşemeye yapışan parmaklarına vurmaya başladı. Acıya dayanamayan delikanlının

elleri bir süre sonra gevşedi ve Durakoğlu umutsuzca boşluğa uçtu.

Büyücü mahzenin ağır kapağını kaparken:

—İndüs Nehri'nin balıklarına benden selam söyle,diye seslendi:

Durakoğlu şimdi karanlıklar içindeydi.

Düştüğü yerdeki serin su onu çabuk kendine getirdi.

Başının üstünde bir yerlerden,kulakları sağır edici bir uğuldu gelmekteydi.

O zaman büyücünün evinin İndüs Nehri'nin altında olduğunu hatırladı.

Tepesinde koca bir nehir akıyordu.

Birden,bacaklarını saran ıslaklığın hızla yükseldiğini hissetti.

Mahzen suyla kaplıydı ve sular her geçen an artıyordu

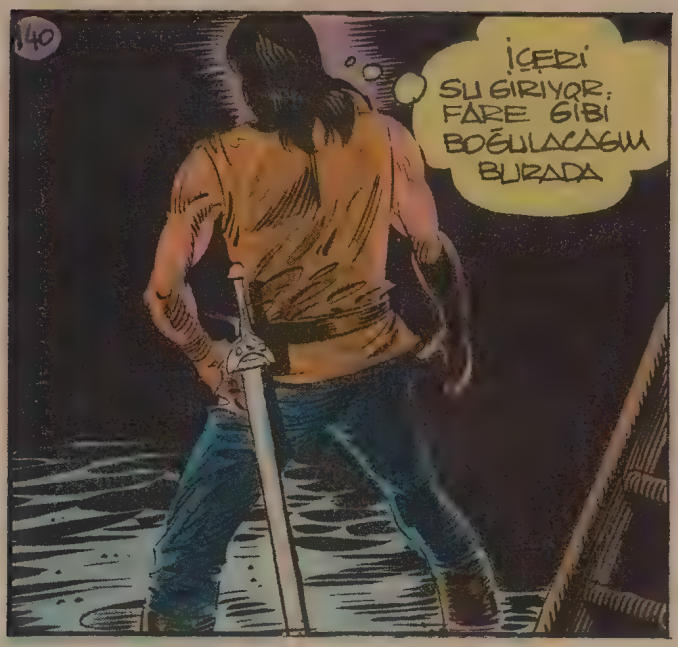

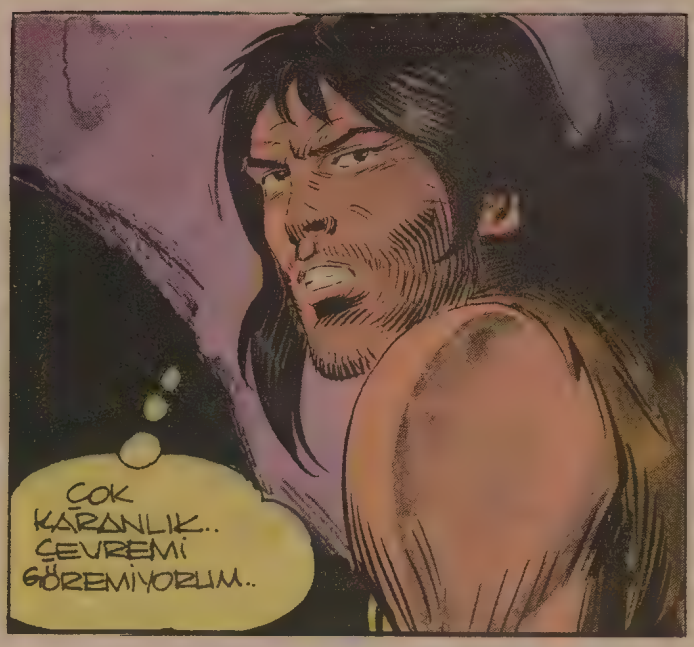

Boğuk bir sesle:

—İçeri su giriyor.Fare gibi boğulacağım burada,diye homurdandı.Derin bir keder içinde:

"Aptal gibi bu tuzağa düştüm.Yogodonun halinden anlamalıydım bunu.Ah Yogoda Buradan kurtulursam benden kork.Ya büyücü? O ihtiyar canavar da bunu pahalıya ödeyecek" diye düşündü.

Ama önce kurtulması gerekiyordu buradan...

Delikanlının bütün vücudu hırsla sarsıldı.

Karanlıklar içinde çevresini göremiyordu. Soğuk suların dizlerine doğru yükseldiğini hissediyor,mahzene,bir delikten hızla dolan suların uğultusu kulaklarını dolduruyordu..

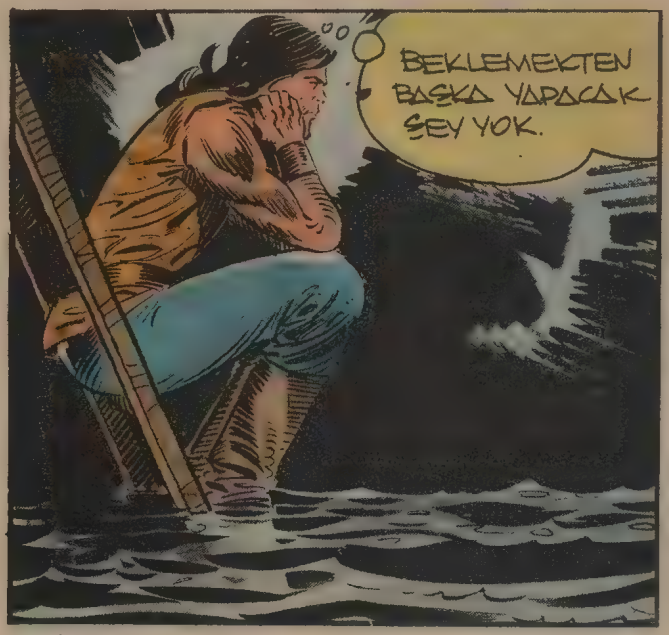

Durakoğlu boğuk bir sesle:

—İndüs nehrinin suları bir delikten içeri giriyor.Boğularak öleceğim demek ki.Ah alçak büyücü! Kurtulursam,bunu unutmayacağım,diye homurdandı.

Birden,mahzenin kapağına doğru demir bir merdivenin yükseldiğini fark etti.Elleriyle merdiveni yakalayarak yavaş yavaş yukarı tırmandı,ama başı kapağa çarpınca durdu.

Demir kapak kilitliydi.

Durakoğlu tüm gücünü sarf ederek kapağı yerinden sökmeye çalıştı ama,başaramadı... Boşuna kuvvet harcıyordu.

Umudunu yitirince demir merdivene oturup,başını ellerinin arasına alarak acı acı düşünmeye,büyük bir kederle,suların yükselmesini beklemeye başladı.

Böylece saatler geçti.

Sular hızla yükseliyor,mahzen doluyordu.

Yavaş yavaş yaklaşan ölümü beklemek işkenceden de kötüydü..

Bir an geldi,artık merdivende oturamaz oldu.

Şimdi çılgınca bir hırsla yüzüyor,küçük mahzenin içinde fır fır dönüyordu.

★★★

İndüs nehri büyücüsü mahzenin ağır kapağını kapadıktan sonra,üzerindeki demir sürgüyü iterek daha da sağlamlaştırmıştı..

Bu durumda Durakoğlu'nun,mahzenin kapağını zorlayarak açıp dışarı çıkmasına olanak yoktu.

Vahşi bir sevinç,büyücünün yüzünü aydınlatıyordu.

Bu gece her işi ters gitmişti.Şimdi ilk defa dilediğini yapıyor ve ölüme mahkûm ettiği yabancıyı yok ediyordu.

Mahzenin içinden çırpınma sesleri geliyordu.

İndüs nehri sihirbazı,aşağıdaki talihsiz gencin can çekişmesini daha iyi duymak için soluğunu kesti,zevkle dinlemeye devam etti...

Bir saat sonra,Yogoda içeri girdi.Yüzü sapsarıydı.:

—Öldü mü? diye sordu.

—Hayır,dedi büyücü.

—Ne kadar sürer?

—Mahzenin suyla dolması üç saat kadar sürer.Sonra boğulup gider...

Büyücü,mahzen kapağının üzerine oturarak sabırla beklemeye başladı...

Sabaha doğru,aşağıdan gelen sesler kesildi..Çırpınma sona ermişti.Şimdi sadece akan suyun sesi duyuluyordu.

Yogoda tekrar odaya girip:

— Ne oldu? diye sordu...

Büyücü sapsarı bir yüzle doğrularak:

—Tamam, dedi. Her şey bitti..Herif öldü...

—Mahzenin boşalması için kapakları

çeleştiği saatlerde,Kara Murat da Radenpur sarayında peşine takılan öfkeli insan kalabalığından kurtulmaya çalışıyordu.

Delikanlı sarayın karanlık koridorlarından oraya buraya koşmaktan ter içinde kalmış,soluğu kesilmişti.

Daha fazla kaçamayacağını anlıyordu.

Biraz soluk alıp dinlenmek için sırtını duvara dayadığı an,karşı taraftan korkunç bir haykırış duydu:

açabilir miyim?

—Evet.Ceset sularla birlikte akıp gitsin..Birkaç gün sonra onu İndüs nehri sahilinde bulurlar...

Yogoda kederli bir sesle:

—Yigit bir gençti.Yazık oldu! diye mırıldandı.

★★★

Durakoğlu'nun mahzende ölümle pen-

—İşte! Katil orada! Kaçamamış!

Kara Murat,koridorun öbür ucunda görünen muhafızlara acı acı baktı.

Katil olmadığını söylese,gerçeği suratlarına haykırsa kendisine kim inanırdı.?

Mihrace'yi,karısının tuzağa düşürdüğüne kim ihtimal verebilirdi ?.

Kapana kıstırılmış bir kaplan gibi öfkeyle homurdandı,elini belindeki kılıca doğru götürdü.

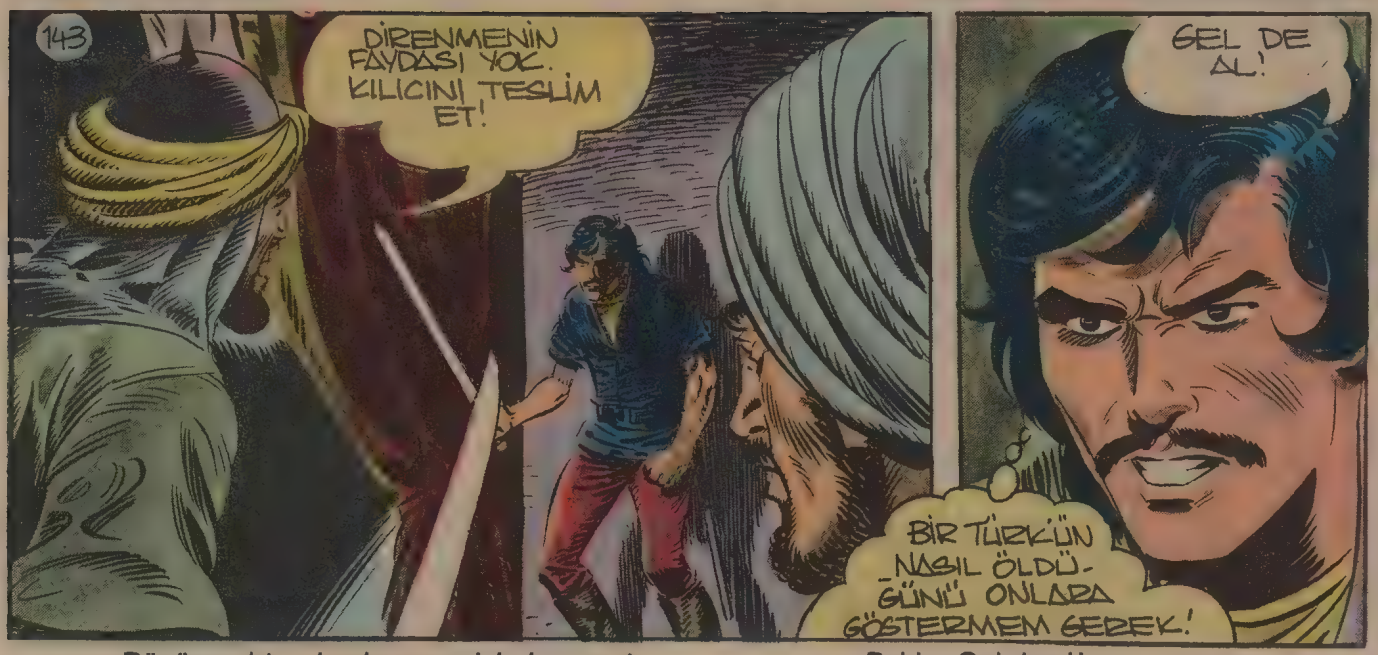

Dövüşmekten başka çaresi kalmamıştı.

Muhafızlar delikanlının karşısına geldikleri vakit ona hemen saldırmadılar.Başlarındaki subay iki adım öne çıktı,sert bir sesle emretti:

—Direnmenin hiç bir faydası yok yabancı! Kılıcını teslim et!

Kara Murat hızla kılıcını kınından sıyırıp inanılmaz bir soğukkanlılıkla gülümsedi:

—Peki...Gel de al!

Bir yandan da şöyle düşünüyordu:

"—Teslim olmak,celladın baltası altında can vermek demektir.Böyle çirkin bir şekilde öleceğime,vuruşa vuruşa,öldüre öldüre ölmeliyim..Bir Türk'ün nasıl öldüğünü onlara göstermem gerek..."

Hintli subay,Kara Murat'ın gözlerinde uçuşan vahşi kıvılcımlardan,delikanlının kolay kolay teslim olmayacağını anlamıştı.Kızgın bir şekilde homurdandı:

—Demek kılıcını vermeyeceksin.?

Kara Murat alaylı bir sesle cevap verdi :

—Öyle bir şey demedim..Verebilirim.. Ama almasını bilmek gerek...

Hintli subayın sabrı taştı,öfkeli bir sesle gürledi:

—Pekala!..Günah bizden gitti.Öldürün şu köpeği...

Askerler intikam çığlıkları atarak Kara Murat'ın üzerine saldırırken,emreden bir ses onları zınk diye durdurdu:

— Hayır!..Durun!.Öldürmeyin onu! Kolay ölüm onun için kurtuluştur..Canlı yakalamanızı istiyorum...

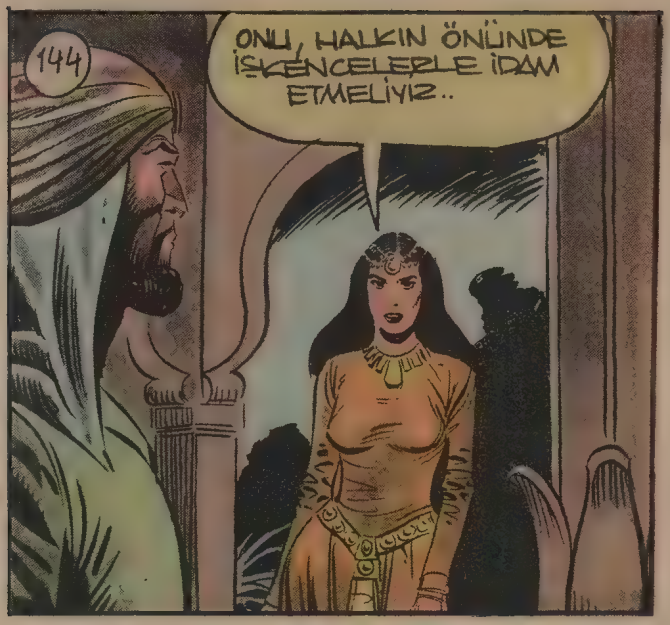

Subay,sesin geldiği yana dönünce,Maharani'yi gördü.Artık,sarayın tek hakimi olan genç kadının Kara Murat'a dikilen bakışlarında ürpertici bir ifade vardı.

Hintli subay:

—Emredersiniz efendim..Ne pahasına olursa olsun,onu canlı yakalayacağım! dedi.

Maharani dişi bir pars gibi hırladı:

—Onu,halkın önünde işkencelerle idam etmeliyiz...

Muhafızlar kaçağı yakalamak için çılgıncasına atıldılar.

Aynı anda Kara Murat'ın müthiş kılıcı şimşek gibi çakmaya,yılan gibi sağa sola uzanıp,deldiği göğüslerden kan fışkırtmaya başladı.

Çarpışma çok şiddetli ve kanlı oldu..

Maharani gözlerine inanamıyordu...

Kara Murat tek başına,yirmi kişiyle birden dövüşüyor,inatla direniyor,boyun eğmiyordu.

Ama durumu umutsuzdu.

Böyle dengesiz bir dövüşe daha ne kadar dayanabilirdi.?

Boğuşma devam ederken,uzanan bir kılıç Kara Murat'ın gömleğini yırttı,etini deldi.Omuzunda bir delik açtı.

Yara küçüktü ama,fena kanıyordu.

Kara Murat,ılık bir kanın göğsünden aşağıya doğru indiğini hissetti,büyük bir öfkeye kapılarak atıldı,kılıcı iki kez şimşek gibi parladı,iki kişi cansız yere serildi:

—Alın bakalım..Bu sana!..Bu da sana dostum!..Kılıç öyle değil,böyle kullanılır.Kılıç saplandığı vakit öldürmelidir.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

31 MAYIS 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 227 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Maharani, güzel gözlerinin öldürücü bakışlarını Kara Murat'a dikmişti. Bu bakışlarda biraz hayranlık, biraz da: "Nasıl? Benim de diklerimi yapmaz mısın? Şimdi çek cezanı!" der gibi bir ifade vardı.

Kara Murat, umutsuzca dövüşürken tam karşısında bir kapı gördü.. Bu kapıya varabilirse şimdilik kurtulmuş olurdu. Ama önündeki muhafızları aşıp oraya ulaşması olanaksızdı..

Birden askerleri bırakıp, Maharani'ye doğru hızlı bir hamle yaptı..

Muhafızlar onun genç kadına doğru atıldığını görünce dehşete kapıldılar:

—Maharani'yi öldürecek...

—Engel olalım...

—Tutun canavarı.. diyerek kadınla Kara Murat'ın arasına girip aşılmaz bir set meydana getirdiler..

Kara Murat'ın da istediği buydu.

Aldatıcı manevrası başarılı olmuş, kapının önü boşalmıştı...

Hızla atıldı ve birkaç adımda kapıya ulaştı...

Delikanlının kurnazca hareketini Maharani anlamıştı ama, geç kalmıştı.. Mihracenin karısı:

—Yakalayın! Kaçırmayın onu! diye bağırırken Kara Murat içeri girip kapıyı kilitlemişti bile.. Kendi kendine:

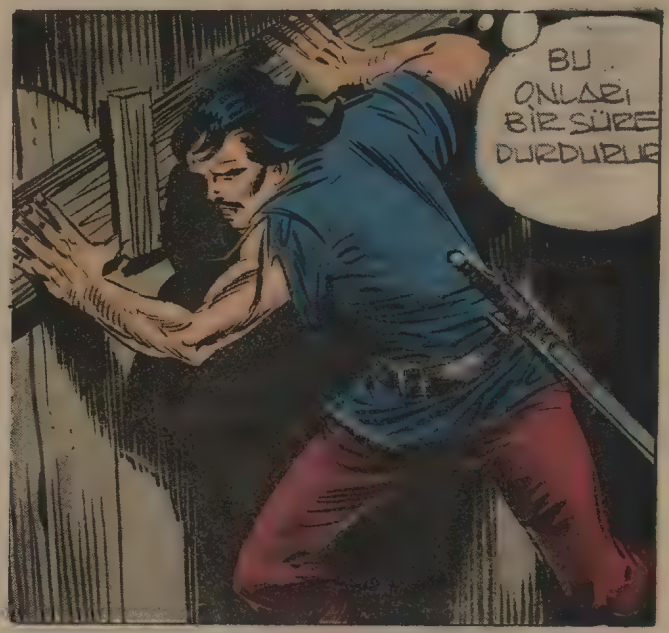

—Bu onları bir süre durdurur! diye mırıldanarak, odanın öbür kapısından çıktı, koridorda rastgele bir yöne doğru olanca gücüyle koşmaya başladı.. Hem koşuyor, hem de:

"—Bu Allahın belâsı saraydan nasıl çıkacağım?" diye düşünüyordu...

Artık koridorlar,her yandan koşup gelen muhafızlarla dolmuştu..

Korkunç takip devam ediyordu..

Muhafızlar hep bir ağızdan bağırarak koşuyor,çığlıklar atıyor,küfrediyorlardı...

Kara Murat da olanca gücüyle koşuyordu...

Nereye gittiğini bildiği yoktu..

Kılıcından adeta kan damlıyor,terden ıslanan yüzü parlıyordu..Büyük bir umutsuzluk içinde:

"—Çok geçmeden beni yakalarlar..Nereye kaçacağımı,ne yapacağımı bilmiyorum.. Bu şekilde buradan kurtulmam mümkün değil! " diye düşünürken birden zınk diye durdu...

Karşı taraftan kalabalık bir grup geliyordu..

Alnı ter içinde,heyecanla arkasına baktı. Peşindeki uğultu da her geçen an artıyordu..

İki ateş arasında kalmıştı..

Gördüğü ilk kapıyı açıp içeri daldı..

Kapıyı kapayıp,derin bir soluk alarak etrafına göz gezdirdiği vakit birden dondu kaldı sanki..Şaşkınlıkla açılan gözleri iri iri oldu, boğuk bir sesle:

—Allah,Allah,dedi.Burası Maharani ile seviştiğim oda değil mi?Dönüp dolaşıp aynı yere geldim..

Bu sırada odanın ortasında derin bir inilti yükseldi..

Yerde ölü gibi yatan Mihrace derin acılar içinde kendisine gelmişti..

Kara Murat,dehşetle büyüyen gözlerle adama baktı.

Adam her şeye rağmen ölmemişti..

İnliyor,beddualar yağdırıyordu..

Asitin yaktığı yüzü yok olmuş,etleri dökülmüştü...

Kara Murat:

—Dokuz canlıymış Mihrace..Hâlâ ölmemesi ondaki yaşama içgüdüsünün kuvvetini gösteriyor! diye mırıldandı...

Asidin yaktığı,yediği, kanlı bir et parçası haline getirdiği Mihrace'nin başı hafifçe doğruldu,sık sık inip kalkan boğazından kelimeler güçlükle çıktı:

—Kim ..Kim var orada?

Kara Murat,artık insana benzemeyen bu yığına derin bir acıma duygusuyla bakıyordu:

—Benim...Kara Murat..diye cevap verdi..Adam inledi:

—Maharani...Beni Maharani mahvetti.

—Biliyorum...Şimdi de beni öldürtmek istiyor..Muhafızlar peşimde...

—Beni öldü sanarak bırakıp gittiler..Ama ölmedim..Ölmeyeceğim...

Kara Murat acı acı başını salladı:

—Bana kalırsa,ikimizin de sonu yakın. Hiç değilse ben kılıcım elimde dövüşe dövüşe öleceğim..Ama sen bundan da mahrumsun...

—Hayır..Buna gerek yok..Beni kurtaracağına söz ver sana bir sır söyleyeceğim..

Mihrace'nin hırıltı halinde çıkan sesi çok güç anlaşılıyordu..Kara Murat ona doğru atıldı,kulağını adama yaklaştırarak haykırdı:

—Ne gibi bir sır?Bir kaçış yolu mu biliyorsun?

—Evet..Gizli bir geçit var burada? Ama önce söz ver..Beni bırakmayacaksın.Eğer ölürsem öcümü alacaksın..Söz ver...

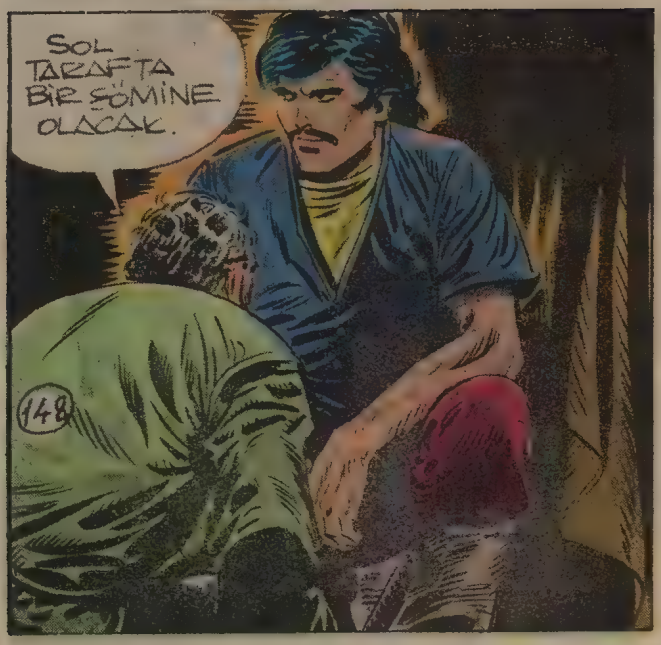

Dışarıdaki gürültüler artıyordu..Artık konuşmakla kaybedecek vakitleri yoktu..Kara Murat telaşla:

—Tamam,dedi.Söz veriyorum..Eğer biraz daha gecikirsek o geçidin bize bir faydası olmayacak..

Yaralı adam inleyerek söylendi:

—Sol tarafta bir şömine olacak..Elini onun iç kısmında gezdir.. Demir bir kol bula-

caksın..O kolu önce aşağıya indir,sonra sağa çek...

Kara Murat,Mihrace'nin dediklerini aynen yaptı.Boğuk bir gürültü işitildi,şöminenin yanındaki duvar adeta yarıldı,derin ve karanlık bir dehlizin ağzı ortaya çıktı..

Kara Murat gözlerine inanamıyordu.. Tam hayatının sonuna geldiğini düşünürken, önünde yeni bir yol açılmıştı..

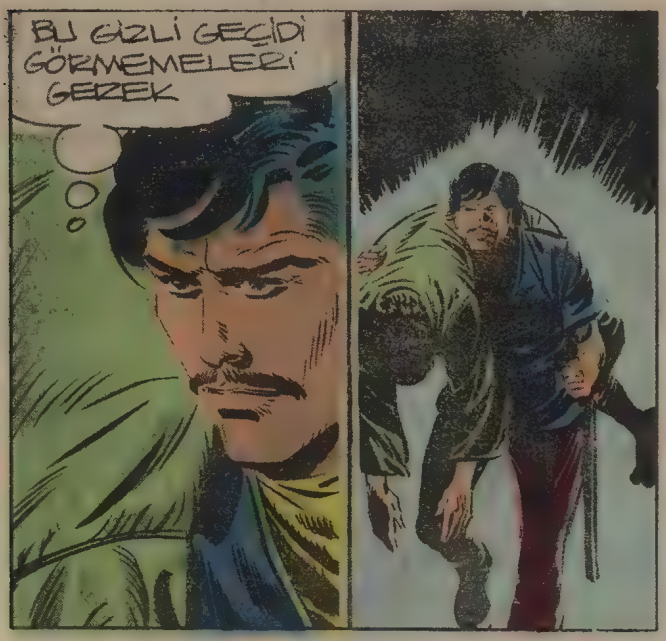

Hızla atıldı,Mihrace'yi omuzuna alarak dehlize daldı..

Kendisini kovalayanların bu gizli geçidi görmemeleri gerekti:

—Kapı nasıl kapanacak?diye sordu.

Mihrace,gözleri kör olmasına ve büyük acılar içinde bulunmasına rağmen yaşamak için çırpınıyordu..Onu hayata bağlayan belki de karısına karşı duyduğu kindi...

—Yandaki demir kolu indirirsen duvar eski haline gelir! dedi ve bu onun bayılmadan önceki son sözleri oldu..

İşte gizli geçit kapandığı anda Nasır Melik salona girmiş,halının üzerinde bıraktığı Mihrace'nin cesedinin kaybolduğunu görünce dehşet içinde kalarak:

''—Onu bulun! Onu bulun!'' diye bağırmaya başlamıştı...

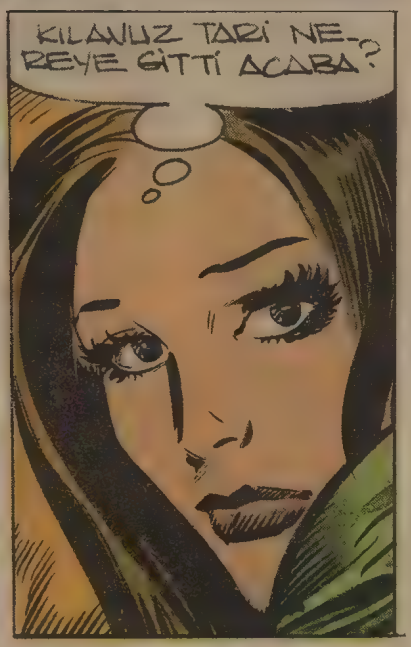

★★★

Prenses Banu,uyandığı zaman en ufak bir hareket yapmadı.Her tarafı kırılmış gibiydi sanki..Derin ve ağır bir uykudan yeni uyanmıştı...

Uzun süreden beri uyuduğu anlaşılıyordu.

Genç kız,olup bitenleri anlamaya çalıştı... Neredeydi?

Kılavuz Tari nereye gitmişti?

Kendi kendisine bir sürü soru sorarken, vücuduna yapışan nemli elbiselerinden çok rahatsız olduğunu hissetti...

Bir gün önce yağmur altında çok ıslanmıştı..Birden yanı başında bir paket gördü.Bu pakette yeni elbiseler vardı..

Prenses Banu dikkatle onları inceledi.. Basit,halk tipi bir elbiseydi bu..Kılık değiştirince tanınmasının çok güç olacağını düşüne-

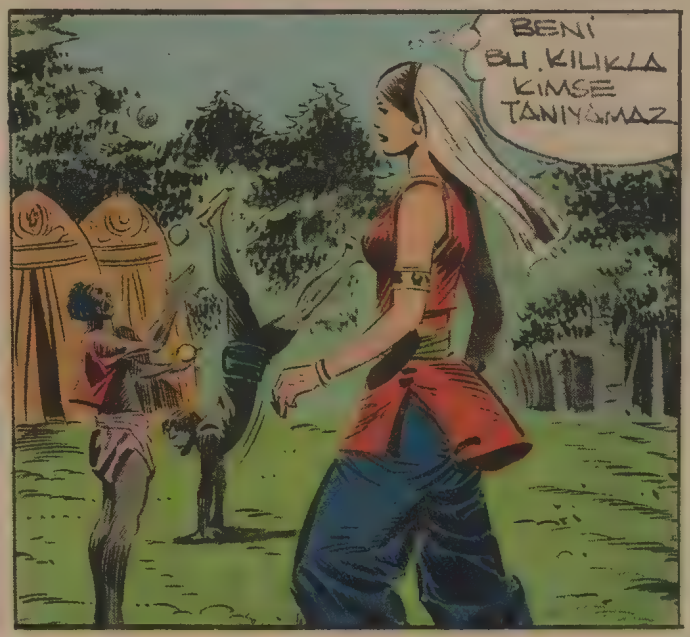

rahatladı..Bir de mektup buldu elbisenin yanında...

Kılavuz Tari bırakmıştı bunu..Şunlar yazılıydı:

"Artık Sanga sirkindesiniz..Sirkin sahibi Sarod arkadaşımdır..Uyanınca elbiselerinizi değiştirip onu görünüz..Size bir iş verecek.. Yerinizi yalnız Kara Murat'a bildireceğim.. Şansınız açık olsun.."

Prenses Banu,elbiselerini değiştirip çadırdan çıktı...

Geniş bir alanda,birçok çadır ve kafes vardı..

Genç kız birden sıçradı...

Şişman bir adam yanından geçerken onun kalçasını çimdikleyip kaba bir şekilde gülerek:

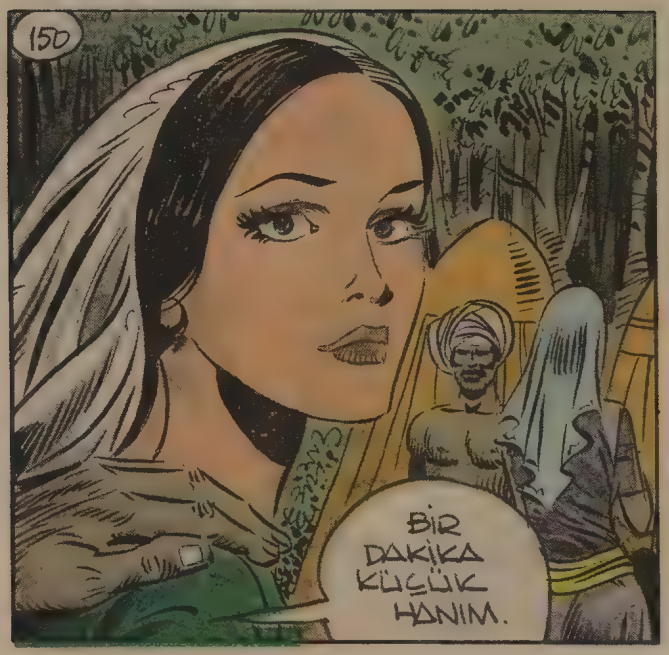

—Haydi...Acele et..Ağzı açık durma..İşe geç kalıyorsun..dedi ve yürüyüp gitti...

O zaman Prenses Banu,kendisinin,onlardan biri sanıldığını anladı..

Şaşkın şaşkın yürürken yanında iri yapılı bir adam belirdi ve onu omuzundan yakaladı:

—Bir dakika küçük hanım...

Prenses Banu yabancı olduğunun anlaşıl-

dığını sanarak birden korktu,kekeledi:

—Şey ..Bağışlayınız..Bu elbiseleri istemeden aldım..

İri yapılı adam onu susturdu:

—Siz artık burada çalışıyorsunuz..Ben sirkin sahibi Sarod'um..Attan anlarsınız değil mi?

—Evet....

—Öyleyse sizi seyis yapıyorum...

Genç kız,şaşkın bir halde sirk sahibini dinliyordu.Adam devam etti:

—Buraya gelişinizde bir esrar gizli olduğunu anlıyorum..Beni ilgilendirmez.Bilmek de istemiyorum..Arkadaşım Tari benden sizi korumamı rica etti.Onun isteğini yerine getiriyorum..

Genç kız,rahat bir soluk alarak mırıldandı:

—Sağolun..Size minnettarım...

Alanın ortasında iki bin kişi alabilecek büyüklükte bir çadır kurulmuştu..Çadırın içinde barfiksler,trapezler,uzun merdivenler,yaylanan tahtalar vardı...

Prenses Banu için o gün olaysız geçti..

Öğleden sonra sirkin kapısı halka açıldı..

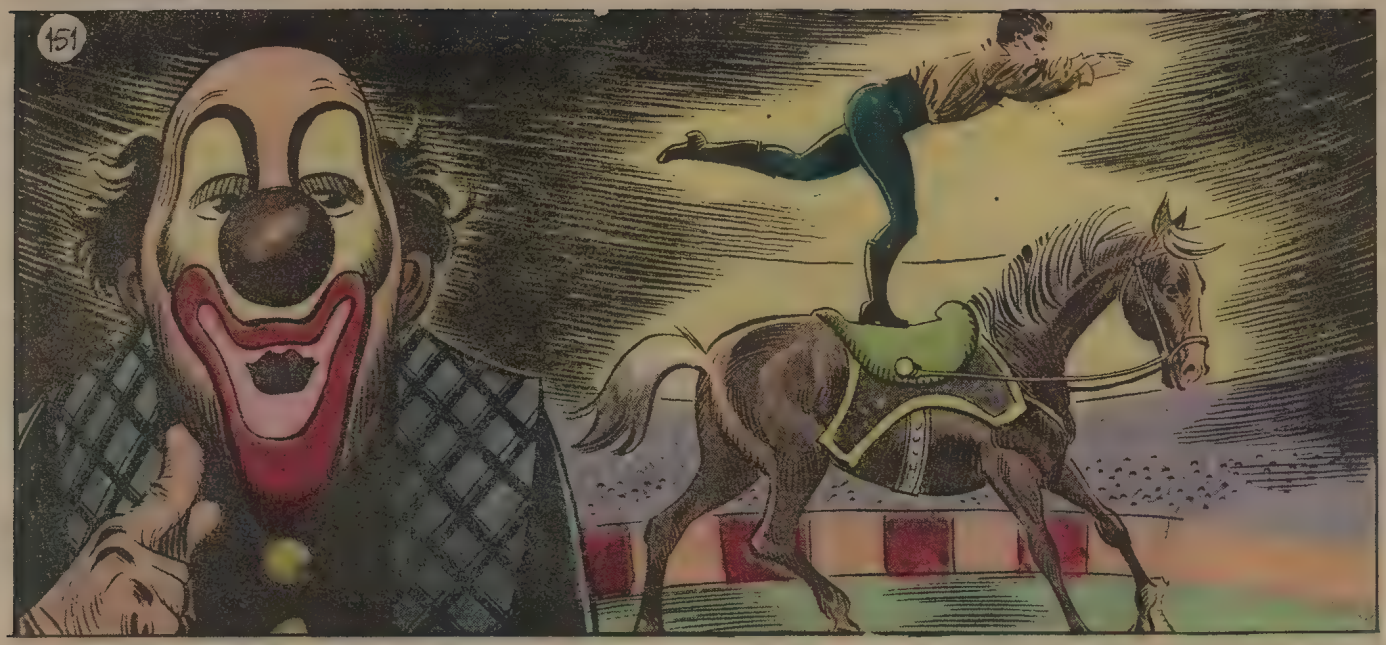

Sırasıyla palyaçolar,cambazlar,trapezciler,vahşi hayvan terbiyecileri akla gelmedik gösteriler yaparak büyük alkış topladılar...

Prenses Banu at cambazlarına yardım ediyordu.Sirk personeli birdenbire ortaya çıkan bu güzel kıza hayranlık ve şaşkınlıkla bakıyordu..

Prenses Banu akşama doğru:

—Her şey iyiye gidiyor..Burada,bu kılıkta beni kimse tanıyamaz..Beni izleyen Mihrace'nin adamlarını atlatacağım galiba,diye mırıldandı..

Yüzünde derin bir umut,coşkun bir sevinç ifadesi vardı..

Fakat genç kız,Nasır Melik'in bir ölüm bulutu gibi adım adım kendisine yaklaştığından habersizdi...

Dev adam,Kılavuz Tari'nin izi üzerin-

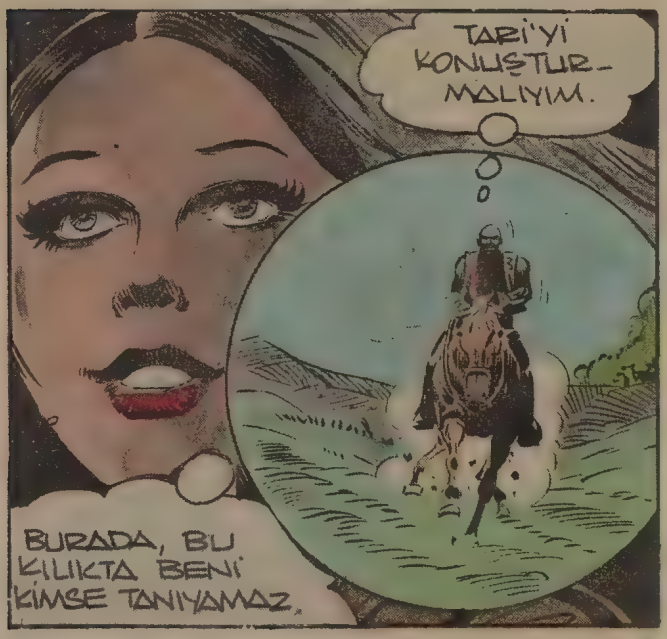

deydi..

Onu bulup konuşturarak kızın yerini öğreneceğini umuyordu...

Nasır Melik sarayda Mihrace'nin cesedinin esrarengiz bir şekilde yok oluşundan sonra çılgına dönmüş,her yanı alt üst etmiş,fakat hiç bir sonuç alamamıştı...

Mihrace gibi Kara Murat da yok olmuştu.

Bu esrarengiz olaylar karşısında dev adamın içi acı acı burkulmuş,derin bir sıkıntı yüreğini kemirmeye başlamıştı...

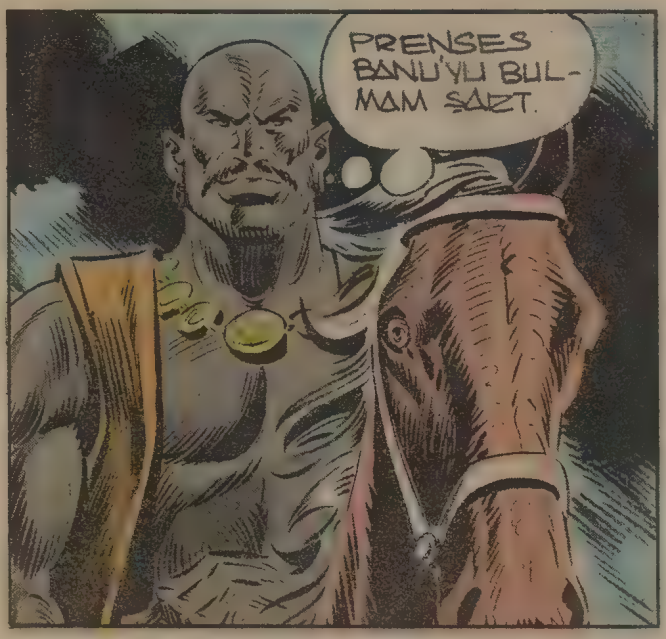

Kendini bitkin hissediyordu...

Mabutların,düşmanlarına yardım ettiğini düşünerek titriyor,korkuyordu...

Prenses Banu'yu da bulamazsa Mabutların kendisinden nefret ettiğine iyice inanacak, tüm yaşama gücünü yitirecekti...

Bu öfkeyle atını hızlı hızlı sürerken:

—Öğreneceğim!..Bu akşam, Prenses'in nerede gizlendiğini öğreneceğim! diye mırıldandı..

Issız bir kırın ortasında hana doğru ilerliyordu..

Yumruklarını sıkıyor içinden Kara Murat'a da,Mihrace'ye de,Prenses Banu'ya da tehditler,küfürler savuruyordu...

Nasır Melik çalıların arasına saklandı:

—Evet evet..Gelen o,diye mırıldandı.

Sevincinden titriyordu...

Kılavuz Tari kararsız adımlarla ilerledi. Çalıların arasında gizlenmeye çalışan gölgeyi görerek durdu:

—Hey! Kim var orada? diye bağırdı..

Nasır Melik hiç cevap vermedi..

Tari tekrar seslendi:

Binaya yaklaşınca birkaç saniye durdu. Atından indi,hayvanı bir ağaca bağladı.Yaya olarak ilerlemeye devam ederken:

—İşte..Tari bu binada olmalı..Onu yakalar ve söyletirim! diye homurdandı...

Dev adam birden sevinçle titredi...

Hana gitmesine gerek kalmamıştı...

İşte,Kılavuz Tari binadan çıkmış kendisine doğru yürüyordu...

—Kara Murat..Sen misin?

Çalılar arasındaki gölgeden yine ses çıkmadı...

Hintli Kılavuz,Kara Murat'a haber yollamıştı.Onun gelmesini bekliyordu.Prenses Banu'yu sakladığı yeri ona söyleyecekti..

Çalılar arasındaki gölgenin hiç cevap vermediğini görünce iyice kuşkulandı,sesini sertleştirerek yeniden bağırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 HAZİRAN 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 228 FİYATI 150 KURUŞ

UZUN KILIÇLI KAHRAMAN'ın YENİ SERÜVENİ

10. sayfada başladık

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

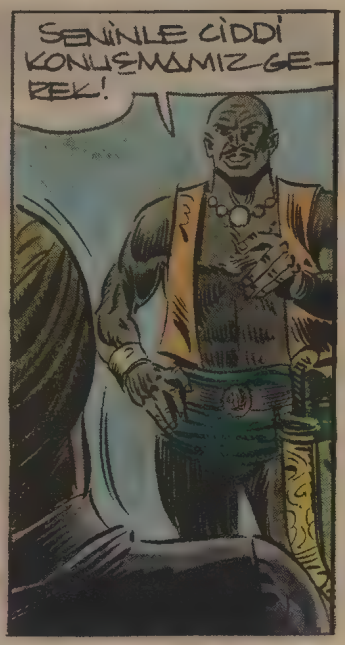

—Eğer cevap vermezsen...Sana ihtar ediyorum,sonun kötü olacak...

Buna aldığı cevap bir kahkaha oldu...

Nasır Melik gülüyordu...

Kılavuz Tari tedbirli adımlarla yaklaştı.. Eli kılıcının kabzasındaydı...

—Son kez soruyorum..Kimsin?

Dev adam bu defa cevap verdi:

—Seni bekliyordum Tari..Ben Nasır Melik'im...

Hintli kılavuz,ağır ağır ayağa kalkan dev adamı tanıyınca ürperdi.İçinden:

"—Şimdi mahvoldum işte!" diye mırıldandı...

Nasır Melik yaklaştı,kılavuzun birkaç adım ötesinde durarak vahşi bakışlarını onun gözlerine dikti:

—Gel Tari..Seninle ciddi ciddi konuşmamız gerek...

Kılavuz başını salladı:

—Hayır...Gelmem..Sana söyleyecek bir şeyim yok...

Dev adam haykırdı:

—Beni kızdırma...Seni gebertmemi istemiyorsan Prensesi sakladığın yeri söyle!

Tari, inatla başını salladı:

—Bilmiyorum...

Nasır Melik'in gözleri döndü:

—O halde ben söyletmesini bilirim...

İri gövdesiyle ileri doğru bir hamle yaptı. Aynı anda Tari kılıcını çekti..

Nasır Melik şaşkınlıkla durdu,uzun uzun Tari'ye baktı,sonra kahkahalarla güldü:

—Olur şey değil!..Bana kılıç çekiyorsun ha!

Tari haykırdı:

—Yaklaşma bana!...

Nasır Melik zalim bir şekilde güldü:

—O üç karışlık kılıçla beni durdurabileceğini mi sanıyorsun aptal...

—Gelme dedim...

—Geliyorum..Bakalım nasıl kullanacaksın onu? Merak ettim...

Kılavuz Tari umutsuzca saldırdı...

Nasır Melik,aynı anda şimşek gibi bir hızla kılıcını çekip savurma durumu aldı...

İki kılıç havada çarpıştı...

Dev adam hem dövüşüyor hem de gülüyordu:

—Kara Murat denilen serseriyle dolaşa dolaşa sen de kendini kahraman sanmaya başladın anlaşılan..Sana unutamayacağın bir ders vereyim de gör...

Çarpışma çetin,fakat kısa sürdü..

Nasır Melik birden korkunç bir hamle yaptı,sağlı sollu sert vuruşlarla Tari'nin kılıcını elinden düşürdü:

—Söyle bakalım,Prenses nerede?

Tari,boğazına dayanan kılıca,korkusuzca baktı:

—Bilmiyorum..Bilsem de söylemem..

Nasır Melik,kılıcını attı,kuvvetli ve sinirli elleriyle Tari'yi boğazından yakaladı, yavaş yavaş sıktı:

—Söyleyeceksin..Ben öyle istiyorum..

Yüzü moraran,gözleri yuvalarından fırlayan Tari,yarı baygın bir halde yere yuvarlandı.

O vakit Nasır Melik,ayağını kaldırdı ve topuğuyla adamın yüzünü çiğnedi..

Öfkeyle vurdu,vurdu...

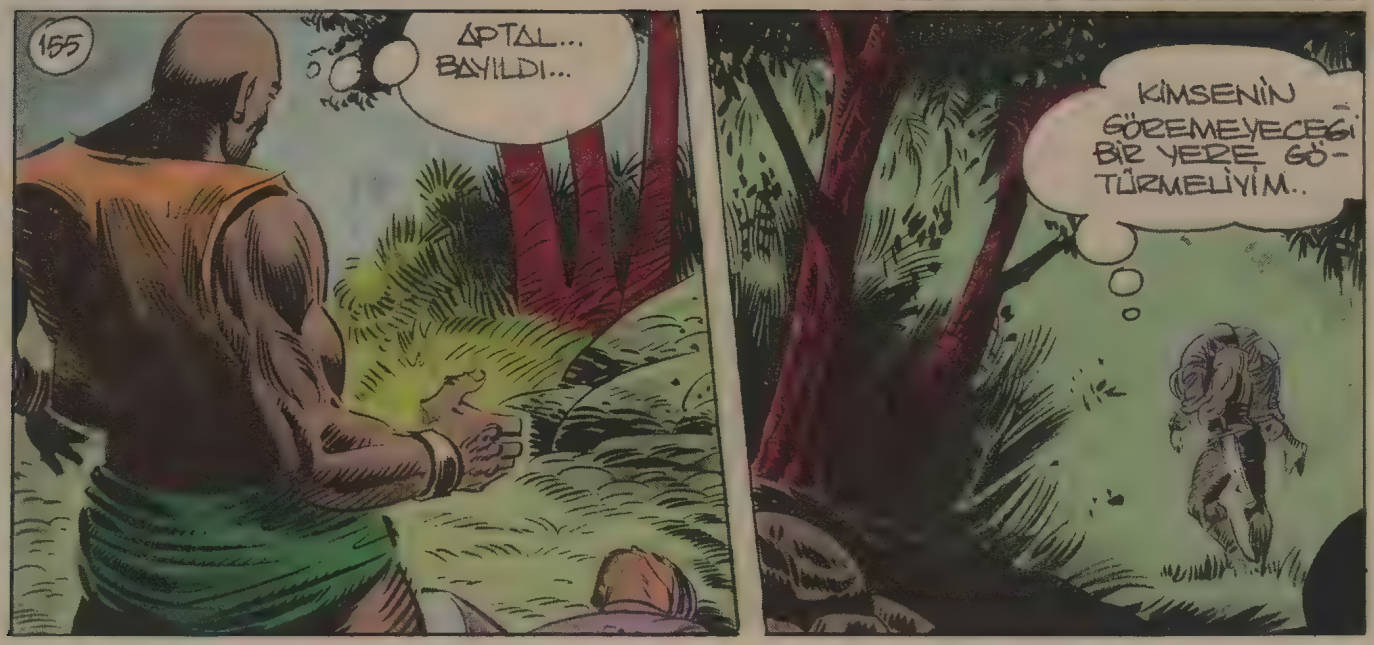

Tari'nin yüzü kan içinde kaldı..

Nasır Melik,kılavuza işkence etmekten zevk duyuyor gibiydi...

Eğilip baktı,sinirli bir sesle söylendi:

—Aptal! Bayıldı...

Dev adam bir süre ne yapacağını düşündü..İşkenceye burada devam etmesi doğru değildi..Etraftan görenler olabilirdi..

Kurbanının üzerine eğildi,zavallı Tari'nin vücudunu bir paket gibi omuzuna vurdu, ağaçlıklar arasındaki kuytu bir köşeye götürdü:

Tari,hâlâ baygındı..

Dev adam sabırla:

—Ayılmasını beklerim!..Onu konuşturacağım! Konuşacak ve ben de her şeyi öğreneceğim! diye söylendi..

Sonra kemerinden meşin bir torba çıkardı..Bu torbanın içinde yağ vardı.Yağı kılavuzun ayaklarına boşalttı.Sonra,çakmak taşını çakıp ateşledi..

Zavallı adam hızla yanmaya başladı..

Yanık ve iğrenç bir et kokusu çevreyi sardı.Sonsuz ıstırap,Hintli kılavuzu kendisine getirdi,boğazından acı bir çığlık yükseldi.

—İmdat!..İmdat!...

Nasır Melik zalim bir şekilde güldü.Gözlerinde uçuşan kıvılcımlar korkunçtu...

—Hah,hah,ha! Boşuna nefes tüketiyorsun.Seni hiç kimse duyamaz!

Dev adam,Tari'nin üzerine bir örtü örtüp alevleri söndürdü.Sonra ona doğru eğilerek yüzündeki acı ifadesini zevkle seyretti.

Kılavuz Tari'nin duyduğu ıstırap,anlatılır gibi değildi.Genç vücudu toprağın üzerinde acı içinde kıvranıyordu...

Dev adam,onu omuzlarından tuttu.İnlemesine,çığlıklar atmasına aldırış bile etmiyor,yaptığı insanlık dışı işkencenin korkunçluğuna önem vermiyordu.Adamı şiddetle sarsarak sordu:

—Tari..Beni duyuyor musun? Bana cevap verecek misin?

Zavallı kılavuz,içler acısı bir sesle inledi:

—Bana neden işkence ediyorsun?Ben sana ne yaptım?

— Öleceksin Tari..Ama ölümün de kötüsü var..Bu acılardan kurtulmak istiyorsan bana Prenses'in yerini söylemelisin...

Tari bütün gücünü toparladı,titreyen sesiyle:

— Hayır! dedi..Asla söylemeyeceğim.. Öğrenemeyeceksin..

Nasır Melik'in yüüzünde şeytani bir ifade belirdi:

—O halde işkenceye devam edeceğim. Dayanabilecek misin?

Tari,can çekişiyor, solgun yüzünde ölümün gölgesi dolaşıyordu...

—Bundan daha fazla acı çekeceğimi sanmıyorum.Ne kadar işkence yapsan vız gelir artık...

Nasır Melik'in gözlerinde delilik kıvılcımları uçuştu.Başını kurbanına doğru uzatıp korkunç sesiyle gürledi:

—Daha işkenceye yeni başladık Tari.Öyle bir söyleyeceksin ki,buna kendin de şaşıracaksın...

Can çekişen kılavuzun gözleri cam gibiydi.Yüzü kasılmış,dudakları gerilmişti.Ölümün pek yakın olduğu anlaşılıyordu.Zayıf bir sesle inledi:

—Asla öğrenemeyeceksin.Konuşmayacağım...

Dev adam kinle homurdandı:

—Boşuna Tari..Boşuna kendini sıkıyorsun.. Senden istediğimi öğreneceğim.Daha fazla ıstırap çekmen gereksiz..Söyle de kurtul.

Tari'nin dudaklarından boğuk bir ses çıktı.Zaman zaman bayılır gibi oluyor,sonra yine kendine geliyordu..

Sık sık soluyordu.Ölüme karşı son direnişiydi bu..Halsizdi,güçsüzdü...

Nasır Melik hançerini çekti,Tari'nin yanaklarına batırdı,oluk gibi kan fışkırdı..

—Konuş! Haydi konuş.Söyle..Prenses nerede?

Cevap alamayınca bıçağı bu kez zavallı adamın kollarına sapladı,pazılarının içinde çevirdi..

—Söylemeden ölmeyeceksin! Beni duyuyor musun? Konuşmazsan,seni öldürmeden böyle saatlerce işkence yaparım...

Kılavuz Tari,dayanılması mümkün olmayan müthiş acının pençelerinde kıvranırken,en katı yürekli insanları bile merhamete getirecek bir sesle yalvardı:

—Öldür beni! Öldür ne olur?Bu kadar azap verme..

Nasır Melik başını salladı:

—Hayır..Önce konuşacaksın..Sonra öldüreceğim seni..Konuşmadan ölmek yok..

—Canavarlar bile bu kadar acımasız olamaz...

—Hah hah ha! Dayanamıyorsun değil mi?Prenses nerede söyle?

Tari,kesik kesik cevap verdi.

—Bilmiyorum...

Dev adam kükredi:

—Biliyorsun ve söyleyeceksin...

Can çekişen kılavuzun ağzından beklediği sözün bir türlü çıkmadığını gören Nasır Melik,iyice öfkelendi.O artık bir insan değildi... Bir canavar,bir iblis gibiydi.Yaptığı işten inanılmaz bir zevk duyuyordu...

bile senden daha az inatçıdır.Son defa soruyorum...

Tari,ağzında biriken kanlı salyaları Nasır Melik'in suratına doğru tükürdü:

—Hayır!...

—Peki, sen bilirsin..Günah benden gitti.

Nasır Melik,çakmak taşını çaktı,önce kavı sonra yağı ateşledi..

Ter içinde doğruldu.Tekrar yağ torbasını aldı.Daha önce yaptığı gibi Tari'nin ayaklarına ve dizlerine yağ döktü...

Sonra ölüm kadar soğuk bir sesle konuştu:

—Şimdi seni yakacağım Tari. Bu işkenceye son vereyim...

—Hayır...

—Demek hâlâ inat ediyorsun.Bir katır

Tari'nin acı çığlıkları ortalığı inletti...

Ağaçlara konan kuşlar ürkerek kaçıştılar. Etrafta bir dehşet havası vardı..

Alevler,kılavuzun ayaklarını yaktı..Duyduğu acı sonsuzdu.Hiç bir insan böylesine vahşi işkenceye bu kadar dayanamazdı...

Yanık et kokusu tekrar çevreyi sardı..İğrenç mide bulandırıcı bir kokuydu bu...

Nasır Melik,kurbanına acımasızca bakıyordu..O andaki görünüşü çok korkunçtu..

Kılavuz Tari:

—Kara Murat senden öcümü alır! diye inledi..

Dev adam zalim bir şekilde güldü:

—Kara Murat mı? O serseri mi senin öcünü alacak? Benden öyle mi? Hah,hah,ha..Onu da böyle geberteceğim..Hem şimdikinden daha büyük bir zevk duyarak. Kara Murat'ın ölümü de benim elimden olacak!...

Tari,artık dayanma noktasının sonuna gelmişti...

Nasır Melik,içinden küfürler savurarak bekliyordu..

Acaba kılavuz,konuşmadan ölecek miydi?

Bir ara onun dudaklarının aralandığını

gördü,iniltisini duydu...

Kılavuz yalvardı:

—Yeter..Acı bana Nasır Melik..Öldür artık beni..

—Konuşacak mısın?

—Evet konuşacağım..Ama yalvarırım bu işkenceye son ver...

Tari o kadar yavaş konuşuyordu ki,Nasır Melik onu duyabilmek için büyük bir çaba harcıyordu... Ölmek üzere olan Tari,Prenses'in Sanga Sirki'nde saklandığını söyledikten sonra yalvaran bir sesle:

—İşte öğrendin..Şimdi bırak,rahat öleyim,dedi..

Nasır Melik ayağa kalktı..Yüzünde bir zafer ifadesi vardı:

—Hayır,olmaz! Sen beni çok uğraştırdın. Acı çeke çeke öl...

—Ah köpek! Kalleş herif...Senin gibi bir alçaktan ancak bu beklenir...

Nasır Melik,zalim kahkahalar atarak bir tümseğin üzerine oturdu..Kılavuz Tari'nin acı çeke çeke ölmesini bekledi...

Alevler,zavallı adamın bütün gövdesini sardı,son bir çığlık ağaçlar arasında yankılandı.

Tari nihayet ölmüştü..

Nasır Melik:

—Şimdi,sirke gidip,Prenses'i yakalayayım diye söylendi..

Yaptığı işten memnundu..

Maharani,Prenses Banu'nun ele geçirildiğini öğrenince çok sevinecekti...

★ ★ ★

Nasır Melik,Sanga sirkine girdiği vakit vahşi hayvanların kafeslerinin bulunduğu tarafta bir kargaşalık gördü,yanından soluk soluğa geçen bir adama sordu:

—Ne var? Ne oluyor orada?

Adam son derece telaşlıydı...

—Mabutların gazabına uğradık yine..Kara Panter'in kafesi açık unutulmuş...

—Yaaa?..Nasıl bir şey bu panter?

—Müthiş bir canavar efendim..Aklınız varsa uzaklaşın buradan...

Nasır Melik,içini saran derin bir merakla kafeslerin bulunduğu tarafa doğru yürüdü..

Sirk halkı büyük bir korku ve panik içindeydi..

Vahşi hayvanların bulunduğu kafeslerden biri açıktı...

Bu kafesten bir panter çıkmıştı..

Ansızın bir kükreme sesi ortalığı inletti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 HAZİRAN 1972 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 229 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

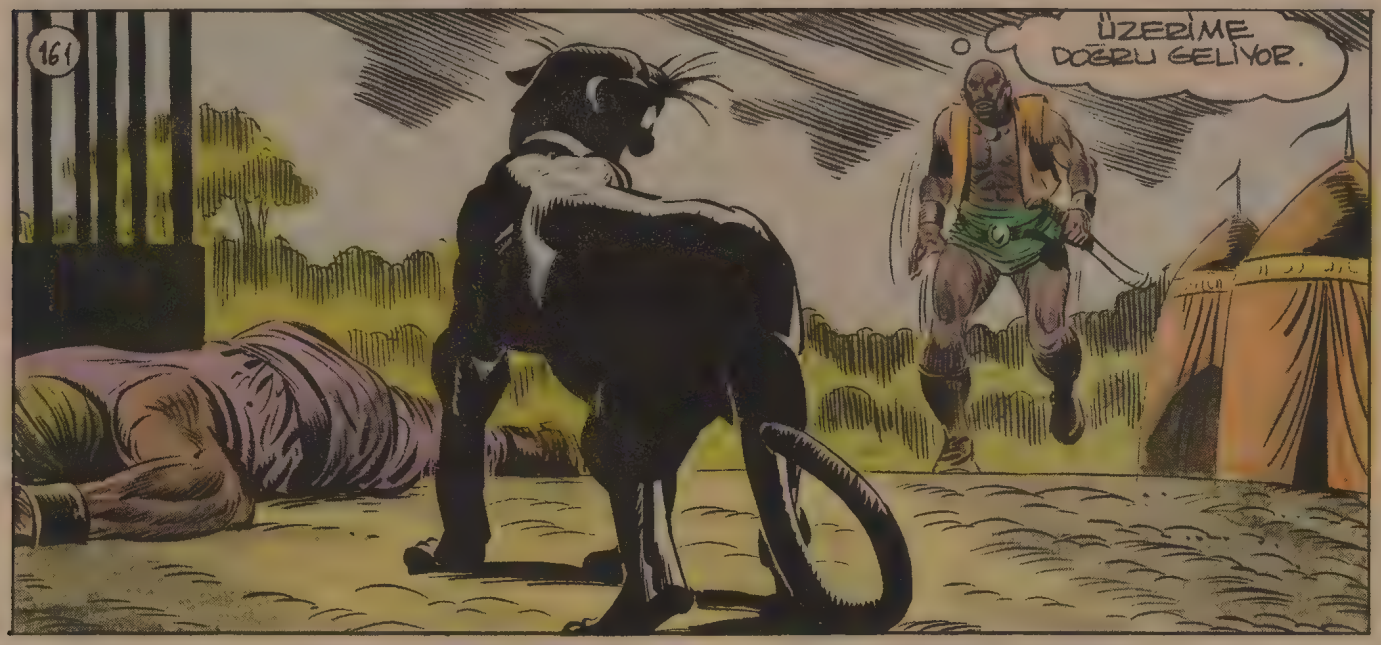

Gördüğü şey müthişti...Canavar üzerine doğru geliyordu.

Hayvan emin adımlarla ilerliyor, hızlı hızlı soluyor, şehvetten titriyordu..

Yerde bir adam yatıyordu..Hiç kıpırdamadan, hatta soluk bile almadan duruyordu. Bu vahşi hayvan bakıcısıydı. Adam, panterin saldırısından kurtulmak için ölü taklidi yapıyordu.

Herkes kaçmıştı. Ortalıkta kimse yoktu...

Panter, ayakta hiç kımıldamadan duran Nasır Melik'i görünce, yerde yatan adamı bırakıp ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

Bu müthiş sahne, yırtıcı hayvanın, Nasır Melik'in boğazına atılıp dişleriyle gırtlağını parçalamasıyla biteceğe benziyordu.

Dev adam donmuş kalmıştı sanki...

Kaçmak istiyor, ama kımıldayamıyordu.

Panter korkunç bir hayvandı ve alabildiğine yırtıcıydı.

Nasır Melik, merakını yenemeyerek kafeslere doğru yaklaşmakla büyük hata yapmış olduğunu geç de olsa anladı...

Kılıcını çekerek kendisini korumayı düşündü...

Ama ne yapsa bu canavardan kurtulamayacağı muhakkaktı...

—"Sonum geldi galiba!" diye mırıldandı..

Kaçmaya kalkışması faydasızdı. Panterin iki sıçrayışta ona yetişmesi işten bile değildi...

Dev adam hayatında belki de ilk defa korkuyordu...

Kılıcını sıyırarak kendisini son ana kadar savunmaya karar verdi.

Ama kurnaz hayvan buna fırsat bırakmadı...Arka ayaklarının üzerinde yaylanarak ok gibi atıldı ve bir pençe vuruşuyla Nasır Melik'in kılıcını elinden düşürdü...

Hayvanın ağırlığıyla adam da yere yıkılmıştı...

Panter,kuyruğunu öfkeli öfkeli sallayıp homurdanarak onun çevresinde dolaştı...

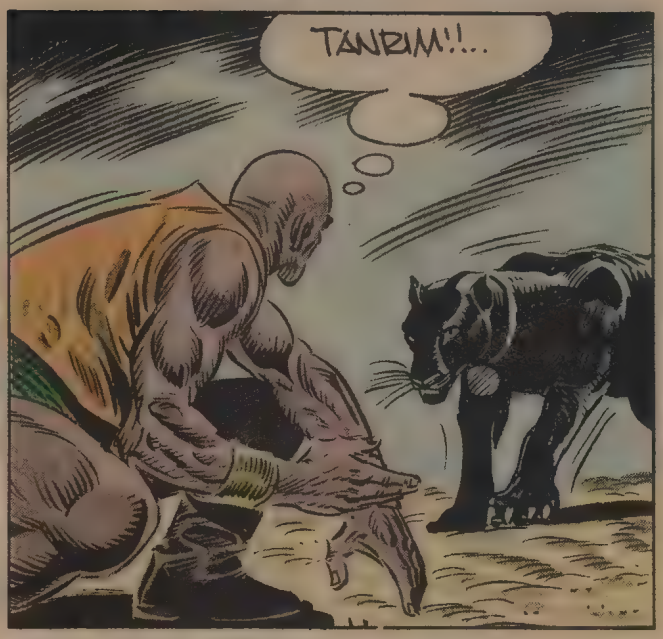

Keskin dişlerini adamın gırtlağına geçirmeye hazırlanıyordu...

Nasır Melik acı acı inledi...

Gözlerini kapadı ve sonunu bekledi...

Ama o anda beklenmedik bir şey oldu.

Panterin birkaç adım ötesinde genç bir kadın belirdi.

Sirkte o gün çalışmaya başlayan Prenses Banu idi bu kadın...

Bir an vahşi hayvanı seyretti...

Panter de kadını görmüş ve öfkeyle homurdanarak ateş saçan gözlerini ona dikmişti...

Prenses Banu yerde umutsuzluk içinde kıvranan adamın kim olduğunu bilmiyordu.Yüzünü görmemişti...Ama madem tehlikedeydi, o halde yardımına koşmalıydı...

Gözlerini genç kıza diken hayvan,onun üzerine atlamaya hazırlanıyordu...

Prenses Banu birden sertleşti,dik dik hayvanın gözlerine baktı...

Şimdi birbirlerine meydan okurcasına bakışıyorlardı...

Panter vahşi ışıltılarla yanan gözlerini genç kıza dikerken,prenses de korkusuz bakışlarıyla onu süzüyordu...

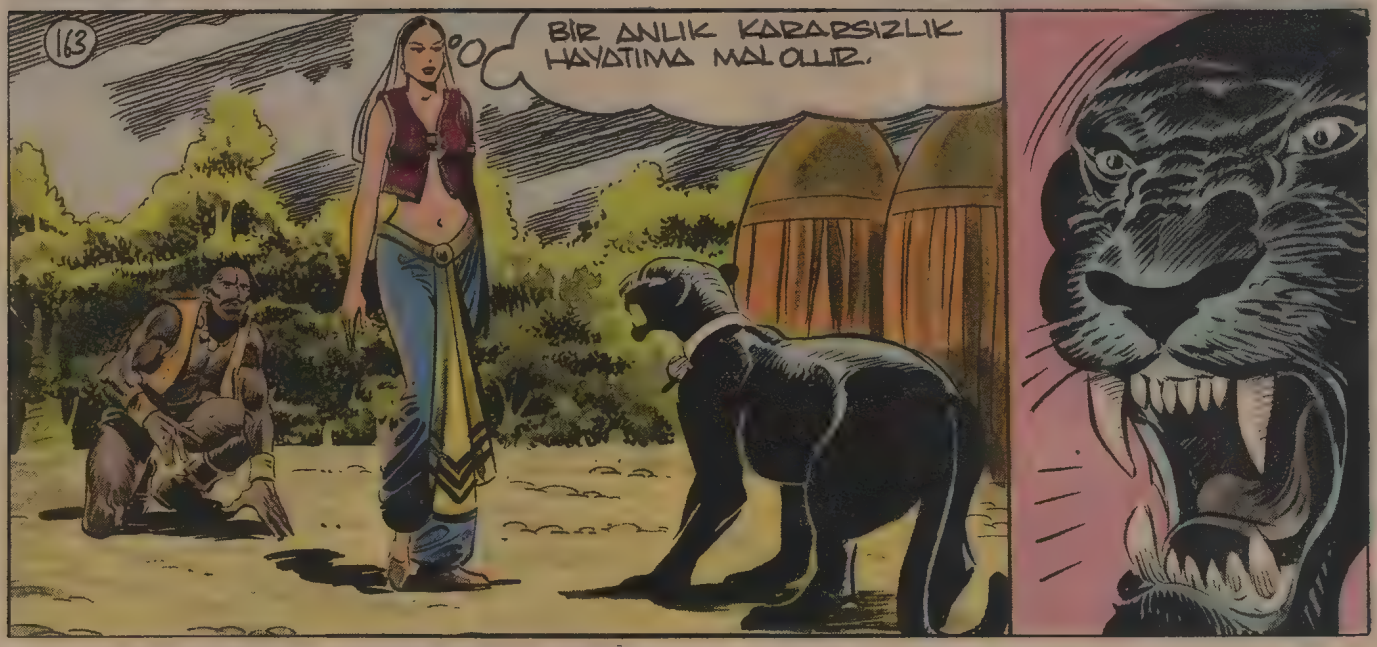

Tıpkı bir hayvan terbiyecisinin hakimiyeti altına aldığı hayvanlara baktığı gibi...

Prenses Banu,hayatını niye tehlikeye atmıştı?

Bunu kendisi de bilmiyordu?

Genç kız,sert adımlarla ilerledi..Yüzü ölü gibi sararak yerde yatan adamın yanından geçti,kara pantere doğru yaklaştı...

Prensesle yırtıcı hayvan arasında önce beş,sonra üç,sonra da bir buçuk metre kaldı.

Genç kız,vahşi hayvanın o kadar yakınındaydı ki,panter bir pençede onu parçalayabilirdi...

Prenses Banu:

—Bir anlık kararsızlık hayatıma mal olur!.. diye düşündü.

Yırtıcı hayvan,kızın üzerine atılacak gibi görünüyor ama nedense yerinden hiç kımıldamadan sadece homurdanıyordu...

Küçük yaşından beri vahşi hayvanlarla haşır neşir olan Prenses Banu,son şansını denedi ve bakışlarıyla hayvanın hareketlerini felce uğrattıktan sonra,başparmağı ile,iki orta parmağını kapatıp,işaret ve serçe parmaklarını açık tutarak elini pantere doğru uzattı...

Vahşi hayvan terbiyecilerinin "Çatal darbesi" dedikleri işaretti bu...

Öne doğru uzatılmış iki parmak,yırtıcı hayvanın tam gözlerinin hizasındaydı...

Panter birden korktu ve geri geri çekildi.

Bu sinir savaşında,genç kız galip gelmişti...

Hayvanın gırtlağından boğuk hırıltılar çıkıyor,öfkeyle sallanan kuyruğu vücuduna çarpıyor,ağzından köpükler saçılıyordu...

Kara Panter geri geri çekildi...

Gözbebeklerini oyacak gibi üzerine gelen bu iki parmaktan korkuyor ve çekiliyordu.

Prenses Banu,görülmemiş bir soğukkanlılıkla adım adım ilerliyor,panteri geri çekilmeye mecbur ediyordu.

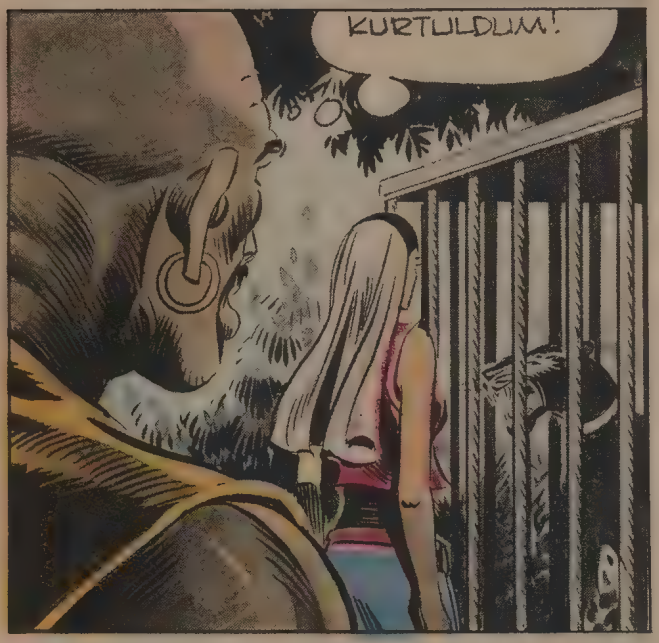

Sonunda genç kız,vahşi hayvanı çıktığı kafese sokmayı başardı ve gücü tükenmiş,bitkin bir halde kafesin kapısını kapattı...

Panter kafese girip de kapı kapanınca, Prenses Banu bütün gücünü harcadığını ve bayılmak üzere olduğunu anladı...

Başı dönüyordu...

Nasır Melik,ölümü beklerken birden mucizevi bir şekilde kurtuluşuna çılgın gibi se-

vindi.

Daha ilk bakışta tanımıştı kurtarıcısını...

Ayaga fırlayarak genç kıza koştu:

—Prenses Banu..Hayatımı kurtardın!..diye bağırdı.

Genç kız hafifçe gülümseyerek ona cevap vermek üzere iken birden dondu kaldı,korkuyla haykırdı:

—Adımı nereden biliyorsunuz?

Banu'nun vücudunu bir titreme kaplamıştı...Bu sirkte onu adıyla tanıyan hiç kimse yoktu...

Birden kurtardığı adamı tanıdı,dudaklarının arasından bir dehşet çığlığı fırladı:

—Aman Allahım!..Nasır Melik bu !...

Dev adam,kurtarıcısına:

—Hayatımı kurtardın Prenses !... diye tekrarladı.

Banu,bütün soğukkanlılığını toplayarak sakin bir sesle cevap verdi:

—Bundan bahsetmeyelim..Göz göre göre bir insanın ölmesine izin veremezdim...Hepsi bu kadar...

Nasır Melik vahşi vahşi sırıttı:

—Beni kurtarırken kim olduğumu bilmiyordun...Yoksa kılını bile kıpırdatmazdın..Seni almaya geldim..Haydi,gidiyoruz...

den fazla acı çekmeden,rahatça ölmeni sağlayacağım..Bundan emin olabilirsin...

Genç kız bağırdı:

—Sefil adam!...Sen köpekten de aşağılık bir yaratıksın...

Nasır Melik kahkahalarla güldü:

—Ne yapayım..Ben böyleyim işte..Haydi uzatma..Yürü gidiyoruz...

Kızı bileğinden tutarak sürüklemeye başladı...

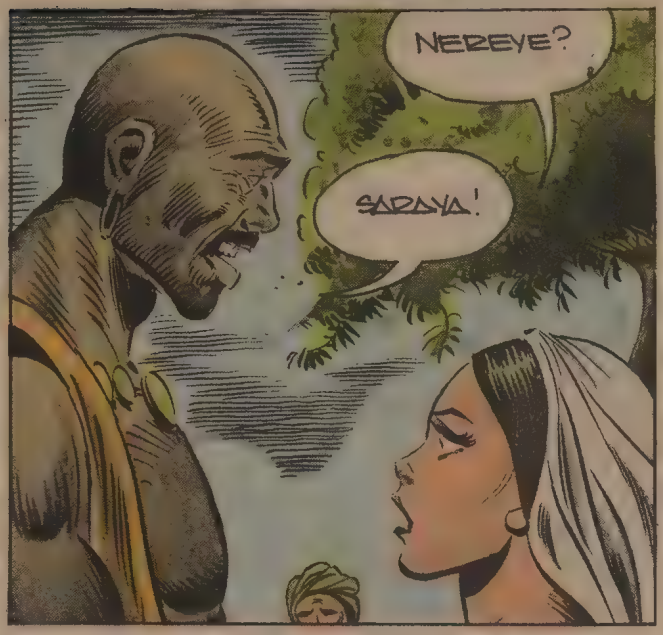

Genç kız,isyan dolu bir sesle haykırdı:

— Nereye?

—Saraya...

—Yani ölüme...Öyle değil mi? Hayatını bana borçlu olduğun halde beni ölüme sürüklemekte tereddüt etmiyorsun...

Dev adamın gözlerinde acımasız bir ışıltı parladı:

—Evet,sana hayatımı borçluyum...Bu yüz-

Durumu gören sirkin adamları onlara doğru koştu...Nasır Melik,üzerine atılan iki adamı tek elinin birer vuruşuyla ağızları burunları kan içinde yere serdikten sonra gürledi:

—Kimse bana engel olmaya kalkışmasın. Bu kız Mihracenin emriyle günlerdir aranan Prenses Banu'dur...

Adamlar haykırdı:

—Sen kimsin?

—Ben Saray Komutanı Nasır Melik'im..

—Nasıl inanalım sana?

Nasır Melik,baldırını döven,uzun,enli kılıcını sıyırarak homurdandı:

—İnanmayana,kılıcım inandırır...

Hiç kimse,bu dev yapılı adama saldırmaya cesaret edemedi..Nasır Melik,Prensesle beraber adamların korku dolu bakışları arasında yürüdü gitti...

Prenses ölüme gittiğini biliyor,kendisi için artık hiç bir kurtuluş umudunun kalmadığını anlıyordu...

Derin bir öfke içinde:

—Rezil adam !... Sefil yaratık!...Senden tiksiniyorum! diye bağırdı...Nasır Melik'in cevabı sadece uzun,kaba ve alaylı bir kahkaha

oldu...

★★★

Yıllardır üzerinde uğraştığı denemesinin mahvolması İndüs Nehri Büyücüsü'nü çılgına döndürmüştü.Bir daha bu tecrübede kullanabileceği nitelikte üç kişiyi bir araya getirmenin çok güç olduğunu düşünüyor,titreyerek:

"Öcümü almalıyım..Artık can düşmanım olan Kara Murat ile,ihtiraslarıyla büyük keşfime engel olan Mihrace'nin karısından öcümü almalıyım."diye söyleniyordu.

Mahzendeki çırpınmalar sona erdiği için artık Durakoğlu'nu unutmuştu...Şimdi Kara Murat'la Maharani'den intikam almaktan başka bir şey düşünmüyordu:

"Maharani'yi can evinden vurmalı.Sonra Kara Murat'ı yok etmeli.."

...Arkadaşını öldürdüğümü öğrenirse beni asla yaşatmaz..O halde bu tehlikeli adamdan kurtulmam lâzım.Benim gibi bir adam nasıl öldürülür?Beni öldürmek,hayatı öldürmek demektir.Büyük sırrı keşfedecek olan tek adam benim..Böyle bir insan öldürülür mü hiç?''

Derin derin bunları düşünürken,kapının çalındığını fark etmedi bile...

Yogoda gelip omuzuna dokundu:

sizce çekip gidecek cinsten değil...

Büyücü öfkeyle soludu:

—Ne demek istiyorsun?

—Gelen Kara Murat demek istiyorum?

Büyücü kekeledi:

—Nee?Kara Murat mı? Ne istiyor acaba? Lânet olsun..Bu adamdan rahat yok mu bana?

Yogoda'nın yüzünü esrarlı bir ifade kap-

—Kapı vuruluyor,duymadın mı?

Büyücü homurdandı:

—Kapı mı vuruluyor?Bu gece düşüncelerimle bile baş başa kalamıyorum.Cehennemin tüm şeytanları üzerime boşandı sanki..Bırak çalabildikleri kadar çalsınlar..Sen de odana git..Yalnız kalmak istiyorum...

Yogoda alaylı alaylı güldü:

—Olur..Fakat kapıyı çalan şeytan,öyle ses-

ladı:

—Yabancının omuzunda bir yük var.İnsan cesedi gibi bir şey...Çok yorulmuşa benziyor..

—Peki,git aç kapıyı öyleyse...Onu da mahzene arkadaşının yanına yollarız..Bunu çoktan haketti zaten...

Yogoda acı acı içini çekti.Bununla beraber itaat ederek,gidip kapıyı açtı...

RADENPUR BAKIRESİ

Kara Murat,ölüm halindeki Mihraceyi dakikalardır omuzunda taşımaktan yorulmuş, gergin yüzünde iri ter damlaları birikmişti..

Delikanlı gizli geçide girdikten sonra, Mihrace'yi ölüme terk edememişti..Adamın ağır gövdesini güçlü omuzlarına vurmuş,uzun ve yorucu bir yürüyüşten sonra,saray surlarının dibinde biten gizli geçitten dışarı çıkmıştı.

Kara Murat gibi bir insan,düşmanı bile olsa,yaralı bir adamı ölüme terke demezdi.

Radenpur'un yabancısıydı.

Hiç kimseyi tanımıyor,hiç bir yer bilmiyordu.

Mihrace'yi nereye götürebilirdi?

Kısa bir an düşündükten sonra ona yardım edebilecek tek kişinin İndüs Nehri Sihirbazı olduğuna karar verdi ve kalkıp büyücünün

evinin yolunu tuttu.

Şimdi,o garip ve korkunç evdeydi.

Mihrace'yi,saatler önce kendisinin yatmış olduğu mermer masanın üzerine yatırdıktan sonra:

—Büyücü,dedi.Bu adam Radenpur Mihracesi'dir.Ölmek üzere..Söyle,onu ölümden kurtarabilir misin? Senin ilmin bunu başarabilir mi?

Büyücü,karanlık bakışlarıyle önce yaralı adama, sonra Kara Murat'a baktı...Büzülen dudaklarında gülümsemeye benzer garip bir ifade belirdi:

—Bir insanı bu hale getirebilecek madde yalnız bende vardır...Zaçyağını Maharani'ye ben vermiştim...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 HAZİRAN 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 230 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

—Şu halde, Mihrace'nin bu duruma gelmesinden Maharani kadar sen de sorumlusun.

—Olabilir..Bu seni neden ilgilendiriyor?

—İnsanlık dışı olan her şey bende nefret uyandırır. Bu adamı iyileştirmezsen, yemin ederim ki, iki kulağını birden keserim!

İndüs Nehri Sihirbazı'nın bakışlarında ani bir öfke kıvılcımı dolaştı..Sesi soğuk ve sert çıktı:

—Tehdit edilmekten hiç hoşlanmam yabancı... Mihrace, yıllar önce attığı bir tokatın cezasını çekti... Halkın önünde bana vurmuştu. O tokatın izi hâlâ yanağımda durur. Bak...

Adamın yüzünün bütün çizgileri birden değişti. Kara Murat bu gerilen çehreye dikkatle baktığı vakit şaşırdı, sinirli bir şekilde haykırdı:

—Bu da ne? Yüzüne ne oldu birdenbire

büyücü? Yanağında bir el izi görüyorum...

İndüs Nehri Sihirbazı boğuk bir sesle:

—Evet..Kanlı bir el ! dedi.

Kara Murat, sebebini bilmediği bir endişe içinde sordu:

—Kimin eli bu? Kimin eli? Anlamı ne? Şimdi de kan kırmızısı bir renk aldı... Evet, evet..Kanıyor!..

Büyücünün görünüşü çok esrarengizdi. Korkunç bakışları karşısında, Kara Murat'tan başka kim olsa titrer, oradan kaçmaya çalışırdı. Adam ürpertici bir sesle cevap verdi:

—Yanağımdaki bu iz, bana tokat vuran adamın elidir. Ben, İndüs Sihirbazı, dünyanın en büyük bilgini, hayatın sırrını keşfedecek olan adam, yüzüne bir tokat yedi ve on yıldır bu hakaretin izini yanağında taşıyor...

—Seni Mihrace mi tokatlamıştı?

—Evet...İşte ondan bu tokatın öcünü aldım..Onun yüzüne zaçyağı atma fikrini karısına ben verdim..Onları bir kukla gibi kullandım..Şimdi öcüm alınmıştır..Çünkü Mihrace ölümden kurtulsa bile,hayatı boyunca kör olacaktır.Korkunç suratını gören herkes ondan kaçacak,hiç bir insan onu karşısında görmeye dayanamayacaktır.

silmedim.Çünkü bu hakareti hiç bir zaman unutmak istemiyordum...

—İz şimdi kayboldu...

—Evet...Görünüşte kayboldu.Ama gerçekte duruyor..Ömrümce bu hakaret damgası silinmeyecek..Artık bundan bahsetmeyelim. Mihrace'yi ölümden kurtaracağım.Ama dediğim gibi yaşamı boyunca kör ve çirkin kalacak. Maharani'yle de görülecek bir hesabım var..

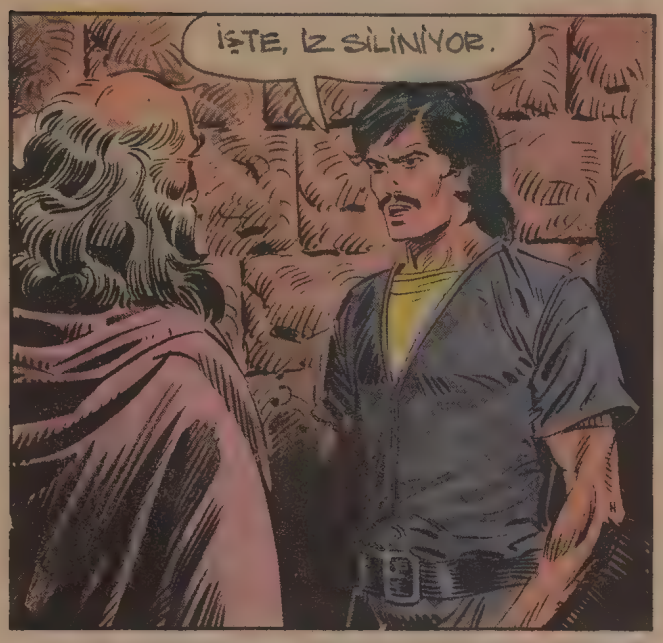

Kara Murat hâlâ derin bir hayret içindeydi:

—Duygularını anlıyorum..Ama nasıl oldu da bu iz yıllarca yüzünde kalabildi? Büyü gücüyle mi? Gerçekten bu işe çok şaşırdım. Sen müthiş bir insansın...İşte,iz siliniyor...

İndüs Nehri Sihirbazı esrarlı bir şekilde gülümsedi:

—Bir ilaç sayesinde bu izi yanağımdan

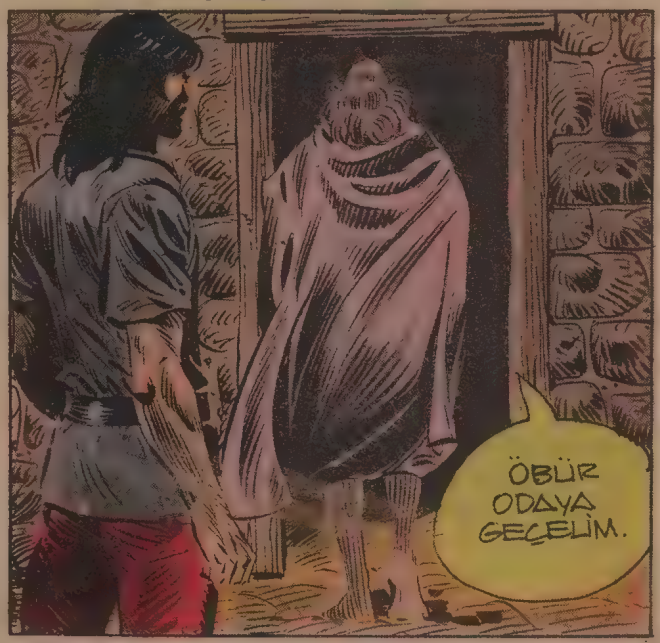

Bu yüzden onun ölmemesi gerek...

İndüs nehri sihirbazı sustu,bir süre düşündü,sonra:

—Öbür odaya geçelim,diyerek yürüdü..

Mihrace'yi mermer masanın üzerinde bırakarak çıktılar.

Girdikleri oda,büyücünün,Durakoğlu'nu tuzağa düşürdüğü yerdi...

Adamın her hareketini dikkatle izleyen Kara Murat sordu:

—Neden buraya geldik?

Büyücü garip bir tavırla ve donuk bir sesle cevap verdi:

—Daha rahat konuşuruz da ondan..Şimdi dinle beni..Merak ettiğim bir konu var.. Saraydan nasıl sağ çıkabildin?

Kara Murat alçak gönüllü bir şekilde gü-

Büyücü acı acı içini çekti:

—Evet...Senin kanın lâzımdı bana..Sonsuz yaşamın sırrını çözecektim..Bu buluşumla, belki de binlerce insan ölümsüzlüğe kavuşacaktı...

Kara Murat alaylı bir gülüşle adamın sözünü kesti:

—İyi ama,başka insanlar yaşayacak diye benim ölmem biraz garip geğil mi? Canım

lümsedi:

—Biraz zor oldu.Mihrace'nin karısına hayatımı borçlu olmasaydım onu rehin alıp daha kolay çıkabilirdim.Ama beni ölümden kurtaran bir insana bunu yapamadım...

—Hayatını neden Maharani'ye borçlu olduğunu anlayamadım...

—Sen beni mermer masanın üzerine öldürmek için yatırmamış mıydın?

benim öz malımdır. Başkalarının sonsuz hayat yaşaması için ölmeyi aklım almıyor...

Büyücü donuk bir sesle mırıldandı:

—Senin gibiler böyle yüksek bir amacı anlayamazlar...Aslında senin yaptıklarının benimkinden ne farkı var? Sen de yaşamak için öldürmüyor musun? Kendi hayatını korurken birçok cana kıymıyor musun?

...Ben de hayatımı ölümün pençesinden kurtarmak istiyorsam ve bunun için başkalarını öldürüyorsam,cani mi sayılırım?

—Sen bu işi iğrenç ve kalleş bir şekilde yapıyor, arkadan vuruyorsun...Yüksek bir rüyaya ulaşmak için alçakça cinayetlerden kaçınmıyorsun.

Büyücü omuzlarını silkti:

—Olabilir...Bu konuda görüşlerimiz farklı...Öbür meseleye gelelim.Demek seni benim elimden Maharani'nin kurtardığını sanıyor ve bu yüzden ona şükran duyuyorsun,öyle mi?

—Evet...Düşüncelerimi iyi anladın.Böyle bir borcun yükü altında kaldığım sürece Maharani'ye kılıç çekemem...

Büyücü hafif bir kahkaha attı:

—Sen bir çocuksun!...Soylu bir çocuk..

Ama şunu unutma...Maharani hiç kimseye acımaz,gözünün önünde senin gibi yüzlercesi öldürülse kılı bile kıpırdamaz...Sen hayatını ona değil,kendine borçlusun...

—Yani,beni öldürmene o engel olmadı mı?

—Hayır...Sen kendin erken uyanıp,işi bitirmeme engel oldun...Onun gelip,beni oyalaması sadece bir rastlantıydı...Çok sağlam bir

bünyeye sahip olduğun için ilaçtan fazla etkilenmedin,hepsi bu...

—Sağol büyücü.Buna sevindim..Beni büyük bir vicdan borcundan kurtardın...

—Bunun sana hiç bir faydası olmayacak delikanlı...Çünkü buradan sağ çıkamayacaksın.

Kara Murat haykırdı:

—Ne demek istiyorsun?

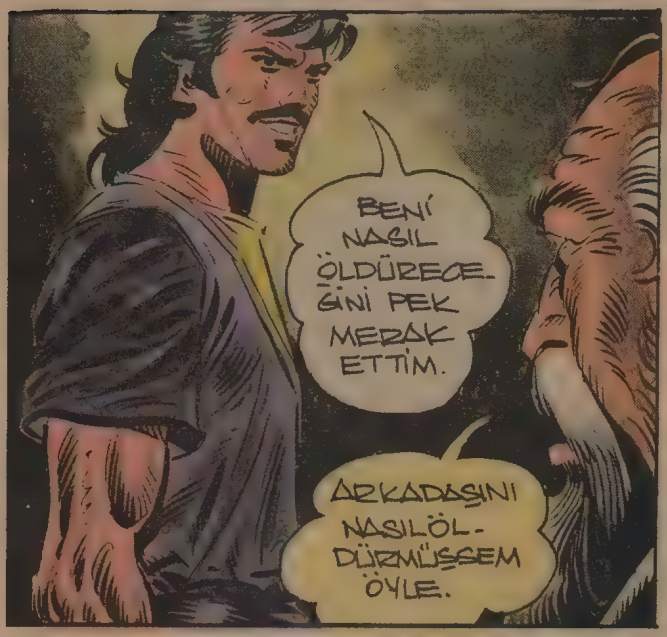

Büyücü korkunç bir şekilde sırıttı:

—Az önce benim,yüksek bir rüyaya ulaşmak için araştırmalar yaptığımı söylemiştin..Bu doğru..Ama bu rüyanın bozulmasına sebep olan sensin..Kendin kurtulduğun yetmiyormuş gibi,elimdeki iki kurbanı da aldın. Bu affedemeyeceğim bir suçtur.Bunun için seni öldürmeye karar verdim...

Büyücünün sözleri Kara Murat'ı titretti.Bu şeytan adam ne düşünüyor yine? Endişesini belli etmemeye çalışarak hafifçe gülümsedi:

—Bu sıska vücudunla,şu cılız kollarınla beni nasıl öldüreceğini pek merak ettim büyücü?

Adamın gözlerinde vahşi kıvılcımlar uçuştu.

—Arkadaşını nasıl öldürdüysem,öyle...

Kara Murat birden dehşet içinde kaldı, duyduklarına inanamadı,korkunç bir sesle kükredi:

—Nee? Durakoğlu'nu mu öldürdün yoksa?

Büyücünün ince dudakları zalim bir şekilde kıvrıldı.Bakışlarında delice bir ifade vardı... Kara Murat'ın üzerine saldıracağını düşünerek usul usul masanın arkasına çekildi.

Durakoğlu'nu tuzağa düşürdüğü zaman da aynı şekilde hareket etmişti...

Kara Murat atılırsa masayı onun önünde devirecek ve odadan kaçıp gidecekti...Sonrası belli...Bengal kaplanı kükreyerek içeri girecek, Kara Murat ondan korunmak için adım adım gerilerken,ayaklarının dibinde açılan boşluğa düşecekti...Tıpkı Durakoğlu gibi...

Büyücü,şimşek hızıyla bunları aklından geçirirken attığı tüyler ürpertici kahkaha odada çınladı...

Kara Murat:

—"Bu adam deli" diye düşündü...

Durakoğlu'nun öldüğü haberi,delikanlının kalbinde derin bir yara açmıştı...

Acaba doğru muydu duydukları?Arkadaşı gerçekten ölmüş müydü?

—"Eğer öyleyse,bu adamı paramparça ederim" diye söylendi.

İndüs Nehri Sihirbazı,alaylı ve çılgın bir gülüşle Kara Murat'ı süzüyor, onun,üzerine saldırmasını bekliyordu.

Ama umduğu olmadı...

Kara Murat ile Durakoğlu'nun,olaylar karşısındaki davranışları aynı değildi...

Delikanlının yüzü derin bir acılya gerilmişti...Gözlerinden alevler fışkırıyordu.Durakoğlu'nu kaybetmek düşüncesi bıçak gibi kalbine saplanmıştı ama büyücünün üzerine saldırmadı..Yerinden kımıldamadı bile...

Sadece elinde,ışıl ışıl parlayan çelik bir hançer belirdi...Bıçağı parmaklarının arasında fırıldak gibi döndürerek:

—Bak büyücü,dedi.Bu hançeri fırlatarak dilediğim noktaya saplayabilirim...Seni kuduz bir köpek gibi gebertmemi istemiyorsan,yerinden kımıldama...

Büyücünün rengi birden sarardı,vücudunu şiddetli bir titreme kapladı...

Böyle bir şeyi hiç düşünmemişti...

Yüzündeki alaylı ifade kayboldu,kararan bakışları korkuyla doldu.Kara Murat'ın dediğini yapacak kadar usta bir silahşor olduğunu biliyordu...

—"Ah...Hata ettim..Hata ettim"diye inledi...

Kapıyla arasında çok az bir mesafe vardı. Oraya ulaşabilse tehlikeden kurtulurdu.

Ansızın çılgınca bir düşünceyle şansını denemeye karar verdi...

Odadan çıkabilirse,Bengal kaplanını içeriye salıp,Kara Murat'ı zevkle öldürtürdü...

Kapıya doğru hızlı bir hamle yapmaya kalkıştı...

Ama daha adımını atmadan,havada keskin bir vınlama sesi duyuldu...

Kara Murat'ın elinden kurşun gibi çıkan bıçak,büyücünün yanağında kanlı bir iz bırakarak geçip arkasındaki tahtaya saplandı...

Gözleri dehşetle büyüyen İndüs Nehri Sihirbazı çakılmış gibi yerinde kala kaldı...

Şimdi bütün vücudu titriyor,dizleri birbirine çarpıyordu...

Kara Murat'ın elinde,ikinci bir bıçak belirdi.Aynı anda alaylı sesi odada çınladı:

—İlk bıçak sadece bir ihtardı büyücü... Yemin ederim ki,kaçmaya kalkışırsan,ikincisi alnının ortasına gömülecektir...

Büyücü,geç de olsa,çok belâlı birine çattığını anlamıştı...Boğuk sesiyle:

—İstersen beni öldür,dedi.Çünkü arkadaşını diriltmeme imkân yok...O çoktan İndüs Nehri'nin balıklarına yem oldu...

Kara Murat haykırdı:

—Yalan!...Durakoğlu öyle kolay kolay ölecek insanlardan değildir...Söyle,ona ne yaptın?..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 HAZİRAN 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 211 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Büyücü sızlanmayı bıraktı, sesindeki titremeyi durdurmaya çalışarak cevap verdi:

—Birkaç adım arkanda, üstü kapalı, gizli bir delik var... Aşağısı mahzendir... Arkadaşın oraya düştü...

Kara Murat yana çekildi, başıyla işaret ederek sert bir sesle emretti:

—Gel, aç bakalım şu kapağı!...

—Artık çok geç...

—Neden?

—Çünkü Durakoğlu düştükten sonra mahzeni nehrin sularıyla doldurduk.. Boğuldu gitti..

Kara Murat'ın sesi, boğazında boğuk ve korkunç bir şekilde çıktı.. Yüzü hiç bir zaman o andaki kadar vahşileşmemişti:

—Yaa? demek boğdun onu? Aç, bir de ben bakayım oraya...

Büyücü bütün gücünü toplayarak yürü-

dü.. Beti benzi atmıştı. Artık sonunun geldiğini anlıyordu... Kendisi gibi, sonsuz yaşamın sırrını bulacak büyük bir bilgin, bu şekilde mi ölecekti? O anda kendini çok zayıf, çok aciz hissetti.

Ölmek, sonsuza dek yaşamak düşüncesinden vazgeçmek, İndüs Nehri Sihirbazı'na ağır geliyordu.

Kapağın bulunduğu yere gelmeden durdu, garip bir sesle:

—Bak yabancı, dedi. Arkadaşın öldü. Bundan eminim... Öcünü almak için beni öldürebilirsin... Fakat bunun sana ne faydası olacak? Arkadaşın dirilecek mi?

—Kes sesini !... Aç kapağı !...

—Açacağım... Ama önce beni dinle... Beni öldürmek, büyük bir eseri yok etmek, hayatı öldürmek demektir...

—Şimdi bana iyi kulak ver...

Kara Murat dikkatle İndüs Nehri Sihirbazı'na baktı. Adamın soğuk ve solgun çehresi tamamen değişmişti..Aramak ve keşfetmek ihtirası bakışlarında yangınlar tutuşturuyordu. Coşarak devam etti:

—Hayat nedir ki? Bu kısa ömrün anlamı ne? İnsan bir ömür boyunca yaşadığını anlayacak kadar bile vakit bulamıyor. Hayat,soluk almak,biraz acı duymak,mutluluk denilen basit bir duygunun peşinden koşmaktan mı ibaret? Bunları yaptıktan sonra ölüm kapımıza dikiliyor ve ''Haydi gel'' diyor.Hayat bu mu?

Büyücü sustu,yutkundu, derin derin soluk aldı. Heyecanlanmıştı. Konuşmasını sürdürdü:

—Hayat,yaşandığına değmeyecek kadar kısadır..İşte ben bu sırrı çözmeye çalışıyorum.

Aradığım şey hayattır..Sonsuz yaşamdır.Sana yalvarıyor ve şunu teklif ediyorum.Beni öldürme sana bulacağım sonsuz hayatın sırrını vereyim...

Büyücünün gözlerinden kıvılcımlar saçılıyor,göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.Terli yüzü donmuş gibiydi. Zayıf vücudu, harcadığı çabanın etkisiyle gerilmişti..

—Benim gibi bir adam öldürülemez, diye devam etti.Ben ölmemeliyim.Sonsuz hayatı bulmam için yaşamam gerek..İnsan denen bilinmeyeni keşfetmem, onu örten sır perdelerini bir bir kaldırmam için zamana ihtiyacım var. Beni öldürme,işte bu kadar...

Kara Murat onu hayretle dinliyordu.O anda garip bir şey yaptı,hançerini kınına koydu..

İndüs Nehri Sihirbazı onu büyülemiş miydi?

Delikanlı onun fikirlerinin etkisi altında mı kalmıştı?

Hayır..Sadece ona acımıştı..

Şaşkınlıkla açılan gözlerini büyücüye diken Kara Murat şöyle düşünüyordu:''Bu adam deli..Bilinmeyeni keşfetmek uğruna aklını oynatmış..Böyle zavallı bir deliyi nasıl öldürebilirim?''

Delikanlının, hançerini kınına koyduğunu gören İndüs Nehri Sihirbazı sevinçle haykırdı:

—Bana hak veriyorsun değil mi? Nihayet yüce duygularımı anlayabilen bir insana rastlayabildim. Senden hoşlanmaya başladım yabancı..Beni öldürecek olsaydın,dünya büyük bir bilgini kaybedecekti..Sen iyi bir insansın..

Bunu ilk görüşte anlamıştım zaten...

Kara Murat'ın dudakları acı bir şekilde büküldü:

—Madem öyle, neden beni öldürmeye kalktın? Neden arkadaşımı tuzağa düşürdün?

—Anlamıyor musun? Büyük bir keşif üzerinde çalışıyordum..Hayata hakim olmak,ölümü ortadan kaldırmak istiyordum. Öldürdükten sonra seni tekrar diriltecektim...

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Bu boş lafları bırak da şu kapağı aç bakalım,Durakoğlu ne âlemde?

—Arkadaşının öldüğünü söylemiştim ya..

—Belli olmaz..Yedi canlıdır o...Bunun gibi ne tehlikeler atlatmıştır...

Büyücü şaşkın şaşkın Kara Murat'a baktı:

—Arkadaşına bu kadar güveniyorsun demek?

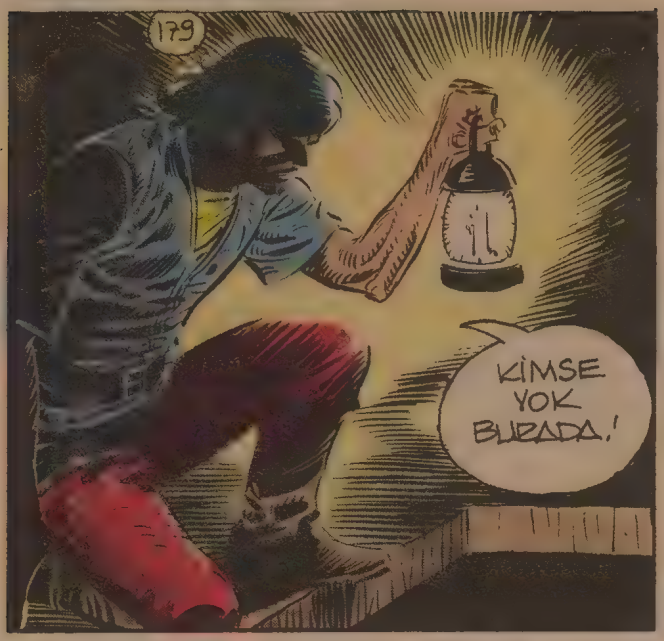

—Evet...

—Peki..Kapağı açtım işte...Bak bakalım içeride kimse var mı?

Kara Murat,duvara asılı lambayı alıp,büyücünün açtığı kapaktan içeri uzattı..Küçük mahzen boştu:

—Kimse yok burada...

—Dedim ya..Boğulduktan sonra,sularla beraber arkadaşın da akıp gitti...

Büyücünün yüzünü birden delicesine bir ifade kapladı,gözlerinde ihanet kıvılcımları uçuştu...

Az sonra yalvaran,af dileyen,titreyen sesiyle delikanlının yüreğini yumuşatmaya çalışan adam gitmiş, yerine,vahşi,zalim,korkunç bakışlı bir adam gelmişti.

İçinden:

—Senin de sonun geldi kabadayı diye ho-

murdanarak atıldı, koynundan çıkardığı hançeri Kara Murat'ın sırtına saplamak için kaldırdı.

Aynı anda,tüyler ürpertici sesi odada çınladı:

—Geber!

Bıçaklı kolu şimşek gibi indi...

Mahzene doğru eğilen Kara Murat'ın sonu gelmiş miydi?

Boş bulunup sırtına hançeri yiyecek miydi?

Hayır...O bunu bekliyordu...

Deli olduğuna karar verdiği büyücünün alçakca bir hareket yapabileceğini düşündüğü için tetikteydi....

Birden olağanüstü çevikliğiyle kendisini yana atınca hamlesi boşa giden büyücü hızını alamayıp delikten içeriye,karanlık mahzene uçtu...

Aşağıdan boğuk bir gürültü ve içler acısı bir inleme duyuldu...

İndüs Nehri Sihirbazı,düşüşün şiddetiyle bayıldı...

Kara Murat,başını delikten içeriye uzatarak seslendi:

—Hey...Orada mısın?

Cevap alamayınca tekrarladı:

—Ne oldu? Öldün mü yoksa?

Şen bir ses cevap verdi:

—Hayır..Sapasağlamım...

Kara Murat birden heyecanla titredi..Elindeki lambanın ölgün bir ışıkla aydınlattığı mahzene baktı:

—Tanrım...Bu ses...Bu ses,Durakoğlu'nun sesi!...Hey Durakoğlu sen misin?

—Evet...

—Hangi cehennemdesin? Çıksana ora-

dan...

—Çıkacağım...Şu rezil büyücüyü sırtlayıp geliyorum...Bana oynadığı oyunu çok pahalıya ödeteceğim ona...

★.★ ★

Durakoğlu ölüm mahzeninde bu kadar uzun süre nasıl sağ kalabilmişti?

Bunu bitmez tükenmez azmine ve insanüstü enerjisine borçluydu...

Durakoğlu mükemmel bir yüzücüydü...

Sular mahzene doldurmaya ve tavana doğru yükselmeye başlayınca çılgınca bir umutla yüzmeye başlamıştı...Ne olduğunu,ne olacağını bilmeden inatla direniyordu...

Hızlı hızlı,soluyarak yüzüyor, sadece başını su üzerinde tutmaya çalışıyor,arada bir duvarları yoklayarak tutunacak ve dinlenecek bir destek arıyordu...

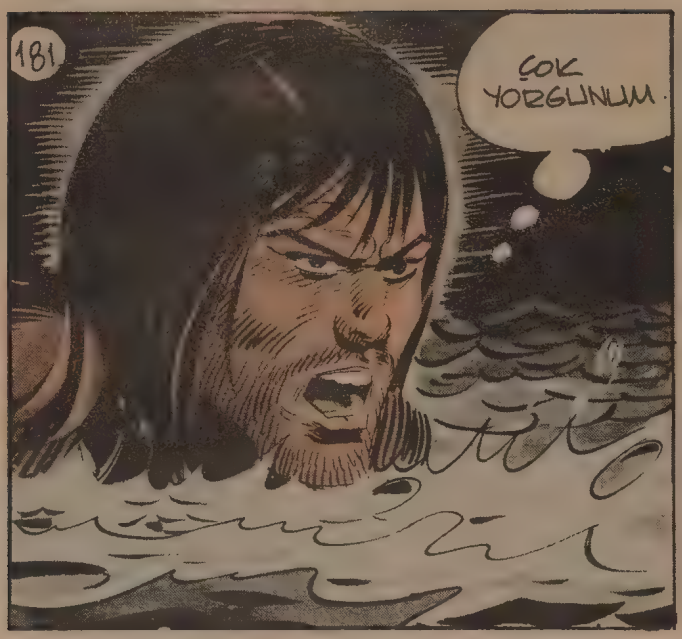

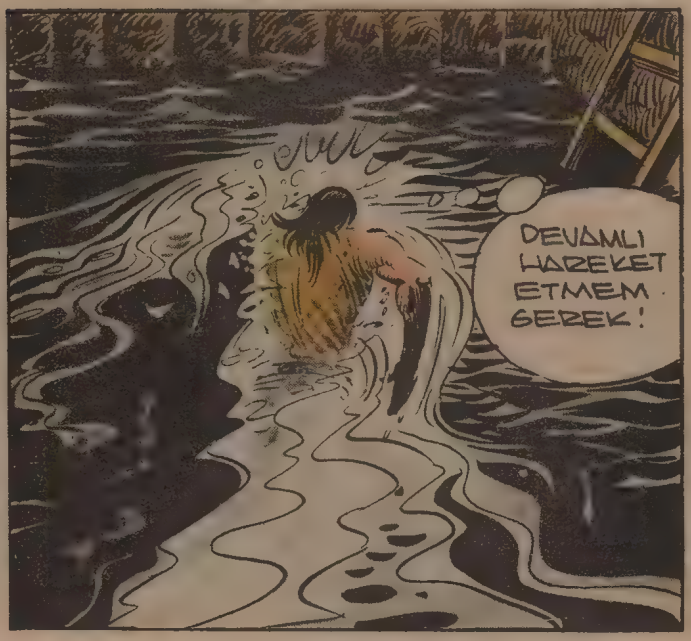

Böyle saatlerce yüzdü..Vücudunu,anlatılmas: mümkün olmayan bir yorgunluk kaplamıştı..Adaleleri kasılıyor, parmakları büzülüyordu.

Vücudunu saran korkunç yorgunluğa rağmen basamaklardan çılgın gibi uzaklaşıyor,serin sularda durmadan kulaç atıyordu..

Basamaklar onun için büyük tehlikeydi... Çünkü orada durabilir ve bir an dinlenmeye kalkışabilirdi...

Ama dinlenmek istemiyordu...

Dinlenmek ölümdü çünkü...

Vücudunu garip bir uyuşukluğun kapladığını hissediyordu...

''Hiç durmamam,devamlı hareket etmem gerek..Yoksa her şey biter'' diye düşünüyordu...

Durduğu an derin bir uykuya dalacağını ve bir daha uyanamayacağını biliyordu..

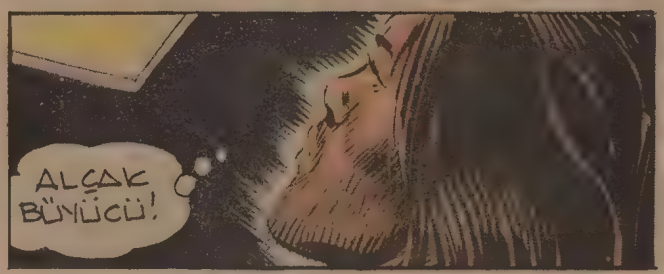

Saatler sonra birden mahzendeki sular boşalmaya başladı...

Durakoğlu o zaman,sulara kapılıp gitmemek için merdiven basamağına tutundu...

Kollarında güç kalmamıştı...

Akan suların,kendisini nehire sürüklememesi için büyük bir çaba harcadı...

Sonunda başardı bunu...

Sular tamamen çekildikten sonra ıslak zemine sırt üstü yatıp dakikalarca derin derin soluk aldı ve kendinden geçerek uykuya daldı...

Ansızın bir gıcırtıyla uyandı...

Mahzenin kapağı açılıyordu...

İrileşen gözlerini yukarı dikerek:

—Alçak büyücü!..Ölüp ölmediğimi kontrol etmek istiyor galiba...diye homurdandı...

Hemen kalkıp, merdivenin arka tarafında, mahzenin yukarıdan bakıldığı zaman görülmeyen bir köşesine sindi..Bir yandan da dişlerini gıcırdatarak söyleniyordu:

—Ona hiç acımayacağım!..Yemin ederim ki,geberteceğim onu...Istırap çekecek,ağlayacak,umutsuzluk içinde çırpınacak.Fakat öcümden kurtulamayacak...

Durakoğlu,sinirleri yay gibi gerilmiş bir halde,gözlerinde öfke kıvılcımları parlayarak beklerken,mahzenin kapağından aşağıya bir adam uçtu ve külçe gibi yere serildi..

—Aaaa...Büyücü bu.Kim attı onu?

Ansızın kafasında bir şimşek çaktı:

—Kara Murat...Bu işi Kara Murat'tan başkası yapamaz! diye sevinçle söylendi...

İşte o anda Kara Murat mahzenin kapağından eğilip büyücüye seslenmiş, ona büyücünün yerine Durakoğlu cevap vermişti...

★ ★ ★

İndüs Nehri büyücüsü, büyük acılar içinde ayıldığı vakit Durakoğlu'nun kin ve intikam kıvılcımları saçan gözlerinin vahşi bakışlarıyla karşı karşıya geldi..Kara Murat onun birkaç adım gerisinde duruyordu...

Her yanı ağrıyan vücudunun sızılarını unutarak dehşet içinde şöyle düşündü:

"Bu genç beni öldürecek!"

Büyücü bir sedirin üzerine yatırılmıştı.. Vücudunda kırık ve çıkık yoktu..Yalnız,düşüşün şiddetiyle ezilen adaleleri fena halde ağrıyordu...

Yaşlı adam inleyerek yattığı yerden doğruldu,bir süre kendisini toparlamak için oturduktan sonra kalkıp, duvarda sıra sıra renkli şişelerin dizildiği raflara doğru yürüdü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 TEMMUZ 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 232 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Bir yandan da konuşuyordu:

—Şu üsttekiler zehir şişeleridir..Mesela soldaki küçük şişeye bakın..Bunun içindekinin bir damlasına dilini dokunduran adam, yıldırımla vurulmuş gibi ölür...

Büyücü durdu,kısa bir an iki genci süzdü, gözleri Durakoğlu'na takılınca hafifçe titredi.. Delikanlı avını kıstıran yırtıcı bir kaplan gibiydi o anda..Büyücü vakit kazanmak için devam etti:

—Yandakiler, etkisini ağır ağır gösteren zehirlerdir..Su kadar berrak olan şu sıvıya bakın..Kokusuz ve lezzetsizdir..Bunu,öldürmek istediğiniz adama içirirseniz o yalnız su içtiğini sanır.Hiç bir rahatsızlık hissetmez..Yanınızdan ayrıldığı vakit tamamen sağlıklıdır.Uzun bir yola bile gidebilir.Ama iki hafta sonra öldüğünü duyarsınız...

Yaşlı adam Durakoğlu'nun gözlerinin içine bakarak sordu:

—Buna ne dersin?

Delikanlı soğuk bir tavırla:

—Düşmanlarıma karşı yalnız kılıç ve hançer kullanırım! diye cevap verdi.

Büyücü, Durakoğlu'na garip garip baktı, sonra Kara Murat'a dönerek:

—Biliyor musun yabancı, dedi.Şu anda arkadaşın beni nasıl öldüreceğini düşünüyor. Haksız da sayılmaz..Sana da,ona da çok kötülük yaptım çünkü...

Büyücü,iki adım daha atarak rafın yanında durdu ve sözlerine devam etti:

—Şimdi zehirleri bırakalım..Şu ikinci sırada bulunan şişelerdeki ilaçlar aşk iksirleridir.Bir kızı seviyorsunuz.Onun da sizin için yanmasını,tutuşmasını istiyorsunuz...

Onun direnme gücünü kırmak için, güzel sözlerden,altın ve mücevherlerden daha etkili bir çare bu aşk iksirleridir..

Büyücü, rafları karıştırarak vücudunun ağrılarını giderecek bir ilaç arıyordu..Her yanı öylesine sızlıyordu ki,ayakta durmak için bile büyük bir güç harcamak zorunda kalıyordu.İlaç almazsa yeniden bayılacağını seziyordu.Oysa bu vahşi genci kandırabilmek,onun öfkesini

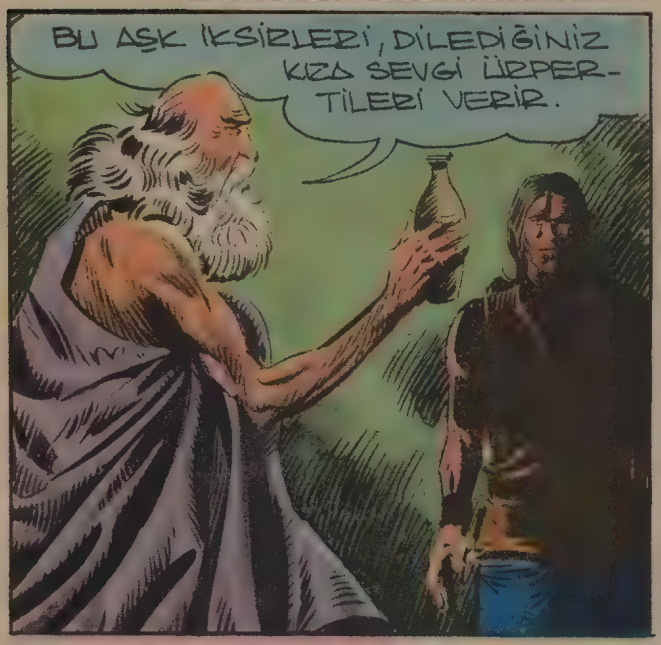

yatıştırarak ölümden kurtulabilmek için,uyanık olup zekâsını kullanmak zorundaydı.Şöyle devam etti:

—Bu aşk iksirleri dilediğiniz kıza sevgi ürpertileri verir,onu kollarınızın arasına atar. Sevilmek istediğiniz zaman bana baş vurmalısınız...

Durakoğlu yine aynı soğuk tavırla homurdandı:

—Sevilmek istediğim vakit,sevdiğim kız uğrunda hayatımı ortaya koyarım.Buna rağmen kendimi sevdiremezsem onu unuturum...

Büyücü yan gözle delikanlıyı süzerek hafifçe omuzlarını silkti ve başka bir rafa elini uzatarak:

—İşte,bu da hayat iksiridir..Kullanış yerine göre etkisi değişir. İnsanın duygularını değiştirir. Fare kadar korkak birisini sizler gibi

cesur bir insan yapar.Buna ne dersiniz..

—İhtiyacımız yok derim..

Odaya bir sessizlik çöktü. Büyücü bir ilaç şişesini ağzına dikip içindeki sıvıyı içti.

—Bu,vücut ağrılarını dindiren iksirdir.. Oh...Biraz rahatladım...

Durakoğlu da,Kara Murat da,sabırla büyücünün sözlerini bitirmesini bekliyordu...

Yaşlı adam,onların üzerinde etki uyandırmak amacıyla giriştiği üç denemede de başarısız kalınca,nasıl adamlarla karşı karşıya olduğunu iyice anlamıştı..

Oysa,o güne kadar rastladığı bütün insanlar,bu iksirlere sahip olup,onların nasıl kullanılacağını öğrenerek çevrelerine hükmetmek için can atmışlardı.

Prensler, racalar,mihraceler,birkaç damla aşk iksiri için önüne altınlar sermiş,bu ilaçların sırrını öğrenebilmek için servetler harcamışlardı...

Fakat bu iki gencin hiç bir şeye metelik verdiği yoktu.

Dünyanın hazinelerini önlerine serse,bu adamları etkilemesi zordu.Acı acı başını salladı:

—Bana kızmakta haklısınız..Kara Murat'ı

iki, Durakoğlu'nu bir defa öldürmeye teşebbüs ettim..Ama her defasında beni yendiniz.. Şimdi benden öç almak istiyorsunuz...

Durakoğlu homurdandı:

—Evet...

—Bunu yaparsanız,dünyanın en büyük bilginini öldürmüş olacaksınız..İnsanlık tarihi bu cinayeti her zaman lânetle anacak..Bana dokunmazsanız,size öyle güçlü iksirler veririm ki, insanlara dilediğinizi yaptırır,çok zengin ve güçlü olursunuz..Benim bilgimin ürünleri,dünya hazinelerine eş değerdedir...

Durakoğlu bütün kinini yansıtan bir sesle kükredi:

—Ne yapsan nafile büyücü..Seni öldüreceğim..Buna kimse engel olamaz..Beni düşürdüğün o korkunç mahzende,ölümle pençeleşirken yemin ettim....

...Yüz defa,bin defa,on bin defa yemin ettim..Yalnız kendimin değil acımasızca öldürdüğün tüm insanların öcünü alacağım..

Durakoğlu,ölüm ışıltıları saçan gözlerini adama dikerek ağır ağır ona doğru ilerledi:

—Ölmeye hazırlan büyücü..Dünya senin pis varlığından kurtulacak.Haydi mabutlarına son duanı yap!..Istırap çek,ağla,umutsuzluk içinde çırpın..Vaktin çok az...

Büyücü hiç kımıldamadı...Kaçmaya kalkışmadı...Çünkü bunun faydasızlığını biliyordu...Bu çevik genç,iki adımda kendisine yetişebilirdi...

Adamın alnında iri ter taneleri birikmişti.

Ölmekten değil,ömrünce yapmayı arzuladığı büyük işleri yarım bırakarak gitmekten korkuyordu....

Yeryüzünde adına "Kader" dediğimiz

bir kuvvet vardı..

Bu kaderin önüne geçilemiyordu...

Durakoğlu'nun gözlerini adeta bir cinayet hırsı bürümüştü...

Karşısındaki adamın kendisini savunmak için hiç bir harekette bulunmadığını görünce biraz duraklar gibi oldu ama az sonra daha büyük bir öfkeye kapılarak hançerini çekti...

Büyücünün irileşen gözleri, anlatılmaz bir korkuyla delikanlıya bakmaktaydı. Bağırmak, yalvarmak istiyordu ama kısık boğazından hiç bir ses çıkmıyordu...

Keskin çelik havada ışıl ışıl parladı.

İndüs Nehri Sihirbazı derin bir hüzünle gözlerini kapadı,soluk dudaklarının arasından zayıf bir sesle:

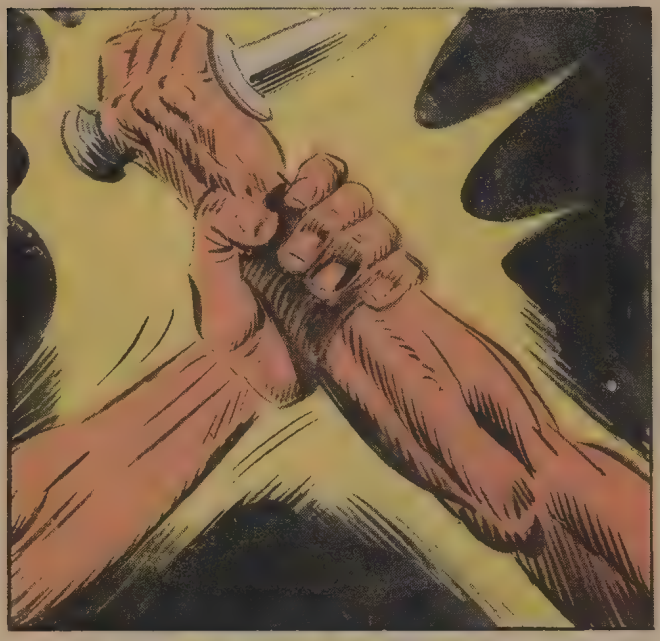

—Kader! diye mırıldandı..

Durakoğlu:

—Yeminimi yerine getiriyorum! diyerek bıçaklı kolunu sert bir hareketle indirdi.

Ama hançer, büyücünün göğsüne saplanmadı...

Çünkü delikanlının kolu hızla inerken çelik bir pençe onu bileğinden yakalamıştı.

Kara Murat'ın sesi:

—Dur Durakoğlu! dedi. Biz böyle, kendisini savunmaktan aciz kişileri öldüremeyiz. Hem onunla daha işimiz var...

Durakoğlu çılgın gibi haykırdı:

—Hayır! Öldüreceğim! Yemin ettim!

Kara Murat'ın sesi sertleşti:

—Olmaz dedim.. Bırak hançeri...

—Demek bu iblisi serbest bırakacağız?

—Evet... Başka çaremiz yok..

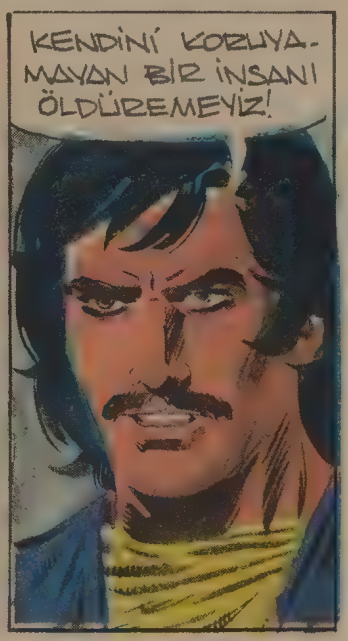

Durakoğlu'nun içinde bütün duygularını silip süpüren bir kin kasırgası esti:

—Bak Kara Murat, dedi. Seninle yıllardır dostuz... Beraber birçok kavgalara girdik, ölüme meydan okuduk, şeyhleri, kralları, imparatorları devirdik... Birbirimize her zaman destek olduk...

Kara Murat sakin bir şekilde başını salladı:

—Evet, doğru...

—Öyleyse... Dostluğumuzun bozulmasını istemiyorsan.. Bırak kolumu, şu rezil büyücüyü cehenneme göndereyim...

Kara Murat hafifçe kaşlarını çattı:

—O bunu çoktan hak etti... Ama Durakoğlu, biz katil değiliz. Kendini koruyamayan bir insanı öldüremeyiz.. Bak.. Görmüyor musun nasıl titriyor zavallı?

Durakoğlu,kararının kesin olduğunu belirtmek ister gibi başını salladı:

—Yemin ettim Kara Murat...Bu yeminimi yerine getirmeme kimse engel olamaz..Hatta sen bile...

Delikanlı,ateş saçan gözlerini arkadaşına dikti..

Ölüm mahzeninde azraille pençeleşerek geçirdiği dehşet dolu anlar onu çok vahşileştirmişti...

—İlaca gelince,diye devam etti.O kolay. Şimdi döve döve pestilini çıkarır,formülü öğrenirim..Sonra buradaki her ilaçtan birer örnek alıp, büyücünün özel defterindeki formüllerle beraber götürürüz..Bizim Hekimbaşı Yakup Paşa nasıl olsa bunların sırrını çözer...

Kara Murat başını sallayarak onayladı:

—Haklısın belki çözer...

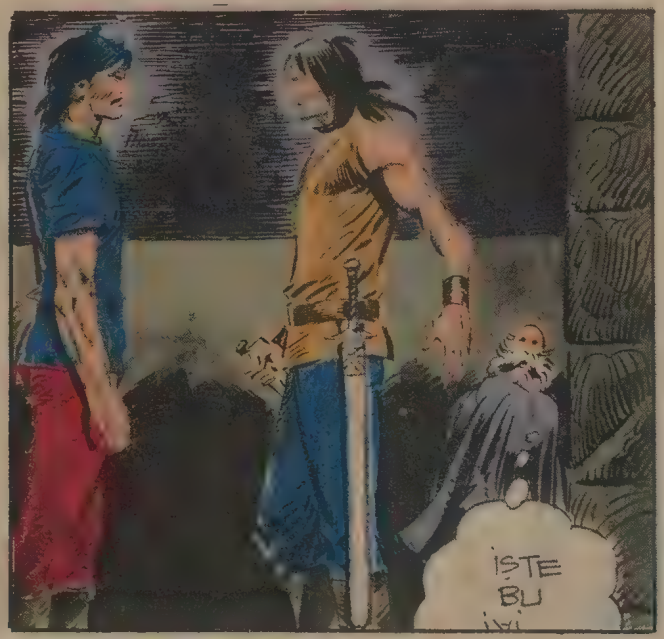

Durakoğlu haykırdı:

—O halde bırak,geberteyim şu zibidiyi..

—Olmaz!...Onu öldürmene izin veremem..Beni tanırsın..Dediğimi yaparım..

—Sen de beni tanırsın..Ben de dediğimi yaparım..Bu durumda tek yol kalıyor.Dostluğumuz burada biter...

Kara Murat sakin,fakat kararlı bir sesle mırıldandı:

—Nasıl istersen...

İki arkadaş birkaç adım geriledi...

Şimdi,birbirlerine düşman gibiydiler..

Kara Murat sakindi ama,Durakoğlu öfkeden köpürüyordu..

İndüs Nehri Büyücüsü,ölümü beklerken ortaya çıkan bu yeni durum karşısında yepyeni bir umuda kapılmıştı...

Adamın yüreği şimdi çılgın bir sevinçle çarpıyordu...

Usul usul birkaç adım geriye çekilerek,iki arkadaşın boğuşmasını seyre hazırlandı..

Bir yandan da şöyle düşünüyordu:

''—İkisi de yaman adam..Acaba hangisi daha güçlü?Eğer Kara Murat kaybederse,bu benim de sonum demektir..''

Durakoğlu'nun yüzü, şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi kararmıştı.Acele etmeden yavaş yavaş kılıcını sıyırdı.Bıçak gibi keskin ve kesin bir sesle:

—Sana değil,büyücüye saldıracağım Kara Murat dedi.Ama önüme çıkmaya kalkışırsan kılıcım seni de ikiye bölmekte tereddüt etmeyecektir..

Kara Murat iri,siyah gözleriyle ona bakıyordu.Ama yüzünde en ufak bir heyecan belir-

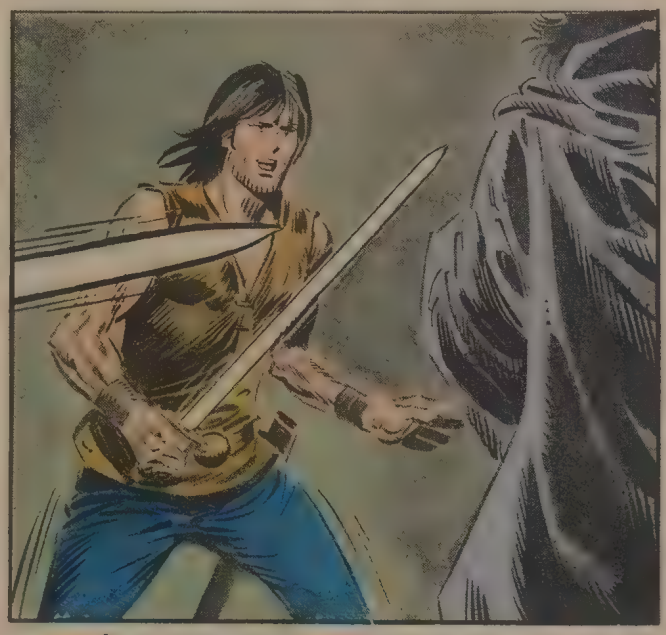

tisi yoktu:

—Her şeye rağmen seni durduracağım. Gözünü karartan boş intikam duygusunun aptallık olduğunu anlayıncaya kadar beni karşında bulacaksın..

Durakoğlu dediği gibi yaptı,Kara Murat'ı bırakıp büyücüye doğru atıldı.

Ama Kara Murat'ın çevik kılıcı onu çabuk yakaladı..

İki çelik havada çarpıştı...

Şimşekler çaktı..

Durakoğlu öfkeli öfkeli soludu:

—Seninle karşı karşıya gelmeyi hiç istemezdim.Ama ok yaydan çıktı bir kere...Onur meselesi oldu bu...Kolla kendini..Çünkü ben bugüne kadar rastladığın ikinci sınıf dövüşçülere benzemem..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 TEMMUZ 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 233 FİYATI 150 KURUŞ

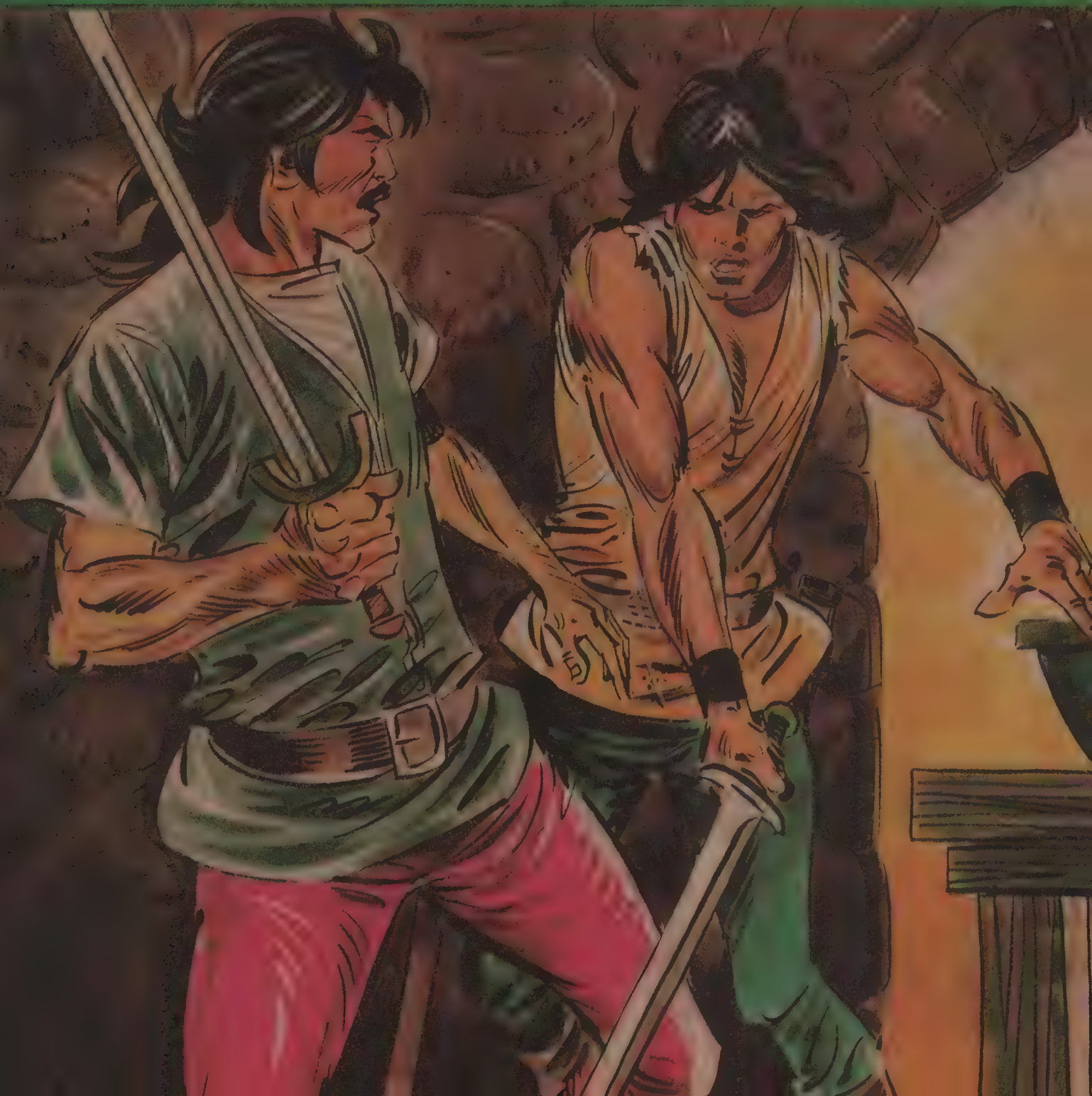

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Kara Murat cevap vermedi. Bütün dikkatiyle kendini savunmaya başladı. Hiç karşı hücuma geçmiyor, sadece Durakoğlu'nun hamlelerini çelmekle yetiniyordu.

Durakoğlu kızgın bir atmaca gibiydi.. Sürekli saldırıyor, kılıcı havada fırıldak gibi dönüyor, çelik şakırtıları odanın içini çınlatıyordu...

İndüs Nehri Büyücüsü büyük bir şaşkınlık içinde bu müthiş çarpışmayı seyrederken:

"İnanılır gibi değil.. Savurdukları kılıçları gözle takip etmeye imkan yok. Bir kılıç, aynı anda dört yerde birden parlıyor. Nasıl bu kadar hızlı olabiliyorlar?" diye düşünüyordu.

Hızlarını bir an bile yavaşlatmadan bütün güçlerini, ustalık ve bilgilerini bileklerinde toplayarak dövüşen iki gencin düellosu gerçekten heyecan vericiydi..

İndüs Nehri Büyücüsü, "İkisi de çok iyi yetişmiş, mükemmel birer silahşör.. Hangisi kaybetse yazık olacak.. Oysa sonunda birinin yere serileceği muhakkak" diye düşündü.

Yaşlı adam birden kendi durumunu hatırladı ve, "Bu işe bir son vermek gerek" diyerek harekete geçti..

O sırada Kara Murat dakikalardan beri

ilk kez karşı saldırıya geçmişti.. Kılıçlı kolu makine gibi işliyor, sağdan soldan, yukarıdan aşağıdan yağmur gibi darbeler yağdırıyordu.

Durakoğlu'ndan başka kim olsa bu müthiş saldırı karşısına dayanamazdı...

Delikanlı olağanüstü çevikliğiyle bu hamlelerden sıyrıldı fakat duvara doğru geri çekilmek zorunda kaldı..

İşte büyücü bu anı kolluyordu.Birden kendisini Durakoğlu'nun ayaklarının altına attı. Delikanlı geriye doğru sıçrarken ona çarparak sırt üstü yere yuvarlandı.Daha:

—Hey...Ne oluyor? diye bağırmasına fırsat kalmadan büyücü avucunda gizlediği ilaçlı bezi onun ağzına kapattı..

Durakoğlu kurtulmak için silkindi..

Büyücü bütün gücünü elindeki bez parçasını Durakoğlu'nun ağzı üzerinde tutmak için harcıyordu..Delikanlının tamamiyle kuvvetten düşmesi için birkaç saniye yetti..

Durakoğlu bezden çıkan buharı içine çektikçe kendini daha kuvvetsiz hissediyordu..

''Bu nasıl şey böyle? Elim,ayağım uyuştu'' diye düşünürken çok yüksek yerden düşüyormuş gibi bir şey hissetti..Boşlukta uçuyordu sanki..

Göz kapakları ağırlaştı,çevreyi bir sis perdesinin arkasından görmeye başladı..

Az sonra derin bir uykuya daldı.

İndüs Nehri Büyücüsü,delikanlıyı bırakarak ter içinde ayağa kalktı..

''—Vay canına..Ne kadar güçlüymüş..İlaç bile zor tesir etti'' diye söylendi..

Kara Murat kılıcını kınına koyarak:

—İlk defa iyi bir iş yaptın büyücü,dedi.

Yoksa birbirimizin kanını dökecektik..Bu ilaç onu ne kadar uyutur?

—Bir saat kadar...

—İyi...O zamana kadar Durakoğlu'nun seni bulamayacağı bir yere kaçmalısın...Senin için yeniden dövüşmek niyetinde değilim çünkü...

Büyücü tatlı bir sesle:

—Haklısın,dedi.Benim için arkadaşınla dövüşmen çok büyük fedakarlık..Soylu bir gençsin..Sert görünüşünün altında altın gibi bir kalbin var..Senden hoşlandım.Senin bana duyurduğun bu hissi şimdiye kadar kimse duyuramamıştı.Sen,başka türlü yaratılmış bir insansın..

İndüs Nehri Büyücüsü değişmiş,bambaşka bir adam olmuştu sanki..Kara Murat'a dikilen bakışlarında sevgi,şefkat ve minnettarlık vardı..Elini,uyumakta olan Durakoğlu'na doğru uzatarak:

—Arkadaşın da iyi bir insan,dedi.Ama çok öfkeli..Aklından çok,duygularıyla hareket ediyor.Uyandıktan sonra,seni affetmeyeceğine eminim..Belki ömür boyu dargın kalacaksınız..Sana hep düşman olacak..Kalbi kırıldı ve gururu yaralandı çünkü...

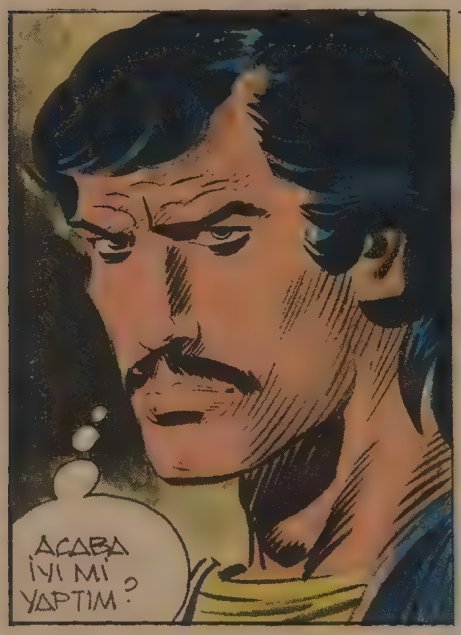

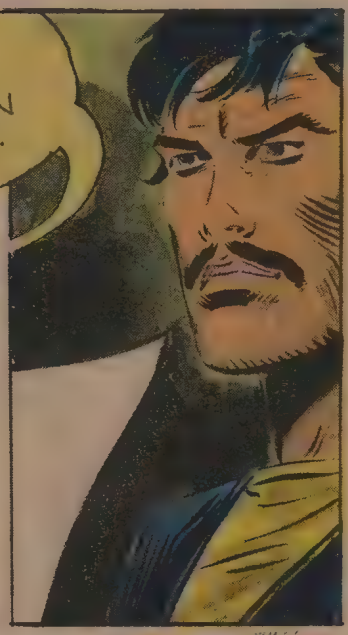

Kara Murat büyücüyü derin bir sessizlik içinde dinliyordu...Acaba,kendilerine defalarca kötülük yapmış olan bu adamın canını kurtarmak için arkadaşını darıltmakla iyi mi yapmıştı?

Bundan pek emin değildi ama yine de, ''Göz göre göre bir cinayet işlenmesine razı olamazdım'' diye düşündü..

Büyücü masanın gözünü açtı,içinde duran kağıt yığını arasından bir tanesini çekti. Bu kağıdın üzerinde şifre gibi anlaşılmaz bir takım formüller vardı..Kara Murat'a uzatarak:

—Al bunu delikanlı,dedi.Aradığın ilacın formülüdür..Bu formül olduktan sonra her hekim,istediğin ilacı kolaylıkla yapabilir. Eğer hekiminizin teşhisi doğruysa bana anlattıklarında bir eksiklik yoksa bu ilaç padişahınızı kısa zamanda sağlığına kavuşturur...

....Haydi yolun açık olsun.

Kara Murat, elde etmek için binlerce yol katettiği değerli kağıdı alıp, katladı ve koynuna koydu.

Başını kaldırdığı vakit, büyücünün gitmiş olduğunu fark etti. Kendi kendine:

—Durakoğlu'nun çabuk uyanmasından korktuğu için sıvıştı herhalde diye mırıldandı.

Sonra, eğilip uyumakta olan arkadaşını

tuttu, güçlü kollarıyla onu kaldırıp omuzuna yükledi ve büyücünün evini terketti.

Artık sabah olmuş, güneşin parlak ışıkları, Radenpur'un tozlu sokaklarını aydınlatmaya başlamıştı.

Yeni yeni uyanmaya başlayan Hintliler, omuzunda baygın bir adam taşıyan Kara Murat'a hayretle bakıyor, ama kimse ona bir şey sormaya cesaret edemiyordu.

Delikanlının çok ciddi ve sert görünüşü Hintlileri ürkütüyordu.

Kara Murat, atlarını bıraktıkları hana gelince, Durakoğlu'nu bir sedirin üzerine yatırdı, hancıya yemek ısmarladı ve arkadaşının uyanmasını beklemeye başladı.

Bu sırada, salona iki Hintli girdi. İkisi de iri yarı, korkunç görünüşlü ve haydut kılıklıydı...

Hanın içinde oturacak bir yer ararken gözleri, Durakoğlu'nun yatmakta olduğu sedire ilişti. Önde yürüyen, kalın ve kaba sesiyle bağırdı:

—Hey hancı...

Hancı, koşarak geldi. Ellerini ovuştura ovuştura sordu:

—Buyurun asilzadem, bir emriniz mi var?

İri yarı Hintli, Durakoğlu'nu göstererek gürledi:

—Biz ayakta dururken, üç kişilik yeri işgal eden şu edepsiz kim?

—Şey asilzadem. Bir yabancı o... Hasta galiba...

—Defet gitsin...

—Fakat efendim, ben onu nasıl atabilirim?

—Öyleyse biz atarız.. Hey Juhu... Tut şu hırtı kapı dışarı edelim...

İki Hinli, ilerleyip Durakoğlu'na doğru uzandıkları anda sert bir ses onları durdurdu.

—Hey... Salyangoz kılıklı herifler.. Çekin pis ellerinizi arkadaşımdan...

İki Hintli, "Kim bu edepsiz?" diyerek şaşkınlıkla döndükleri vakit, Kara Murat'ın ateş saçan bakışlarıyla karşılaştılar. Delikanlı-

nın yüzü kıpkırmızı olmuş, kan beynine hücum etmişti. Sert bir sesle emretti:

—Haydi, aptal aptal durmayın.. Basın gidin buradan...

İki Hintlinin gözleri döndü, yüzleri gerildi. İkisi de öfkeyle homurdandı:

—Şu rezile bak. Bize hakaret ediyor...

—Anlaşılan ona iyi bir terbiye vermek gerek...

—Haydi davran Juhu.. Şundan biraz kan alalım...

İki serseri, enli kılıçlarını çekerek ileri atıldı.

Handaki müşteriler, titreyerek bu korkunç sahneyi izliyor, zavallı hancı ortalık altüst olacak diye saçını başını yoluyordu.

Kavganın kaçınılmaz bir hal aldığını gören Kara Murat kılıcına sarıldı:

—Haydi.. Gelin bakalım koca ayılar. Sizinle biraz egzersiz yapayım...

İki Hintli delikanlıya doğru hızla saldırdı ama, Kara Murat bu hücumu akıl almaz bir ustalıkla karşıladı.

Kollar yay gibi uzanıp, kılıçlar havada olanca şiddetiyle çarpışırken, Durakoğlu kendine geldi. Olanları hatırlamak için başını silkti. Kısa bir an sedirin üzerinde oturduktan sonra,

virerek sordu:

—Ne var? Ne istiyorsun?

Hanın içindeki dövüşün, her şey kırılıp dökülmeden bitmesini isteyen hancı, kendini kaybetmiş bir halde haykırdı:

—Arkadaşın senin için vuruşuyor. Ona yardım etmeyecek misin?

Durakoğlu, iri, siyah gözlerini kavgacılara çevirdi. Bir an dalgın dalgın seyretti. Sonra

kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Dalgındı... Çevresine aldırış bile ettiği yoktu...

Yüzünü kaplayan kederli ifade, içinde bulunduğu derin sıkıntıyı yansıtıyordu.

Hancı onu kapıda durdurdu. Soluk soluğa:

—Beyzadem.. Beyzadem, dedi.

Durakoğlu, dalgın bakışlarını adama çe-

heyecansız bir sesle:

—Onun yardıma ihtiyacı yok ki, diyerek handan çıktı...

Fena halde içerleyen hancı, delikanlının arkasından dişlerini gıcırdatarak:

—Korkak. Ne olacak? Arkadaşı onun için dövüşüyor, o ise bırakıp kaçıyor. Tuh senin kalıbına, diye homurdandı.

Başını öfkeyle sallayarak söylene söylene salona dönen hancının gözleri birden dehşetle büyüdü, hafif bir feryat kopardı:

—Aman Allahım.. Bu da ne?

Adam gözlerine inanamadı. Kavga çoktan bitmişti çünkü...

Handaki müşteriler de hayretler içindeydi. Bakışlarında biraz merak, biraz korku, biraz da hayranlık vardı...

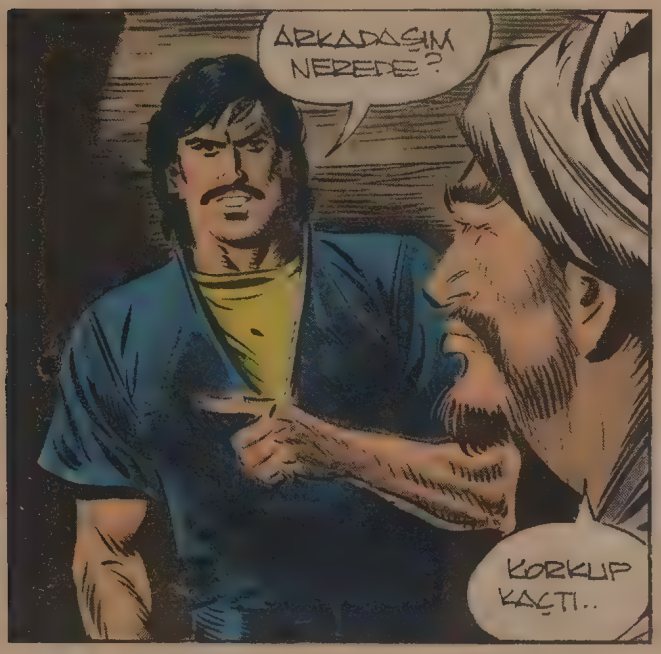

—Arkadaşım nerede? diye sordu.

Hancı dudaklarını bükerek omuz silkti:

—Sen dövüşürken o korkup kaçtı...

Kara Murat sarsıldı, kalbinde derin bir acı hissetti. Önünde, ayaklarının dibinde sanki derin bir uçurum açılmıştı. Acı acı gülümseyerek kederli bir sesle:

—Hayır o korkmadı, dedi. Sadece bana

İki Hintli serseriden biri yaralanarak yere çökmüş,ötekinin ise kılıcı elinden uçmuştu.

Adamlar derin bir acı içinde...

—Rezil olduk. Rezil olduk, diye inliyorlardı...

Kara Murat kılıcını kınına sokarken, az önce Durakoğlu'nun yattığı sedirin boş olduğunu gördü. Rengi hafifçe soldu, hancının yanına koşarak:

dargın olduğu için gitti. Artık onu tamamen kaybettim...

Sıkıntılı bir şekilde handan ayrıldı, atına binerek Radenpur'un dar sokaklarında dalgın dalgın ilerlemeye başladı.

Artık bu kentte işi bitmişti.

Acı ve tatlı anıların iç içe eridiği hareketli günler yaşamıştı Hindistan'da...

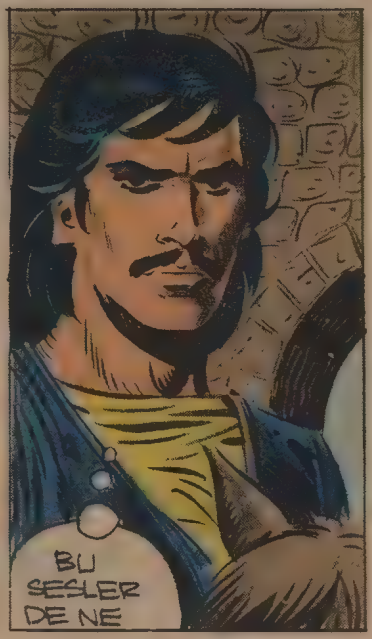

Dilediğini elde etmişti. Ama sevinemiyordu. Durakoğlu gibi bir dostu kaybetmenin acısı taş gibi yüreğine oturmuştu.

Birden, Prenses Banu geldi aklına...

Ne olmuştu ona? Şu anda neredeydi? Acaba kurtulabilmiş miydi?

Genç kızın güzel yüzü, üzgün bakışları, konuşurken kuşkuyla titreyen pembe dudakları, gözlerinin önünde canlandı. Acı acı başını sallayarak:

"—Prensesin ne olduğunu belki de hiç bir zaman öğrenemeyeceğim" diye mırıldandı.

Radenpur'dan hemen ayrılması gerekiyordu...

Önünde aşılması güç, uzun yollar vardı.

Birden şehirde borular ötmeye, davullar çalmaya başladı.

Sokaklarda kalabalık insan kafileleri be-

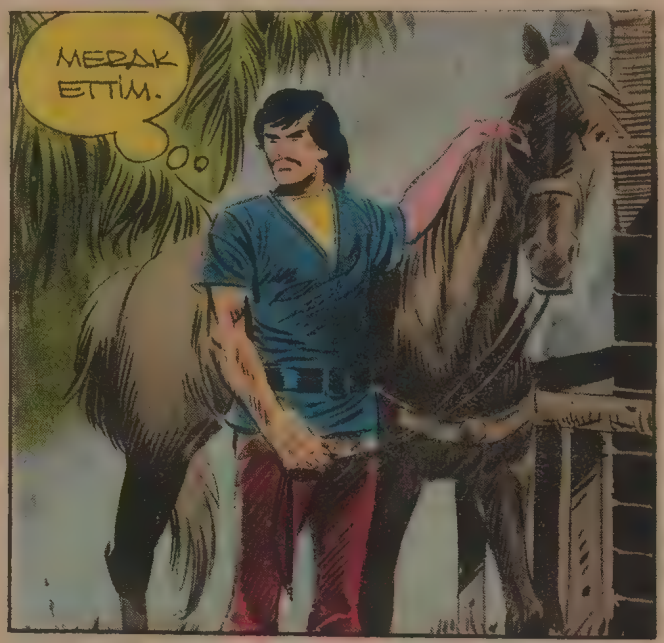

lirdi. Herkes hızlı hızlı aynı yöne doğru yürüyordu...

Kara Murat düşündü.

"—Ne oluyor? Yine ne var acaba? Halk nereye gidiyor böyle?"

Kalabalık bağırıp çağırıyordu. Bütün dükkanlar kapalıydı. Sokaklarda hiç bir seyyar satıcı görünmüyordu.

İçlerinde çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu kafileler, yollarına devam ediyorlardı...

Kara Murat da gruplardan birine katılarak ilerlemeye başladı. Onlara nereye gittiklerini sormamıştı bile...

Bir süre sonra, Radenpur'un büyük meydanına geldiler.

Burası, kutsal ayinlerin yapıldığı geniş bir alandı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 TEMMUZ 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 234 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

Bu defa meydanın çevresi çitlerle çevrilmiş, etrafında meraklı bir kalabalık birikmişti...

Kara Murat ileri bakınca alanın ortasında yakılmaya hazır büyük bir odun yığını gördü. Cellat ve yamakları, ellerinde meşalelerle üst üste yığılan odunların çevresinde dolaşıyorlardı...

Kara Murat kuşkuyla mırıldandı:

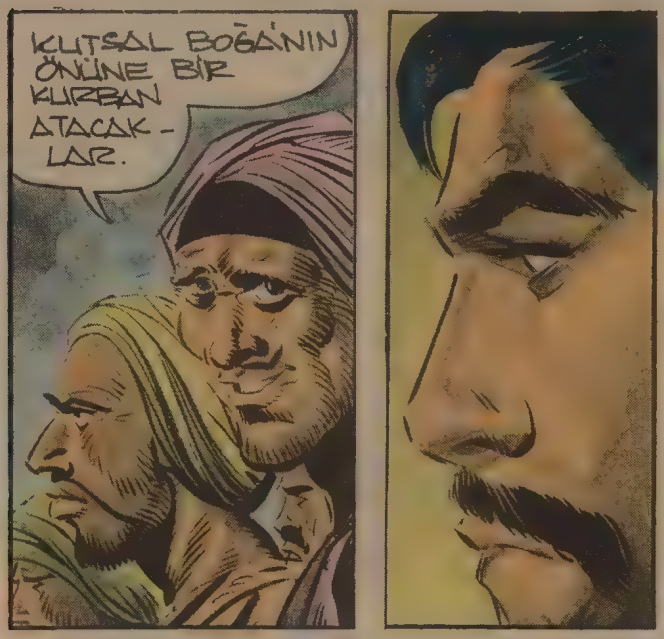

—O halde buradan ayrılma delikanlı. Az sonra çok heyecanlı şeyler göreceksin...

—Ne gibi?

—Kutsal boğanın önüne bir kurban atılacak...

Kara Murat suratını astı:

—Vay canına! Kurban ha? O adamın yerinde olmayı hiç istemem doğrusu...

—Ne adamı? Kurban erkek değil bir kız.

—Bütün bu hazırlıklar niçin?

—Yanında bulunan bir Hintli onu duydu. Bu adam gevezelik etmek, bilgiçlik taslamak için yaratılmış insanlardandı. Hafifçe öksürerek konuştu:

—Nasıl? Ne olduğunu bilmiyor musun?

—Hayır....

—Radenpur'a yeni geldin galiba?

—Öyle sayılır...

Şu odun yığınını görüyor musun? Tören sırasında o yakılacak.. Kız, alev alev yanan odunlarla kutsal boğanın arasında bırakılacak...

—Yani, ya boğanın boynuzları ile parçalanıp ölecek, ya da kendini ateşe atarak yanacak, öyle mi?

—Evet....

—Zavallı kız. Çok vahşi bir adet bu...

— Belki öyle.. Ama mabutlar böyle istiyor, ne yapalım? Prensesin kurban edilmesi gerek...

Kara Murat titredi, kalbinde derin bir endişe dalgalandı:

— Prenses mi dedin? Adı ne prensesin?

— Banu.. Eski mihracenin kızı.. Maharani'nin emriyle mabutlara kurban edilecek. Doğrusu bu kurban törenleri çok neşeli olur.

zı olacak mıydı?

Kara Murat'ı dikkatle süzen geveze Hintli:

— Ne o? dedi. Artık gülmüyorsun? Rengin de birdenbire uçtu. Ne oldu sana böyle?

Kara Murat içini çekti ve mırıldandı:

—Hiç.. Önemli değil.. Üzerine birden fenalik geldi. Şimdi geçer...

— Bu hal karımda da vardır benim..Ona Hele bir de kızı kurtarmaya kalkışacak bir enayi çıkarsa...

Kara Murat gözlerini kapadı ve sarardı. Prenses Banu'nun kutsal boğaya kurban edileceğini öğrenmek delikanlıyı sarsmıştı..Genç kızın, bir melek kadar temiz gözleri, küçücük, kalkık burnu, kibar ve cana yakın hali hayalinde canlandı..

Onun böyle canavarca öldürülmesine ra-

da birdenbire fenalık gelir.. Ölecek gibi olur. Fakat çabuk geçer. Herhalde sıcak dokunuyor.

Kara Murat taş kesilmiş gibiydi .Hintli gevezeliğe devam ediyordu..

Kara Murat, adamı daha fazla dinlemeyerek alana doğru ilerlemek istedi.

Fakat, sıra sıra insan vücutlarından oluşan bir duvarla sarılmış olan hüküm yerine yaklaşmak çok zordu..

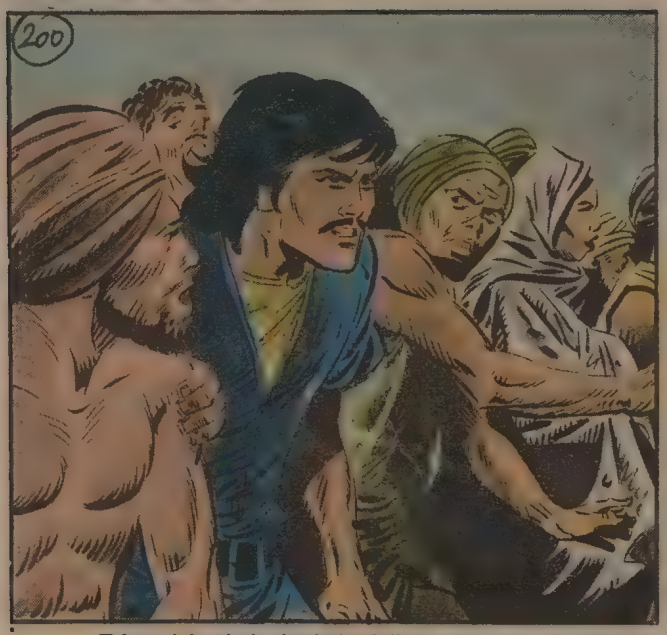

Dirsekleriyle kalabalığı yara yara güçlükle en ön sıraya kadar geçti.

Şimdi odun yığınıyla arasında alanı çevreleyen set ve silahlı muhafızlar vardı..

Kara Murat, aslında vakit kaybetmemesi bir an önce Radenpur'dan ayrılıp, İstanbul'un yolunu tutması gerektiğini düşünüyordu. Artık buradaki görevi bitmişti.

Buna rağmen yerinden kımıldayamıyordu.. Olduğu yere çivilenip kalmıştı sanki..

Delikanlı, Prenses Banu'nun acı çektiğini görmeye dayanamayacağını düşünüyor, derin bir üzüntü içinde "Onu kurtarmak imkânsız" diye söyleniyordu..

Birden halk haykırmaya başladı:

— İşte.. İşte.. Geliyor...

Kara Murat, gösterilen tarafa baktı..

Evet.. Silahlı muhafızlar arasında gelen

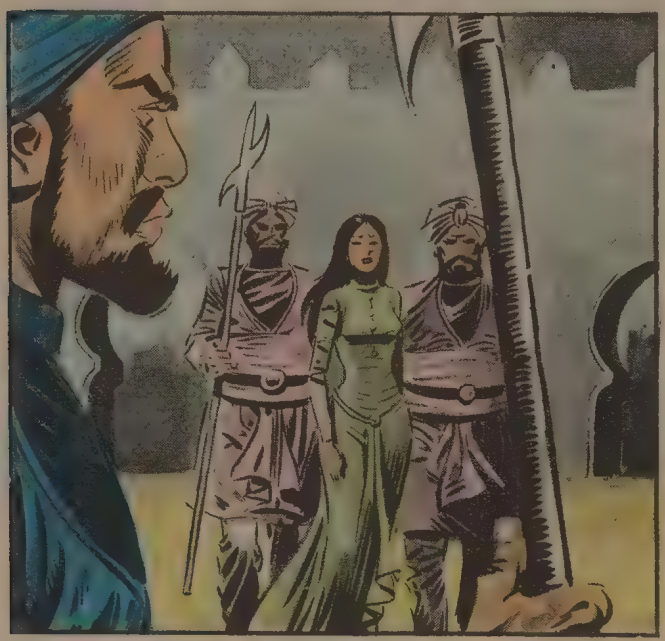

Prenses Banu idi.

Genç kız ,birkaç dakika sonra, ölüm yerinde olacaktı.

Kara Murat, birden az önceki geveze Hintliyi yine yanıbaşında gördü. Adam delikanlının peşinden ön sıraya kadar ilerlemişti. Kurbana bakıp, üzüntülü bir tavırla başını sallayarak:

— Yazık.. Çok güzel bir kız. Bakalım onu

kurtarmaya kalkışacak bir yiğit çıkacak mı?diye söylendi.

Kara Murat, bu sözlerle ilgilendi:

— Kızı kurtarmak mümkün mü?

Geveze Hintli:

— Elbette,dedi. Bu ülkenin geleneklerine göre biri çıkıp boğa ile dövüşerek onu yenerse prenses ölümden kurtulur.. Fakat bu imkânsız bir şey tabi...

— Neden imkansız olsun?

— Boğa çok kuvvetli de ondan.. Yeryüzünde kutsal hayvanları yenecek güçte hiç kimse yoktur. Bugün alana çıkarılacak olan boğanın aylardan beri beslendiğini duyduk. Bakıcılar, yıllardır böylesine kuvvetli bir boğa görmediklerini söylüyorlar...

— Hayvanın karşısına silahlı mı çıkılıyor, silahsız mı?

— Elbette silahsız.. Kutsal boğayı kol kuvvetiyle yenmek gerek. Bu da mümkün değil...

— Şu halde prenses ölecek...

— Evet.. O narin vücudu boğanın boynuzlarıyla deşilecek.. Binlerce kişi heyecanla bu anı bekliyor..

Kara Murat'ın dostluk ve sevgi duyguları birden coştu. Böyle bir vahşete razı olamaz-

dı. Kararlı bir şekilde şöyle düşündü:

— "Hayır.. Ben sağken onun ölmesine izin veremem. Ya ben de ölürüm, ya da onu kurtarırım.."

Halk, Prenses Banu'nun alana gelişini müthiş bir gürültüyle karşıladı..

Genç kız, bağlı değildi. İki muhafızın arasında yürüyordu. Sapsarıydı. Vücudunun her yanı titriyordu. Perişan bir görünüşü vardı.

Bu sırada odun yığını ateşe verilmiş, kıpkızıl alevler gökyüzüne doğru uzanmaya başlamıştı. Kıvılcımlar havada uçuşuyordu.

Az sonra kutsal boğa çıkacak ve kurbanını parçalayacaktı..

Genç kızın, korkunç boğadan kurtulmak için kendini ateşe atmaktan başka seçme hakkı yoktu...

İki türlü ölüm de dehşet vericiydi..

Bir subay çıktı, elindeki boruyla kalabalığa seslendi:

— Mabutlara kurban edilecek prensesi kutsal boğaya karşı korumak isteyen bir kahraman var mı? Varsa meydana çıksın. Bu bir ölüm dövüşü olacaktır.. Kavgada silah kullanmak yasaktır. İki taraftan biri, cansız yere serilinceye kadar dövüş sürecektir..

Meydanda bütün gürültüler ansızın kesildi.

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü..

Binlerce kişi kalp çarpıntıları içinde bekliyordu..

Ölümü göze alarak prensesi kurtarmak isteyen bir yiğit çıkacak mıydı?

Radenpur'da böyle yürekli bir kişi var mıydı?

Hintli subay, boruyu ağzına götürerek

tekrar sordu:

— Kutsal boğa ile dövüşmeyi kabul eden varmı?

Derin sessizlik içinde gür bir erkek sesi adeta kükredi, koca meydanı çın çın çınlattı:

— Var!

Alanı birdenbire müthiş bir uğultu kapladı.. Bütün gözler, sesin geldiği yana çevrildi..

Kimdi bu kahraman?..

Kendisi için hazırlanan özel bir locada oturmakta olan Maharani içini derin bir öfkenin sardığını hissetti.. Başını yanında bir heykel gibi dimdik duran Nasır Melik'e çevirip sinirli bir gülüşle:

— Kim bu deli? diye sordu.

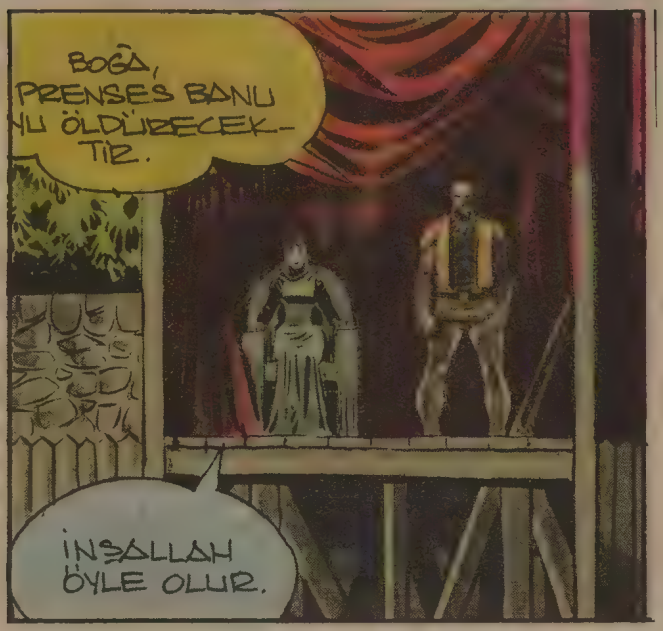

Nasır Melik sakin ve kayıtsızdı. Ortaya çıkacak fedainin,boğanın boynuzlarıyla parçalanacağını bildiği için umursamaz bir hali vardı:

— Kim olursa olsun, sonuç değişmez, diye mırıldandı. O kutsal boğayı ben bile yenemem.. Yeryüzünde benden kuvvetli bir kimsenin bulunacağını sanmıyorum..

— Doğru!.. Tanıdığım en güçlü insansın.

— O halde sakin olun.. Boğa görevini yapacak, önündeki engeli aşıp Prenses Banu'yu öldürecektir..

— İnşallah öyle olur.. Aksi halde Prenses Banu'nun hayatını bağışlamamız gerekecek. Mabutların koruduğuna inanılan bir insan halkın sevgilisi olur.. Ona kimse dokunamaz..

Dev adam vahşi bir şekilde sırıttı:

— Kuşkularınız yersiz efendim.. Kutsal boğayı sabah gördüm.. Böylesine güçlü ve tehlikeli bir hayvana rastlamadığımı itiraf ederim.

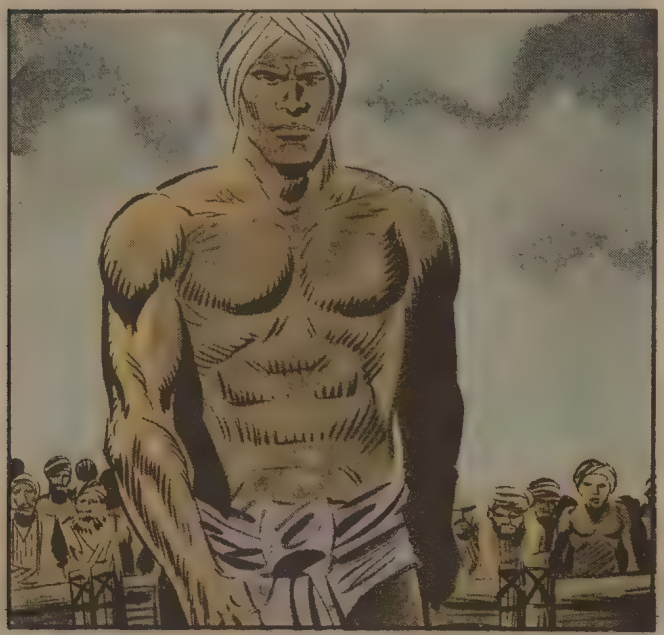

Bu sırada Prenses Banu'yu kurtarmak için kutsal boğaya meydan okuyan genç, kararlı adımlarla kumlu meydanın ortasına doğru ilerliyordu...

Alanı dolduran binlerce kişi heyecan içindeydi..

Alev alev yanmaya başlayan odun yığınının önünde ve iki muhafız arasında durmakta olan Prenses Banu hüzün dolu güzel gözlerini, kendisini kurtarmak için ortaya atılan gence çevirdi. Ansızın boğazından bir hayret çığlığı yükseldi:

— Lamaya...Sen ha...

Alanın ortasına doğru yürüyen, genç bir Hintliydi.

Belinden yukarısı çıplak olan esmer vücudunun heybetli bir görünüşü vardı.. Geniş, adaleli göğsü, kalın kolları Hintli delikanlının çok kuvvetli biri olduğunu gösteriyordu. Prensese bakarak gülümserken, esmer dudaklarının arasından parlak, beyaz dişleri birer inci dizisi gibi ışıldadı:

— Seni kurtarmaya geldim prensesim..

— Olmaz Lamaya.. Geri dön.. Beni artık kimse kurtaramaz...

— Kurtaracağım.. Senin hayatının yanında benimkinin ne önemi var ki.. Hem bu canı sana borçlu değil miyim?

Lamaya eski saray bahçıvanının oğluydu. Bir gün kendisine zulmeden bir subayı öldüresiye dövdüğü için ömür boyu hapis cezasına çarptırılarak zindana atılmıştı. Eğer Prenses Banu onu kurtarmasa en güçlü insanların bile

iki yıldan fazla yaşayamadığı yeraltı zindanında ölüp gidecekti.

Hintli genç, şimdi bu minnet borcunu ödemek istiyordu.

Göğsünü gururla şişirerek kendi kendine

'' Hayır.. Ben sağken onun ölmesi imkansızdır'' diye söylendi. Saf kalbinde, Prenses Banu'ya karşı ılık bir sevginin kaynadığını hissediyor, ona bakarken bütün vücudu garip bir şekilde titriyordu..

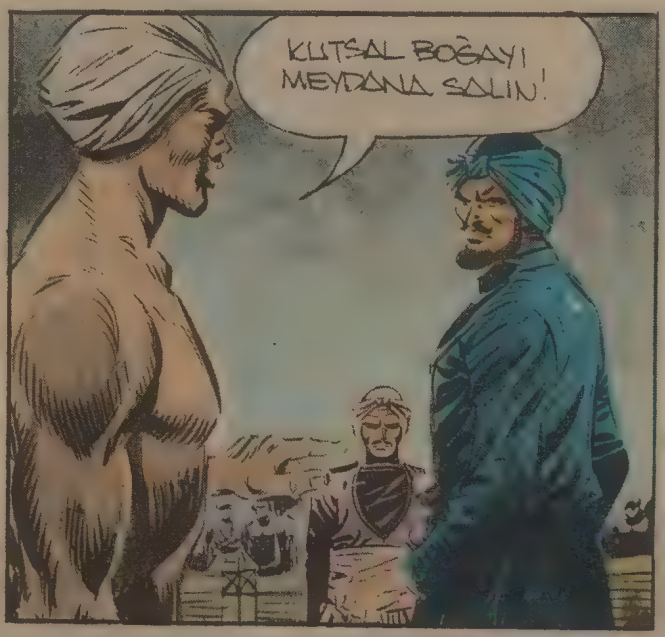

Lamaya Hintli subaya dönerek:

— Haydi, dedi. Kutsal boğayı meydana salın dövüşelim...

Subay ona acıyarak baktı:

— Boşuna kendini feda ediyorsun delikanlı. Vaz geç istersen...

Lamaya acı acı gülümsedi. İçinden:

—" Prensesi ummadığım anda tekrar buldum. Onu seviyorum.. Nasıl vaz geçebilirim?" diye mırıldandı.

Kara Murat, bütün bu olanları alanın kenarında, en ön sıradan izliyordu. Lamaya'nın sevgi ve fedakarlık okunan yüzüne bakarak:

— Güçlü bir genç...Acaba başarabilecek mi? dedi.

Yanından ayrılmayan Hintli gevezeliğe devam etme fırsatı bulduğu için sevinerek konuştu :

—Ben bu delikanlıyı tanırım.. Adı Lamamaya'dır..Yaman biri..Onu bir defa boğa ile dövüşürken gördüm.Öfkeli bir kaplan gibi atıldı ve bir saatten fazla süren heyecanlı bir boğuşmadan sonra boğayı yere serdi...

—Şimdi de kazanabilir mi dersin.?

—Bu imkânsız işte..

—Neden?

—Çünkü bu boğa İspanya'dan getirilmiştir.. Aylardan beri besleniyor. Şimdiye kadar Radenpur'da böyle güçlü bir boğa görülmemiştir..Boynuzları bıçak gibi..İşte bak.Meydana salındı..Ne korkunç görünüşü var...

Hükümdar koltuğunda oturan Maharani'nin işaretiyle muhafızlar çekilmiş, bakıcılar kutsal boğayı alana bırakmışlardı...

Birden ortalığı garip,sinir gerici bir sesizlik kapladı.

Çevrede bir heyecan fırtınası dolaştı.

Kapkara boğa bir ölüm gibi ilerliyordu.

Hintliler için boğa,erkekliğin,verimliliğin, yiğitliğin sembolüydü.Aynı zamanda mabutların celladıydı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 TEMMUZ 1978 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 235 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

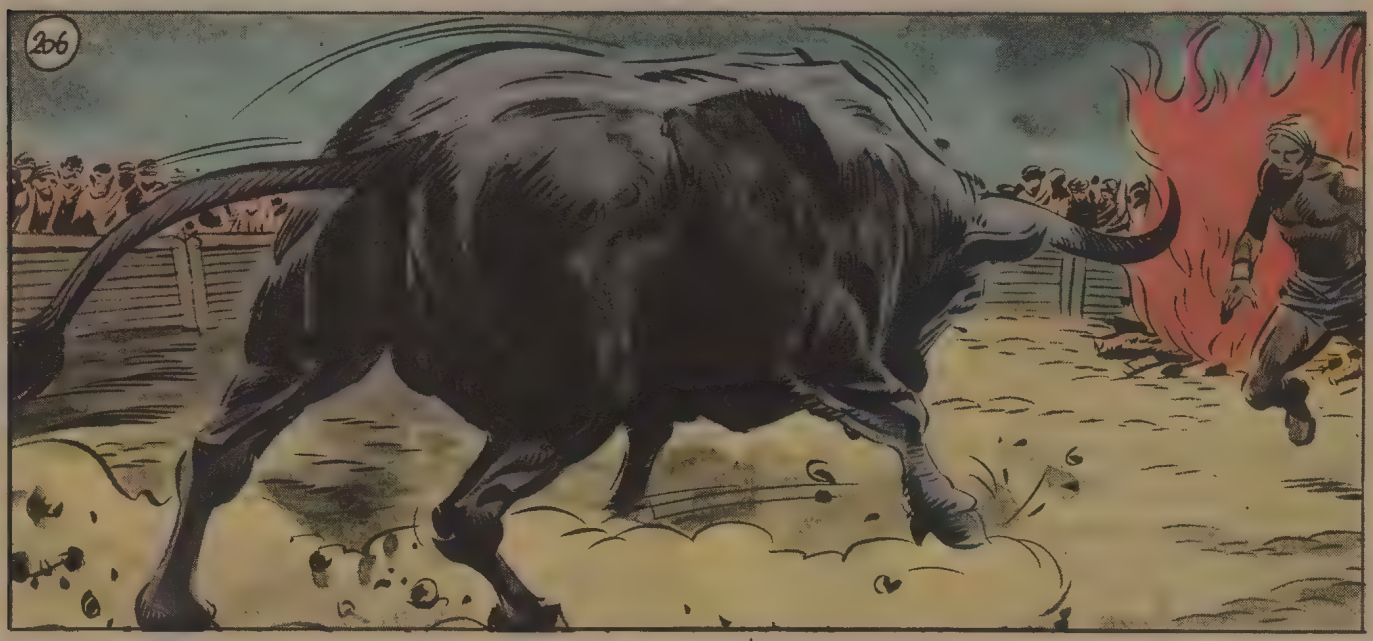

Bu kutsal meydan ise ateş gibi yanan sıcak kumları ile kurbanların kanını emmeye hazır bekleyen bir tapınak gibiydi.

Hintli gencin çıplak vücudu terlemişti.

Artık yüzünde en ufak bir gülümseme aydınlığı yoktu.

Dilini dudaklarında gezdiriyor, elinin tersiyle sık sık alnındaki terleri siliyordu.

Yüz hatları kasılmıştı. Boğazı kupkuruydu.

Daha önce defalarca boğalarla dövüşmüştü ama böylesine geniş, kalkık boynuzlara, böyle kısa ve kaslı boyuna, böyle güçlü ve tehlikeli bir hayvana hiç rastlamamıştı..

Koskoca alanda binlerce kişi gözlerini kırpmadan, soluk bile almadan sessizce bekliyordu şimdi...

Prenses Banu'nun bakışlarında derin bir

umutsuzluğun ıstırabı vardı..

Maharani'nin gözlerinde zalim kıvılcımlar uçuşuyordu..

Nasır Melik, dövüşün beş dakikadan fazla sürmeyeceğine emindi..

Kara Murat, "Bakalım bu işin sonu nereye varacak?" diye düşünüyordu..

Lamaya, hayvanın salyalar akıtan ağzına iki metre kalıncaya kadar hiç kımıldamadı. Boğanın boynuzları vücuduna saplanmak üzereydi..

Radenpur halkı o güne dek görülmemiş bir heyecan içinde bekliyordu..

Boğa, mızrak gibi sivri boynuzlarını Lamaya'nın karnına saplayarak onu havaya fırlatmak istedi...

Aynı anda Hintli genç,iri vücudundan umulmayacak bir çeviklikle kenara sıçradı,boğa yanından soluyarak geçerken panter gibi atılıp hayvanın iki boynuzunu yakaladı..

Delikanlının yüzü morardı, pazuları şişti, kol adaleleri gerildi..

Boğa,kerpeten gibi boynuzlarına yapışan bu kuvvetli kollar karşısında bir an şaşırır gibi oldu..Silkindi,delikanlıyı fırlatıp atmak istedi.

ğuşması başlamıştı..

Boğa,garip homurtular çıkarıp, ağzından köpüklü salyalar saçarak boynuzlarını kurtarmaya uğraşıyor, Hintli genç adalelerinin tüm gücünü kullanarak direniyor,onu devirmeye çalışıyordu..

Dövüşü seyreden Kara Murat canı sıkılmış bir halde:

—"Bu genç çok kuvvetli biri ama,aklı kolları kadar güçlü değil" diye mırıldandı..

Lamaya gerçekten olağanüstü bir güce sahipti...

Büyük bir çaba sarf ederek hayvanın boynunu bükmek,onu kumlar üzerine devirmek istedi, ama başaramadı..O zaman dehşet içinde kalarak:

"Bugüne kadar rastladığım bütün boğalardan kuvvetli" diye düşündü..

Şimdi alanın ortasında bir ölüm kalım bo-

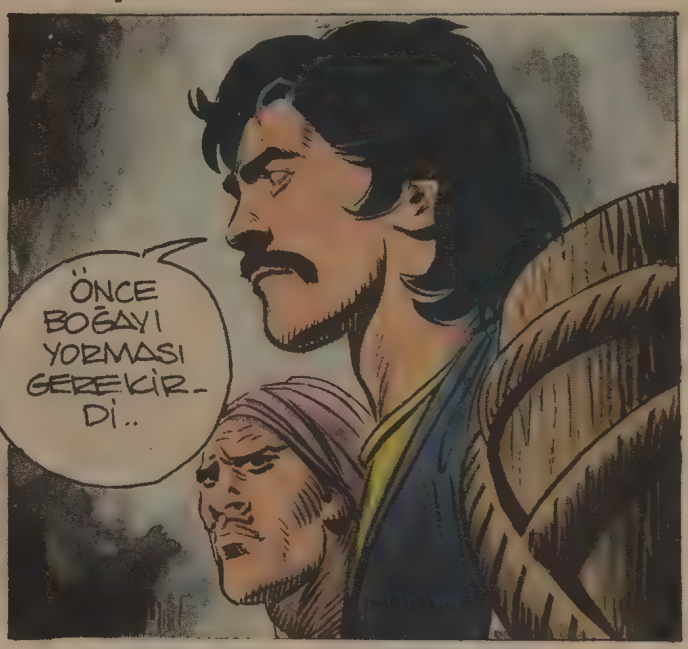

Geveze Hintli bunu duydu, merakla sordu:

—Neden?

—Önce boğayı iyice yorması gerekirdi... Oysa hemen boğuşmaya geçti.Bu gidişle çok geçmeden yorulur...

—Onu daha önce de seyretmiştim.Boğaları hep böyle yendi...

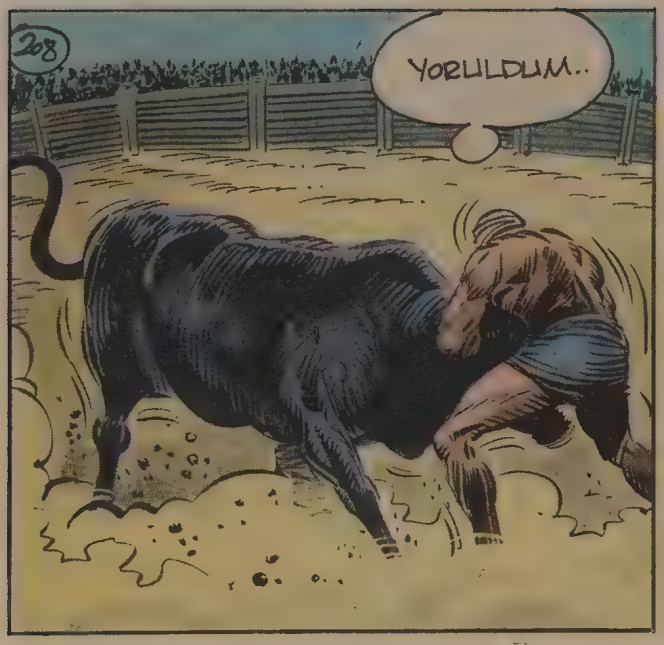

—İnşallah bunu da yener...

Vahşi dövüş bir saat kadar sürdü..

Lamaya yorulmuştu..

Hayvan şimdi hasmını yerde sürüklüyordu...

Ve nihayet dram...

Hintli genç ansızın sendeledi, gevşeyen parmakları boğanın boynuzlarını bıraktı...

Boğa hışımla saldırdı..Havayı mızrak gibi yararak gelen boynuz nihayet aradığını buldu...

Lamaya,karnında şiddetli, yakıcı bir acı hissetti..

Boynuz,öldürücü bir yara açmış, genç Hintlinin iç organlarını paramparça etmişti.

Tüyler ürpertici bir çığlık alanı çınlattı..

Fakat haykıran yaralı genç değil,Prenses Banu idi..

Son umudunun da kaybolduğunu gören genç kız dehşet içinde kalmıştı..

Boğa,kurbanının yanından birkaç metre uzaklaştıktan sonra tekrar döndü ve saldırdı..

Koşarken ayaklarının altında ezilen kumlar havaya sıçrıyordu...

Hayvan boynuzlarını ikinci defa Lamaya'nın karnına saplarken zavallı genç,umutsuz bir çabayla kollarını uzatıp, tepesinde homurdanan ve salyalar saçan iğrenç kafayı itmek istedi...

Ama artık güçsüz kalmıştı.Boğanın öfkesi karşısında tamamen acizdi..

İkinci darbeyi yediği vakit gerilen dudaklarının arasından acı bir feryat yükseldi ve bu onun hayattaki son çığlığı oldu..

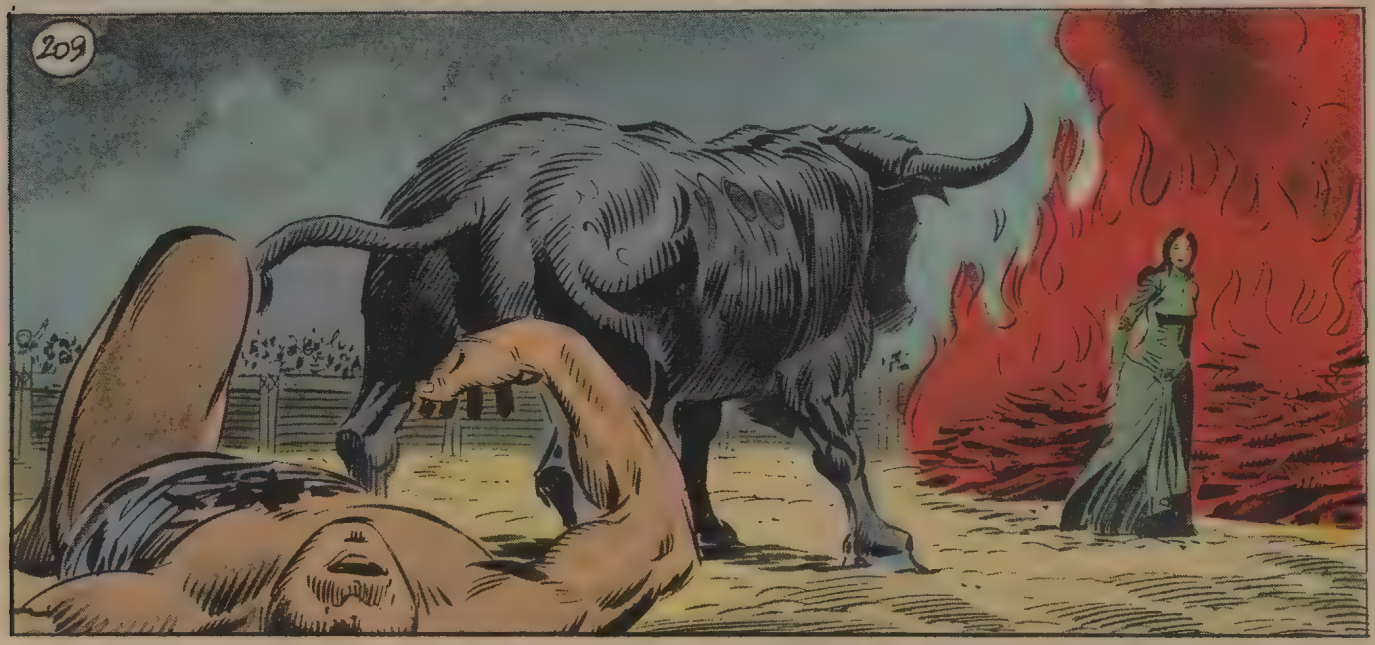

Kumlar üzerinde titreye titreye ölen gencin vücudunda boynuzların açtığı yaralardan oluk gibi kan akıyor,yeri kızıla boyuyordu.

Kutsal boğa,Lamaya'nın kanlı bir pelte haline gelen cansız vücudunu dakikalarca boynuzlarıyla didikledikten sonra döndü,ikinci kurbanına saldırmaya hazırlandı..

Prenses Banu'nun gözlerinde anlatılmaz bir dehşet ifadesi vardı..Boğanın boynuzlarının ucunda,Lamaya'nın kanlarını görüyordu..

Bembeyaz kesilen dudakları arasından: "Artık her şey bitti" diye mırıldandı..

Bir süredir koltuğunda sabırsız ve huzursuz bir şekilde oturan Maharani'nin yüzü zalim bir gülümsemeyle çizgilendi:

—Prenses Banu'dan nihayet kurtuluyoruz...

Nasır Melik,keskin bakışlarını alandan ayırmıyordu:

—Evet..Az sonra kızı da boynuzların ucunda göreceğiz..

Halk,hem ölen gence,hem prensese acıyordu..Bazıları:

—Gençliklerine yazık diyor ama başka bir grup onları hemen susturuyordu:

—Mabudlar böyle istiyor..Mabutlara karşı gelinmez..Günaha girmeyin..

Boğa,öldürücü hamlesini yapmadan önce bir süre avını uzaktan süzdü..Başını yere doğru eğmişti. Sağ ayağıyla öfkeli öfkeli kumları eşeliyor,ağzından köpükler fışkırıyordu..

Prenses Banu kaderine boyun eğmiş, umutsuz, bitkin ve perişandı...

Gözleri kapalı bir halde,sivri boynuzların yumuşak vücuduna gömülmesini beklerken birden meydanda kulakları sağır edici bir gürültü yükseldi..

Bağırmalar, alkış sesleri,çığlıklar yeri göğü inletti...

Ne vardı?

Ne oluyordu?

Prenses Banu gözlerini açarak korka kor-

ka çevresine bakındığı vakit, haykırmamak için elini ağzına götürdü:

"—Tanrım! Bu da kim?"

Burnundan soluyan azgın boğa ile genç kızın arasına,ince, uzun yapılı bir gölge girmişti...

Az önce,boğanın boynuzları ile korkunç şekilde can veren Hintli gencin cesedi yerde, kandan kızaran kumların üzerinde bir et yığını

halinde yatarken,bu feci sonu bile bile prensesi korumak için sahaya fırlayan çılgın kimdi?

Boğa da kurbanıyla kendi arasına giren bu engel karşısında bir an şaşırmış ve durakla-mıştı...

Şimdi ölüm saçan iri gözleriyle karşısındaki yeni düşmanına bakıyordu...

Halk şaşkınlık içinde birbirine soruyordu:

—Kim bu?

—Yabancıya benziyor?

—Aklından zoru var galiba?

—Az önce Lamaya'nın akibetini görmedi mi?

—Kutsal boğaya meydan okumak delilik..

—Birkaç dakika sonra o da ötekinin yanına serilir...

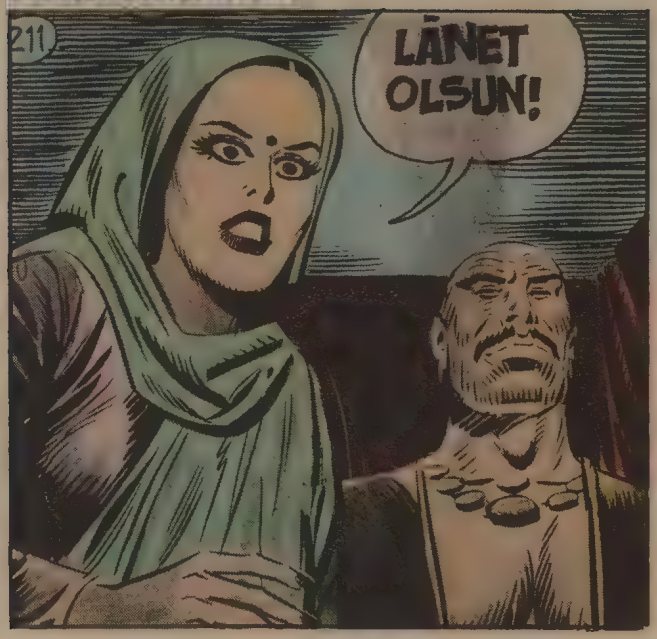

—Ne olursa olsun büyük cesaret..Aferin adama...

Sabırsızlıkla Prenses Banu'nun ölmesini bekleyen Maharani ortaya çıkan bu yeni durum karşısında şaşkınlıkla yerinden fırlamış, dehşet,kin ve öfke duyguları kalbinde müthiş bir fırtına yaratmıştı:

—Lanet olsun! Bu da kim?diye söylenirken birden gözleri iri iri açıldı,ağzından boğuk

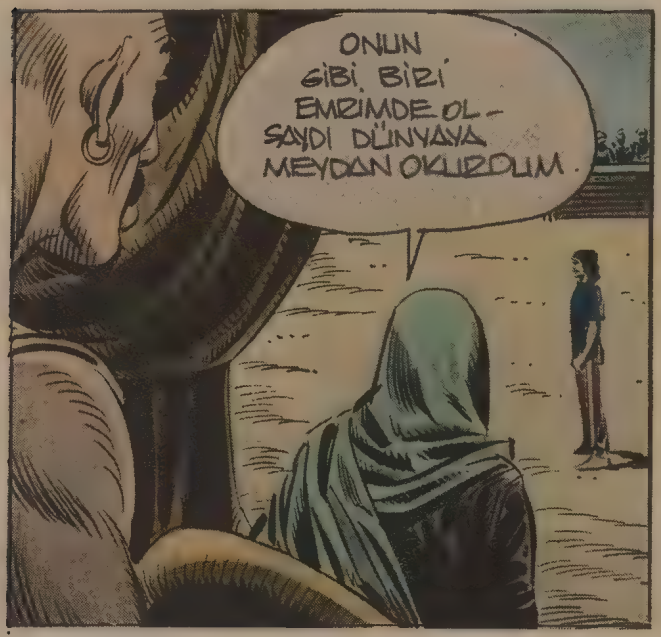

onu cehenneme yollar nasıl olsa...

Maharani dilini kuruyan dudaklarının üzerinde dolaştırdı:

—Bir belâ bu adam..Her yerde karşımıza çıkıyor...Onun gibi biri benim emrimde olsaydı dünyaya meydan okurdum..

Nasır Melik,Kara Murat'tan nefret etmekle beraber, hanımının sözlerini kabul etti,

bir feryat fışkırdı:

—Tanrım! Kara Murat bu! Yine çıktı karşımıza!..

Nasır Melik öfkeyle kükredi:

—Kara Murat mı? Allah kahretsin! Şeytan mı bu adam?

—Çabuk okçulara söyle gebertsinler onu!

—Olmaz efendim..Böyle bir şey yaparsak halk isyan eder..Hem az sonra kutsal boğa

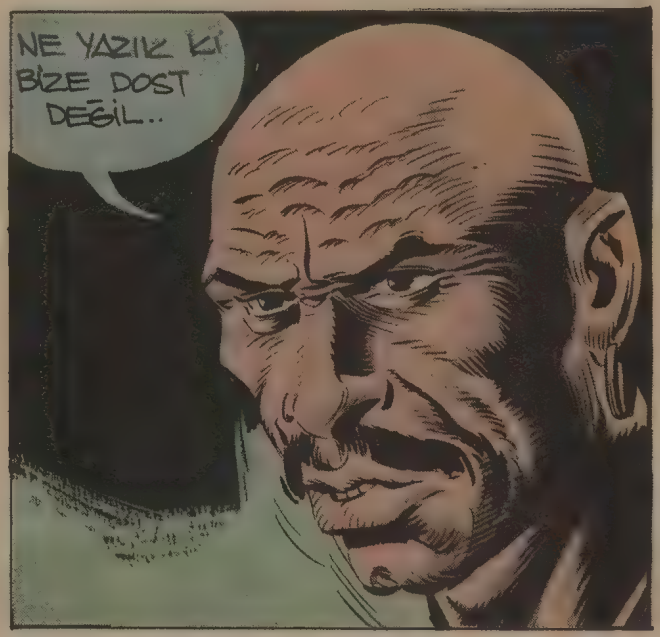

saygılı bir sesle:

—Haklısınız efendim! dedi.Çok yaman bir adam..Ama ne yazık ki,bize dost değil..Bu yüzden belâsını bulacak..

Yanan odun yığınının sıcaklığı Prenses Banu'nun sırtına vuruyordu..Arkasında cehennem alevleri,önünde ise ölümün gölgesi olan kutsal boğa vardı...

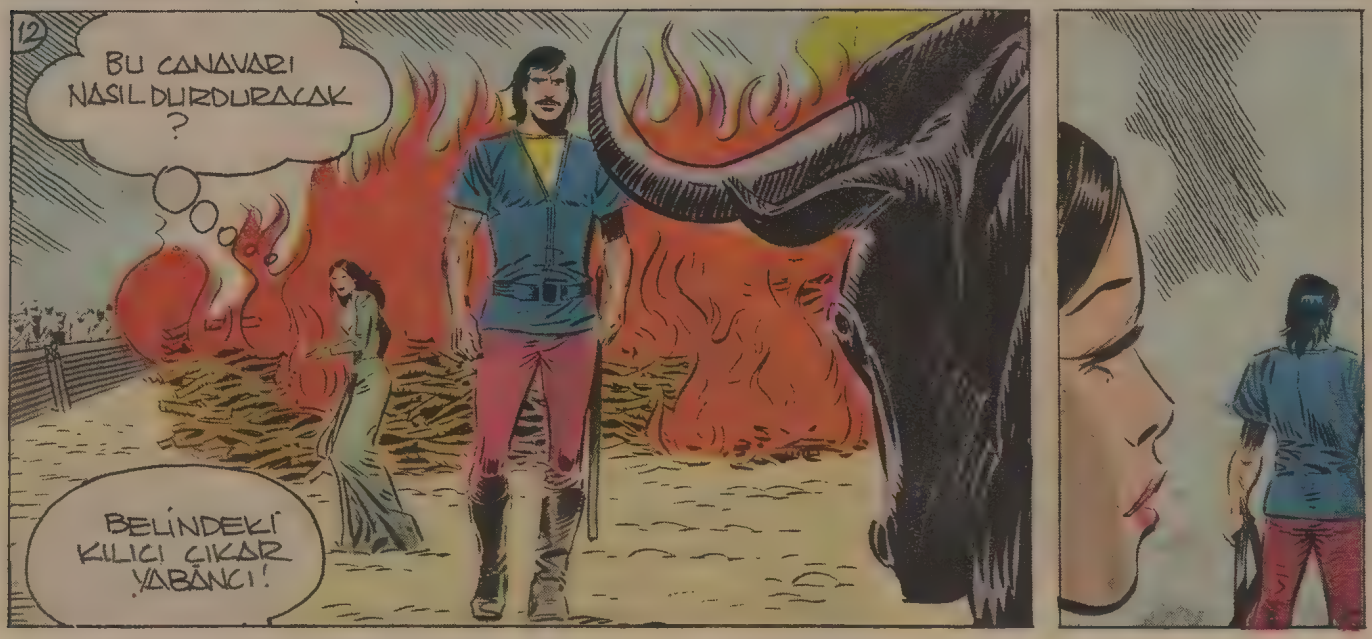

Genç kız, boğa ile kendi arasına giren Kara Murat'a sevgi ve hayranlıkla baktı..Soluk aşk gülümsemesine benzeyen bir şey, tatlı ve güzel yüzünü, bir an içinde parlayıp sönen bir ışıkla aydınlattı..

Prenses Banu hiç bir şeyin kendisini kurtaramayacağını biliyordu. Azgın boğa, Lamaya gibi yenilmez bir pehlivanı bile zorlanmadan öldürmüştü. Kara Murat bu canavarı nasıl durduracaktı?

Kutsal töreni yöneten Hintli Subay elindeki boruyla Kara Murat'a seslendi:

—Belindeki kılıcı çıkar yabancı! Kutsal boğa ile silahsız dövüşülür., Aksi halde seni oklamak zorunda kalırız...

Kara Murat hiç ses çıkarmadan kayışı çözüp kılıcını yere bıraktı..Gözlerini boğadan bir an bile ayırmadan subaya bağırdı:

—Boğayı yenersem, prenses ve ben Radenpur'dan rahatça çıkıp gidebilir miyiz?

—Elbette..Kutsal boğa yenilirse mabutların prensesi bağışladıkları ortaya çıkacaktır.. Mabutların emrine kimse karşı gelemez...

Subay, Kara Murat'ı küçümseyen bakışlarla tepeden tırnağa süzdükten sonra devam etti:

—Sen o cılız kollarınla kutsal boğayı yenebileceğine sahiden inanıyor musun?

Kara Murat müthiş bir soğukkanlılıkla gülümsedi:

—Neden olmasın? Seni gören de subay olabileceğine inanmaz...

Hintli subay kendi kendine, "Bu adam kaçığın biri! " diye söylendi...

Boğa ansızın saldırıya geçti...

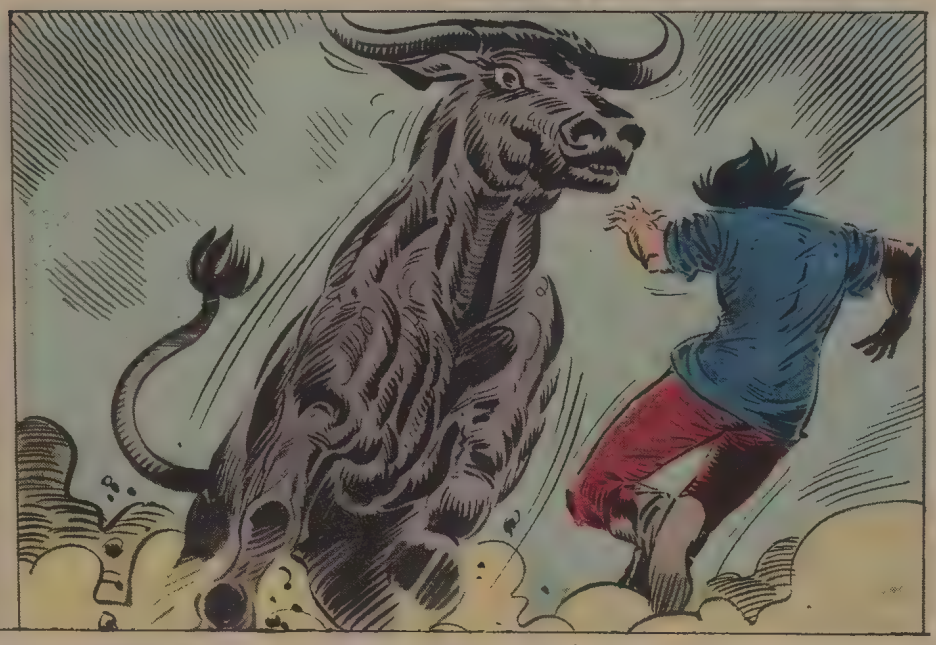

Yarım tonluk gövdesiyle yerleri sarsa sarsa koşuyordu...

Kara Murat ayaklarını gererek hayvana meydan okurcasına durdu ve bekledi...

Hızla yaklaşan boynuzların ölümcül tehdidi onu ürkütmüyordu...

Vahşi hayvanın salyalar akıtan ağzı şimdi bir metre ötesindeydi...O ana kadar kayıtsız duran Kara Murat birden kendisini ok gibi sağa doğru fırlattı...

Sivri boynuz baldırını sıyırdı,boğa soluyarak hızla yanından geçti...Birkaç metre ötede durdu,döndü ve yeniden saldırdı...

Radenpur halkını,o güne dek görülmemiş bir heyecan dalgası sarmıştı..Alkış sesleri duyulmuyordu...Onun yerine buz gibi bir korku ve sıkıntı homurtusu yükseliyordu...

Maharani,sinirli hareketlerle sivri tırnak-

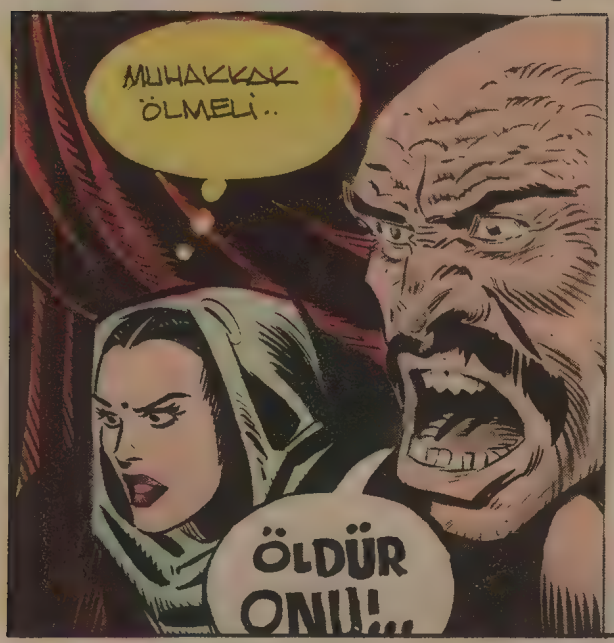

larını kanatırcasına avucunun içine gömüyor, dişleriyle dudaklarını kemiriyordu...

Nasır Melik içinden küfürler savuruyor, dövüşün uzaması onu tedirgin ediyor, boğaya, ''Öldür onu! Öldürsene! '' diye bağırıyordu.

Kara Murat'ın cüretine hayret eden seyircilerin içinde en şaşkını geveze Hintliydi:''Az önce onu bir şeye benzetememiştim ama yaman gençmiş'' diye düşünüyor,onunla kısa bir süre de olsa arkadaşlık etmekten gurur duyuyordu...

Prenses Banu,kendisini bekleyen ölümü unutmuştu. Şimdi Kara Murat için korkuyor, onun için üzülüyor,endişe duyuyor,kalbi minik bir kuş gibi heyecanla çarpıyordu. Genç kız:

—Tanrım!..Onu koru!..Ölmesin o..diye inliyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 AGUSTOS 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 236 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, özel bir görevle Hindistan'a giderken ölen kocasıyla birlikte yakılmak üzere olan genç bir kadını Brahman rahiplerinin elinden kurtarırlar...

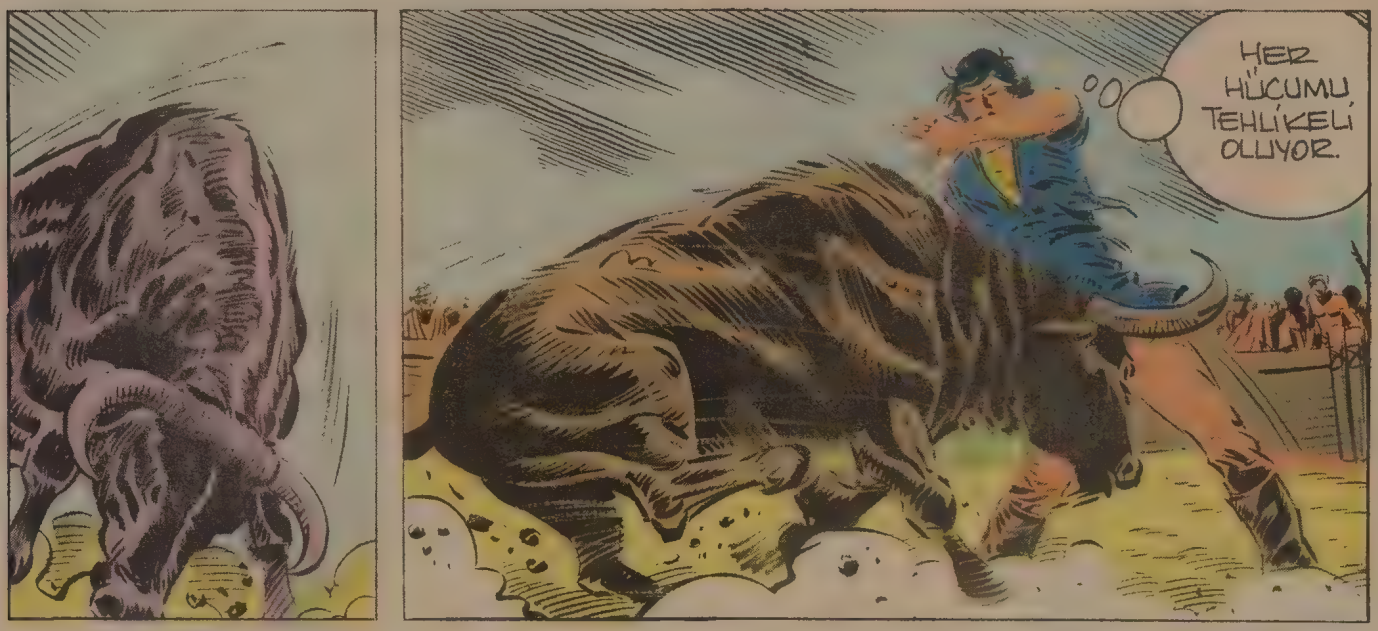

Herkes allak bullak olmuştu...

Hayvan gidiyor, dönüyor, boynuzlarını saplayacak vücudu arıyor ama saldırıları hep boşa gidiyordu...

Kendini yerden yere atan Kara Murat perişan olmuştu...Terler şakaklarından çenesine, ensesinden aşağıya doğru ırmak gibi akıyor, gömleğini ıslatarak beline doğru kayıyordu.

Korkunç hayvana böylesine yakın bulunmak onu heyecanlandırıyor,ama heyecan ona çılgın bir mutluluk veriyordu.

Heyecan Kara Murat gibi insanların gıdasıydı...Böyle bir insan belki yüz yılda bir dünyaya gelirdi...

Boğanın,Kara Murat'ı sıyırarak her geçişinde halk arasında huzursuz bir haykırış yük-

seliyor, seyirciler,boynuz kendilerini tehdit ediyormuş gibi korku içinde bağırışıyordu...

Bu müthiş ölüm dansı dakikalarca sürdü.

Boğanın her yeni hücumu,bir öncekinden daha tehlikeli oluyor,Kara Murat'ın çevik hareketleri gittikçe ağırlaşıyordu.

Delikanlı yavaş yavaş yorulmaya başlamıştı. Üstü başı parçalanmış,ayakları ve kolları sıyrıklar içinde kalmıştı.. Baldırında boynuzun açtığı derince bir yara vardı..

Oysa boğada en ufak bir yorulma belirtisi bile görülmüyordu...

Kara Murat:

"—Hayvan umduğumdan daha zorlu çıktı." diye düşündü...İçini bir endişe bulutunun sardığını hissediyordu...

Boynuzlarıyla havayı tırpan gibi delen boğa aradığını bulamamanın öfkesi içinde kudurmuşçasına atılıyor,karşısındakinin soluk almasına bile fırsat bırakmıyordu.

Kara Murat birden sendeledi. Boynuzlardan kurtulmuş ama yanından geçen hayvanın ağır vücudu ona hızla çarpmıştı...

Kara Murat kendini bir anda yerde buldu..

İki boynuzun kendisine doğru hızla yaklaştığını gördü.Boğa hışım gibi geliyordu.

Kara Murat:

''Cüretimin cezasını çekeceğim galiba'' diye acı acı düşündü.

Umutsuz bir hamleyle atıldı, tepesinde homurdanarak salyalar saçan siyah,iğrenç ve korkunç kafadan çıkan boynuzlara yapıştı.

Bu vahşi sahneyi seyreden halk nefes bi-

le almıyordu artık. Heyecandan boğazlar kurumuş,soluklar kesilmişti...

Boğa,iki çelik pençenin boynuzlarına yapışmasına öfkelendi. Şiddetle silkindi. Kara Murat'ın gövdesi havaya savruldu. Ama boğanın boynuzlarını bırakmadı.

Şimdi alanda garip bir boğuşma oluyordu...

Hayvan,boynuzlarını kurtarmak için başını bir o yana, bir bu yana sallıyor, Kara Murat kollarının tüm gücünü kullanarak sımsıkı yapıştığı boynuzlardan ayrılmıyordu.

Parmaklarını gevşetmesi ölüm demekti.

Yere düştüğü an sivri boynuzlar vücudunu delik deşik edecekti.

Bunu biliyordu.Yenilgiyi kabullenmiyor, inatla, azimle direniyordu...

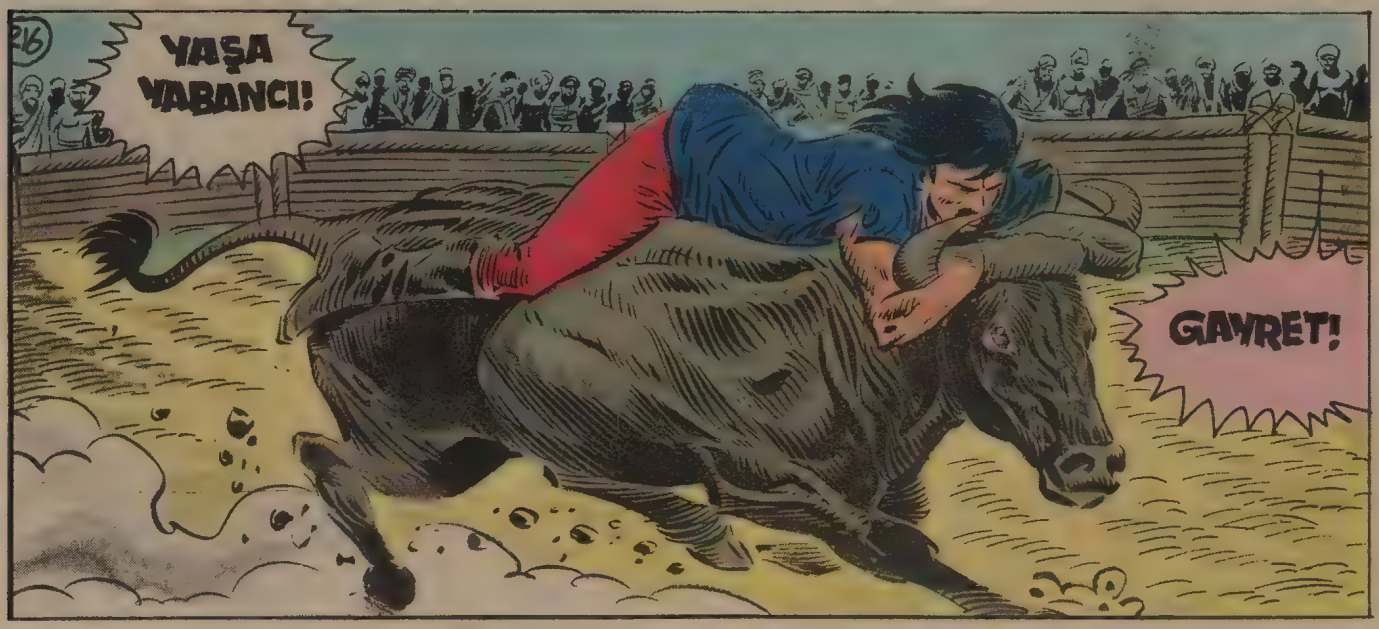

Bir ara boğanın soluk almak için durmasından yararlanarak görülmemiş bir çeviklikle dolanıp hayvanın sırtına sıçradı ve üzerine ata biner gibi oturdu...

Boğa birden çılgına döndü.

Alanda delicesine koşmaya başladı.

Bir yandan da silkiniyor, kıç atıyor, Kara Murat'ı sırtından düşürmeye çalışıyordu.

Ama delikanlı yaman bir biniciydi.

O en huysuz atlara bile kolayca binmiş, hiç bir hayvan onu üzerinden atamamıştı.

Halk şimdi Kara Murat'ı içten bir coşkunlukla alkışlıyor:

—Yaşa yabancı!

—Göster kendini!...

—Dayan..Gayret et..Kurtar prensesi..

sesleri bir heyecan kasırgası halinde alanı inletiyordu.

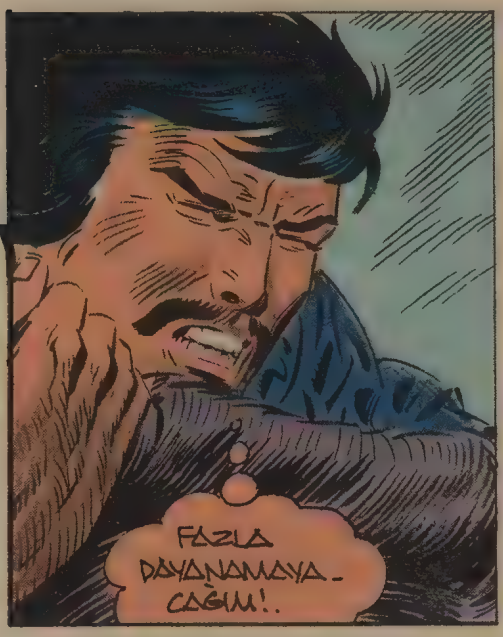

Kara Murat o anda Radenpur halkı için bir efsanenin canlı örneği, yoksul ve ezilmiş insanların hayal ettikleri başarının sembolüydü...

Ama halkın bu sevinci erkendi.

Çünkü daha dövüş sona ermemişti...

Kara Murat, hoplayıp zıplayan, korkunç sesler çıkararak inatla silkinen vahşi boğanın üzerinde daha ne kadar durabilirdi?

Prenses Banu heyecandan bayılmak üzereydi. Durmadan kıpırdanan dudaklarının arasından mabudlara dualar okuyor, ilahların Kara Murat'a yardımcı olmasını istiyordu.

Ama prensesin duaları delikanlıyı boğanın üzerinde daha fazla tutmaya yetmedi.

Kara Murat artık iyice yorulmuştu.

Birden parmaklarının gevşediğini ve havaya fırladığını hissetti..

Ortalığı Radenpur halkının dehşet çığlıkları kapladı:

—Eyvah!..

—Yere düştü!...

—Kutsal boğa şimdi onu paramparça edecek...

—Yazık..Yaman bir gençti..İyi dayandı doğrusu...

—Evet...Ama mabudlar yenilmesini istedi demek ki...

—Bak bak.. Boğa nasıl hışımla saldırıyor?

—İşi bitik zavallının...

Gerçekten Kara Murat çok zor durumdaydı..

Kumların üzerine düştüğü vakit bir an sersemlemiş, gözlerinin önünde her şey kararmıştı.

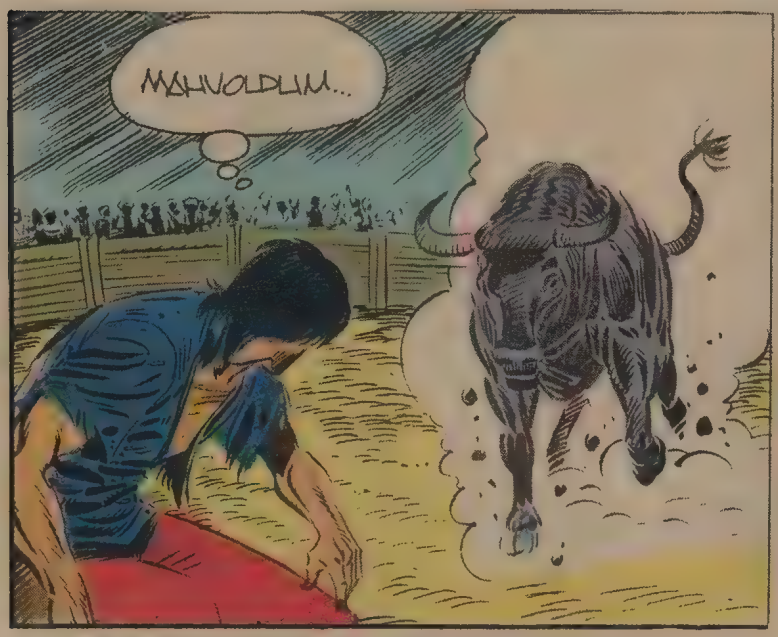

Boğa ağır vücuduyla yerleri sarsarak hızla üzerine doğru geliyordu.

Kara Murat kalabalığın müthiş uğultusu ile kendine geldi ve hayatla ölüm arasındaki o en ince noktada bulunduğunu anladı..

Birden gürültüler kesildi, meydanı bir ölüm sessizliği kapladı...

Birçok kişi vahşi sahneyi görmemek için gözlerini kapadı...

Kara Murat boğanın soluğunu yüzünde hissetti.

Sipsivri boynuzlar iki karış ötesindeydi.

Umutsuz bir çabayla kollarını uzatarak hayvanın boynuzlarını tutmayı başardı...

Kollarındaki bütün gücü harcayarak boğanın başını bükmeye çalıştı.

Ama hayvanın öfkesi karşısında tam anlamıyla aciz kaldığını hissetti...

Boğa inanılmayacak kadar kuvvetliydi...

Delikanlının yüzü acıyla kasılmıştı...

Bu hayvanı yenmenin olanaksız olduğunu kabul etti.

Elbiseleri parçalanmış,her yanı sıyrılmış, yüzü,omuzları, kolları ve bacakları kan içinde kalmıştı...

Yorgunluktan bayılmak üzereydi.Derin bir umutsuzluk içinde:

—Kaybettim! diye mırıldandı...

Gücünün son kırıntıları da tükenmek üzereydi...

İşte o anda garip bir şey oldu.

Bu bir mucizeydi adeta...

O vahşi,kuvvetli,hırçın ve inatçı boğa birdenbire durgunlaştı.

Bütün gücü ansızın bitivermişti sanki..

Daha kimse,boğanın bu garip halsizliğinin farkında değildi...

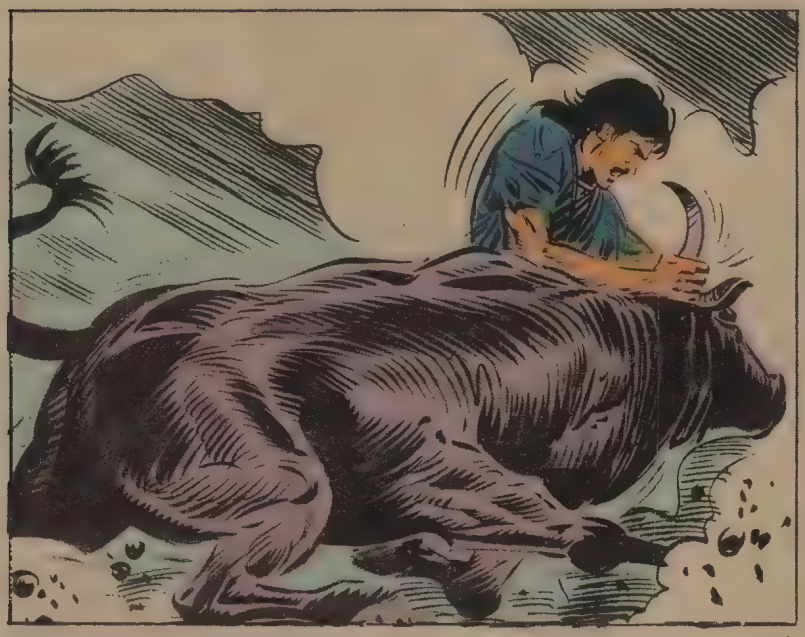

Kara Murat gözlerine inanamadı...

Coşkun bir yaşama sevinci sardı içini.

Son gücünü kollarında toplayarak boynuzları büktü,boğanın başını kıvırdı ve koca hayvanı kumların üzerine devirdi...

Artık boğa yerde yatıyor, derin derin soluk alıyor, son ve boş bir debelenme içinde görünüyordu...

Çırpınıyor, toparlanır gibi oluyor,sonra yeniden düşüyordu...İri gözleri yaşlarla doluydu. Sanki bir insanoğluna yenilişine ağlıyor gibiydi...

Bir süre sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Kara Murat kazanmıştı...

Delikanlı bitkin ve perişan bir halde ayağa kalktı...

Yorgunluktan dizleri titriyor, gözleri kararıyor, çevreyi bulanık görüyordu.

Dövüşten önce Kara Murat'ı bir şeye benzetemeyen Hintli subay hayretinden küçük dilini yutacak gibiydi...

Halk da içine gömüldüğü şaşkınlıktan alkışlamayı, bağırıp çağırmayı unutmuştu..Alanda her şey durmuş, her şey susmuştu artık.

Nasıl olmuştu bu mucize?

Kutsal boğa nasıl yenilmişti?

O kuvvetli yaratığı, bir insanın devirmesi aklın alacağı şey değildi...

Hintliler afallamış bir halde birbirlerine bakarlarken ön saftaki seyirciler arasında bulunan yaşlı ve kambur bir ihtiyar kendi kendine gevrek gevrek güldü.

Başını bir kukuleta ile örtmüştü..Üzerinde koyu renkli bir pelerin vardı..Elinde bulu-

nan boru şeklindeki uzun kamışı koynuna sokarken:

—Kara Murat'a olan borcumu ödedim! diye mırıldandı...

Bu yaşlı adam İndüs Nehri Büyücüsü idi.

Hintli sihirbazın siyah, korkunç gözlerinde mutlu bir ışıltı vardı.Kendi kendine:

—Kutsal boğaya kamışla zehirli iğne atıp onu bayılttığımı hiç kimse bilmeyecek..Hatta Kara Murat bile! diye mırıldanarak kalabalığın arasına karıştı.

Halkın ilk şaşkınlığı geçmişti.

Şimdi herkes gülüyor, öpüşüyor, sonucu çılgınca alkışlıyordu:

—Kutsal boğa yenildi!

—Yaşasın kahraman!

—Mabudlar prensesi affetti...

—Serbest bırakın kızı...

Dövüşü kalp çarpıntıları içinde, fenalıklar geçirerek seyreden Maharani, kutsal boğanın yenilmesinden doğan bir korku içinde, rengi sapsarı, bitkin ve halsiz:

—Mahvolduk! diyerek koltuğuna çöktü.

Ağzı çarpılıyor, dudakları kıpırdıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu...

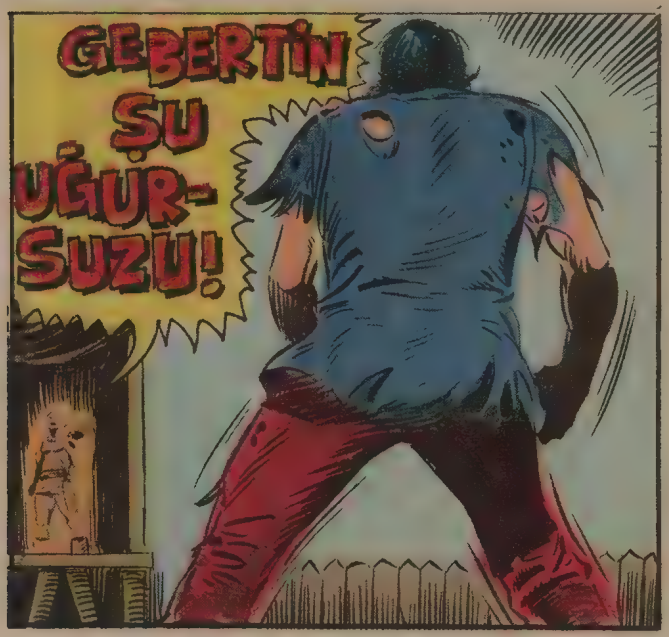

—Henüz değil! diye gürledi..Bu işte bir büyü var..Kutsal boğayı ancak şeytanla işbirliği yapanlar yenebilir...

Dev adam kanlı bakışlarını saray muhafızlarına çevirdi, gök gürlemesini andıran bir sesle haykırdı:

—Şeytanla işbirliği yapanların cezası ölümdür!...Okçular !...Gebertin şu uğursuzu...

Bir elini uzatmış, Kara Murat'ı gösteriyordu...

Nasır Melik kudurmuş bir öfke içinde:

—Lanet olsun! diye homurdandı...

Maharani, bir gün önce oturduğu tahtın sallandığını hissediyor, Prenses Banu'nun kurtulmasının kendi sonu olacağını seziyordu. Büyük bir acı içinde yeniden:

—Mahvolduk! diye inledi...

Nasır Melik'in kızgın gözleri yuvasında fırıl fırıl döndü, korkunç bir sesle:

yordu...

Herkes donmuş kalmıştı...

Yorgunluktan ayakta güç duran Kara Murat sendeledi, Nasır Melik ile Maharani'ye nefretle, tiksintiyle baktı:

—Kalleşler!..Soysuz köpekler...Siz köpekten de aşağılık, rezil, zavallı yaratıklarsınız!...

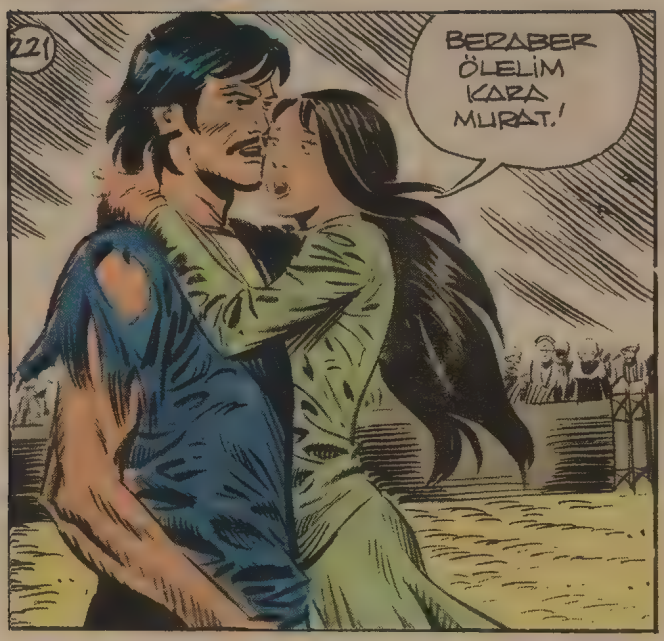

Nasır Melik tepindi:

—Bize hakaret ediyor.. Ne duruyorsunuz? Öldürün!...

Okçu birliği yaylarını gererken, Prenses Banu Kara Murat'a doğru koştu,bütün içtenliğiyle kollarını bir sevgi kuşağı halinde delikanlının boynuda doladı:

—Beraber ölelim Kara Murat! Seni seviyorum!...

Kalabalık arasında öfkeli sesler yükselmeye başlamıştı..Maharani ile Nasır Melik'in gelenekleri çiğnemesi birçok kişiyi kızdırmış, kalplerde isyan duyguları yaratmıştı...

Ama alanda,yüzlerce asker vardı.

Silahsız halk,bunlara karşı bağırıp çağırmaktan başka ne yapabilirdi?

Maharani ölümcül bir sesle:

—Halk homurdanmaya başladı.Kara Mu-

Kara Murat onu itmek istedi..Ama o kadar bitkindi ki,kızın kollarını boynundan ayıramadı.Kaygılı bir sesle:

—Sen çekil,dedi.Bunun ikimize de yararı olmaz.Ölüme yalnız gidilir...

Prenses Banu diretti:

—Hayır! Seni yalnız bırakmayacağım.. Cesetlerimiz yere yan yana devrilecek..Vücutlarımız birleşmese de kanlarımız birleşecek...

rat alçağını kahraman gibi görüyorlar. Görünüşleri iyi değil ! dedi...

Nasır Melik'in yüzünün bütün hatları gerilmiş,gözleri kısılmıştı:

—Evet...Tehlikeli olabilirler! Bir an önce işi bitirmeliyiz! diye cevap verdi...

Halk korku,merak ve heyecandan sararmıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 AĞUSTOS 1978 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 232 FİYATI 150 KURUŞ

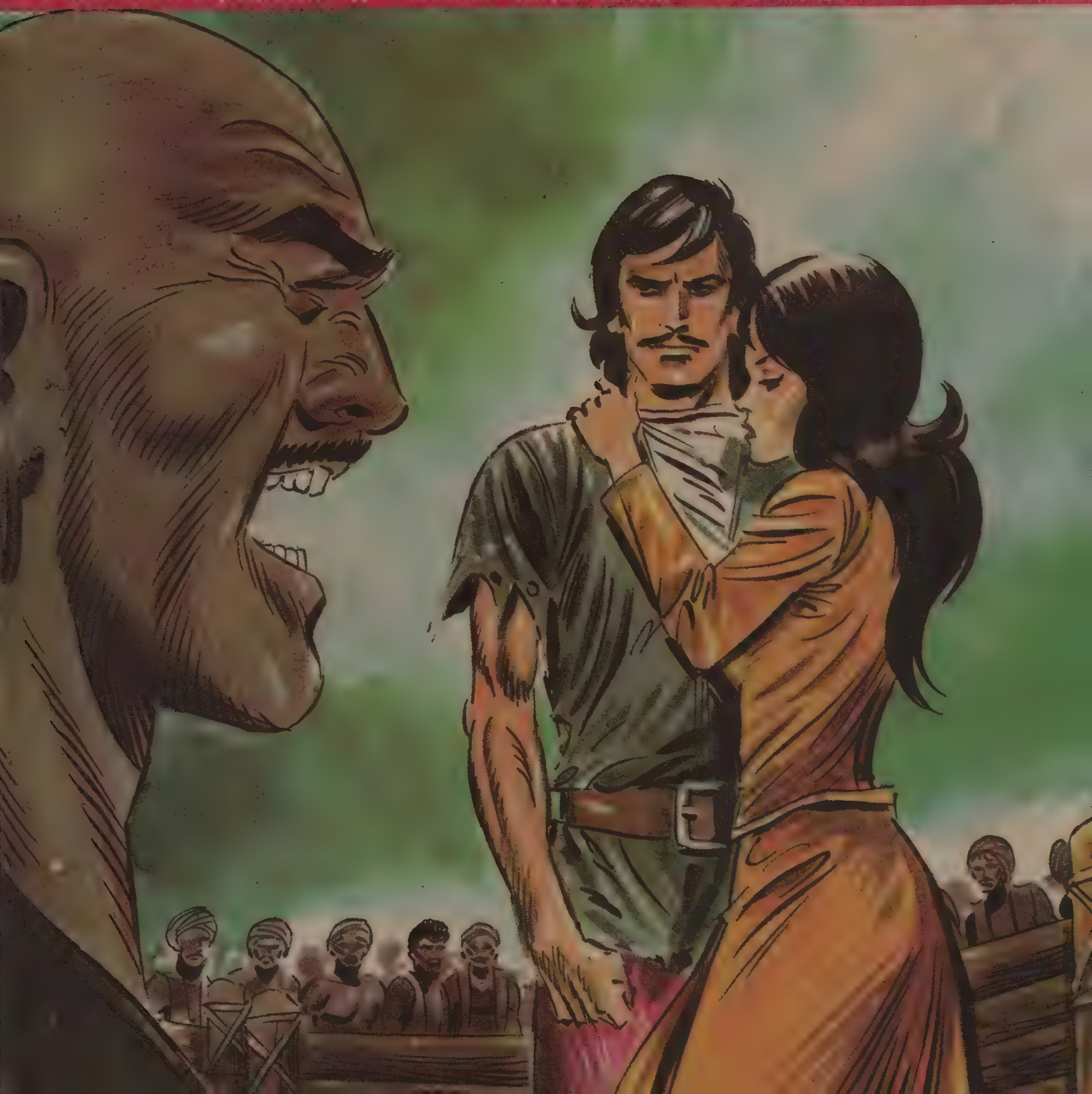

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, Fatih Sultan Mehmet'in verdiği özel bir görevle Hindistan'a giderler. Bu esrarengiz ülkede, heyecan dolu korkunç serüvenler yaşarlar ...

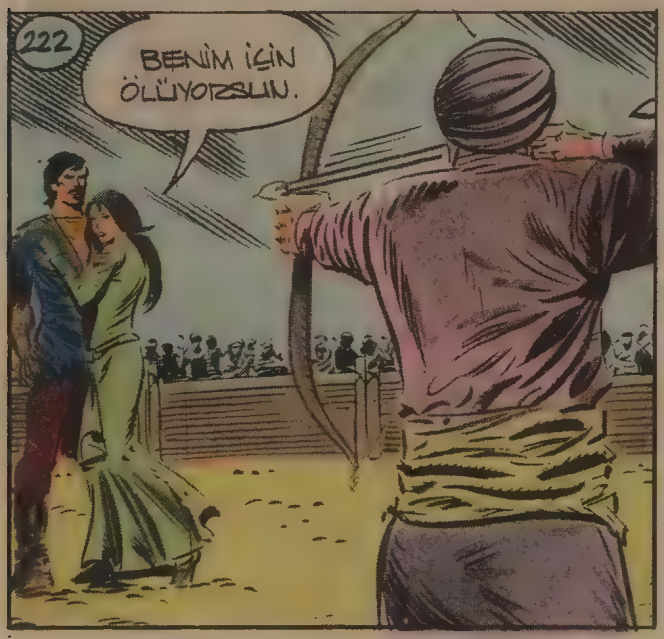

Okçular yaylarını gererek nişan aldılar..

Kara Murat artık hiç bir şey yapamayacağını anladı.

Ölüm anında bile,genç kızın vücudunun tatlı ılıklığını hissetti.. Prenses Banu:

—Benim için ölüyorsun! diye hıçkırıyordu.

Delikanlı ölüme meydan okurcasına gülümsedi:

mek acıydı...

Muhafızlar da, halk da,ölüm karşısında bile kılı kıpırdamayan,hatta ayaklarını gererek gururla şişirdiği göğsüyle herkese, her şeye meydan okuyan Kara Murat'a açık bir hayranlıkla biraz da hayret ve kıskançlıkla baktılar.

Birçok kişi derin bir üzüntüyle:

—Yazık olacak böyle bir yiğite... diye

—Beraber ölüyoruz!

Ölmek...Bu,Kara Murat gibi hareketli, fırtınalarla dolu bir hayat yaşayan,en büyük tehlikelere gözünü kırpmadan atlayan bir insan için fazla önemli değildi...

Ama böyle çaresizlik içinde, hiç bir şey yapamadan,kılıcını bile kullanamadan, uzakan okla bir bıldırcın gibi avlanarak can ver-

mırıldandı...

Nasır Melik atış işaretini vermek için elini kaldırdı.Yüzünde vahşi ve zalim bir galibin zafer sevinci vardı...

Korkunç bir sessizlik dakikası...

O anda alanın üstünde kuş uçsa,kanat sesi kolaylıkla duyulurdu...

Binlerce kişi donup kalmıştı...

Okçular, Kara Murat'la Prenses Banu'nun göğüsleri hizasına nişan aldılar.

Kalabalık nefes almaya korkuyordu sanki..

O ölüm anında sert ve emredici bir ses alanı çınlattı:

—Okçular durun!

Bütün gözler sesin geldiği yana çevrildi..

Maharani ile Nasır Melik'in vücutları öfkeyle sarsıldı.

—Okçuları durduran kim?

—Ses şu taraftan geldi...

—Ben göremiyorum..Nasıl biri?

Ansızın Maharani ile Nasır Melik'in yüzleri bembeyaz kesildi...Dehşetle yerlerinen sıçradılar...

Gördükleri şey çok korkunçtu...

İkisinin de yüzleri hayalet görmüş gibi

Maharani kin saçan gözlerini alanın öte yanına dikerek gürledi:

—Kim bu edepsiz? Ne cüretle infaza karışıyor?

Nasır Melik homurdandi:

—Herhalde kaçığın biri olacak! Şimdi haddini bildiririz.

Halk da şaşırmış bir halde birbirine soruyordu:

bembeyaz kesilmiş ve yere yuvarlanacak gibi olmuşlardı...

Maharani ile Nasır Melik'in göğüslerini acı ve boğuk bir feryat yırttı:

—Mihrace Jagat!.. Aman Allahım ! Mihrace geliyor... Nasıl olur bu?

İkisi de tarifsiz bir korku içinde çıldıracak gibiydi...

Allak bullak olan yüzlerindeki ifade anlatılır gibi değildi...

Kâbus gördüklerini sanıyorlardı...

Üzerlerine doğru yürüyen, Mihrace'nin ta kendisiydi...

Ona, azraile bakar gibi ürpererek baktılar...

Nasıl olmuştu bu?

O ölmemiş miydi?

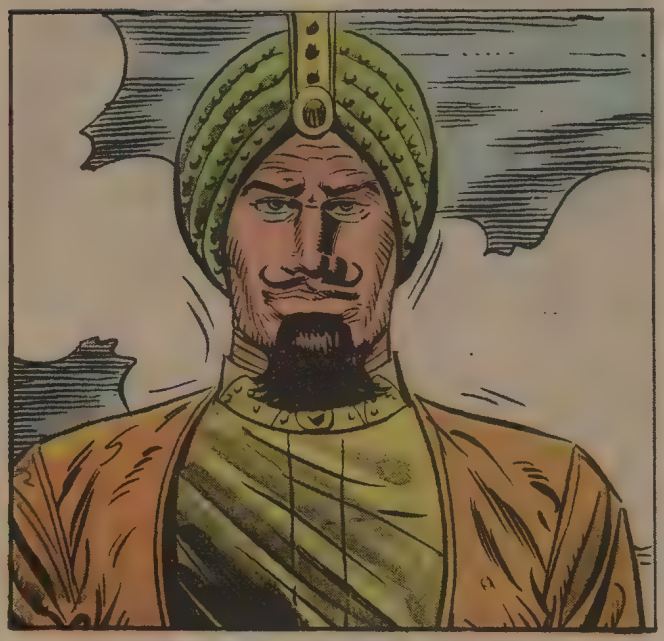

Mezarından kalkıp gelen bir ölü müydü yoksa?

Yüzü asitle yanıp iğrenç bir et yığını haline gelmemiş miydi?

Şu anda kendilerine doğru ilerleyen donuk bakışlı, solgun yüzlü adam Mihrace Jagat'tı. Üstelik dudaklarının ucunda alaylı bir gülümseme vardı...

Bu mümkün müydü?

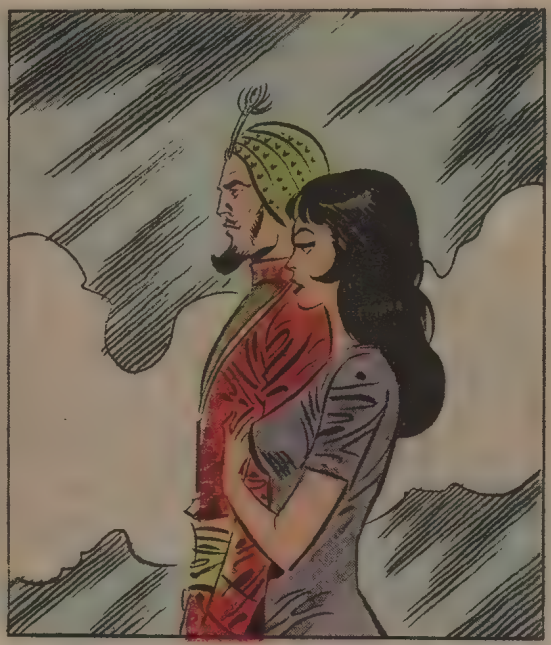

Kordon altında güçlükle zaptedilen kalabalık birbirini ezercesine Mihrace'yi görmeye çalışıyordu.

Maharani sapsarı bir yüzle kekeledi:

—Yaşıyor...Mihrace yaşıyor!.. Kocam ölmemiş...Nasıl oldu bu bilmiyorum ama bizim sonumuz geldi..Ne korkunç ...Ne korkunç...

Zalim kadın korkudan titriyordu..

Birden çılgınca bir kararla kendi adamlarına doğru döndü. Bir emir verecekti. Ama askerlerin ve komutanların Mihrace'nin önünde saygıyla eğildiklerini görünce bundan vazgeçti...Vereceği emrin dinlenmeyeceğini anlamıştı...

Mihrace'nin yanında genç bir kız yürüyordu..İnce yapılı bu güzel kız, İndüs Nehri Büyücüsünün kızı Yogoda idi...

Yogoda durmadan konuşuyor,Mihraceye bir şeyler anlatıyordu..

Durum bir anda değişmişti...

Kocasının ne kadar acımasız bir insan olduğunu bilen Maharani amansız bir korkuya kapıldı, umutsuzlukla buruşan yüzünü ölümün gölgesi kapladı.

Dişleri birbirine vuruyor, artık son dakikalarının geldiğini anlıyordu.Onu korkutan,ölmekten çok, dayanılmaz işkencelerle can vermekti...

Mihrace'nin öcü feci olacaktı...

Adam şimdi karşısında canlı bir ölüm heykeli gibi duruyordu...

Halk bağırıyordu...

—Yaşasın Mihrace!...

—Yaşasın Radenpur hakimi!...

Kara Murat da şaşırmıştı..Ama yüzünde

en ufak bir heyecan belirtisi yoktu.Hafifçe kaşlarını çatarak:

''—Bu iş nasıl oldu?'' diye düşünüyordu.

Mihrace'yi İndüs Nehri Büyücüsü'nün evine ölüm halinde,yüzü paramparça ve tanınmayacak halde bırakmıştı..

Oysa şimdi dimdik yürüyen adamın en küçük bir yarası bile yoktu...

Mihrace, Maharani ile Nasır Melik'in önüne gelince durdu. Gerilen dudaklarından çok kati ve korkunç sözlerin çıkacağı anlaşılıyordu...

Maharani ruhuna kadar titredi..

Mihrace ölümcül bir sesle kararını açıkladı:

—Beni öldürtmek istediniz. Mabudların emrini dinlemediniz..İkinizi de ölüme mahkûm ediyorum.!..

Maharani öfkeyle başını dikti. Gözlerinmağrur bir ışıltı belirdi. Muhteşem bir soğuk kanlılıkla:

—Kaybettim,dedi.Ama bana işkence yapmayı başaramayacaksın...Çünkü kendi cezamı kendim veriyorum...

Kadının yüzü değişmiş, bakışları kararmıştı. Bir kâbus içinde yaşıyor gibiydi..Kafasına delilik kıvılcımları doluyordu..

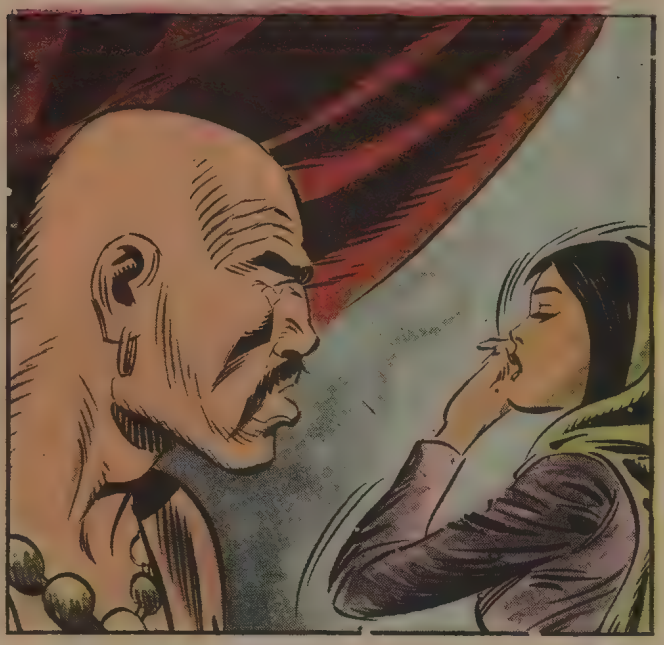

Birden,parmağında bulunan iri yüzükteki zehiri ağzına götürdü ve bir hamlede yuttu..

Çevresine boş ve sönük gözlerle baktı. Bu bakışta artık felaketten kurtulmasına imkân olmayan insanların gözlerindeki acı anlam vardı:

—İşte ölüyorum!..

Birkaç saniye sonra rengi morardı,ayakta sallandı ve bir külçe gibi cansız yere yığıldı..

Yüzü hâlâ güzel, hâlâ ihtiraslıydı...Bu korkunç ihtiras onu ölüme sürüklemişti...

Mihrace bir zamanlar delicesine sevdiği karısının ölüsüne bakmadı bile...Soğuk bir tavırla:

—Sıra sende Nasır Melik! dedi. İhanetinin cezasını ateşte yanarak ödeyeceksin..

Nasır Melik mosmor kesilmişti. Korku

dev adamın içine işlemişti sanki...Ümitsiz,fakat sakin bir sesle:

—Hayır. dedi Yasalara göre dövüşerek ölmeyi istemek hakkımdır..Vuruşarak şerefimle öleceğim...

—Senin gibi şerefsiz bir insanın ağzında bu söz çok gülünç oluyor...Ama ne çare ki,bunu istemek hakkın...

Nasır Melik çevresine vahşi vahşi bakıyordu:

"—Benimle dövüşmek isteyen varsa çıksın meydana...Eğer kimse benimle vuruşmaya cesaret edemezse, dövüşeceğim adamı seçme hakkı benim oluyor!" diye bağırdı...

Hintli subay onayladı:

—Evet...Yasalara göre öyle...

Dev adam kükredi:

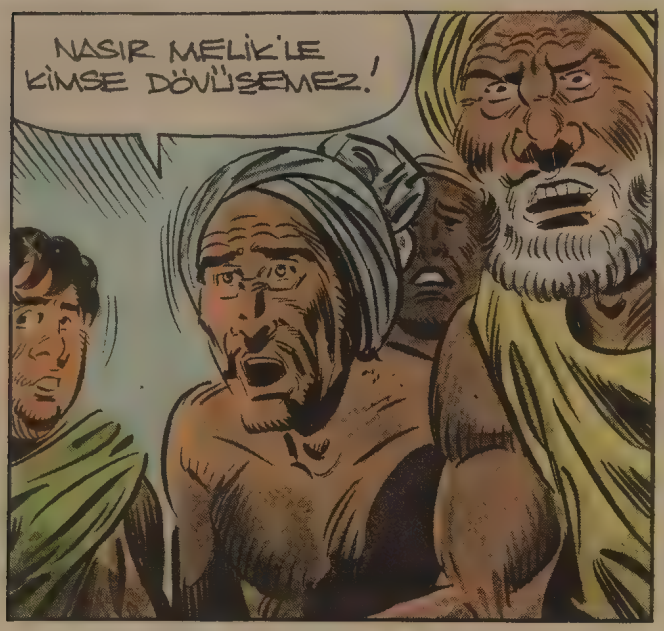

Bu yıldırım gibi düşen sözlerin ilk uyandırdığı etki derin bir sessizlik oldu. Sonra mırıltı halinde başlayan sesler kabardı, yükseldi:

—Nasır Melik'le kimse dövüşemez...

—Bir yumrukta öküzü devirecek kadar güçlüdür o...

—Bu insan değil bir dev...Aklı olan onun karşısına çıkar mı?

—O halde haykırıyorum..Benimle dövüşerek ün kazanmak isteyen var mı? Tabii karşımda sağ kalabilirse..Hah, hah, hah! Sizin gibi korkakların arasında böyle yürekli bir insanın çıkabileceğini sanmıyorum.

Ortalığı tüyler ürpertici bir sessizlik kapladı...

Bu açıkça meydan okuyuşa kimse cevap veremedi...

Prenses Banu koynundan çıkardığı ipek mendille Kara Murat'ın yüzündeki kanla karışık terleri siliyordu.Son anda ölümden kurtulmak genç kızın kalbinde tarifsiz bir sevinç yaratmıştı...Ama korkusu hala devam ediyordu. Titreyen bir sesle:

—Nasır Melik seni tahrik etmeye çalışıyor Kara Murat, dedi.Sen uyma ona..Çok yorgunsun..

Genç kızın sesinde derin bir sevgi vardı. O şimdi bir prenses değildi. Sadece, seven, titreyen sesiyle yalvaran bir kadın...

Kara Murat içini çekerek:

—Haklısın, dedi.Ayakta duracak dermanım bile yok.Boğa beni çok yordu.Bu bitkin halde Nasır Melik'le dövüşmem mümkün değil!.

Hiç kimseden cevap alamayan Nasır Me-

gibi gözlerinde parladı. Sinsi bir gülüşle:

—Seninle yarım kalan bir dövüşümüz vardı...Hazır mısın kabadayı? dedi...

Cümle korkunç,şeytansı, çılgın bir kahkahayla bitti...

Kara Murat dövüşün kaçınılmaz olduğunu görerek iki adım ilerledi... Ama ayakta sallanıyordu...Bu haliyle Nasır Melik'in karşısına çıkması intihardan farksız olurdu...

lik'in yüzünde bir zafer gülümsemesi dolaştı. Tüm vahşiliğini yansıtan bir sesle:

—Bütün akıllı insanlar buraya toplanmış..Benimle boy ölçüşmenin ölmek demek olduğunu biliyorlar..Ama bir kişi var ki, elimden kurtulamayacak...

Kanlı bakışlarını çevresindeki insanların üzerinde dolaştırdı, Kara Murat'ın üzerinde durdu,ona karşı duyduğu nefret bir şimşek

Dev adamı şaşkın, yıkık ezik bir perişanlık içinde dinleyen Prenses Banu'nun göğsünden bir hıçkırık koptu:

—Olamaz!... Kara Murat yaralı!.. Görmüyor musunuz, ayakta güç duruyor...

Büyücünün kızı Yogoda Mihrace'ye doğru eğildi, yavaş bir sesle:

—Bu dövüşe izin vermek cinayet olur efendimiz,dedi...

Mihrace'nin yüzünde hiç bir ifade yoktu. Sakin ve durgundu..Soğuk bir sesle mırıldandı:

—Kara Murat'a hayatımı borçluyum.Ama bu dövüşü durdurmam imkânsız. Gelenekleri çiğnersem,askerlere söz geçirmem zorlaşır..Bu da hepimiz için çok tehlikeli olur...

Yogoda acı acı içini çekti:

—Hiç bir çare yok mu?

—Var...Bir başkasının çıkıp Nasır Melik' le dövüşmesi gerek...

—O devin karşısına kim çıkabilir? Herkes onun ne müthiş bir canavar olduğunu biliyor...

—Yazık ki yapacak başka bir şey yok...

—Demek Kara Murat'ı kurban ediyoruz.

—Evet...Nasır Melik ölürken, onu da ölüme sürüklüyor...Müthiş bir kin bu...

Mihrace'nin emri üzerine Hintli subay elindeki boruyla halka ve askerlere son defa seslendi:

—Komutan Nasır Melik'le dövüşmek isteyen var mı?

Büyük alanda korkunç bir sessizlik gittikçe ağırlaşan bir yük gibi kalabalığı eziyordu.

Keskin bir ses:

—Var! dedi.

Şaşkın mırıltılar halinde başlayan halkın uğultusu kısa zamanda bir bora halini aldı.

Nasır Melik canı sıkılmış bir halde:

—Kim bana meydan okumaya cüret eden küstah? diye kükredi...

Aynı keskin ses cevap verdi:

—Ben!...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 AĞUSTOS 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 148 FİYATI 150 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, Fatih Sultan Mehmet'in verdiği özel bir görevle Hindistan'a giderler. Bu esrarengiz ülkede, heyecan dolu korkunç serüvenler yaşarlar ...

—Sen kimsin?

Kara Murat kendisini kurtarmak için ortaya çıkan gence baktığı zaman şaşkınlıktan ağzı açık donakaldı..Şimdi kalbi heyecanla atıyordu. Sayıklamayı andırır bir sesle:

Durakoğlu!..Durakoğlu bu!..Beni terk etmemiş!..dedi.

Durakoğlu metin adımlarla yürüdü. Uzun enli kılıcı baldırını dövüyordu.

dı,sinirleri gerildi:

—Seni öldürmeden önce o uzun dilini kesmem gerekecek..

—Bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum koca ayı! Haydi..Gevezelik edeceğine çık meydana..

Nasır Melik sordu:

—Ne ile dövüşeceğiz?

—Kılıçla...

Sapsarı kesilen Nasır Melik ona dik dik baktı:

—Demek arkadaşının yerine sen ölmek istiyorsun?

Durakoğlu'nun gözünde şimşekler çakıyordu, yüzü korkunçtu:

—Hayır..Yeryüzünü senin gibi iğrenç bir heriften kurtaracağım!..

Nasır Melik bu hakaret karşısında sarsıl-

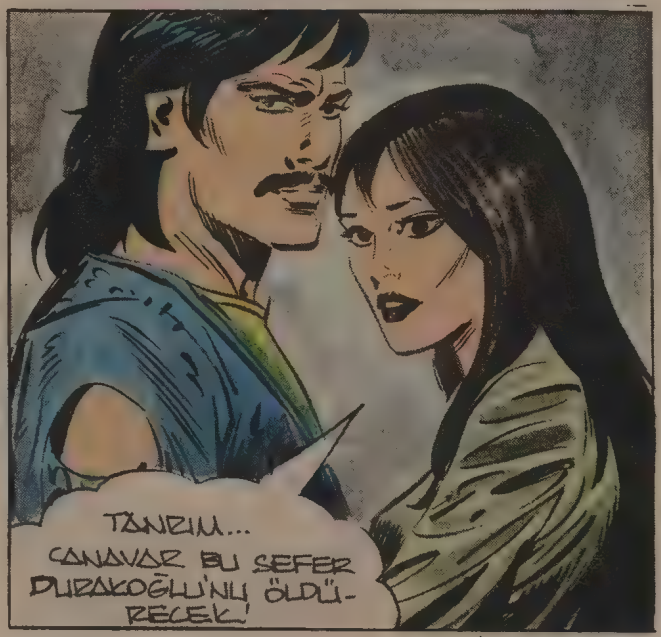

—Kabul..Ben de bunu teklif edecektim. Seni dilim dilim doğramak için bana kılıç gerek..

İki düşman ellerinde kılıçlarla birbirlerine doğru yürüdüler..

Prenses Banu'nun zavallı dudaklarından yeni bir inilti çıktı:

—Tanrım..Canavar bu sefer Durakoğlu'nu öldürecek...

Genç kızın yaşlarla şişmiş gözleri o kadar büyüleyiciydi ki,Kara Murat ona bakarken heyecanlandı:

—Durakoğlu iyi bir silahşördür..En az benim kadar iyi..dedi.

Prenses Banu mırıldandı.

—Ama Nasır Melik'e karşı koymasına imkan yok..Tanrım..Nedir bu kabus? Bitsin artık..Dayanamayacağım..

Dev adam:

—Ölmeye hazırlan! diye kükredi.

Durakoğlu belli belirsiz bir gülümsemeyle:

—Bekliyorum,dedi.

Nasır Melik, cüretkar gence küçümseyen gözlerle baktı:

—Senden de,arkadaşından da nefret ediyorum..Bütün işlerimizi alt üst ettiniz. Şimdi kanını dökmekten zevk duyacağım...

Herkes Durakoğlu'na bir deli gözüyle bakıyordu:

—Kim bu adam?

—Kutsal boğayı yenen yabancının nesi oluyor?

—Onu kurtarmak için kendini ölüme attı.

—Nasır Melik şimdi haklar onu...

Durakoğlu ile Nasır Melik kinle birbirlerine baktılar:

Dev adam sözlerini daha bitirmeden Durakoğlu'nun üzerine saldırdı...

Oysa o devrin geleneklerine göre kavgaya başlamadan önce haber vermesi, başlangıç için birkaç gösteriş hamlesi yapması gerekirdi...

Durakoğlu tetikte beklediği için, Nasır Melik'in bu kalleş saldırısını önledi ve kahkaha ile güldü:

—Bu alçakça hücumun hoşuma gitti..Hainçe vuruşlar sana çok yakışıyor doğrusu...

Nasır Melik cevap vermedi. Öfkeden sararmış, dişlerini sıkıyor ve öldürmek isteği ile yabani bir manda gibi atılıyordu...

Durakoğlu bir sağa,bir sola sıçrıyor bazen kendini yere atıyor olanca gücüyle bu müthiş adamın inanılmaz hızının kesilmesini bekliyordu.

Nasır Melik ne pahasına olursa olsun düşmanını öldürmek için tüm gücünü kullanıyor, ağzından köpükler saçılıyordu...

Fakat karşısında, her türlü kılıç hilelerinden nasıl korunacağını bilen yaman bir düşman vardı...

Başlangıçta onu küçümsemekle hata ettiğini yavaş yavaş anlıyordu...

Kılıç şakırtıları ve çelik uçlardan fışkıran kıvılcımlar arasında iki yaman adam birkaç dakika boğuştular...

Durakoğlu bütün ustalığını kullanarak son bir saldırıya geçtikten sonra soluk soluğa durdu..Yorulmuşa benziyordu..

Nasır Melik vahşi bir nara atarak saldırıya geçti...

Durakoğlu yavaş yavaş gerilemeye başladı...

Halk arasında bir heyecan fırtınası dolaştı:

—Yabancı genç yoruldu...

—İşi bitik artık..

—Nasır Melik birkaç hamle sonra onu haklar...

Durakoğlu dev adamı durdurmak için bütün gücünü harcıyordu..Gözleri yuvalarından fırlamış,sararan çehresi morarmaya başlamıştı

Nasır Melik haykırdı:

—Az sonra gebereceksin! Son duanı yap!

Dövüşe dövüşe alev alev yanan odun yığınının önüne gelmişlerdi...

Kavgacılar şimdi kızıl bir fon oluşturan alevlerin ışığında birer gölge gibi görünüyor,

Nasır Melik boşa giden hamlesiyle dengesini kaybedip tökezlenerek delikanlının yanından geçti..

Kanı müthiş bir öfkeyle kaynayan Durakoğlu bağırdı:

—Daha yaşıyorum, dikkat et seni öldürüyorum...

Bu haber veriş çok yüce bir şeydi..

Fakat Durakoğlu'nun kılıcı da Nasır Melik'e isabet etmedi..

kılıçlı kollar kalkıp kalkıp iniyordu...

Nasır Melik bir ara, Durakoğlu'un kılıçlı kolunun düştüğünü gördü vahşi bir sevinçle kükredi,ölüm halinde olan rakibinin üzerine atılırken haykırdı:

—İşte şimdi ölüyorsun!

Fakat kılıcı delikanlıya dokunamadı..Durakoğlu kılıç ineceği sırada kendini yana atmış,çelik başının üzerinden geçmişti..

Delikanlı sendeledi ve kumların üzerine yıkıldı.

Dev adam bu fırsatı kaçırmamak ve Durakoğlu'nu kumların üzerinde şişlemek için atıldı:

Aynı anda yıldırım çarpmış gibi sarsıldı ve ne olduğunu anlayamadan sırt üstü yere düştü...

Durakoğlu bütün gücünü toplayarak aşağıdan yukarıya doğru salladığı kılıcıyla dev adamın göğsünü delmişti..

Güçlükle doğruldu..Ayaklarının dibinde yatan Nasır Melik'e baktı ve mırıldandı:

—Ölmüş!

Eğildi,Nasır Melik'i güçlü kollarıyla tutup havaya kaldırdı ve alevlerin arasına fırlattı

—Dünyadan bir mikrop daha eksildi!..

Prenses Banu başını Kara Murat'ın göğsüne dayamış ağlıyordu..Fakat bunlar tatlı göz yaşlarıydı..

Kara Murat:

—Kabus bitti artık! diye mırıldandı..

Bir an nerede olduklarını unuttular,binlerce çift gözün üzerlerine dikildiğine aldırış bile etmeden sevgiyle birbirlerine sarıldılar.

Dudakları birleşti..

Aşktan ölürcesine ilk defa öpüştüler.

Durakoğlu yanlarına yaklaştı yumuşak sevgi dolu bir sesle:

—Mihrace bizi saraya çağırıyor. Orada devam edersiniz!..dedi.

Radenpur meydanını dolduran Hintliler, iki yiğit Türk'ün yarattığı inanılmaz zaferi çılgınca alkışlıyordu.

Mihrace Jagat sarayın büyük salonuna

girdiği vakit bütün subaylar ve komutanlar saygıyla ayağa kalktı.

Mihrace'yi Prenses Banu elinden tutuyordu.Beraberce ilerlediler..

Prenses'in mermer bir büstü andıran şahane göğsünün altında kalbi saf bir heyecanla çarpıyordu.Bir şafağın yumuşaklığı ile dolu olan bakışları salonda Kara Murat'ı aradı.

Genç kız bu haliyle çok güzeldi..

Mihrace, salonun ortasında durdu. Sanki vicdanında son bir çırpınma vardı.

—Bugünden itibaren Radenpur tahtını gerçek sahibine yani Prenses Banu'ya devrediyorum! dedi.

Salonda müthiş bir uğultu koptu. Herkes şaşkınlıktan ağzı açık dona kaldı.

Mihrace'nin hâkim sesi, Okyanus'un dal-

Salonda biriken saray halkının büzülen ağızlarından acı feryatlar fışkırdı, gözleri korkuyla doldu..

Mihrace sakin,fakat işitenleri titreten sesiyle devam etti:

—Beni bu hale karım getirdi...Kara Murat ölümden kurtardı. İndüs Nehri Büyücüsü tedavi etti. Büyücü, öcümü alabilmem ve Maharani'yi mahvetmem için ilminin bütün imkan-

gaları gibi kabaran seslerin üstüne çıktı onları bastırdı:

—Susun! Kesin gürültüyü!..Benden artık hayır yok!..Çünkü kör ve zavallı bir insanım ben...Bakın...

Mihrace Jagat, yüzünü saran maskeyi çekip attığı vakit, asitin delik deşik ettiği korkunç ve iğrenç yüzü ortaya çıktı..Gözlerinin yerinde iki kara boşluk vardı..

larını kullanıp bana bu maskeyi yaptı. Büyücünün kızı Yogoda yol gösterdi, mükemmel rol yapmamı sağladı. Allahaısmarladık dostlarım. Artık bir tapınağa kapanıp, ömrümün geri kalan günlerini mabutlara ibadet etmekle geçireceğim..

Büyük salonda korkunç bir sessizlik gittikçe ağırlaşan bir yük halinde komutanları eziyordu. Sonunda bir alkış koptu:

—Yaşasın Prenses Banu...

—Yaşasın Radenpur'un yeni hâkimi...

Kara Murat pırıl pırıl bir gülümsemeyle:

—Bu iş oldu Durakoğlu,dedi. Adalet yerini buldu...

—Evet...Bize de yol göründü...

—Haydi...Usulca sıvışalım buradan.. Kaybedecek zamanımız yok.Geç bile kaldık.

İki arkadaş sessiz adımlarla yandaki kapı-

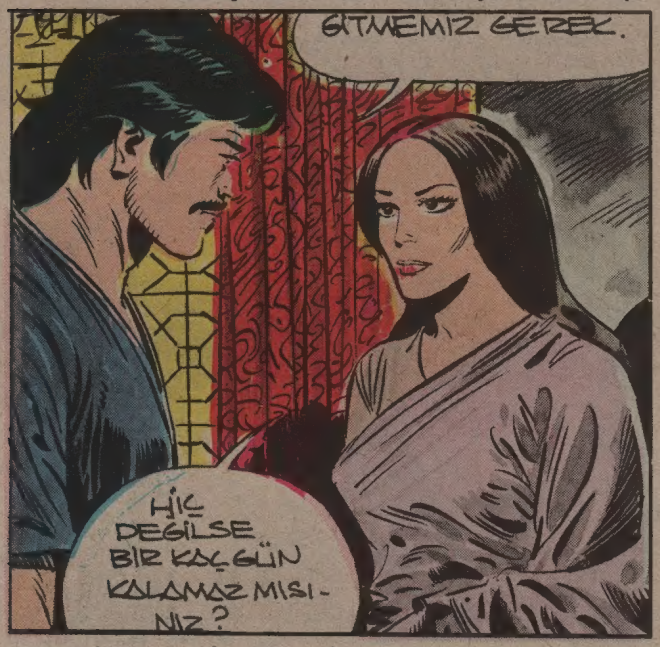

mu ödememe fırsat verin..

Kara Murat başını öne eğdi.Kızın güzel gözlerine bakmaya cesareti yoktu.

—Şey, dedi. Gitmemiz gerek...

—Hiç değilse birkaç gün kalamaz mısınız?

—Hayır..Hasta olan hükümdarımız umutla bizi bekliyor.Hemen yola çıkmalıyız...

—Seninle biraz yalnız konuşmak isti-

dan küçük bir odaya geçti.

Aynı anda arkalarından emreden bir ses duyuldu:

—Durun! Hiç bir yere gidemezsiniz.

Kapıdan içeri Prenses Banu girmişti. Genç kız iki delikanlıyı en zarif gülümsemesiyle selamladı..Tatlı bir sesle:

—Bana veda etmeden mi ayrılacaksınız?

—Her şeyimi size borçluyum. Bu borcu-

yorum. Bu kadar vaktin var mı?

Durakoğlu usulca odadan çıkarak onları baş başa bıraktı..

Kara Murat, Prenses Banu'nun güzelliği karşısında başının döndüğünü, soluğunun kesildiğini hissediyordu. Genç kız erkeklere göz zevki vermek için yaratılmıştı sanki..Küçücük kalkık burnu yüzünü güzelleştiren bir süs gibiydi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 AĞUSTOS 1978 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 239 FİYATI 150 KURUŞ

Kara Murat'ın yeni serüveni DENİZ ASLANI Bugün başladık

ÖZET: Kara Murat ile Durakoğlu, Fatih Sultan Mehmet'in verdiği özel bir görevle Hindistan'a giderler. Bu esrarengiz ülkede, heyecan dolu korkunç serüvenler yaşarlar ...

Odayı derin bir sessizlik kapladı..

Uzun uzun bakıştılar..

İkisinin de gözlerinde coşkun bir sevgi ateş gibi yanıyordu.

Sonunda sessizliği ilk bozan Prenses Banu oldu:

—Senin burada kalmanı,bana eş olmanı isterdim Kara Murat.İkimiz bu ülkeyi çok iyi yönetirdik.

Genç kızın göz pınarlarında yaşlar birikmişti.Sesi son derece hüzünlü çıkıyordu.Kara Murat'a dikilen bakışlarında hem sevgi hem hayranlık dolu bir ifade vardı.

Delikanlı sakin ve saygılı sesiyle:

—Biz ayrı ülkelerin insanıyız,dedi..

Prenses Banu içini çekti:

—Sen bana sevmeyi,acı çekmeyi,fedakarlığı öğrettin.Nefreti,kini, acımasızlığı ölüm-

den korkmamayı gerekirse öldürmeyi öğrettin.

Genç kız yaklaştı,kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı.Şimdi alev gibi nefesi,delikanlının yüzünü yakıyordu.

Kara Murat'ın başı dönüyordu.Her yanını kaplayan sınırsız bir istekle Prenses Banu'nun vücudunu göğsüne bastırdı.

Genç kızın bakışları buğulu ve sıcaktı. Nemli dudakları usul usul titriyordu..

—Sen bana yılgınlığa,karamsarlığa, umutsuzluğa kapılmamak gerektiğini,her amacın kaçınılmaz zorlukları aşılması gereken amansız engelleri olduğunu öğrettin.Sana o kadar çok şey borçluyum ki..

İki gencin,alev alev yanan dudakları ihtirasla birleşti.

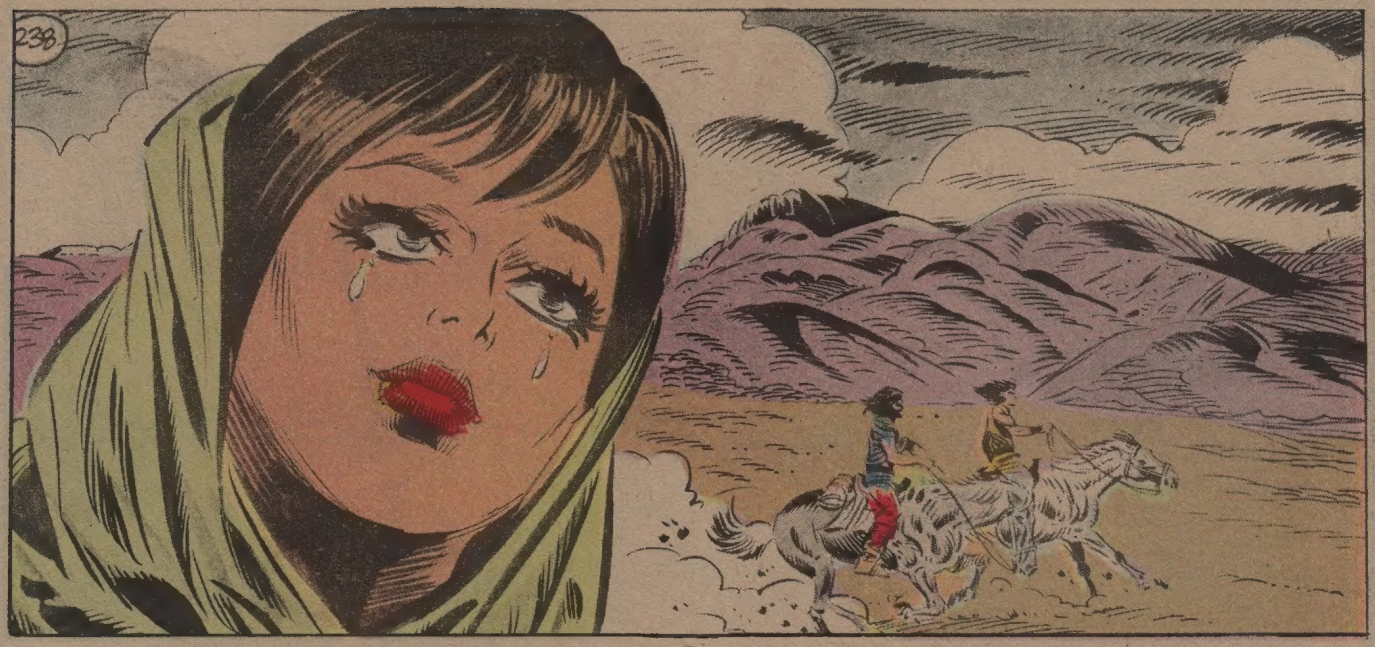

Çılgın bir arzu ile birbirine kenetlenen aşka susamış iki vücut yerdeki kalın İran halısının üzerine yuvarlandı..

Sınırsız bir şehvetin koynunda eridiler.

★ ★ ★

Sabahın erken saatlerinde iki atlı Radenpur surlarından çıkarak uçsuz bucaksız ovalara doğru doludizgin uzaklaştı.

Önlerinde aşılması gereken uzun yollar vardı..

Şehrin surlarındaki bir kulede Prenses Banu'nun silüeti görünüyordu.

Hem hülyalı hem sevgi dolu bir hayranlıkla onların arkasından bakıyordu. Kuruduğunu sandığı göz yaşları yeniden yanaklarına doğru akmaya başlamıştı.

Durakoğlu,gözden kaybolmak üzere olan

Radenpur surlarına doğru elini sallayarak:

—Allahaısmarladık Radenpur bakiresi!.. diye bağırdı..

Kara Murat, sarayda geçirdiği güzel saatleri düşününce dudaklarında sevimli bir gülümseme oluştu.

Uzun süreden beri böylesine mükemmel bir gece geçirmemiş,böylesine kendini veriş, böylesine doyum hissetmemişti..

Pırıl pırıl bir gülümsemeyle Durakoğlu'na:

-Prenses Banu artık bakire değil! dedi.

İki atlının silüeti uzak ufuklarda kayboldu.

Bu serüvenin sonu